IŞIL IŞIK

KARDAN ADAMIN KÜLLERİ

İLK BASKI 100.000 ADET

Emniyet teşkilatının deneyimli komiserlerinden Devin, hayatının bir günde altüst olacağından habersiz. Çözmeye çalıştığı bir cinayet soruşturmasının üstü kapatılmış; hırslı, kolay vazgeçmeyen genç kadının görev yeri değiştirilmiş. Devin'in yeni görevi hem daha zor hem de daha hassas: Peş peşe kaçırılan çocukları bulmak. Aylarca çözülmeyen bu vakalarda failin bıraktığı ilginç bir de ipucu var: Simli bir kardan adam kartpostalı.

Dahası bu korkunç suçun yeni odağı bizzat Devin'in kendisi. Bir yandan kaçırılan çocukları aramaktan, bir yandan da kapatılan cinayet dosyasını canlandırıp aralarındaki olası bağlantıları çözmekten başka çaresi yok. Üstelik bunu yaparken soruşturmadan sorumlu olan, soğuk ve ketum Esmer Başkomiser'le uzlaşmanın bir yolunu da bulmalı.

İpuçlarının adım adım peşinde, soluksuz bir kovalamaca sonunda Devin'i hayatının en sarsıcı şoku bekliyor. Düğümler çözülecek, sırlar açığa çıkacak ve herkesin hayatı sonsuza dek değişecek.

***Kardan Adamın Külleri*, gerilim ve polisiye hikâyelerinin başarılı ismi Işıl Işık'ın kaleminden aksiyon, macera ve dramın ustalıkla harmanlandığı, ters köşelerle dolu heyecan verici bir polisiye.**

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

ARTEMİS

9 786256 205482

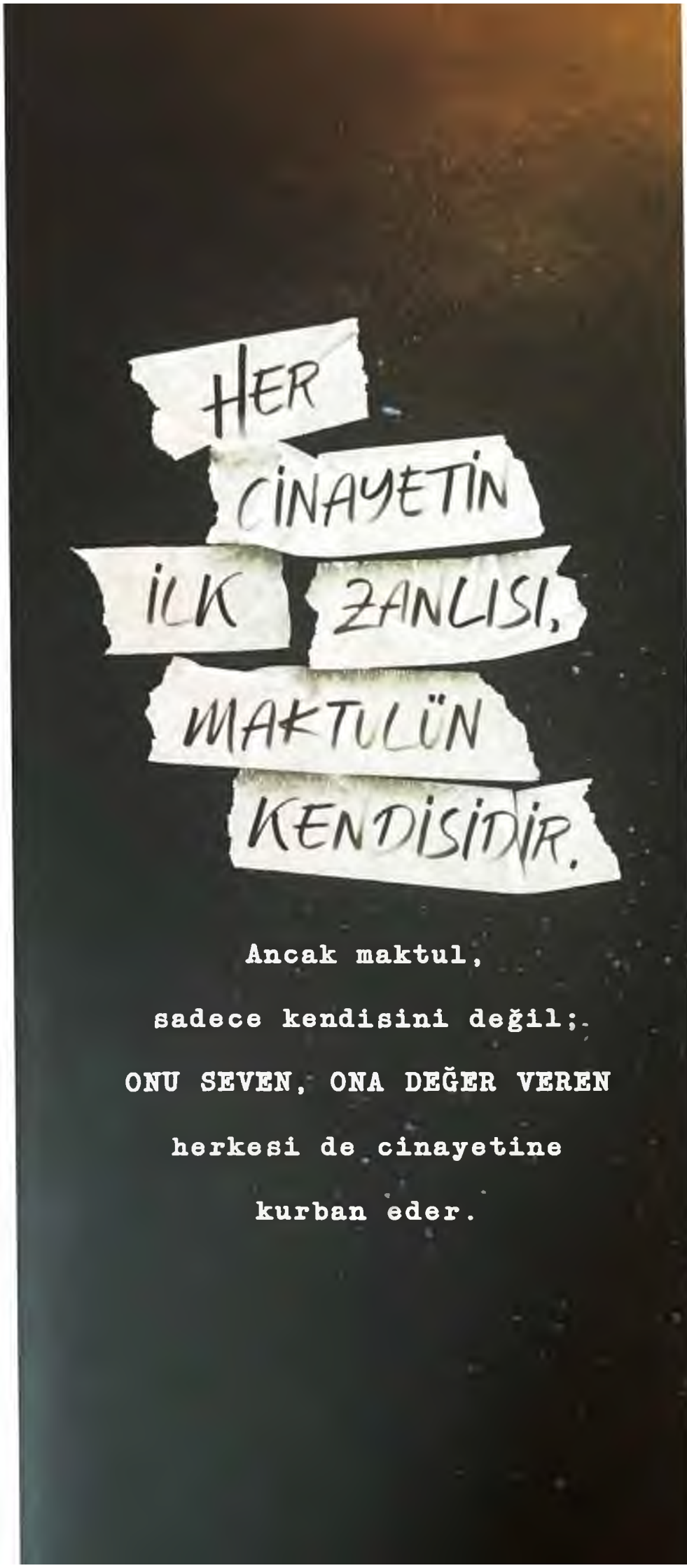

Ancak maktul,

sadece kendisini değil;

ONU SEVEN, ONA DEĞER VEREN

herkesi de cinayetine

kurban eder.

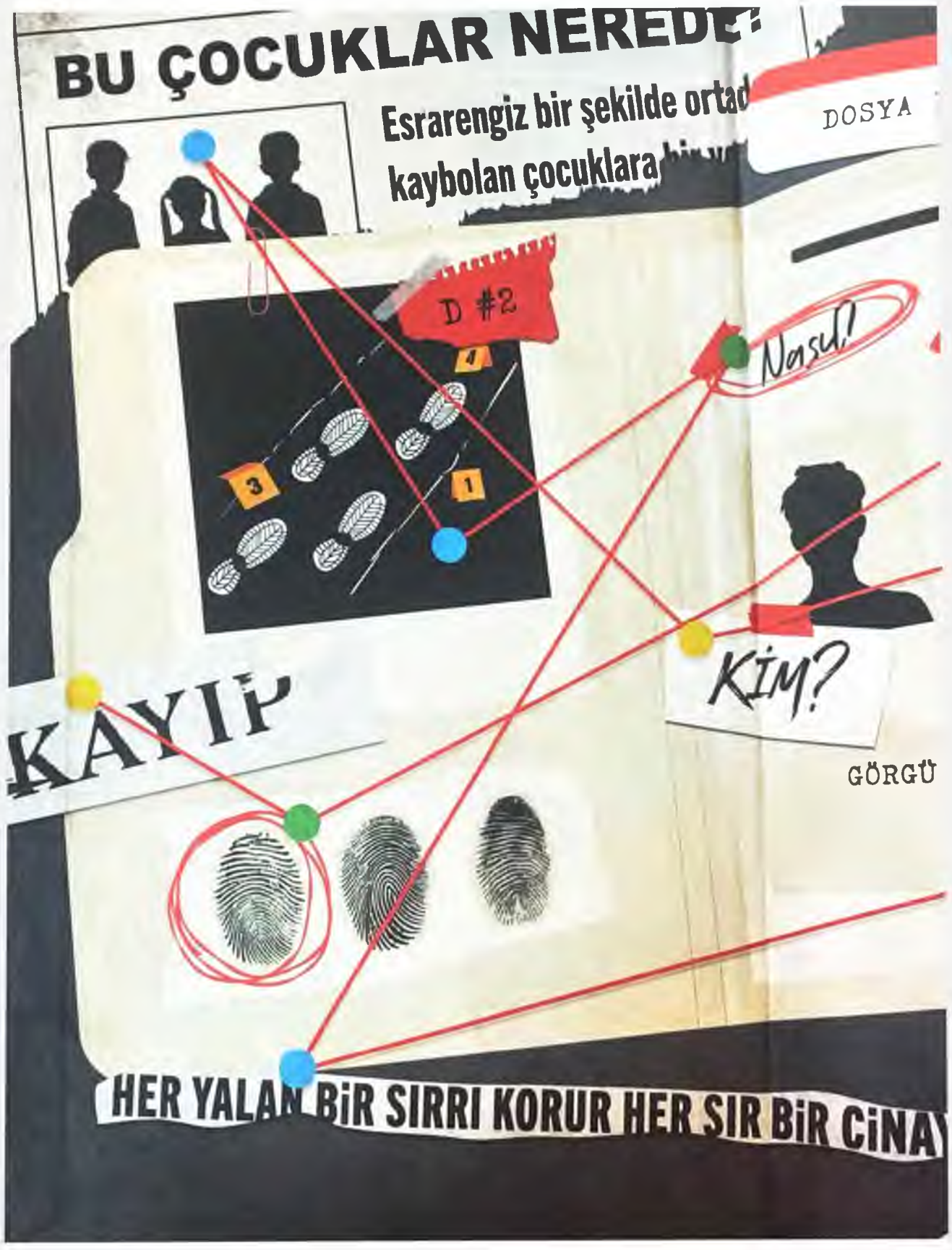
BU ÇOCUKLAR NEREDE?
Esrarengiz bir şekilde ortad
kaybolan çocuklara
DOSYA
D #2
Nasıl!
KİM?
KAYIP
GÖRGÜ
HER YALAN BİR SIRRI KORUR HER SIR BİR CİNA

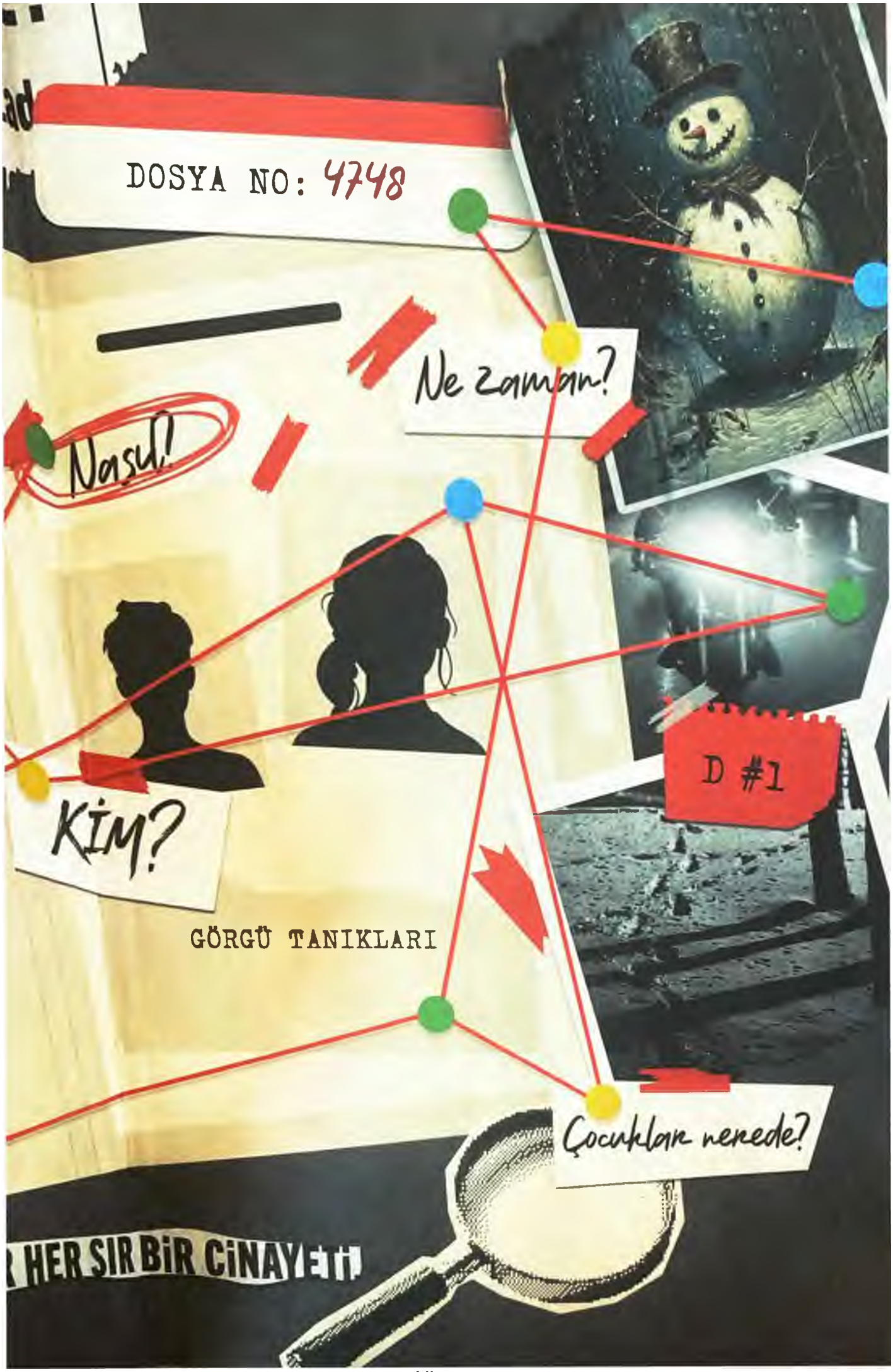
DOSYA NO: 4748
Ne zaman?
Nasıl?
Kim?
GÖRGÜ TANIKLARI
D #1
Çocuklar nerede?
HER SIR BİR CİNAYETTİ

YAYIN NO: 2576

KARDAN ADAMIN KÜLLERİ
IŞIL IŞIK

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
Editör: Yeliz Üslü
Son Okuma: Elif Nihan Akbaş
Kapak Tasarımı: Aslıhan Kopuz
Sayfa Tasarımı: Ali Rıza Yati

1. Basım: Ocak 2025
ISBN: 978-625-6205-48-2
Sertifika No: 43949

Kardan Adamın Külleri
© 2024, Işıl Işık

Bu kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

IŞIL IŞIK

KARDAN ADAMIN KÜLLERİ

Duzenleme
Ny.ozlem

Asla sahip olamayacağımı düşündüğüm oğlum Marsel'e

Seni çok seven
Annen

İnsan kabullenemediği şeyin kölesi olur.

Asrın, oğlum...

Küçücüktün.

Ellerin, parmakların minicikti, hele burnun yok gibiydi...

Seni kucağıma verdiler ve tüm dünya değişti.

Gülümsedim.

Uzun zaman sonra ilk kez gülümsedim...

O sabah güneş vurmuştu pencereden, sonbaharın son güneş kırıntılarıydı odaya girenler.

Kokunu derin derin içime çektiğim, bir tutam saçını okşadığım o an...

Ne zaman kendimi kötü hissetsem bir mucize gibi o anı anımsıyor ve seninle huzur buluyorum.

İnsanların bakışları tüm gün üzerimdeyken kaderin bizim için çizdiği bu acımasız yolda yürümektense tiksiniyorum.

Seni, beraber olmadığımız her gün, her saat, her dakika, her an özlüyorum.

Şimdi yanımda değilsin, benden koparıldın, uzaklara götürüldün belki ama tekrar kavuşacağımız o günü iple çekiyorum.

Sevgisini göstermeyi beceremeyen bir kadın olarak, sana kendimi ancak bu satırlarla ifade edebiliyorum.

Seni çok seven

Annen

Giriş

Kural çok açık ve netti: İster suç şüphesi altında, ister mağdur olsun; istisnasız tüm süreçler çocuğun korunması adına çocuğun üstün yararı ilkesine göre yürütülmekteydi.

Zar zor şubeye vardığımda tüm gözlerin bana çevrilmiş olduğunu anlamam için insanların suratlarına tek tek bakmama gerek yoktu. Biliyordum. Herkes göz ucuyla bana bakıyor, adımlarımı inceliyor ve kendi aralarında fısıltıyla benim dedikodumu yapıyorlardı. Bu bilinçsizce yapılan, sözde kötü niyetli olmayan tacizi iliklerime kadar hissedebiliyordum. Tabii bu bakışlara engel olmak çalışma arkadaşlarımın elinde olan bir şey değildi sanırım. İnsanoğlu bu şekle evrilmişti sadece. Ağlayan birine, engelli bir bireye, mutsuz birine bakmak... O küçük beyinlerde kurulan sahte tesellilerini sunmadan önce karşındakine gözlerini dikip bön bön bakmak... Karşındakine üzülüyor görünürken aslında içten içe onun yerinde olmadığın için sevinmek...

Kimseyle muhatap olmamak için her zaman işe yarayan meşguliyet zırhına bürünmeliydim. Elimi ceketimin cebine atıp telefonuma ulaşmaya çalıştım. Telefonu çıkarırken kılıfına yapışmış bir kâğıt parçası gözüme ilişti. Saman kâğıt üzerine basılmış eski bir sirk biletiydi bu. Moskova Çocuk Sirki... Asrın'ı dördüncü yaş gününde götürmüştük babasıyla. Ne acı... Kaybolan, yok olan insanlardan geriye kalan buruşmuş, kırış kırış olmuş anılar. Ucundan akmak için direnen gözyaşlarımı, gözlerimi kocaman açarak dizginlemek için uğraşırken, giydiğim ince topuklu rugan ayakkabıların sarımtırak çirkin beton zemin üzerinde çıkarttığı sese odaklanıp kafamı dağıtmaya çalıştım. *Tık tık, tık tık...*

Bunca kaos içinde bir de emniyette ağladığım dedikodusu yayılırsa vay hâlime! Pek sulu göz olmadığım için ağladığımı gören insan sayısı bir elin parmaklarını geçmez şu hayatta. Bu tutumumu şimdi de devam ettirmeliyim diye geçiriyordum içimden. Çok da marifetmiş gibi. "*Sert kadın olacağım diye iyice oduna dönüştün!*" Eski kocam Levent'in lafıydı bu. Evliliğimizin sonlarına doğru sıkça diline doladığı laf. Son zamanlarımızda o kadar fazla tekrar etmişti ki beynime altın harflerle kazınmıştı.

Bedenimi kaplayan öfke, gerginlik ve üzüntü girdabında sersemlemiş hâlde sirk biletine bakarken telefonum çaldı. Arayan Levent'ti. Yeni bir gelişme olup olmadığını soracaktı yine, son kırk sekiz saatte yüzlerce kez sorduğu gibi. Yanıtlamadım. Sessize alıp odama doğru devam ettim.

Devlet dairelerinin koruyucu, güven verici olmaktan çok tehditkâr bir soğukluğu olan, çamaşır suyu kokulu binanın koridorları sanki her adımda kısalacağına uzuyordu. Çirkin bir altın sarısı üzerinde siyah renklerde "*Komiser Devin İnci Taşan*" yazan kapıyı açarken rahatsız edici bir gıcırtı yankılandı ofisimin içinde. Gıcırtıyla beraber içerideki gülme sesleri de kesildi bir anda. Belki ekibimle aram fena olmadığından, belki de içerideki mekân sıkıntısından son bir senedir benim odam ortak alan gibi kullanılmaya başlanmıştı. İçinde kocaman bir toplantı masası olan oda, öğle arasında yemek yiyenler, hızlıca toplantı yapanlar, çay kahve molalarında takılan günübirlikçilerle dolup taşar olmuştu.

Siyah blazer ceketimi çıkartıp yıpranmış koltuğun kenarına atarken masanın öbür ucundan bir ses çalındı kulağıma. "Devin Hocam, hoş geldin."

Bana emniyette "hoca" diye seslenen tek kişi Kriminal'den Tuğrul'du herhâlde. Sebepsizce gülümsedim kafamı öne doğru eğip selamına karşılık verir gibi yaparken. Beni gören diğer kişiler de aralarındaki gülüşmelere son verip toparlandı. Odanın içinde "Günaydın Devin Komiserim", "Hoş geldiniz komiserim" minvalinde sesler yankılanmaya başladı. Benim için hepsi birer mırıltıdan ibaretti. Hiçbirine cevap vermedim. İçimden yüzlerine bile bakmak gelmiyordu.

Benim için bir avuç beceriksiz adamdan ibaretlerdi. Başlarında da hepsinden beceriksiz bir komiser vardı. *Yani ben.* Son sekiz ayda kaybolan çocuklardan hiçbirine ulaşamamış olmamız bir yana, olaya ilişkin elle tutulur doğru düzgün bir delil bile bulamamıştık.

Beyaz gömleğimin kollarını yukarıya kıvırdıktan sonra uzun siyah saçlarımı geriye savurdum. Masanın ortasına doğru gelerek avuç içlerimi masaya yerleştirdim ve "Nerede kaldık?" diye sordum.

Karşımdaki panonun ortasında kayıp diğer iki çocukla birlikte duran oğlumun fotoğrafının gözlerinin içine bakarak.

— 7 AY ÖNCE —

1. Bölüm

"Komiserim, kaybolan kız çocuğu Aslıhan'ın Mamak'ta bir gecekonduda tutulduğuna dair ihbar gelmiş! Haber merkezinden şimdi aradılar. Adresi de verdiler."

Tuğrul heyecanla kapımı açmıştı. Nefes nefeseydi.

"Hangi ekipler var burada?" diyerek ayağa fırladım. Etajerin çekmecesindeki tabancamı çıkartıp belime taktım.

"İki ekip var komiserim. Bir ekibi de hemen yönlendirebiliriz oraya."

"Hadi o zaman hemen çıkıyoruz!"

İnce yazlık ceketimi üzerime geçirdim. Masanın kenarında sakladığım spor ayakkabılarımı çektim. Ayağımdaki stilettoları çıkarıp spor ayakkabıları giydiğim gibi odadan çıktım.

Diğer personelin yanından geçerken, "Sevcan, Metin Müdür'e ihbar için çıktığımızı söylersin!" diye seslendim ve otoparkın yolunu tuttum.

Tuğrul aşağıdaki ekipleri hazırlamıştı. Onun bulunduğu arabaya geçtim. "Bas Yalçın, vakit kaybedemeyiz!"

Arkamızdan gelen iki ekiple anında yola koyulduk. Tuğrul yol boyunca telefonla diğer ekiplere gerekli yönlendirmeleri yaptı.

Yarım saat olmadan Mamak'ta, tepelik bir yerde kalan bir semte gelmiştik. Şehrin, ülkenin göbeğindeki bu arazide bir zamanlar sıra sıra tarlalar uzanıyordu. Anadolu'nun en ücra köyünden daha geride yaşamlar sürerken yavaş yavaş gecekonduların kentsel dönüşüme gir-

mesiyle bölgenin de çehresi biraz olsun değişmişti. Yine de kuralsever Ankara'nın en zorlu, en kabadayı muhitlerinden biriydi burası. Çöp kokulu, çamurlu, suyu kesik sokakların arasında hâlâ istenmeyene gösterilmeyen sırlar saklanabiliyordu.

Tuğrul'un yönlendirmesiyle bir sokağa girdik. Çıkmaz sokaktı. En sondaki silik kırmızı renkli müstakil evin arkasındaki ağaçlarla yol bitiyordu. Ağaçların ardında ise kıraç bir arazi yabani otlarla tepeye doğru uzanıyordu.

"Komiserim, elimizdeki bilgilere göre ev şu kırmızı olan."

Uzaktan evi izlemeye koyuldum. Pek kaçılabilecek bir yere benzemiyordu. Arka kısmında ağaçlar, ağaçlardan hemen önce de parçalanmış çit bulunuyordu. Ön cephesi asfalt yola bakıyordu. Yolun diğer tarafında ise çöp konteynerleri vardı. Konteynerlerin arkası ise diklemesine bir uçurum gibi yokuştu. İnsanların düşmemesi için yolun kenarı bariyerlerle kapatılmıştı.

"Mustafa'ya söyle, arabayla evin önünden geçip ağaçların olduğu alanı tutsunlar. Onlar geçer geçmez de ön taraftan eve giriyoruz."

"Anlaşıldı komiserim."

Tuğrul hemen yönlendirmeleri yaptı. Mustafa'nın bulunduğu araba yanımızdan geçip benim dediğim noktaya doğru ilerledi. Onlar varır varmaz, "Yalçın şimdi bas!" dedim. "Tam girişte dur!"

Yalçın bir anda gaza bastı ve işaret ettiğim yerde durdu. Arkamızdaki iki ekip de hemen peşimizde bitti. Kapıyı açıp hızla indim. Arabanın önüne geçtim. Ben inene kadar diğer ekipler de koşarak yanımıza geldiler.

Tuğrul, "Siz şuraya, siz de şu cepheye," diyerek evin etrafını işaret etti. Saniyeler içinde evin etrafında gerekli tedbirler alındı.

"Hazırız komiserim."

"Tamam, giriyoruz!" dedim ve çitlerin arasındaki bahçe kapısından geçip eve doğru yöneldim. Adımlarımı atarken tabancamı çıkarmış ve olası bir saldırıya karşı savunma pozisyonu almıştım. Tuğrul ve yanımızda olan diğerleri de tabancalarını çıkardılar ve önüme atıldılar.

Evin ana giriş kapısına ulaşmıştık. Ahşap, alelade bir kapıydı. Birkaç saniye kapının ardına kulak kabarttım. İçeriden sesler geliyordu.

Seslere dikkat kesildiğimde müzik çaldığını fark ettim. Hareketli bir müzikti.

Tuğrul ve Yalçın kapının önüne geçmişlerdi. Tekme atarak kapıyı kırmak için benim işaretimi bekliyorlardı.

Göz göze geldik ve başımı yukarıdan aşağı sallayarak onayladım. Tuğrul ve Yalçın birer adım geriledi. Üçe kadar saydılar ve aynı anda kapıya tekmeyi bastılar.

Kapı, kulakları inleten patırtıyla açıldı. Üst menteşesi parçalandı ve yamuk bir hâlde arkaya doğru gitti. Kapının açılmasıyla birlikte içeriden, "Ne oluyor lan!" diye bir ses yükseldi. Hemen arkasından başka sesler...

Tuğrul ve Yalçın, "Polis! Herkes yere yatsın!" diye bağırarak holden içeri daldılar. Onların arkasından da hemen ben devam ettim. Hole bağlanan sağlı sollu dört tane kapı vardı. Biz holde ilerlerken soldaki ilk odadan bir adam koşarak çıktı ve sağdan ikinci kapıdan içeri girdi. Tuğrul, "Yat yere, kaçma!" diye bağırarak adamın peşinden gitti. Yalçın anında adamın çıktığı soldaki odanın kapısına tabancasını doğrultarak hamle yaptı. "Kimse kıpırdamasın, polis!"

Yalçın'dan hemen sonra ilk odaya girdim. Üç kişi ellerini başlarına yerleştirmiş hâlde uzanıyorlardı. Birisi çekyatın, diğer ikisi yerdeki halının üzerine... Gözüm hemen ortadaki sehpaya takıldı. Sehpanın üzerinde evdekilere ait olmadığını tahmin ettiğim birkaç tane altın kaplama saat ve farklı renklerde cüzdanlar vardı. Yerdeki poşet ise cep telefonu, laptop, kamera gibi elektronik aletlerle doluydu. Arkamızdan bir ekip daha eve girince Yalçın'ın bulunduğu odadan çıktım ve Tuğrul'un girdiği odaya koştum.

İçeri girdiğimde korkunç bir tabloyla karşılaştım. Burası mutfaktı ve az önce kaçan adam kucağındaki kız çocuğunun boynuna bıçak doğrultmuş bir hâlde pencerenin önünde duruyordu.

Tuğrul, "Tamam, sakin ol, sakın bir şey yapma!" yapma diyerek adamı teskin etmeye çalışıyordu. Tabancasını adama çevirmişti.

Benim de girmemin ardından adam, "Sakın gelmeyin yoksa çocuğu öldürürüm!" diye bağırdı. Paniklemişti. Bıçağı kız çocuğunun boynuna doğru yaklaştırdı. Bunu görür görmez tabancamı indirdim.

Hemen ardından elimi Tuğrul'un tabancasına uzattım ve namlusundan aşağıya doğru ittirdim.

"Tamam, tamam indirdik silahları. Hadi şimdi kızı bırak!"

Tuğrul, "Komiserim, bırakmayacak," diye fısıldadı, "sen hedef al, ben üzerine atlayayım!"

Hayır manasında kafamı salladıktan sonra adama yeniden seslendim.

"Bak, ikimiz de indirdik. Çocuğu bırakmazsan kötü olur!"

Adam kucağındaki kız çocuğuyla geri geri yürümeye başladı. Bakışlarımı kıza çevirdim. Gözlerine... Gözlerindeki korkuyu fark edince adamı oracıkta boğmamak için kendimi zor tuttum. Ben kızın bakışlarına dalmışken adam geri geri yürümesini tamamladı ve hemen arkasındaki pencereyi açtı. Çocuğu kendine sütre olarak kullanarak bir ayağını pencereden dışarı attı.

"Komiserim, kaçacak! Kızı da kaçıracak. Bir şey yapmalıyız!"

"Tamam Tuğrul, panik yapma," diye fısıldayarak Tuğrul'a karşılık verdikten sonra adama bir kez daha seslendim.

"Kaçacak yerin yok! Ölmeden kurtulmak istiyorsan teslim ol ve çocuğu bize ver!"

Adam söylediklerimi hiç umursamadan diğer ayağını da pencereden geçirdi. Ardından kızı da kendine doğru çekti ve bahçeye iner inmez koşmaya başladı.

"Kaçıyor!"

Tuğrul panikle pencereye tabancasını kaldırınca onu durdurdum. Pencereye koşup hemen zıpladım ve aynı yerden atladım. Hemen arkamdan da Tuğrul aynı şekilde zıpladı.

Adam kızla beraber yukarı yönde ağaçların arasına kaçacakken dışarıda bekleyen ekiplerin önüne düştü. Mustafa anında adamın karşısına çıktı. Adam bu kez yön değiştirerek ön tarafa, yola doğru koştu.

Hep birlikte peşinden devam ederken, "Sakın ateş etmeyin!" diye bağırdım.

Adam asfalt yola çıktı. Saniyeler sonra yolun karşısındaki çöp konteynerlerinin yanından geçti. Konteynerlerin arkasındaki bariyerden atladı ve arkasındaki uçurumu görünce bir anda duraksadı.

Tuğrul'la birlikte nefes nefese peşinden gittik. Adam duraksadıktan sonra yeniden bize döndü. Aynı hareketle bıçağı kızın boynuna dayadı.

"Gelmeyin! Kızı öldürürüm!"

Aramızda birkaç metrelik mesafe kala yeniden durduk. Tuğrul yine tabancasını doğrulttu ve ne olur ne olmaz diye tetikte bekledi.

Adamın bir iki metre gerisinde toprak yığınının eğimi dikleşiyor ve hemen arkasından uçuruma dönüşüyordu. Olası bir denge kaybında kızla birlikte düşmeleri an meselesiydi.

Diğer taraftan gelen Mustafa adamın durmak zorunda kaldığı yeri fark edince, ters yönde rampa yukarı metrelerce koştu. Daha sonra bariyerlerin üzerinden atladı ve sessizce yukarıdan aşağı doğru adımladı.

Mustafa'nın geçtiği yeri göz ucuyla takip etmiştim. Ne yapmaya çalıştığını anlamam uzun sürmedi. Bunun üzerine Tuğrul'u da çekiştirerek aşağı yönde birkaç metre ilerledim. Yanımıza gelen ekipleri de arkamıza geçmeleri için uyardım.

Adamın tüm dikkatini aşağı yöne, üzerime çekmek zorundaydım. Böylece yönünü bize doğru çevirecek ve yukarıdan gelen Mustafa'yı fark etmeyecekti.

"Bak, tamam. Seni burada bırakıp gideceğiz şimdi," dedim, "sen de o kıza asla zarar vermeyeceksin. Senin kaçmana müsaade edeceğiz."

Bu cümlemle Tuğrul bir şeyler planladığımı anlamıştı.

"Bak, görüyor musun, yavaş yavaş gidiyoruz işte!" diye ekledikten sonra aşağı yöne doğru yürümeye devam ettim. Diğerlerine de yürümeleri için işaret ettim.

Adam bize bakarken hafifçe cephesini değiştirdi. Tam da umduğum gibi... Biz yürüdükçe bize doğru dönüyordu. Bize doğru döndükçe sırtı Mustafa'nın geldiği yönde kalıyordu.

Birkaç saniye daha bu şekilde hareket ettikten sonra sırtı tamamen Mustafa'nın geldiği yere dönmüştü. Bunu fark eden Mustafa bariyerin arkasından sessizce hızlandı ve adama doğru yaklaştı. Saniyeler sonra adamın arkasından elini uzattı ve bıçağı tutan bileğini ters yönde çevirdi.

Mustafa'nın hamlesiyle anında bariyerlere doğru koştuk. Adam dengesini yitirmiş bir hâlde debelenirken Tuğrul adamın, kızı tutan diğer koluna uzandı ve bariyerin bizim tarafımıza doğru çekti. Ben de hemen kucağındaki kız çocuğuna uzandım ve yere düşmeden kızı aldım.

Kalbimin atışları aşırı derecede hızlanmıştı. Kızı bariyerin üzerinden geçirdiğim gibi geriye doğru uzaklaştım. Mustafa, Tuğrul ve diğer ekipler saniyeler içinde adamı bariyerin bu yakasına çekip yere yatırmışlardı.

Kıza sarılırken gözüm bariyerin arkasındaki uçurumdaydı... Ne denli büyük bir badire atlattığımızın farkına o an vardım. Ufacık bir hatamızda ikisinin birden düşmesine neden olabilirdik.

Tuğrul, "Şerefsiz herif, kızı öldürmekle tehdit edersin ha!" diye bağırıp adamın yüzünü asfalta bastırdı. Hıncını almak için, kelepçe takarken bileğini fazlasıyla büktü. Adam acı içinde bağırarak kıvrandı.

"Sen daha dur! Bu çektiğin acı hiçbir şey!"

Kalp atışlarım hâlâ düzelmemişti. Kıza sımsıkı sarılıyordum. Kafasını göğsüme yaslamıştım. "Tamam güzelim, her şey bitti. Seni annene götüreceğiz," diye çocuğu teselli etmeye başladım.

Mustafa da Tuğrul'a benzer şekilde yerdeki adamın yüzüne baskı yaptı. Adam yine acıyla böğürmeye devam etti.

Tuğrul yanıma doğru yaklaşıp, "Komiserim, kurtardık ha Aslıhan'ı!" diyerek sevinçle kollarını açtı.

"Evet... Kurtar..." diye cümleye başladığım esnada kucağımdaki kız çocuğundan bir ses duyuldu.

"Baba, baba çok korkuyorum!"

Bu cümleden sonra da ağlamaya başladı.

Tuğrul'la şaşkınlıkla göz göze geldik. Bizi daha çok şaşırtansa yerdeki adamın, "Korkma kızım, bir şey olmayacak," diye verdiği karşılıktı.

Bunun üzerine Mustafa yerden kalktı ve kucağımdan kızı alıp yüzünü bize çevirdi.

"Komiserim, bu Aslıhan değil."

Hepimiz birden büyük bir şok yaşamıştık.

Tuğrul, "Peki bu kim?" diye sorunca yanıt yerdeki kelepçelenmiş adamdan geldi.

"Abi, benim kızım. İsmi Sinem."

Neler olduğunu ilk başta anlamakta zorlansak da kısa bir süre sonra durum netleşmişti.

Baskın yaptığımız ev küçük çaplı bir hırsızlık şebekesince kullanılıyordu. Şebekenin rakipleri onları tasfiye etmek ve yakalatmak için ihbarda bulunmuşlardı. Ama ihbarın daha ciddiye alınması ve anında baskın yapılması için kaybolan Aslıhan'ın ismini kullanacak kadar adice yapmışlardı bunu...

Eve baskın yapınca da içlerinden biri paniklemiş ve kendi kızını sözde rehin alma süsü vererek bizden kurtulmaya ve kaçmaya çalışmıştı. Ne bu evin ne de kurtardığımız küçük kızın günlerdir kayıp olan Aslıhan'la uzaktan yakından bir alakası vardı.

— 1. GÜN —

2. Bölüm

Her cinayetin ilk zanlısı, maktulün kendisidir. Ancak maktul, sadece kendisini değil; onu seven, ona değer veren herkesi de cinayetine kurban eder. Kimisini suç ortaklığıyla, kimisini mağdur ortaklığıyla... En sonunda bütün ihale ise faile kalır. Maktul, kurbanlığa erişerek tüm günahlarından sıyrılırken, geride kalan herkesin günahları topluca faile yıkılır.

Sadece cinayet suçunda değil; birçok suçta suçun ilk zanlısı yine mağdurdur. Bu sebeple soruşturmalara ilk olarak mağdurdan başlanır. Ne zamanki mağdurun gerçekten masum olduğu ispatlanırsa, o zaman tüm ibreler şüpheliye döner.

Emniyet Teşkilatı'nda çalıştığım birçok birimde aynı kural geçerliydi. İster ilk başvuru birimi olan karakolda olsun; ister cinayet, gasp gibi ağır suçlara bakan Asayiş Şube'de olsun; hepsinde de üstü örtük bir biçimde soruşturmaya mağdurdan başlanırdı. Özellikle meslek tecrübesi yüksek olan polis memurları, mağdurun daha ilk cümlesinden konunun nereye evrilebileceğini çoğunlukla kestirebiliyorlardı.

Sanırım koca teşkilatta bu kuralın geçerli sayılamayacağı tek birimdeydim. Çocuk Şube Müdürlüğü'nde... Suça sürüklenen ve suçun mağduru olan çocukların işlemlerinin takip edildiği, soruşturmalarla ilgili yönetmelik ve tüm yasal mevzuatların diğer yerlere göre çok farklı işlediği birimde. Daha en baştan tanımlamalarla işler değişirdi. Herhangi bir çocuk asla suç *işleyemezdi*, sadece suça *sürüklenirdi*. Bir

çocuğun suça karışmasının sorumlusu da elbette ki yetişkinlerdi. Bu nedenle on sekiz yaşını doldurmamış ve suç şüphesi taşıyan herkesin işlemleri Çocuk Şube'deki özel eğitimli polislerce gerçekleştirilirdi. Mağdurun çocuk olduğu durumlarda ise ayrı, özel bir hassasiyet gösterilirdi. Özellikle çocukların psikolojik yönden etkilenmesini en aza indirgeyecek yöntemlerle soruşturmalar ilerletilirdi. Üstelik bu süreç sadece polislerle sınırlı kalmaz, soruşturmalar çocuk savcılarınca bizzat yürütülürken; avukatlar, psikologlar ve sosyal hizmet uzmanları da soruşturmaların içerisinde yer alırlardı.

Şark hizmetimi tamamladıktan sonra tayinim Ankara'ya çıkmıştı. Esasında doğup büyüdüğüm bu şehre dönmek yerine, oğlumla daha sakin ve mümkünse denize yakın bir şehirde yaşamayı tercih ederdim. Ancak hem Asrın'ın babasından uzak kalmaması hem de babamdan uzak kalan annemin yoğun ısrarlarıyla tayin dönemi geldiğinde tercihlerin ilk sırasına Ankara'yı yazmak zorunda kalmıştım.

Babam emekli bir emniyet müdürüydü. Polis Teşkilatı'nın eski sicilli müdürlerindendi. Bu nedenle emekli olmasına rağmen teşkilat içinde sözü geçen, saygı duyulan isimlerden birisiydi. Polis Haftası gibi özel gün ve etkinliklerde boy göstermeye devam ederdi. Ailenin tek kızı olarak bana da babamın yolundan devam etmek düşmüştü. Annem asla polislik yapmamı istemiyordu fakat bana en uygun mesleğin bu olduğunu biliyordum. Babamsa annemin dırdırlarından dolayı, sınava girdiğim dönemde mesleğini sık sık kötülemişti. Ancak Polis Akademisi'ni kazanan kızıyla içten içe gururlandığından çok emindim.

Babam anneme daha fazla direnememişti sanırım. Annemin ortaya attığı "bir eve iki polis fazla" düsturunca, benim öğrenci olarak teşkilata girmemle emekliliğini istemişti. Komiser yardımcısı olarak mesleğe başladığımdan beri en büyük destekçim babam olmuştu. Fakat komiser rütbesine terfi ettiğimi göremeden vefat etti. O günden beri de annemin tek uğraşı maalesef ben kalmıştım.

Ankara'ya geri döndüğümde ilk olarak görece basit birimlerde çalıştım. Doğrudan suçla mücadele eden adli birimler yerine genellikle trafik tescil, silah ruhsat gibi idari birimlerdi. Sekiz-beş düz me-

muriyet cinsinden. Tabii bunda annemin benden gizli saklı olarak babamın eski arkadaşlarını aramasının ve rahat bir yerde çalışmam için ricada bulunmasının etkisi yüksekti. Erkek egemen bir teşkilat içinde bu rica gayet makuldü. Zaten bekâr bir anneydim. Rütbemin izin verdiği ölçüde tali işlerde görevlendirilmem yerindeydi. Ama gelin görün ki bu durum asla bana göre değildi. İşe gittiğim her gün kendimi erken yaşta kızağa çekilmiş gibi hissediyordum. Zoruma gidiyordu. Daha fazla katlanamamıştım ve başka birimlerde görevlendirilmem için girişimlerde bulunmuştum. Çabalarım sonuç vermiş ve Asayiş Şube Müdürlüğü'ne tayinim çıkmıştı.

Asayiş Şube'de başladıktan sonra çeşitli bürolarda görev aldım. Bürolarım sık sık değişiyordu. Bana göre kabıma sığmazken, başkalarına göre dikiş tutturamıyordum. Kadın olarak erkeklerden geri kalmadığımı ispatlamak için gözümü karartıp her işe giriyordum. Sadece masa başında değil üstelik, ekiplerimle birlikte sık sık sokak polisliği yaparak, takiplere katılarak ve operasyonlara bizzat girerek ilerliyordum. Zaman içinde emeklerim sonuç vermiş ve şansım da yaver gitmişti. Bir süre sonra Cinayet Büro'da kısım amirliğine kadar gelmiştim.

Ankara'da polislik yaparken hızlanırsanız, tökezlemeniz an meselesidir. Yüzlerce siyasetçinin, milletvekilinin, üst düzey bürokratın yaşadığı başkentte kime el atsanız mutlaka devletin üst düzeylerinden bir tanıdığı çıkar. Gözaltına aldığınız herkes ilk olarak sizi sürgüne yollamakla tehdit eder. Mesele tüm bu tehditlere karşı dik durmak ve işine devam edebilmektir. Ben de öyle yapıyordum. Ta ki ilk tökezlememe kadar.

Önemli bir iş insanının oğlunun villasında, ev işlerine yardımcı olan genç bir hizmetli kadının cesedi bulunmuştu. Dıştan bakıldığında tamamen kaza gibi duran ölümü deşmeye başladığımda ise kadıncağızın bir cinayete kurban gittiğini anlamam zor olmamıştı. Fakat tepeden gelen yaptırımlarla konunun derinlemesine araştırılmasına müsaade edilmeden soruşturma kapatılmış ve takipsizlik kararı verilmişti.

Kadının cansız bedenini gördüğümde gözümün önüne yıllardır bizimle olan yardımcım Sevde gelmişti. Asrın'a gözü gibi bakan, ev-

deki işlerimde sürekli yardımıma koşan genç kadın... Onun cansız bedenini görüp sorumlularını bulmadığımı düşününce içimde büyük bir acı hissetmiştim. Aynı acıyı villada ölü bulunan kadın için duyumsayınca işin peşini bırakmaktan vazgeçtim.

O günden sonra da ünlü iş insanı Fuat Cansay ve şımarık oğlu Kerem Cansay'ı kafaya takmıştım. Araştırmayı güvendiğim tek bir ekiple sınırlı tutarak, sessiz ve derinden ilerletmeye özen göstermiştim. Sık sık Fuat Cansay ve Kerem Cansay'ı takip ettiriyor ve delillendirebileceğim bir açık vermeleri için fırsat kolluyordum. Ama evdeki hesap çarşıya uymamıştı. Gizli gizli onları takip ettiğimizi zannederken açık vermiştik. Kerem Cansay takip edildiğini anlamış, anında babasına söylemişti. Babasının derin çevresi ise hemen devreye girmiş ve adeta ava giderken avlanmamıza neden olmuştu.

Senaryo ise çok basitti. Kerem Cansay maddi varlıklarından dolayı sık sık tehditler alıyordu. Sözde tehditlerin yoğunlaştığı dönemde takip edilince, babası ortalığı karıştırmıştı. Savcılık takip eden kişilerin onu tehdit eden çete üyeleri olabileceği şüphesiyle ivedilikle yakalama ve gözaltı kararı çıkarmıştı. Ben ve ekibim de suçüstü yakalanacak çete üyeleri olmuştuk. Tabii Organize Suçlar biriminin ekipleri önümüzü kesene kadar bu durumdan habersizdik. Organize Suçlar ekiplerine polis olduğumuzu ve araştırma yaptığımızı anlatana kadar fişimizi çekmişlerdi. Fuat Cansay yarım saat sonrasında internet medyasında "Çete üyesi kadın komiser çıktı!" haberlerini dolaşıma sokturmuştu bile... Daha emniyete dönmeden çete üyesi ilan edilmiştim.

Herkes durumun farkındaydı fakat konunun medyaya düşmesi ve benim kapatılmış bir dosyayı araştırmam üstlerimin elini güçsüzleştirmişti. Sonuç olarak fatura birilerine kesilecekti. Bana ve ekibime... Ekipçe şubeden çıkarıldık ve benim bahtıma ne şiş yansın ne kebap diyen üstlerimin uygun gördüğü Çocuk Şube Müdürlüğü düştü.

Sıcağı sıcağına Çocuk Şube'de göreve başladığım gün buna benzer bakışlar vardı üzerimde işte. Herkesin konuştuğu "çete üyesi" komiserdim sonuçta. Belki de çete elebaşı. Üstelik kadın! Nihayetinde bir şey çıkmayacaktı ama beni yıpratacak olan hem adli hem de idari soruşturmam başlamıştı.

Çocuk Şube'de göreve başlamamla şube müdürü beni Kayıp Çocuklar Büro Amiri olarak görevlendirmişti. Aman aman iş yoğunluğu olan bir büro değildi. Kısa sürede yeni birimime ve yeni görevime alışmıştım. Yeni ekibime de... Polis merkezlerine yapılan on sekiz yaşından küçük kayıp bildirimlerini anlık takip ediyorduk. Kayıp çocuklar çoğunlukla birkaç saat içinde ya da akşamında bulunuyorlardı. En çoksa yetiştirme yurtlarında kalan ve yurttan kaçan çocuklarla işimiz oluyordu. Onların da büyük bir kısmını ya internet kafelerde ya da şehrin eğlenceli mahallelerinde elimizle koymuş gibi buluyor, yurt görevlilerine teslim ediyorduk.

Aradan geçen zamanda en can sıkıcı durumsa ilk gerçek kayıp vakasını yaşamamızdı. Mamak'ta sekiz yaşında bir kız çocuğu kaybolmuştu. Aslıhan! En son okuldan çıkarken görülmüştü. Birkaç sokak ötedeki müstakil evine dönecekti. Çoğunlukla dar gelirli ailelerin ve mültecilerin yaşadığı bir mahalleydi. Kaybolmasından sonra Aslıhan'ı ne bir gören olmuş ne de bir kamera kaydı çıkmıştı... Kız çocuğunu bulabileceğimiz hiçbir iz yoktu.

Elimizde sadece çocuğun motosikletli biri tarafından kaçırılmış olabileceği şüphesi vardı. Çocuk kaybolduktan sonra mahallede böyle bir dedikodu yayılmıştı. Dedikoduların kaynağını defalarca araştırmamıza rağmen bunu ilk olarak kimin ortaya attığını bile tespit edememiştik. Ayrıca o mahallede ve civar mahallelerde motosiklet kullanımı aşırı derece yaygındı. MOBESE kameralarına motosikletli binlerce kişi takılmıştı fakat kız çocuğunun kaçırılmasıyla ilintili hiçbir görüntü elde edememiştik.

Çocuğu bulmak için Asayiş Şube ve Çocuk Şube tarafından tecrübeli ekipler görevlendirilmiş, birçok imkân seferber edilmiş, İstihbarat gibi birimlerden de destek alınmıştı. Ancak aradan yaklaşık üç ay geçmesine rağmen maalesef hiçbir mesafe katedilememişti.

İlk kayıp vakasını henüz çözememişken ve suçu tam olarak kaçırılma kapsamına sokamamışken başka bir kayıp vakası daha yaşanmıştı. Bu kez Altındağ'da bir gecekondu mahallesinde, dokuz yaşındaki bir erkek çocuğu evlerinin önünden kaybolmuştu. Arda... Yine arkasında hiçbir iz yoktu. Ve yine aynı dedikodu insanların dilinde dolaşıp

durmuştu: Çocuğun motosikletli biri tarafından kaçırıldığı... İşin kötü yanı ise iki mahalledeki sosyodemografik yapı neredeyse birbirinin kopyasıydı. Dar gelirli insanların çoğaldığı yerlerde motosiklet kullanımı da artıyordu.

İki olay arasındaki bir diğer bağlantı ise kafamızı tamamen allak bulak eden cinstendi. Bunu ise ancak ikinci vakadan sonra fark edebilmiştik. Arda'nın kaçırılmasından sonra bizim ekipler mahallede araştırma yaparken ekibin kıdemlisi Tuğrul, Arda'nın evinin yakınlarında bir bahçe duvarının üzerinde bir kartpostal bulmuştu. Eskiden çok yaygın olan ve yılbaşı tebrik kartı olarak kullanılan kartpostallardan... Kartpostalın üzerindeki figür ise bir kardan adamdı. Tuğrul bu kartpostalı görür görmez beyninde şimşek çakmıştı. Çünkü aynı kartpostaldan Aslıhan'ın mahallesinde de görmüşlerdi. Kızın okul çantasının bulunduğu çöp konteynerinin içinde... İlk olayda kartpostalın kaybolma vakasıyla bir alakasının olabileceğinden asla şüphelenilmemişti. Kartpostal daha önce atılan bir çöp olarak değerlendirilmişti. Sadece olay yeri fotoğraflarında okul çantasının hemen altında, yarısı dışarı çıkmış vaziyette görünüyordu. Yine kardan adam figürüyle... İkinci olayda da kardan adam kartpostalının çıkması iki olay arasındaki bağlantı ihtimalini kuvvetlendirmişti.

İkinci kayıp vakasının da üzerinden dört ay geçmesine rağmen yine hiç yol alamamıştık. Asılsız onlarca ihbar gelmişti. Bazılarında heyecanlanmış ve baskınlar düzenlemiştik. Fakat baskınların hepsi de fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Elimizde kocaman bir sıfır bulunuyordu.

Yedi sekiz aydır her gün artan bir vicdan azabıyla işe gidip geliyordum. Üstelik dikkatler kayıp çocuklara çevrilmiş, gün geçtikçe üzerimizdeki baskı artmıştı. Aylar boyunca gece gündüz demeden uğraşmamıza rağmen çocukların kaçırılma anına dair hiçbir iz bulamamıştık ve dosyalar hâlen resmi olarak kaçırılma yerine kayıp olarak işlem görüyordu. Her ne kadar biz motosiklet kullanımı dedikodusu ve elimizdeki kartpostal nedeniyle aynı kişilerce kaçırıldıklarından emin olsak da...

Elimizdeki kartpostaldan da hiçbir iz çıkmamıştı. Ne bir parmak izi bulabilmiş ne de üretildiği yeri tespit edebilmiştik. Üstelik yapılan

incelemede kartpostalın yirmi-otuz sene öncesinden kaldığının tespit edilmesiyle de yepyeni bir çıkmaza girmiştik.

Herkesin büyük bir titizlikle çalıştığından emindim. Ben de dahil... Ama bu çalışma yeterli olmuyordu. Birisi yedi aydır, diğeri üç aydır ortada olmayan iki çocuk vardı.

Yine böyle içimin içimi kemirdiği bir mesai gününde ekibimle birlikte odamda toplantı hâlindeydik. Diğer yan işler ve ana işimiz olan kayıp çocuklar vakası toplantı gündemimizdi. Ekipteki arkadaşlar elde ettikleri bilgileri ve son çalışmaları toplantıya katılanlara aktarıyorlardı.

Toplantı devam ederken telefonum çaldı. Arayan ev işlerindeki yardımcım Sevde'ydi. Sonra ararım düşüncesiyle aramayı sessize alıp toplantıya devam ettim. Saniyeler sonra telefonum yeniden çaldı. Ekranda yine Sevde'nin ismi vardı. İkinci kez aradığına göre önemli olmalıydı. Müsaade isteyip yerimden kalktım ve telefonu yanıtlayarak kapıya yöneldim. Kapının kulpunu çevirirken, "Acil mi Sevde?" diye sordum.

Sevde'den aldığım ilk yanıt ağlayan sesiydi. Gözlerimin önüne karartı inmeden önce duyduğum son cümleyse şu oldu:

"Devin Hanım, Asrın... Asrın kaçırıldı!"

3. Bölüm

Gözümü açtığımda etrafımdaki kalabalığın bakışlarıyla karşılaşmıştım. Odamdaki deri kaplamalı misafir koltuğunda uzanıyordum. Tuğrul, Mustafa, Sevcan, Emre... Hepsi de bana bakıyorlardı. Gözlerimi açınca Tuğrul hemen seslendi.

"Komiserim... Komiserim iyi misin?"

Bilinçsizce etrafımdakilere bakınırken kapının önündeki kalabalık aralandı. Tam ortasından şube müdürümüz Metin Müdür göründü.

"Devin... Şimdi duydum olanları."

Metin Müdür bana doğru eğilirken ne olmuştu ki diye düşündüm. Saniyeler sonra ise aynı cümle zihnimde yeniden yankılandı.

"Devin Hanım, Asrın... Asrın kaçırıldı!"

Asrın!

Ayaklarımı karnıma doğru çekip hemen toparlandım. Beynim allak bullak, yaşadığım olayın gerçek mi hayal mi olduğunu idrak etmeye çalışırken, her zaman övündüğüm otokontrolüm de gerçek olması ihtimaline karşı, "Kendine çekidüzen ver! Yalnız değilsin!" diye bastırıyordu.

"Asrın... Asrın kaçırılmış. Çıkmamız gerek!"

Tuğrul bileğime yeniden uzandı.

"Tamam komiserim, sakin ol. İki ekip çıkardık. Asayişin ekipleri de olay yerine geçti."

"Hayır, olmaz!" Bunu söylerken ellerim titriyordu. *"Sakin olmalıyım, sakin kalmalıyım... Rezil oluyorsun Devin!"* diye geçirdim içimden. Sanki çocuğu kaçırılmış, dünyası altüst olmuş, hayatla arasındaki bağlantı kesilmiş bir insanın birilerine rezil olması çok önemliymiş gibi. Kendi kendimi teskin etmeye çalışmam işe ya-

ramıyordu. Ellerimdeki titreme kısa süre içinde tüm vücuduma yayılmıştı.

"Gitmem gerek. Benim gitmem gerek," diye devam ettim, titremesini önlemek için avuç içlerimi iki bacağımın üstüne koyarak.

İtirazım pek işe yaramamıştı. Metin Müdür, "Sağlık görevlileri nerede kaldı?" diye söylendi. Arkada bakışanlardan birisi gelmek üzere olduğunu iletti.

"Müdürüm, benim gitmem gerek!" Duraksadım. "Sevde. Sevde'yi aramam lazım, ne olduğunu öğrenmem lazım!"

"Tamam Devin. Sakin ol önce... Herkesle görüşüldü, tüm birimlere haber verildi. Ne gerekiyorsa yapılıyor."

Kısa bir süre sonra bir ilk yardım ekibi odaya girdi. Belli ki her şeyden haberleri vardı. Hiçbir şey konuşmadan birisi Tuğrul'un yanına çöktü ve ilk yardım setinden çıkardığı sakinleştirici iğneyi koluma batırdı.

Aradan ne kadar daha süre geçmişti hatırlamıyorum. Belki bir saat, belki iki saat... Kendime tamamen gelmemin ardından Tuğrul ve Mustafa bana olan bitenleri aktarıyorlardı.

"Komiserim, okuldan çıktıktan sonra bir motosikletli..."

Boşluk. Kocaman bir boşluk. Kendi oğlumun kaçırılma anını dinlerken hissettiğim duygu tam olarak buydu. Sanki taze bir mezar açılmıştı ruhumda. Sanki kalbimi en acımasız iş makineleriyle delmişlerdi. Açılan çukur hâlâ sıcaktı ve havayla temas eder etmez buharlar saçılıyordu etrafa. Duygularım narkoz saldırısına uğramış gibiydi. Her şey flu bir boşluktan ibaretti.

"Komiserim, daha iyisiniz değil mi?"

Sevcan'ın uzattığı su boğazımdan geçerken kaybolmaya başlamıştı hissizleşmem. Suyun geçtiği her yer yanıyordu. Acı yeniden kontrollü bir şekilde bedenimi sarıyordu.

Ne zordu...

Henüz kaçırılan iki çocuğa dair bir iz bile bulamamışken kendi çocuğumun kaçırılma haberini almak... Üstelik aynı yöntemle, motosikletle. Belki de aynı kişi ya da kişilerce...

Aradan iki gün geçmişti. Ömrümdense çok büyük bir zaman dilimi... Şubeye girdiğimde aynı bakışlar üzerimdeydi. Tıpkı ilk günkü gibi, tek farkı daha fazla acıyarak. Yine biliyordum. Yine herkes göz ucuyla bana bakıyor, adımlarımı inceliyor ve kendi aralarında fısıltıyla benim dedikodumu yapıyorlardı.

Asrın'dan henüz hiçbir iz yoktu. Koskoca iki gün, onsuz ve yalnız geçmişti. Onlarca yazışma, yüzlerce telefon trafiği, bir o kadar insanla görüşme...

Ama yoktu.

Hiçbir iz...

Asrın olmadan bir geceye daha nasıl tahammül edebileceğimi bilmiyordum. Asrın olmadan aynı evi nasıl kullanacağımı...

Ölüm sessizliği değil, ölümden beter bir sessizlikti...

Duzenleme
Ny.ozlem

24 Ekim

Asrın, oğlum.

Bu sene Ankara'ya kar erken geldi...

Bugün "yine" benden uzakta olsan da hayatıma ne kadar renk kattığını asla bilemezsin.

Hayatı ne kadar yaşanılabilir kıldığını...

Hayata dair tüm iyi niyetlerimi tükettiğim bir anda çıkagelmiş, beni de kendime getirmiştin sen.

Umut oldun, ışık oldun.

Aydınlık oldun.

Nefes alışlarını duymak, minik ellerine dokunmak, saçlarını koklamak içimdeki tüm karanlıkları aydınlığa çıkarıyor.

Bu sene Ankara'ya kar erken geldi...

Umarım şu anda sen de benim gibi pencereden yağan karı izliyorsundur.

Hatırlıyor musun, geçen sene yılbaşından önceki hafta yağmıştı ilk kar. Sen, ben ve baban bahçede kocaman bir kardan adam yapmıştık, evde havuç kalmadığı için burnunu koyamamıştık. Ona "burunsuz adam" adını takmıştık.

Bu sene Ankara'ya kar erken geldi...

Umarım şu anda sen de benim gibi pencereden yağan karı izliyor ve o günleri hatırlıyorsundur... Bugünler geçecek ve yağacak bütün karlarda yanında olacağım. Söz veriyorum.

Seni çok seven

Annen

— 4. GÜN —

4. Bölüm

Gözlerim dalmıştı. Bembeyaz bir örtüydü izlediğim. Odamın sol tarafındaki pencereden dışarıya bakıyordum. Bir gün daha geçmişti. Geceleyin usulca, herkes uykudayken her tarafı kaplayan kar, insanların güne başlamasıyla erimeye yüz tutmuştu. Yollar, kaldırımlar ve insanların ayak bastıkları her yer erimişti. Sadece apartmanların bahçelerinde ve ağaçların dallarında kalmıştı. Ankara'nın griliğini biraz olsun silen beyaz örtünün teskin edici bir yanı vardı. Alışkın olmayanların soğuk ve uzak bulduğu bu şehrin karakteri benimle, ruhumla bire bir örtüşüyordu. Yine de şu an, her zaman sevdiğim o soğuk, puslu, sakin sokakları, is kokan ayazı dostum değildi. Oğlumu saklayan, onu kim bilir nerede benden gizleyen karanlık bir kuyuydu belki de. Ya da onun başka bir şehre götürülmesine izin vermiş bir düşman.

Hayalle gerçeğin arasında gidip gelerek durmadan ihtimalleri kafamda tekrar tekrar sıraya dizerken gözüm az ileride görünen bir kreşin bahçesine daldı. Erken yağan karı fırsata çeviren bir öğretmen, ufacık çocukları bahçeye çıkarmıştı. Montlarını, atkılarını ve eldivenlerini sıkıca giyinmiş çocuklar, karın keyfini sürüyorlardı.

Ne mutluydu çocuklar...

Tıpkı Asrın gibi...

Asrın da çok severdi karı. Geçen sene ilk kar yağdığında gecenin bir vaktiydi. Yatmak üzereydik. Kar öyle bir bastırmıştı ki daha ilk yarım saatinde her tarafı bembeyaz kaplamıştı. Asrın pijamalarıyla

yatmak için hazırken, karı gördükten sonra, "Anne, lütfen! Karla oynamak istiyorum!" diye tutturmuştu. Saatin geç olduğunu bahane ederek karşı çıksam da bir işe yaramamıştı. Asrın her zamanki gibi bacağıma sarılmış, muzipçe şirinlik ve sevecenlik numaralarına girişmiş ve kendi istediğini yaptırmıştı... Her zaman böyleydi oğlum. Canı ne isterse muzipçe gerçekleştirdiği yalandan sevgi gösterileriyle elde ederdi.

Dışarıyı izleyerek Asrın'la olan anılarıma dalmışken, ekip arkadaşlarım içeri girdi. Toplantı masasındaki sandalyelere geçtiler. Benim de oturmamla birlikte Tuğrul aktarmaya başladı.

"Komiserim, Mustafa'yla okulun etrafındaki bir kilometrekarelik alanı karış karış taradık. Diğer büroların ekipleri de yardım ettiler. Bulduğumuz iki kamera kaydı dışında hiçbir kamera kaydı yok. Okulun dağılma saati olduğu için sokağın iki tarafı da çok kalabalık. Servisler ve diğer araçlardan dolayı trafik zaten kilitlenmiş.

Motosikletin görüntüsünü sanayideki servislere gösterdim. Neredeyse hepsi de ilk defa gördüklerini söylediler. Bir tanesi nerelerinin modifiyeli olduğunu ancak çözebildi ve markasını bulabildi. O da tahminen. Bir dönem Türkiye'de ucuz diye çok satılmış ama devamı gelmemiş. Yumma isimli markanın yan markasıymış. Özel bir servisi ya da satış temsilcisi yok. Birçok galeride satılıyormuş. En son dört yıl önce sıfırı piyasada varmış. Sonra tamamen bitmiş.

Oto hırsızlıkla görüştük. Çok sayıda motosiklet hırsızlığı var. Aradığımız marka ve modelde de maalesef ki çok fazla... Çevre illeri ve ilçeleri de katarsak son bir ayda binin üzerinde motosiklet hırsızlığı var ve bunun yaklaşık yüz tanesi bu markaya ait. Ayrıca trafik tescilden döküm aldık. Ankara'da toplamda 763 tane kayıtlı. Bunlardan 68 tanesi son iki ay içerisinde el değiştirmiş. Hepsinin de eski ve mevcut sahiplerinin listesi elimizde.

Diğer iki çocuğun kaçırılmasında aynı motosikletin kullanılıp kullanılmadığına dair hiçbir bulgu yok elimizde. Ama şahsi kanaatim, motosiklet çalmak araba çalmaktan çok daha kolay. Bunu yapan kişi ya da kişilerin çalıntı bir araçla hareket ettiklerini düşünürsek, her olayda farklı bir motosiklet kullanma ihtimalleri çok yüksek. Ve

maalesef piyasada çok sayıda çalıntı motosiklet var. Kesin olan ise ilk defa motosiklet kullanıldığını şüphesiz olarak tespit etmemiz."

Soğukkanlı olmalıydım. Başka çarem yoktu. Hatta profesyonel davranmalı ve oğlumun panodaki fotoğrafına bakmadan araştırmaya devam etmeliydim. Başka bir anne olsa yataktan çıkamaz, acısını, korkusunu özgürce yaşar, bağırır, dövünür, kendinden geçerdi belki. Ama ben o kişi değildim. Ben içimde yıkılan dünyaya rağmen dik duracak, oğlunu dünyanın en küçük deliğinde bile olsa sağ salim bulup çıkaracak, onu kurtaracak kadındım. Onu bulup sarıldıktan sonra kendime çökme izni verebilirdim ancak.

"Komiserim, bir de şey... Hani diğer iki olayla bağlantılı olduğundan emin olmak için başka bir araştırma daha yaptık. Malum şu kardan adamlı kartpostal... Etrafta ne kadar çöp kutusu, duvar, ağaç dibi varsa baktık. Ama kartpostal bulamadık."

Tuğrul'un anlatımı bittikten sonra, "Kıyafetler peki? Kask?" diye sordum.

Bu soruma yanıt Mustafa'dan geldi.

"Kask ve motorcu kıyafetlerini de araştırdık komiserim. Ucuz, her yerde satılan cinsten ürünler. Ayna vizörlü. İnternette çok sayıda satış sitesinde mevcut. Mağazalarda da. İkinci el ürün sitelerinde ise hepsinden daha fazla. Kask ve motorcu montundan iş çıkmayınca ayakkabısına yöneldik. Adidas'ın bu sezon için ürettiği yeni bir modeline çok benziyor. Ama aynı sıkıntı burada da mevcut. Bu spor ayakkabılar yeni sezon olduğu için her yerde satılıyor. İmitasyon ürünleri saymıyorum bile... Adım attığımız her pasajda, her pazarda sahteleri var."

Asrın, evimizin yakınlarındaki bir okula gidiyordu. Birinci sınıftaydı. Öğleden sonra saat 15.40'ta dersler bitiyordu. Okulu eve yakın olduğu için servis tutmamıştık. Çoğunlukla Sevde karşılamaya gidiyordu. Duruma göre ya geziyorlar ya da eve dönüyorlardı. İşlerim erken biterse bazen de ben alıyordum okuldan.

Cuma günleri ise Levent almaya gidiyordu hep. Babasıyla çıkışta buluşuyor ve geç saatlere kadar vakit geçiriyorlardı. Genellikle cuma ve cumartesi akşamları onda kalıyordu. Levent'le birçok konuda anlaşamazdık fakat Asrın'ın ne zaman kimde kalacağı konusunda tuhaf

bir biçimde uzlaşmıştık. Mahkemenin belirlediği günleri ikimiz de umursamıyorduk. Asrın'a olan ilgisini ve birlikte vakit geçirdikleri zaman Asrın'ın mutluluğunu görmezden gelemezdim. Asla engel olmuyor, sudan bahaneler uydurmuyordum.

Üç gün önce, yani salı günüydü. Sevde evdeki işlerini toparladıktan sonra Asrın'ı karşılamak için çıkmıştı. Her zamanki gibi saat 15.30'da okulun önündeydi. Diğer veliler gibi okulun dağılmasını bekliyordu. 15.40 olduğunda zil çalmıştı. Okulun bahçe kapısı aralanmış, bazı öğrenciler servislere doluşurken, bazıları okulun kapısında bekleyen velilerinin yanına koşmuştu. Sokak hayli kalabalıktı. Sevde yolun karşısında bekliyordu. Asrın bahçe kapısından çıkmış, Sevde'ye doğru yönelirken kalabalığın arasında plakasız bir motosiklet belirmişti. Siyah kasklı, siyah montlu, lacivert kot pantolonlu... Saniyeler içinde Asrın'ın önünü kesmiş ve onu bir hamlede kucaklayıp motosikletin ön kısmına yerleştirmişti. Bunu gören Sevde çığlık atarak motosikletin önüne atılmıştı. Motorlu kişi ani bir manevra yapmış, Sevde'nin karın boşluğuna doğru bir tekme savurmuş, kalabalığın arasından sıyrılarak kaçmıştı. Adidas marka yeşil spor ayakkabıları da kamera açısına bu an düşmüştü. Üstelik motosikletin arka tekeri Sevde'nin sağ elinin parmaklarını ezip geçmişti. Tüm bunlar ise sadece beş saniye sürmüştü. Oğlumu benden almaları sadece beş saniye...

Asrın'ın kaçırılması bir tesadüf müydü yoksa Asrın en başından beri bir hedef miydi bilmiyorum. Kaçıran kişiden ne bir tehdit gelmişti ne de fidye talebi. Tıpkı ilk iki olayda olduğu gibi...

Elimizdeki ilk kamera görüntüsü okulun çıkışındaki kameralara aitti. İki farklı kameranın da açıları tam ön tarafa göre ayarlanmıştı. Sokağın giriş ve çıkışlarını görmüyordu. Tek net görüntü de buydu.

Sokağın sonunda, diğer sokağı dikine kesen köşede bir kuru temizlemeci vardı. Dükkânın giriş kamerasında ise tek bir görüntü. Tıkanmış araba trafiğinin arasından yılan gibi kaçan motosikletin sağa dönme görüntüsü... Sağa döndükten sonrası ise koca bir muamma. Çoğunlukla üç katlı ve altında herhangi bir işyeri olmayan evlerin bulunduğu bir sokaktı. Güvenlik kameralarının hiçbirisi sokağı tam olarak görmüyor, sadece apartman girişlerini alıyordu. Sağa dönüş-

ten itibaren sokağın sonu ana caddeye çıkıyordu. Oradaki MOBESE görüntülerinde sokaktan caddeye çıkan herhangi bir motosikletli bulunmuyordu. Geriye ise dört sokak kalmıştı. Motosikletin girdiği sokağı caddeye ulaşmadan önce dikine kesen dört sokak. Hepsi de sol tarafa paralel şekilde sıralanmıştı. En büyük talihsizliğimiz ise buydu. Dört sokak da tenha, herhangi bir işyeri bulunmayan ve neredeyse hiç kamera olmayan sokaklardı. Asrın'ı kaçıran kişi bu dört sokaktan birisine girmiş ve gözden tamamen kaybolmuştu.

Sevde daha yerden doğrulmadan beni aramıştı. Etraftaki diğer veliler Sevde'nin yardımına koşmuş ve onu apar topar hastaneye yetiştirmişlerdi. Üç parmağında kas zedelenmesi varken, bir parmağı ön boğumundan ezilerek parçalanmıştı. Karın boşluğuna aldığı tekmeyle de kafasını asfalta feci şekilde çarpmıştı.

Benim haberi almamla şubedekilerin haberdar olması arka arkaya gerçekleşmişti. Ben olayın şokunu yaşarken Metin Müdür asayiş devriye ekiplerini, karakol ekiplerini ve bizim şubenin ekiplerini seferber etmişti. Tuğrul'un dediğine göre okulun bulunduğu mahalle daha ilk dakikalardan itibaren tamamen abluka altına alınmıştı. Geçebileceği merkezi güzergâhlarda ekipler kontrol noktaları kurmuşlardı. Telsiz istasyonunda bir kanal sadece bu olay için ayrılmış ve saatlerce tedbirler sürmüştü. Fakat onca çabaya rağmen motorcunun izine rastlanmamıştı.

Olayın ilk günü evim sanki bir cenaze evine dönüşmüştü. En son babamın cenazesinde böylesi bir kalabalık toplanmıştı. Komşular, kuzenler, meslektaşlar, Levent'in yakın akrabaları... Kötü haberi alanlar koşup gelmişti. Herkes bir yandan olayın şokunu yaşıyor, diğer yandan da anneme, bana ve Levent'e yakın zamanda Asrın'ın bulunacağına dair telkinlerde bulunuyorlardı. Psikolojim o denli yerle birdi ki evime girip çıkan herkese şüpheli gözüyle bakıyor ve her hareketlerini detaylıca inceliyordum.

Sevde hastanede tedavi altına alınmıştı. İlk saatlerde bizim şubeden bir ekip ona refakat etmişti. Daha sonra Levent'in abisi Göktan ve abisinin eşi Elif'ten ricada bulunmuştum. İkisi de beni severlerdi. Sonraki günlerde hastanede Sevde'ye onlar eşlik etmişlerdi.

İkinci gün ise karmakarışık duygularla geçmişti. Acılı bir anne ile olayı soruşturması gereken bir komiser arasında gidip gelmiştim. Metin Müdür evde kalmamı istemişti. Bu nedenle şubeye uğramamış, Tuğrul'dan ve diğer ekiplerden telefonla bilgi almıştım. Fakat bu durum bana göre değildi. Evde çaresizce bekleyemezdim. Gerek Metin Müdür'e gerekse etrafımdaki herkese güçlü olduğumu göstermeli, anne kimliğimi ikinci plana iterek olayı sıcağı sıcağına soruşturmalıydım. Psikolojimin buna elverip elvermediğine bakacak durumda değildim. Yerimde duramıyordum. Durursam çözülüp toparlanamamaktan korkuyordum. Birinin oğlumu bulup getirmesi gerekiyordu ve kimseye kendim kadar güvenemezdim, nokta.

O gün tek yapabildiğim şey Asrın'ın kaçırıldığı sokaklarda dolaşmak olmuştu. Hava kararmadan bakabildiğim her yere bakmıştım. Tek başıma... Attığım her adımda gücümü kaybederek, attığım her adımda kendime güçlü olmam gerektiğini söyleyerek... Hava buz gibiydi, kar atıştırmaya devam ediyordu ama benim içim yanıyordu. Kalbimde sönmek bilmeyen bir alev vardı. Dizlerimi kırarak yere doğru çömeldim. Bu ıssız sokakta o anda sadece ben vardım. Kar damlaları kirpiklerimin arasından geçerek gözyaşlarıma karışıyordu.

Acaba, dedim kendi kendime, *acaba* onunla karda yeteri kadar oynamış mıydım?

Beni her çağırdığında orada mıydım?

İyi bir anne olabilmiş miydim?

Hava kararmaya yüz tutmuşken eve girebilmiştim. Işığı açmadım. Dışarıdan vuran son güneş kırıntılarıyla boş eve göz gezdirdim. Ev her zamankinden daha sessizdi. Daha ıssız. Ortada duran sehpaya, krem rengi koltuklara, camın önündeki devasa televizyona, yere kadar inen perdelere baktım. Bir de kapı girişindeki bir çift penguen desenli pandufa. Oğlumun panduflarına.

Çığlık atmak istedim. Haykırmak. Çaresizce. Elimden hiçbir şey gelmeyişine... Yapamadım, yine sustum. Montumu portmantoya asıp mutfağa geçtim. Buzdolabını açıp hızlıca içine göz gezdirdim. Kapakta yarısı dolu bir votka şişesi vardı. Raftan shot bardaklarını alarak ağzına kadar doldurdum ve kafama diktim. Hemen ardından

bir tane daha! Bu sert içkinin ağzımda kalan kekremsi tadı yüzümü buruşturmuştu. Birkaç saniye gözlerimi yumup sıktım.

Bu da beni kendime getirmeye yetmemişti. Yatak odasına doğru ilerledim ve kendimi öylece yatağın üzerine bıraktım.

Gecenin bir yarısı uyanmıştım. Üzerimde saten pijamalarım vardı ama üstümü değiştirdiğimi hatırlamıyordum. Hatta yatağın içine girdiğimi de. Kafamı yana çevirip komodinin üzerinde duran dijital saate baktım. Saatin üzerindeki rakamlar kırmızı kırmızı parlıyor, zifiri karanlık odanın içine ürpertici bir hava katıyordu. Gözlerimi tavana diktim. Ortamda ne olduğunu anlamadığım bir tuhaflık vardı. Saat 03.33'ü gösteriyordu. Ne garip bir tesadüf diye düşünürken içeriden gelen bir ses duydum. Bir tıkırtı. Mutfak kısmından geliyor gibiydi. Sanki birisi bir şeyi yere düşürmüş ama ikinci kez sekmeden havada yakalamıştı. Sese odaklanmak için doğrulmaya karar verdim. Hareket edemiyordum. Nefesim boğazımda düğümlenmişti. Kollarımdan bacaklarımdan görünmez bir kelepçeyle yatağa bağlanmıştım adeta. İçeriden bir ses daha geldi. Bu sefer daha yakındı. Sanki bir adım daha yaklaşmıştı yatak odama. Ne olduğunu anlamak için nefesimi tuttum. Hâlâ hareket edemiyordum. Gözkapaklarım hariç vücudumun hâkimiyeti başka birindeydi.

Bir tıkırtı daha. Daha yakından. Neler oluyordu! Kalkmalıydım. Doğrulmalıydım. Ellerim kollarım bedenim yatağa yapışmıştı. Bağırmak istiyordum ama göğsümde bir fil oturuyordu adeta. Koridordan yansıyan loş ışıkta bir hareket sezinledim. Göz ucuyla yakaladığım aynı saniye içinde yok olmuştu.

Bir tıkırtı daha. Daha çok çıngırak sesini andırıyordu. Bu sefer ayak sesleri de eşlik ediyordu. Yakınımdaydı, çok yakında. Ayaklarını halıya sürterek yürüyordu. Evin içinde yankılanan bir kıkırdama sesi. Bu bir çocuğa aitti. Asrın!

Asrın diye bağırmalıydım. Ona seslenmeliydim. Ben buradayım oğlum demeliydim. Sürtünmeler artıyor, ayak sesleri yaklaşıyordu. Derken bir gölge belirdi holde, yavaşça yaklaşıp yatak odamın kenarında durdu. Tık tık... Tık tık... parmaklarını kirişe vuruyordu. "Asrın?" dedim usulca. Sesim çatallı çıkmıştı. Zorla. Ben ise hâlâ hareketsizdim. Neydi bu!

Gölge büyümeye başladı. Kapının yanında uzadı. Devleşmişti adeta. Tavana yayıldı. Odanın içini doldurdu. Karanlık arttı. Zifiri karanlık. Üzerime geliyordu. Yaklaştı... Yaklaştı... Beni içine alıp sonsuz karanlığına hapsetmek üzereydi...

Hayır!

Neredeydim ben?

Bu bir rüya mıydı?

Neler oluyordu?

Oğlum! Neredesin!

"Asrın!" diye haykırarak uyandım. Yataktan fırlayıp oturur pozisyona geçtim. Boğazım kurumuştu. Komodinin üzerindeki cam su şişesine uzandım. Buz gibiydi. Oda da serindi. Kombiyi açmayı mı unutmuştum? Gözüm saate takıldı. Yediyi biraz geçmişti. Kafamı cama çevirdim. Bu memlekette hava zamanında aydınlanmaz mı hiç diye hayıflandım kendi kendime.

Başım çatlıyordu. Yataktan çıkıp salona doğru ilerledim. Birden dün gece yaşadıklarım aklıma geldi. Kötü bir rüya mı görmüştüm? Yoksa...

Mutfağı kontrol ettim. Ardından salonu. Holü. Kendi dağınıklığım haricinde her şey yerli yerindeydi. Asayiş berkemaldi. En sonunda da banyoya doğru adımladım güç bela.

Üçüncü günden sonra da benzer bir ruh hâliyle hazırlanmış ve kendimi sokağa atmıştım. Güçlü görünmeli ve güçlü olmalıydım. Bana çevrilen tüm acılı bakışlara göğüs gerecek kadar güçlü...

Bu üç gün aklımın derinliklerinde buğulu bir rüya misali sağa sola yalpalanmıştım. Her şey bir hayal gibiydi sanki ama bir o kadar da gerçekti. Acımasız bir gerçek.

Ne yapacağını bilememek... Derdini kimseye anlatamamak...

Vicdan azabı! *Sonsuz bir vicdan azabı.*

Acı! *Su katılmamış bir acı.*

Günler çok hızlı akmış ancak bir o kadar da yavaşlayarak kalbimi bir neşter misali parçalamıştı. Sonsuz bir telefon trafiği içinde ben hiç sesi çıkmayandım. Gelip giden onlarca insan içinde ben orada olmayandım.

Dünyanın bütün sisleri toplanmıştı gönlüme.

Vardım ama yoktum... Yoktum ama oradaydım...

Yine gözüm dalmıştı. Kalkıp toplantı masasının etrafında dolanmaya başladım. Sırtları aşınmış sandalyeleri, köşede duran dosya dolabındaki klasörleri, kalemlikteki tükenmez kalemleri saydım.

"Kıyafetlerden bir şey çıkmayacak anlaşılan," diye karşılık verdim Mustafa'ya toparlanarak.

"Maalesef öyle görünüyor komiserim," diye devam etti, "ama yine de araştırmaya devam ediyoruz."

"Geliş güzergâhından bir şey çıktı mı? Düştüğü herhangi bir görüntü var mı?"

Bu kez yanıt Sevcan'dan geldi.

"Olumsuz komiserim. Ama MOBESE merkezi geriye dönük birçok kameranın görüntülerini özel olarak inceletiyormuş. Eğer bir şey çıkarsa anında haber verirler."

Görünen o ki işimiz zordu. Hem de çok zor...

Ruhum daralmıştı. Gözlerim istemsizce Asrın'ın fotoğrafına kayıyordu. Aklıma gelen her türlü senaryoda ötesini düşünemiyordum bile. Hiçbirisiyle yüzleşmeye takatim yoktu.

Masanın üzerindeki telefonumdan bu kez mesaj bildirim sesi geldi. Ekrana çevirdim bakışlarımı. Levent'ten bir mesaj vardı.

"Benden şüphelenmeye utanmıyor musun?"

Ne demekti şimdi bu? Nereden çıkmıştı?

"Ne saçmalıyorsun?" diye sorusuna soruyla yanıt verdim.

Kısa bir süre sonra gelen cevap ise kafamı karıştırmıştı.

"Az önce emniyetten aradılar beni. İfadeye çağırdılar."

Levent'ten gelen son mesajdan sonra Tuğrul'a döndüm. "Levent'i, yani eski eşimi ifadeye mi çağırdınız?" diye sordum.

Tuğrul da ilk olarak manasızca yüzüme baktı.

"Bilgim yok komiserim. Yani biz kimseyi çağırmadık."

"Ee, kim çağırmış o zaman?"

Bu karşılığımdan sonra Tuğrul kendi telefonunu eline alıp yerinden kalktı. Ben de Levent'i aramak için masama yöneldim. Aradım fakat açmadı. Bir süre daha bekleyip ikinci kez aradım. Yine yanıt

vermedi. Levent'in geri dönmesini beklerken Tuğrul konuşmasını bitirip masama yaklaştı.

"Asayiş Şube'den çağırmışlar komiserim."

"Kim çağırmış? Neden benim haberim yok!"

Tuğrul bir anda mahcup bir ifadeye büründü. Ofladı.

"Komiserim, şey... Asrın'ın kaçırılmasıyla ilgili soruşturma için Asayiş Şube görevlendirilmiş..."

5. Bölüm

"Nasıl olur müdürüm? Ne demek Asayiş Şube görevlendirildi?"

Haberi alır almaz soluğu Metin Müdür'ün yanında almıştım.

"Ne yani, biz şimdi soruşturmadan el mi çektiriliyoruz?"

"Devin. Önce sakin olup oturur musun şuraya? Biraz konuşalım."

"Olamam müdürüm. Kaçırılan benim oğlum!"

Metin Müdür'ün karşısına geçmiş, sanki sorumlusu oymuş gibi içimdeki öfkeyi ona kusmak istiyordum. Soğukkanlıydı. Hem de çok. Saygısızlık sınırını zorlamama rağmen sinirlenmemişti. Anlayışlı bir ses tonuyla devam etti.

"Devin... Lütfen önce sakin olur musun?"

"Olamıyorum müdürüm. İstesem de olamıyorum. Bunun mantıklı bir açıklaması var mı?"

Hâlen çıkışıyor olmama yavaş yavaş sinirlenmeye başlamıştı. Ayağa kalkıp ceketini çıkardı. Gömleğini düzelttikten sonra koltuğuna yeniden oturdu ve ellerini birleştirerek masanın üzerine koydu.

"Evet, var."

"Nasıl var müdürüm?"

"Şuraya geçip otururşan anlatacağım. Yoksa sakinleştiğin zaman gel."

Mecburen dediğini yapmak zorunda kaldım. İşaret ettiği misafir koltuğuna geçtim. Bakışlarımı gözlerinin içine kilitledim.

"Evet, mantıklı bir açıklaması var. Hem hukuken hem de etik açıdan."

"Neymiş müdürüm?"

"Hukuken olan; şu ana kadar gerçekleşen olaylar kayıp vakalarıydı. Evet, bizce kaçırıldıkları kesindi ancak somut olarak bunu delillendirememiştik. Elimizde bir kartpostaldan başka bir şey yoktu.

Diğeriyse hangi çöplüğe gitti kim bilir... Kaçırılma anına dair onca dedikodu çıkmasına rağmen kaçıran kişiyi gören ya da kaçırılma anına tanık olan görgü şahidi çıkmamıştı. Bu yüzden bizim soruşturmaya devam etmemiz gayet olağandı. Adı üzerinde; kayıp. Ne olduğu belli değil; ortada henüz ispatlanmış bir suç yok, suçun adı yok. Ama Asrın'ın olayı ise delilli şahitli bir kaçırma ve alıkoyma vakası. Kişiyi hürriyetinden yoksun bırakmadan başlayarak birçok suç ortaya çıkmış durumda. Fail ise tariflere göre bir yetişkin. Yani bizim şubenin yetki alanı dışında."

Metin Müdür hukuki açıdan doğruları söylüyordu fakat sindiremiyordum.

"Ama müdürüm, Asrın'dan bahsediyoruz; oğlumdan..."

"İşte etik olan kısmı da burası zaten. Bak Devin, ne kadar iyi bir cerrah olursan ol, ameliyat masasındaki kişi eğer kendi çocuğunsa paniklersin. Yanlış yapmamak, bir hata yapmamak için paniklersin. İstediğin kadar özenli ol; bu panik hata yapma riskini her daim yükseltir. Sen ne kadar iyi bir polis olursan ol; söz konusu oğlun olduğu için panik yapmama şansın yok. Ben bile bu olayda duygusal kararlar verebiliyorum; senin bu hataya düşmen kadar doğal bir şey yok. Bu nedenle soruşturmanın başka bir şube tarafından yürütülmesi hepimiz için en iyisi olacak emin ol."

Kabullenemiyordum. Ama kabullenmekten başka çarem de yoktu.

"Soruşturmadan el çektirme konusuna gelince; öyle bir durum söz konusu değil. Ben sana araştırma yapma, otur oturduğun yerde demem asla, diyemem. Ama işin asıl sahiplerini zora sokacak, soruşturmayı sekteye uğratacak hamleler yapmana da asla müsaade edemem. Az önce başmüdürle toplantıdaydık. Kendisi de bizzat yakından takip ediyor. Diğer şubeler de destek verecek. İçin rahat olsun, herkes bu konuda seferber oldu."

Gerçekten böyle miydi yoksa beni teselli etmek için kurulan cümleler miydi bunlar, bilmiyordum.

"Peki kim yürütecek soruşturmayı müdürüm?"

"Mevzuatı biliyorsun, doğrudan savcının kontrolünde yürütülüyor soruşturma. Gasp Büro takip edecek. Ama Asayiş Şube'de bu iş

için özel bir ekip kuruldu. O özel ekip tüm çalışmaları yapacak. Diğer şubelerin ekipleri de bu özel ekibe destek verecek."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Kabullenmesi çok zor olsa da sanırım Asrın'ın sağ salim bulunması için en mantıklı yol buydu.

Derin derin nefes aldım. Sakinleşmiştim.

"Haklısınız müdürüm. İtiraz edemem. Ama benden bilgi saklanmasını, gelişmelerden uzak tutulmayı da hazmedemem. Bu konuda bana destek olursanız mutlu olurum."

"Dediğim gibi, için rahat olsun."

Yapılacak tek bir şey kalmıştı. Bir an önce eski çalıştığım yere, Asayiş Şube'ye gidip kurulan özel ekiple tanışmak...

"Bir emriniz var mı müdürüm? Ben çıkayım..."

Yerimden çoktan kalkmıştım. Kapıya doğru yöneldim.

"Devin, başka bir konu daha var. Canını pek sıkmak istemem ama..."

Canımı daha fazla sıkacak bir şey olamazdı artık.

"Nedir müdürüm?"

"Kayıp diğer iki çocuk. Motosiklet dedikodularından sonra Asrın olayında net olarak motosikletli kişinin ortaya çıkması üç dosyayı birleştirdi. Artık onların soruşturması da bu özel ekibe devredilecek. Buna da hazırlıklı ol lütfen."

Bu son cümle, içerisinde o kadar çok mana barındırıyordu ki... Belki de Asrın kadar canımı yakmıştı. *İtiraz etme, isyan etme, başarısızlığı kabullen...*

Koridorda ilerlerken bu cümleler yankılanıyordu kulağımda. Metin Müdür üstü kapalı olarak bunları söylüyordu bana. En çok da beceriksizliğimi vuruyordu yüzüme. Sadece kendime itiraf edebildiğim beceriksizliğimi... Artık üstlerimce de tescillenmişti.

Haklılardı.

Hem de çok.

Eğer ben beceriksiz olmasaydım, kayıp çocuklar dosyasını aydınlatmayı başarsaydım belki de Asrın'a hiçbir şey olmayacaktı.

Sorumlusu da, suçlusu da *bendim.*

Odama geçtim. Kapıyı kapatıp arkadan kilitlediğimden emin oldum. Yalnız kalmak istiyordum ama yalnızlıktan da nefret ediyor-

dum aslında. Yargılayıcı bakışlarını üzerimde hissedeceğim tek bir çift göze dahi tahammülüm yoktu bu noktadan sonra.

Simsiyah bir kahve doldurdum kendime. Kahve içmekle sinir krizi geçirmek arasındaki o ince çizgideydim çünkü. Sandalyeme oturup tekerleklerinden sürükleyerek camın önüne doğru çektim. Stilettolarımın ince topuklarını sandalyenin alt demirine geçirdim, kendimi böyle daha güvende hissediyordum. Elimi çantama atıp kurcaladım, yanımdan hiç ayırmadığım o not defterimi çıkarttım ve yine yazmaya başladım. Yazdıkça kendimi güvende hissediyor, yazdıkça kendime geliyordum.

25 Ekim

Asrın oğlum,

Senden ayrılmamın üzerinden dört gün geçti.

Sen yoksun.

Ve muhtemelen bir süre de olmayacaksın...

Yalnızım, yapayalnız...

Oysa bilsen şu anda burada olmaktan ne kadar nefret ettiğimi...

Duvarlar üzerime üzerime geliyor.

Sanki aralarında sıkışmış ve ezilmiş gibiyim.

Sabahları sesini duyamamak,

Akşamları okulun nasıl geçti diye soramamak...

Okul demişken, okula gitmiyor oluşun kalbimi kırıyor.

Belki bir süre, belki de bir daha hiç gitmeyecek olman ise tüylerimi diken diken ediyor ama elimden ne gelir?

Bir gün tüm bu olan biteni anlayacağını umuyor ve sana sarılacağım anın hayalini kuruyorum. Çok az kaldı.

Seni çok seven
Annen

— 5. GÜN —

6. Bölüm

Ertesi gün şubeye gittikten sonra ne yapacağımı bilemedim. Kendi çocuğumun kaçırılmasıyla ilgili soruşturmadan el çektirilmiş bir anne olarak ne yapabilirdim onu düşünüyordum. Bileklerime psikolojik bir kelepçe takılmıştı. Hem üstlerim hem de kendim tarafından. Onlar soruşturmanın sağlığı için bu kelepçeyi takarken, ben ise beceriksizliğimden dolayı kendimi suçlayarak takmıştım.

Yine de sakince oturmaya ve beklemeye tahammülüm yoktu. Bizim şube ile Asayiş Şube farklı binalardaydı. Tuğrul ve Mustafa'yı da yanıma alıp Asayiş Şube'nin yolunu tuttum.

Tuğrul bizim ekibin ve büronun en önemli adamı sayılırdı. Otuzlu yaşların ortalarına gelmişti, hem tecrübeli hem de enerjisi yüksek zamanlarındaydı. Polislik olarak en verimli çağındaydı. Zaten benim gibi aileden gelen bir polislik damarı vardı. Onun babası da emekli polis memuruydu. Babasının yolundan gitmekle kalmamış, kendisinden küçük iki kardeşinin de polis olmasını sağlamıştı.

İlk olarak benim de eğitmenler arasında olduğum bir meslek içi eğitimde tanışmıştık Tuğrul'la. Şark görevimden önceki dönemdeydi. Eğitime katılan diğer polisler bana rütbemle hitap ederken, Tuğrul derslerde "hocam" ders dışı zamanlarda "komiserim" diye seslenirdi. O günlerden kalma güzel bir diyaloğumuz vardı. Birkaç kez de ek görevlerde denk gelmiştik. Çalışkanlığı ve güvenilirliği sayesinde de bütün görevlerde güvendiğim tek isim olmuştu. Çocuk Şube'ye tayi-

nim çıktıktan sonra en büyük destekçim ise yine Tuğrul'du. Bürodaki bütün işleri takip etmesi, diğer memurları çekip çevirmesi ve herkesle hoş sohbet olması sayesinde büronun bel kemiği olma rolü doğal olarak ona biçilmişti. Ben de bu rolünü desteklemiş, bütün işlerde onu yardımcım gibi yetkilendirmiştim.

Mustafa ise büronun daha genç memurlarındandı. Polis okulundan henüz birkaç yıl önce mezun olmuştu. Saygılı, çalışkan ve dürüst bir kişiliği vardı. Tuttuğunu koparan yönü ise onu diğer memurlardan ayıran en önemli özelliğiydi. Tuğrul, Mustafa'nın bu yönünü fark eder etmez onu hemen kendi yanına çekmiş, kaba tabirle sağkolu gibi kullanmaya başlamıştı. Benzer şekilde uzaktan akrabası olan Sevcan'ı da büroya aldırmış ve masa başı işlerin başına geçirmişti. Büronun çekirdek kadrosu da böylece oluşmuştu. Diğer memurlar dahil herkes bu durumdan hoşnuttu.

Büronun başına geçtikten sonra bana düşense kadroyu bozmamaktı. Ben de öyle yaptım ve kimsenin huzurunu kaçırmadan işleyişi devam ettirdim.

Mustafa direksiyondaydı. Tuğrul ise arka koltukta. Kafasını ikimizin arasından öne uzatarak seslendi.

"Komiserim, şimdi ne olacak?"

"Ne, ne olacak Tuğrul?"

"Yani soruşturmayı biz yürütmeyeceksek konu mankeni gibi öylece bakacak mıyız?"

Tuğrul'un da aynı durumdan şikâyetçi olması hoşuma gitmişti. Kader birlikteliği...

"Sence biz şimdi niye gidiyoruz Tuğrul?"

"Niye gidiyoruz komiserim?"

"Konu mankeni olmadığımızı göstermeye gidiyoruz!"

Bu cevabım onu memnun etmişti.

"Oh be! Ben de bunu isteyecektim komiserim. Tamam onlar ne yapacaksa yapsın ama biz geride kalmayalım."

Tuğrul'a karşılık bu kez Mustafa'dan gelmişti.

"Abi tamam geride kalmayalım da adamlar bizim işimize burnunuzu sokmayın derlerse ne yapacağız?"

"Derlerse desinler oğlum. Gerekirse gizli saklı ilerleriz. Hem komiserim bu konuda pek maharetlidir."

Ayaküstü göndermesini de yapmıştı Tuğrul.

"Ne demek istiyorsun Tuğrul?"

"Takılıyorum komiserim. Yeterince bitkinsin zaten. Yanlış anlama, durumun ciddiyetinin farkındayım. Sadece senin moralini yüksek tutmaya çalışıyorum."

Tuğrul böyleydi işte... İyi niyetli, temiz kalpli ve düşünceli...

"Farkındayım, farkındayım..."

Asayiş Şube'nin koridorlarına ayrıldığım günden beri ilk kez adım atıyordum. Şubedeki herkes beni tanıyordu. Ben de çoğunluğunu ya ismen ya da simaen biliyordum. Daha girer girmez beni görenler geçmiş olsun dileklerini sıralamaya başlamışlardı.

Vakit kaybetmeden Gasp Büro Amiri'nin odasına gittim. Tuğrul da yanımdaydı. Büro amiri zamanında birlikte çalıştığım, birçok kez toplantılar yaptığım Fırat Başkomiser'di. Polis memurluğundan başkomiser rütbesine yükselmiş, tecrübeli bir asayişçiydi. Beni karşısında görünce hemen ayağa kalktı.

"Devin kardeşim, hoş geldin. Çok geçmiş olsun. Koşturmacadan aramaya fırsat olmadı kusura bakma."

"Çok sağ olun başkomiserim."

Normalde yakın rütbelerde birbirimize abi ya da abla gibi hitaplarda bulunurduk. Ama Fırat Başkomiser'le aramızda mesafeli bir ilişki vardı. İkimiz de bu mesafeden memnunduk. Bu nedenle "başkomiserim" diye hitap ederdim.

"Gel otur şöyle. Ne ikram edeyim?"

"Sağ olun başkomiserim. Bir şey içmeyelim. Ben şey için gelmiştim."

"Soruşturmanın bize devredildiğini öğrendin sanırım."

"Evet. Bir gelişme var mı diye merak ettim."

"Mevcut bilgiler dışında henüz kayda değer bir gelişme yok. Zaten özel ekip yeni kuruluyor biliyorsun. Ekip kurulunca nasıl ilerleneceği hakkında bir planlama çıkarılacak. Planlamanın ardından da hız kesmeden devam edilir."

Sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki...

Arşiv dosyaları incelemeye alındı mı?

Cezaevinden yakın zamanda benzer suçlardan tahliye olan var mı?

Çalıntı motosikletlerle ilgili ek bir çalışma olacak mı?

Teknik takip, fiziki takip yapılacak mı?

Metin Müdür'le yaptığım görüşme aklıma geldi. Daha ilk günden sivrilmek ve müdahil oluyor görünmek istemedim. Dilimin ucuna gelen soruları içime gömdüm.

Fırat Başkomiser tavırlarımdan aklımdan geçenleri tahmin etmişti sanırım. Metin Müdür'e benzer cümleler kurdu.

"Devin kardeşim, müsterih ol lütfen. Kimsenin elinden geleni ardına koymayacağını biliyorsun..."

"Biliyorum başkomiserim."

"Aslında geldiğin iyi oldu. Biz de seni çağıracaktık ama acele etmek istemedik."

"Ne için çağıracaktınız?"

"İfadene başvurmak için..."

Bir anda damarlarım sertleşmişti. Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Oturduğum yerde kıpırdanmaya başladım.

Tuğrul'un bakışları da benim üzerimdeydi. Sinirlendiğimi fark etmiş, gözleriyle bana sakin kalmamı söylüyordu.

"Ne yani? Ben mi şüpheliyim?"

Dayanamamış ve ilk isyankâr sorumu sormuştum.

"Lütfen böyle konuşma Devin. Ne şüphelisi? Prosedürleri bilmiyormuş gibi... Şüpheli ifadesi değil, bilgi alma ifadesi."

Evet, Metin Müdür haklıydı. Kesinlikle haklı... Söz konusu kendi oğlum olunca daha ilk dakikadan duygusal tepkiler vermeye başlamıştım. Hâlbuki en iyi bildiğim şeydi. Gerek kayıp çocuklarda olsun gerek diğer konularda, ailenin bilgisine başvurulması en rutin işlemdi. Hatta bizzat ben kaç kez ifade almıştım. Tüm bunları bilmezmiş gibi tepki gösteriyordum.

"Çok özür dilerim başkomiserim. Haklısınız."

"Estağfurullah, özür dilenecek bir şey yok."

Kısa bir sessizliğin ardından sorabileceğim tek mantıklı soruyu sordum.

"Peki bu özel ekibin başında siz mi olacaksınız?"

"Resmi olarak evet, ben. Ama biliyorsun aynı zamanda koca büronun işleri de bende. Bu nedenle başka birisi bizim adımıza tüm süreci yönetecek."

"Kim yönetecek?"

"Esmer Başkomiser."

"Aranan Şahıslar'daki Esmer Başkomiser mi?"

"Evet."

Duyabileceğim en kötü ismi duymuştum. Benim çalıştığım dönemde muhabbetim olmayan tek kişi oydu. Birbirimizden hiç hazzetmezdik. Hakkında yakalama kararı olan ya da kesinleşmiş hapis cezası bulunan şahısları arayan büronun amiriydi. İşine karışılmasından nefret ederdi. En kötüsü ise aşırı derecede ketum olmasıydı. Yaptığı çalışmalar hakkında ağzından bir laf almak imkânsızdı.

"Kendisi nerede? Müsaitse onunla da görüşmek isterim."

"Şu an ifade alıyor. Yarım saate biter. O zaman görüşürsünüz."

Heyecanlanmıştım. Asrın'ın kaçırılmasıyla mı ilgili ifade aldığını çok merak etmiştim.

"Bizim olayla mı ilgili ifade alıyor?"

"Evet."

"Kimin?"

Fırat Başkomiser'in yanıtıyla Esmer Başkomiser'in hızlı başladığını anlamıştım.

"Levent Bey'in ifadesini alıyor. Yani eski eşinin..."

7. Bölüm

Fırat Başkomiser'in yanından müsaade isteyip ayrılmıştım. Levent henüz ifadeden çıkmamıştı. Esmer Başkomiser'in ona hangi soruları yöneltttiğini merak ediyordum. Vakit geçirmek için eski çalıştığım bürolara uğramayı düşündüm. Fakat onlarca kişinin geçmiş olsun dileklerini çekecek, teker teker laf anlatacak hâlim yoktu. Tuğrul'u da yanıma alıp şubenin dinlenme odası gibi kullanılan odasına geçtim.

"Bu Esmer Başkomiser ile tanışıklığınız var mı komiserim? Üst devren miydi?"

Tuğrul da en az benim kadar meraklıydı.

"Evet, üst devrem. Akademiden hatırlamıyorum ama burada bir süre birlikte çalışmıştık."

Ses tonumdan hoşnut olmadığımı anlamıştı.

"Aranız pek yok sanırım komiserim."

"Hiç yok desem yeridir."

Tuğrul'la konuşmaya devam ederken koridordan Levent'in sesini duydum. Dinlenme odasının kapısını aralayıp baktım. Esmer Başkomiser'le göz göze geldik. Levent hemen yanında duruyordu.

"Biraz görüşebilir miyiz?"

Hem Levent hem de Esmer Başkomiser üzerine alınmışlardı. Bu kez Esmer Başkomiser'e dönüp, "Levent'le işin bittiyse dinlenme odasında görüşebilir miyim? Sonrasında yanına gelirim," dedim.

Esmer Başkomiser konuşmadan başıyla onayladı. Onaylarken beni de simsiyah keskin bakışlarıyla baştan aşağı süzmeyi ihmal etmedi. Acıyor muydu yoksa şüpheleniyor muydu anlamak imkânsızdı.

Üzerinde "Başkomiser Esmer Demirkıran" yazılı odanın önünde duruyorduk. Geçmiş yıllarda kendisi için kafamda sıraladığım lakap-

ları ve ne kadar haklı olduğunu düşündüm bir kez daha. *Ukala. Kendini beğenmiş. Ketum...*

Esmer Demirkıran, isminin aksine açık tenliydi. Oldukça kaslı, uzun boylu ve formda biriydi. İki metre civarında olmalıydı. Ben bile uzun boylu olmama rağmen yine de yanında ufak tefek kalıyordum. Geriye doğru yatırdığı hafif uzun siyah saçlarından ve yüzündeki kirli sakallarından tek tük bazılarına beyazlar düşmüştü. Ben yirmi dokuz yaşındaydım, o ise otuzlarının başında olmalıydı. Sanırım aramızda sadece birkaç yaş vardı. Üç üst devremdi. Bana tekrar bir bakış attı. Gözlerimi devirdim. Daha sonra Levent'le tokalaşıp odasına girdi.

Levent'in öfkeli bakışlarıyla beraber bulunduğumuz yerden biraz uzaklaştık. Levent daha odaya girmeden, "Nasıl bir saçmalıktır bu!" diye parladı.

Dinlenme odasında kimse yoktu. İçeride konuşulacakların pek iç açıcı olmayacağını anlayan Tuğrul, "Ben bir arkadaşa bakıp geliyorum komiserim," diyerek içeri girmeden kaçtı.

Kapıyı kapattıktan sonra, "Nesi saçmalıkmış?" diye sordum.

Levent çok gergin ve sinirliydi. İçeri girdikten sonra oturmadan elini saçlarına götürüp odanın ortasında daireler çizmeye başladı.

"Adam resmen beni suçluyor!"

"Kim suçluyor?"

"Şu ifademi alan başkomiser! Sözde bilgi alacakmış, bilgi almasa nasıl davranırdı acaba!"

Son cümlesinden sonra sinirle koltuğa bir tekme savurdu.

"Levent! Kendine gel! Ve içeride neler oldu anlat!"

Derin derin nefes aldıktan sonra kısmen sakinleşmişti.

"İlk başlarda senin gıcıklığına çağırdığını düşünmüştüm." Ellerini beline koymuştu. Üzerindeki lacivert ceket gözlerinin maviliğini daha da çok ortaya çıkarıyordu. "Yalan değil. Sonradan anladım durumu."

"Ne dedi sana? Neler sordu?"

"Neler sormadı ki! Her şeyi sordu. Utanmasa beni doğurtan ebenin ismini bile soracaktı."

Belli ki Esmer Başkomiser, Levent'in üzerine fazla gitmişti. Belki de damarına basmıştı.

"Adam çocuğumuzu bulmak yerine kaçırıldığı için beni suçlayacaktı neredeyse!"

"Levent! Böyle davranması normal. Sonuçta Asrın'ı bulmak için..."

"Nesi normalmiş? Yoksa sen mi tembihledin böyle davranması için? Tabii ya, meslektaşsınız sonuçta!"

Levent'in son cümlesi bardağı taşıran damla olmuştu. Üzerine doğru yürüdüm ve yakasını toparladım.

"Bana bak! İkide bir suçu bana atarak saçmalayıp durma. Kendimi zor tutuyorum zaten, elimden bir kaza çıkacak!"

Levent iki elini birden kullanarak göğsümden itekledi.

"Ne yapacaksın? Yine silah mı çekeceksin bana? Hadi çek, hazır emniyetteyiz zaten, işin kolay olur!"

Tuğrul uzaklaşmamıştı. Kapıda bekliyordu. Son cümlelerimizi duymuş, olası bir fiziksel kavgaya mahal vermemek için hemen içeri girmişti.

"Komiserim, şey... Bölüyorum ama Esmer Başkomiser çağırıyor."

Levent'e dönüp "Seninle sonra görüşeceğiz!" dedikten sonra bir hışımla dinlenme odasından çıktım. Yaşadıklarım yetmiyormuş gibi bir de Levent'le uğraşmak fena zoruma gitmişti.

Esmer Başkomiser'in odasına girdiğimde iki polis memuruyla görüşme hâlindeydi. Beni görünce, "Tamam, siz çıkabilirsiniz," dedi. Hızlıca yanındakilerin yüzlerine baktım. Büyük ihtimalle Asrın'ın soruşturması için kurulan özel ekipte bu iki kişi de vardı. Bir tanesinin simasını çıkarmıştım. Diğerini ise ilk defa görüyordum.

"Gel İnci. Hoş geldin."

"Devin, başkomiserim, Devin adını kullanıyorum," dedim. "Hoş buldum."

"Ha, tamam," diyerek alnını kaşıyormuş gibi yaptı. "Öncelikle çok geçmiş olsun. Nasılsın diye sormayacağım, nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Hemen konuya mı gireceksin?"

"Aslında senin ifadeni hemen almak istemiyordum. Biraz daha sakinleşmen ve öyle görüşmemiz en doğrusu olacaktı." Gözlerini ben-

den kaçırıyordu. Belki duygularını belli etmemek içindi bu, belki de gerçekten umursamıyordu. Aradaki farkı anlayamamıştım.

"Ben gayet sakinim. Ne soracaksanız sorabilirsiniz."

Hırçın yanıtıma karşı tek yaptığı hamle gülümsemek olmuştu. Tepeden bakan, kendinden gayet emin bir gülümseme... Sinir bozucu!

Masanın üzerindeki kalemlikten bir kalem aldı. Kalemi elinde çevirerek arkasına yaslandı. Karşımda kurduğu bu üstünlüğünü pekiştirmek istiyor gibiydi. Daha sinir bozucu!

Bana bile böyle davranıyorsa Levent'e nasıl davranmıştı kim bilir...

"Levent. İstediğiniz gibi yanıtladı mı sorularınızı?"

"Pek sayılmaz. O da senin gibiydi, içten içe ifadeye çağırdığımız için öfkeli. Bunu sen de biliyo..."

"Evet, biliyorum," diyerek sözünü kestim, "o da çok üzgün. Bu yüzden de gergin. Kusuruna bakma."

"Sen de gerginsin. Bu nedenle bugün ifadeni almamak en doğrusu..."

"Hayır, ne gerekiyorsa yapmaya hazırım," diyerek itiraz ettim. İtirazım pek işe yaramamışa benziyordu.

"Gerek yok İnci. Ama senin özel olarak bahsetmek istediğin bir şeyler varsa dinleyebilirim."

Ne demek istiyordu? Özel olarak bahsetmekten kastı neydi?

"Devin, başkomiserim," diye düzelttim ikinci kez, "daha açık konuşur musun?"

"Açık konuşulacak bir şey yok. Mantık çok basit. Sana düşman olan, kin besleyen birileri var mı? Bu, iş hayatından olabilir, özel hayatından olabilir. Şüphelendiğin kişiler bizim için çok önemli."

Bunu sanki ben hiç düşünememiştim! Olayın haberini aldığım ilk dakikadan itibaren beynimi kemiren tek soru buydu. Birileri bana zarar vermek ya da benden intikam almak için bunu yapmış olabilir mi diye düşünmekten gözüme uyku girmemişti.

"Mesleğe çıktığım ilk günden itibaren müdahil olduğum tüm olayları düşündüm... Hayır, böyle kişisel husumet besleyen kimse yok."

"Belki de vardır ama sen farkında değilsindir. Bence bunu iyi düşün. Hatta gerekirse liste yap ve bana getir."

"Sanmam ama olab..."

"Tabii özel hayatını da..." diyerek sözümü kesti. Az önceki söz kesmeme karşılık, üstünlük kurarak.

Bakışlarını gözlerime kilitlemişti. Sanki mimiklerimden bir mana çıkarmak istiyor gibi. Kontrolsüzce hareket edecek kaslarımdan bir suçlu arıyor gibi...

Hemen karşılık veremedim. Saniyelerce göz göze bakıştık. İlk gözünü kaçıran bu psikolojik savaşı kaybedecek gibi. Ama güçlü olan taraf oydu. Çünkü bir yandan özel hayatımda bana kin besleyebilecek kişileri taramaya çalışıyordum zihnimde. Esmer Başkomiser de bunu çok iyi biliyordu.

"Yarın sabahtan görüşelim istersen. İşimiz biraz uzun. İki kere ifadene başvuracağım."

İki kere mi? Bu da nereden çıkmıştı?

"Neden iki kere?"

"Birisi Asrın olayı için bilgi alma ifadesi. Diğeri de Kerem Cansay konusu için."

"Ben o konuda Organize'ye ifade vermiştim. Hem de şüpheli olarak. Şimdi neden yeniden..."

Az önceki üstün gülümsemesi yeniden yüzünde belirdi. Verdiği yanıt ise hiç tahmin edemeyeceğim bir yerden gelmişti.

"O, adli soruşturma için olan ifadeydi. Yani savcılık tarafından yürütülen suç soruşturması. Sen de bilirsin ki teşkilat içinden kimin hakkında adli soruşturma açılırsa, aynı konuda bir de idari soruşturma açılır. Senin hakkında da emniyet disiplin tüzüğüne göre bir idari soruşturma açıldı. Savcılık soruşturmasından bağımsız. Açılan idari soruşturmaya soruşturmacı amir olarak ben atandım. Mecburen o konuda da ifadeni alacağım."

8. Bölüm

Esmer Başkomiser'in yanından çıktığımda üzerimdeki suçluluk duygusu katbekat artmıştı. Sanki her şey benim suçummuş gibiydi. Asrın'ın kaçırılması da...

Arabaya binene kadar Tuğrul neler konuştuğumuzu sormamıştı. Bindikten sonra arka taraftan yine kafasını uzattı.

"Komiserim... Tatsız bir görüşme olmadı umarım?"

Tuğrul'un sorusunun yanıtını Mustafa da merak ediyordu. Bir yandan direksiyon sallarken öte yandan bize kulak kabartıyordu.

"Bilmiyorum."

"Esmer Başkomiser ne dedi? Herhangi bir gelişme var mıymış?"

"Henüz yok. Benim de ifademi alacakmış. Üstelik iki tane..."

"İkincisi neden?"

Tuğrul ve Mustafa'ya özetledim durumu. Tuğrul, "Canını sıkma komiserim," dedi, "o soruşturmadan bir şey çıkmayacağı kesin."

Tuğrul'dan sonra Mustafa araya girdi.

"Bence de öyle komiserim. Bu arada şubeye mi dönüyoruz?"

Kendimi pek iyi hissetmiyordum. Toparlamaya başladığımı düşündüğüm daha ilk günden akşamı çıkaramadan darmaduman olmuştum.

"Beni eve bıraksanız iyi olur."

Mustafa evime doğru rota oluştururken aklıma birden Sevde geldi.

"Evi boş ver. Gazi Hastanesi'ne devam et. Sevde'ye bir bakalım. Kaç gündür kendi derdime düştüm, kızı ziyaret edemedim."

Sevde ile sadece telefonla görüşüp mesajlaşmıştım. Henüz ziyaretine gidememiştim. Belki de yüzleşmek istememiştim. Her an Asrın koşarak kapıdan içeri girecek diye beklemiştim günlerce. Sevde'ye git-

memiştim... Çünkü gidersem artık Asrın'ın gittiğini de kabullenmiş olacaktım. Öyle ya da böyle ziyareti geciktirmem çok ayıp olmuştu. Gün içinde de taburcu olacağına dair mesaj atmıştı. Parmaklarındaki ezilmeden dolayı ortopedi servisinde bir gün yatmıştı. Normalde bir gün sonra taburcu olması gerekiyordu. Fakat kafasını çarpmasından dolayı doktorlar birkaç gün müşahede altında kalmasını istemişlerdi. Sanırım bunda Sevde'nin başına gelenlerin adli bir vaka olması ve çocuk kaçırma gibi hassas bir gündem olması etkiliydi. Doktorlar risk almak istememişlerdi.

Hep birlikte hastanenin yolunu tuttuk. Binanın içerisine yönelirken Mustafa bizden önce davrandı ve hızlıca danışmaya uğrayarak "Sevde Esra Yılmaz. Kat ve oda numarasını öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Biz ilerlemeye devam ederken koşar adım yanımıza geldi.

"Odasını değiştirmemişler komiserim, ortopedi servisinde yatmaya devam etmiş."

Üçümüz birlikte servise çıktık. Sevde'nin kaldığı odayı bulduk.

Sevde yatakta doğrulmuş, ayakları yere temas eder hâlde oturuyordu. Yanında aynı yaşlarda başka bir kadın daha vardı.

Odaya ilk adımımı attığım anda kamera görüntüleri zihnimde yeniden canlandı. Asrın'ın kaçırılması, Sevde'nin motosikletin altında kalması... Gözyaşlarım kirpiklerimin ucuna kadar gelmiş, serbest kalmak için fırsat kolluyorlardı. Sevde'nin beni görünce hıçkıra hıçkıra ağlaması ise gözyaşlarıma aradıkları fırsatı sunmuştu.

"Devin Hanım... Çok üzgünüm."

Sargılı elini boynuma dolayıp sıkıca sarıldı bana. Yerinden kalkmaya çalıştı. Kalkmasına müsaade etmeden kucaklayarak eğildim. Yaklaşık bir dakika kadar hiç konuşmadan öylece kaldık.

"Nasılsın Sevde?"

"Nasıl olayım? Aklım kaç gündür Asrın'da. Henüz bir..."

Dayanamamış ve yeniden ağlamaya başlamıştı. Belli ki olayın şokunu hâlen atlatamamıştı.

Tuğrul etajerin üzerindeki hazır bardak sulardan birisine uzandı. Jelatin kapağını sıyırıp Sevde'ye uzattı.

"Maalesef, daha bulamadık," dedim, "ama bulacağız. Sen nasılsın? Kusura bakma gelemedim yanma..."

"Ben nasılım bilmiyorum. Elim ortada. Doktorlar hızlı iyileşeceğimi söylediler. Kafamı çarpmamdan da bir şey çıkmadı. Hem iyileşmese ne olacak sanki! Keşke engel olabilseydim."

"Sen daha ne yapacaksın Sevde? Az daha canından olacaktın."

Sevde'nin yanına oturup sargılı olmayan eline uzandım. Sıkıca tuttum.

O da çok severdi Asrın'ı. Kısa sürede birbirlerine alışmışlar, abla kardeş gibi olmuşlardı. Çok uzun zamandır bizimleydi Sevde. Kumral küt saçları çilli yüzüne çocuksu bir güzellik katan, yirmili yaşların ortalarında tatlı genç bir kadındı. Okuldan geldikten sonra çoğunlukla birlikte vakit geçirirlerdi Asrın'la. Bazen evde oyun kurarlar, bazen de dışarıda gezerlerdi. Hatta ödevlerine bile yardım ederdi. Kendini sadece Asrın'a sevdirmemişti, bizim de aramız gayet iyiydi. Benimle de abla kardeş olmayı becermişti. Çoğunlukla mesaisi bitmeden yemeklerimi hazırlardı. Hep beraber yemek yer, üzerine kahve içerdik. Mesleğime karşı özel bir saygısı vardı Sevde'nin. Geçmişte yaşadığım bazı polisiye olayları anlattığım zaman bir film izliyormuşçasına gözlerini dört açar ve heyecanla dinlerdi. Bazen işten kafam dalgın geldiğimde ise sıkıntılı bir gün geçirdiğimi de anlardı. Özellikle son aylarda kaçırılan çocuklardan sonra hiç iyi dönmüyordum eve. Sevde olayların ve benim yaşadıklarımın farkındaydı. Kendince bana motive edici cümleler kurmaya çalışır, bir kardeş gibi destek olmaya çaba gösterirdi. Moralim bozuk olduğundaysa önümden kahvemi, çayımı ya da moduma göre şarabımı eksik etmez, muhabbete ortak olarak kendince fikirler verirdi.

Çocuk yaşta annesini kaybetmişti. Babası vurdumduymaz alkoliğin önde gideniydi. Bu nedenle Sevde'yi Sincan'daki amcası büyütmüştü. Liseden sonra okuyamamış, erken yaşta iş hayatına atılmıştı. Garsonluk, tezgâhtarlık, kasiyerlik; becerilerinin imkân tanıdığı birçok işi denemişti. Şarktan dönmeden önce internetten ilan açmıştım. Ankara'ya geldikten sonra başvuran kişilerle görüşmüş, yaşının genç olması ve sabıka kaydının bulunmamasından dolayı Sevde'yi

tercih etmiştim. O günden beri de yanımızdaydı. Elimden geldiğince de koruyup kollardım Sevde'yi. Maaşı dışında sık sık harçlık verir, herhangi bir kurumda işi olsa yardım ederdim. Hatta benim artık giymediğim ya da üstüme olmayan kıyafetlerimi onunla paylaşırdım. Hiç gocunmadan kabul eder ve severek giyerdi. Benimle çalışmaya başladıktan sonra kendi evine de çıkmıştı. Gazi'de uygun yollu bir zemin katı kiralamıştık.

"Devin Hanım, tanıştırayım. Kuzenim Reyhan."

"Sincan'daki amcanın kızı mı?"

"Evet."

Reyhan ile tanışma faslının ardından, "Bugün taburcu olacakmışsın sanırım," dedim.

"Evet. Aslında hiç yatmasam da olurmuş ama müşahede altında olman iyi olur diyerek tuttular."

"Amcanlara mı geçeceksin? Benim ev de müsait, biliyorsun."

"Yok, Gazi'ye geçeceğim. Benim eve. Reyhan da gelecek zaten. Yarın iş başı yaparım."

"Hiç acelesi yok Sevde, dinlen biraz daha. Toparlan."

"Yok yok, biliyorsunuz duramam ben evde. Yarından gelir ufak ufak başlarım kendimi çok yormadan."

Sevde ile bir süre daha görüştükten sonra ayrılmak için toparlandım. Çıkacağım esnada Sevde, "Bu arada hastane polisi geldi, burada ifademi aldılar olayla ilgili. Size danışma fırsatım olmadı ama olduğu gibi anlattım olanları. Bilginiz vardır belki," dedi.

"Bana danışacak bir şey yoktu zaten Sevde," diye karşılık verdim, "rutin işlemler."

Sevde'nin yanından çıktıktan sonra Levent aklıma geldi. Ayaküstü kapışmış, adamakıllı konuşamamıştım. Esmer'in ona neler sorduğunu öğrenmem gerekiyordu. Yerini öğrenmek için Levent'i aradım. Ofisine geçmişti. Tuğrul'a beni Oran'a bırakmalarını söyledim.

Yolda ilerlerken Levent'le tanıştığım gün geldi aklıma... Yine Oran'daydık. Bir barda. O, arkadaşlarıyla eğlenmeye çıkmıştı. Ben ise mesleğe yeni başlamıştım ve oryantasyon dönemindeydim. Benim gibi yeni başlayanları polislik mesleğine adapte etmek için çeşitli

kimlik kontrolü uygulamalarına götürüyorlardı. O akşam Levent'in olduğu bara gitmiştik. Kimlik kontrolleri yapılırken Levent'in bulunduğu grup bana düşmüştü. Gruptan birisi alkolü fazla kaçırmıştı, kafası yerinde değildi. GBT'lerine baktığım sırada bana hitaben tacize varan bazı cümleler kurmuştu. Ben de alttan almamış ve bir çırpıda kelepçeyi takmıştım. Tabii benim kelepçeleme faslımı gören diğer polisler anında grubu çevrelemiş, ne olduğunu öğrenince kelepçe taktığım çocuğu biraz da hırpalayarak dışarı çıkarmışlardı.

Kapıya çıktıktan sonra çocuğu ekip arabasının kafesli kısmına bindirmiştik. Kısa bir süre sonra arkamızdan Levent geldi. Gayet kibar ve beyefendi bir duruş sergileyerek arkadaşı adına benden ve tüm ekipten defalarca özür diledi. Amacı arkadaşını karakola götürülmeden ve resmi bir işlem yapılmadan kurtarmaktı.

Kurtarmıştı da... Ağzı iyi laf yaptığı için ekipteki herkesin gönlünü almayı başarmıştı. Gece gece ifade alma, savcılıkla görüşme, yakalama tutanağı tutma gibi işlemlerle uğraşmak istemeyen diğer arkadaşlarımın da ısrarıyla çocuğu gözaltına almaktan vazgeçmiştim. Zaten hakaret suçu işlemişti ve savcılığa sevk edilir edilmez serbest kalacaktı.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra elinde bir pasta kutusuyla Levent'i çalıştığım yerde gördüm. Yanında da o gece vukuat çıkaran arkadaşı vardı. Birlikte yeniden özür dilemeye gelmişlerdi. Hâl böyle olunca daha dostane bir diyalog kurmak zorunda kaldım. Böylelikle Levent'le tam olarak tanışmıştım. Bakışlarından, konuşmalarından ve laf cambazlığından benden hoşlandığını da hissetmiştim. Yanımdan ayrılmadan önce telefon numaramı istediğindeyse nedense itiraz edememiştim. Sonrasında içilmeye başlanan kahvelerle ve Levent'in gözlerinde gördüğüm sevginin etkisiyle ben de ondan hoşlanmaya başlamıştım.

Onu barda ilk gördüğümde dikkatimi çekmemişti ama tekrar karşılaştığımızda ondan etkilenmiştim. Karizmatikti. Kumral, uzun boyluydu. Gözleri ise masmaviydi ve beni görünce içi gülüyordu. Tıpkı benim gibi üniversiteden yeni mezun olmuştu. Mimardı. Çaplı bir inşaat şirketinde çalışıyor, gelecek hayallerinden bahsediyor ve

benimle geçirdiği zamandan büyük bir mutluluk duyuyordu. En büyük hayali ise herkes gibi kendi işini kurmak ve Ankara'nın önemli mimarlarından birisi olmaktı.

Evliliğimizin ilk yılları birçok evlilik gibi gayet güzeldi. Levent'le hiçbir sorunumuz yoktu. Mesleğimi ise hiç kafasına takmıyor, tam tersine yoğun olduğum dönemlerde destek oluyordu.

Hırslı birisiydi Levent. Hırsı sayesinde iş hayatında hızla ilerlemişti. Abisi Göktan'ın inşaat mühendisi olması ve geniş bir çevresi olması Levent'in işini kolaylaştırmıştı. Bir süre sonra kendi mimarlık ofisini açmış, abisinin desteğiyle elde ettiği konumunu kalıcı hâle dönüştürmeyi de başarmıştı. Tabii doğal olarak kazancı da katlanarak büyümüştü. Kazancı büyüdükten sonra ise ev içinde daha çok söz hakkı olduğuna inandı. Eskiden bana destek olan Levent'in yerine artık köstek olan bir Levent'le tanışmıştım. Özellikle mesleğimi küçümsemesi ve sık sık istifa etme telkinleri giderek artıyor, yaşadığımız en ufak bir tartışma ya da huzursuzlukta suçu bana ve mesleğime atıyordu.

Tartışmalarımızın ardı arkası kesilmeyince birbirimizden uzaklaşmaya başlamıştık. Sadece uzaklaşma değil, zamanla tam bir yabancılaşma da baş göstermişti. Ona karşı içimde biriken öfkeyi her seferinde kusuyordum. Artık hırçın bir Devin'dim onun için. O da benzer şekilde tüm kötü yönlerini bana sergilemekten geri kalmıyordu. Her gün büyüyen tartışmalarla kaçınılmaz sona doğru sürüklenmiştik. Asrın'ın varlığı bile evliliğimizi devam ettirmeye yetmemişti.

En büyük krizi ise Doğu görevine gideceğim zaman yaşamıştık. Tayin dönemi yaklaşıyordu. Levent katı bir tutumla hem benim hem de Asrın'ın gitmesine müsaade etmemişti. Ben de tam tersine Asrın'la birlikte gitmeyi düşünüyordum. Levent'in tavırlarından sonraysa tamamen inada bindirmiştim. Aramızdaki tartışma büyümüş ve itişme kakışma seviyesine ulaşmıştı. İşin kötü yanı, ilk ittirme ve fiziksel darbe de benden gelmişti. Levent sadece geri ittirerek karşılık vermişti. Fakat öfkeme yenik düşmüş ve gereksiz bir refleksle görev tabancamı çıkartarak Levent'e doğrultmuştum. Hayatımdaki en büyük hatam sanırım buydu. Meslek yaşantım boyunca bile tabancamı kullanmak

zorunda kalmayan ben, namluyu ilk defa canlı bir hedefe, kocama doğrultmuştum. Öfke tüm bedenimi sarmış, gözümü karartmıştı. Levent'in geri adım atmayıp "Ne yapacaksın, beni mi öldüreceksin!" diye bağırmasıyla dananın kuyruğu kopmuş ve namlunun açısını değiştirerek konsolun üzerindeki düğün fotoğrafımıza ateş etmiştim. Olayın en berbat yanıysa bu esnada Asrın'ın da yanımızda olmasıydı.

O gece namludan çıkan mermiyle sadece aramızdaki sevgi değil, evliliğimiz de son bulmuştu. Levent, gösterdiğim tavır karşısında haklı olarak Asrın'ın velayetini alarak boşanacağı tehditlerini savurmaya başladı. Ben tamamen kontrolümü yitirip çileden çıktım. Evdeki bağırış çağırışları ve silah sesini duyan komşular polise haber vermişlerdi. Bir süre sonra kapıya polisler dayandı. Polisleri kapıda görünce elim ayağım birbirine dolaştı. Öfkeyle yaptığım bir hareket yüzünden hem Asrın'dan hem de mesleğimden olmam an meselesiydi. Dahası tüm bunlar Levent'in iki dudağı arasındaydı. Olan bitenleri anlatması ve kendisine silah doğrulttuğumu söylemesi yeterliydi. Fakat Levent bana acıdığından mı yoksa saygın bir mimar olarak etrafa rezil olmak istemediğinden mi bilinmez, gelen polislere hiçbir şey anlatmadı. Tam tersine, silah patlamasının yanlışlıkla olduğundan, patladığı an Asrın'la birlikte başka odada bulunduğundan ve kimsenin bir zarar görmediğinden bahsetti. Polisler olan bitenleri anlamalarına rağmen pek üzerimize gelmediler. Tabii bu durum kendi aralarında bir dedikodu malzemesi de yaratmıştı. Birkaç gün içinde Ankara Emniyeti'ndeki herkes kocama silah doğrulttuğumu duymuştu.

O günden sonra her şey çok hızlı gelişmişti. Levent'in abisi Göktan'ın da ağırlığını koymasıyla kavgaları büyütmeden anlaşmalı boşanma kararı almıştık. Aramızdaki gerilim azalınca Levent velayet konusunda ısrarcı olmamış, Asrın'ın velayetinin bende kalmasına rıza göstermişti. Boşanma sonrasında da maddi desteğini hiç esirgemedi. Ben de buna karşılık olarak mahkemenin koyduğu sınırları görmezden geldim ve Levent'in ne zaman isterse Asrın'la görüşmesine izin verdim. Hatta sık sık benim evime de gelirdi. İşten çıktığı zaman, yakınlarda olduğu zaman ayaküstü görmek için uğrardı. Tek bir istisnaya kadar...

Evliliğimizde sorunlu olan ilişkimiz boşandıktan sonra iki medeni insan olarak düzelmişti. Birbirimizin hayatına Asrın sınırları dışında hiç müdahil olmadık. Benim hayatıma Levent'ten sonra kimse girmemişti. Levent ise her yeni boşanmış erkek gibi ilk başlarda hızlı ilerlemiş, çapkınlık turlarına çıkmıştı. Sonrasında ise farklı zamanlarda üç farklı sevgilisinin olduğunu duymuştum. Sadece duymuş, hiçbir zaman sormamıştım. İçlerinden bir tek son sevgilisini biliyordum. Eylem'i. Hacettepe Üniversitesi'nde akademisyendi. Güzel bir kadındı. Onu da diğerlerinden farklı olarak Asrın'ı tanıştırdığı tek sevgilisi olduğu için merak edip araştırmıştım. Eylem'de işkillenebileceğim herhangi bir durumla karşılaşmayınca da bir daha irdelememiştim. Kadını araştırmaktan vazgeçmiştim. Ama Levent'in Asrın'la birlikteyken Eylem'le görüşmesini yadırgamıştım. Bu nedenle yakın zamanda Asrın'la Levent arasına biraz set kurmuştum. Eve uğramak istediğinde müsait olmadığımızı, kendi günleri dışında görüşmek istediğinde de başka planlar yaptığımızı bahane ederek görüşmelerine engel olmuştum. Levent açık açık hiç sormamıştı fakat gösterdiğim direncin farkındaydı.

Evli olduğumuz dönemde Levent beni hiç aldatmış mıydı bilmiyorum. Açıkçası belirli bir dönemden sonra ise bunu hiç merak etmemiştim. Sanırım insan sevginin azalmaya başladığını hissettiği andan itibaren umursamaz oluyordu. Ben de hiç umursamamıştım.

Levent'le Göktan bir plazada aynı katı ofis olarak kullanıyorlardı. Odtü ormanından gelen yağmur sonrası toprak kokusunu içime çekerek otoparkta biraz oyalandım. Ofise girdiğimde ikisi de Göktan'ın boydan boya camlı, şehir manzaralı odasındalardı. Göktan her zamanki sıcakkanlılığıyla karşılamıştı beni. Levent ise birkaç saat önceki tartışmamız ve Asrın'ın acısından dolayı soğuk davranıyordu.

Göktan, "Henüz bir gelişme yok değil mi?" diye sordu.

Klasik yanıtları ona da verdim ve son durumu anlattım.

"Biz de birkaç kanaldan araştırmaya çalışıyoruz," diye karşılık verdi.

Meraklanmıştım.

"Nasıl bir kanaldan bahsediyorsun?"

Bunu sormamla birlikte Göktan, Levent'e çevirdi bakışlarını. Gözlerinde "bir pot mu kırdım" bakışı vardı. Benden gizli saklı bir şeyler döndüğü kesindi.

"Ne kanalı? Ne saklıyorsunuz benden!"

Bunun üzerine Levent devreye girdi. "Hadi benim odama geçelim..."

Göktan benim olası sert tutumumdan kurtulduğu için rahatlamıştı. "Bence de... Siz bir görüşün, sonra başka neler yapabiliriz konuşuruz," diyerek toparlamaya çalıştı.

Levent'in odasına girer girmez, "Ne haltlar karıştırıyorsunuz!" diyerek çıkıştım. Daha ilk dakikadan gerilmiştim.

Levent bu kez sakin taraf olmayı seçti.

"Hemen kabarma! Herhangi bir halt karıştırdığımız yok. Anlatacağım şimdi sana."

Deri misafir koltuklarından birine geçer geçmez, "Hadi, dinliyorum," dedim.

"Abimi biliyorsun. Etkin bir çevresi var."

"Evet, biliyorum."

"Bu işin sadece polisiye tedbirle çözülemeyeceğini düşünüyor. İşin aslı ben de öyle. Bu nedenle başka yöntem arayışlarına girdik."

"Ne gibi bir yöntem arayışıymış bu?"

"Of Devin... Anlamamış gibi yapma. Farklı dünyalardaki insanları devreye sokmak işte."

Farklı dünyalar... Biraz düşününce çözmek zor olmamıştı. Çözdüğüm an ise beynimden vurulmuşa dönmüştüm.

"Ne yani? Asrın'ı bulmak için mafya ile mi anlaşacaksınız?"

9. Bölüm

"Abim ilk söylediğinde ben de saçma bulmuştum. Ama öyle ya da böyle, siz polisler kadar bu dünyaya hâkim olan diğer kişiler onlar. Hatta belki sizden de fazla... Bu yüzden biraz düşündükten sonra bana da mantıklı geldi."

"Ne yani Levent? Yasa dışı kişiler mi bulacakmış Asrın'ı?"

"Bak Devin, anlamıyorsun. Öyle ya da böyle her türlü ihtimali göz önünde bulundurmamız gerekiyor. Asrın'ı kaçıran kişi ya da kişilerin amaçlarını bilmiyoruz, Asrın'a ne yapacaklarını da. Aklıma getirmek bile istemediğim onlarca ihtimal var. Eğer amaçları bu ihtimallerden birisi ise, belki başka bir kanaldan bunun önüne geçilmesini sağlayabiliriz."

Levent'le bunları konuştuğuma inanamıyordum. Fakat kesinlikle haklı olduğu bir nokta vardı. O da ihtimallerdi... Düşünmesi bile korkunç olan ihtimaller!

"Asrın'a bir şey olmayacak!"

Tutamamıştım kendimi... Herhangi bir kötü ihtimali asla kaldıramazdım. Kabullenemezdim. Levent'in yanında yeniden gözyaşlarım akmaya başladı. Rimelden kararan yanaklarımı elimin tersiyle sildim.

"Olmayacak, olmayacak! Kötü şeyleri düş..."

Levent olgun bir tavır göstererek yerinden kalktı ve yanıma geldi. Önümde diz çöküp beni sakinleştirmek için ellerimi tuttu.

"Mecburuz buna Devin... Her ihtimale karşı bütün yolları denemeliyiz."

Haklıydı. Ortada bir suç vardı. Suçluyu suç dünyasının içinde, suç dünyasından kişilerce aramak pratik olabilirdi. Polis bile olsan, söz konusu kendi çocuğun olunca her şeyi kabul ediyordun... Ayrıca

aradan kaç gün geçmişti. Asrın'ı kaçıranlar ne benimle ya da aileden başka biriyle iletişime geçmiş ne de para talebinde bulunmuşlardı. Olaya dair yine elle tutulur hiçbir şey yoktu elimizde. Bu da aklıma ister istemez daha kötü senaryolar getiriyordu.

"Nasıl olacak peki? Yani kim, kimler?"

"Bilmiyorum. Abimin çevresi geniş malum. Çevresindeki bazı güçlü kişilerin de elleri kolları uzun. Gidip onlarla görüşecek aracı olmaları için. Onlar üzerinden kime ulaşabilirsek... Ne kadar istiyorlarsa vereceğiz. Yeter ki bulsunlar, tüm malvarlığımı vermeye hazırım."

Bir süre ellerim Levent'in avuçlarının içinde kalmıştı. Kendime geldikten sonra refleks olarak geri çektim. Levent de bunun üzerine çömeldiği yerden kalktı ve karşımdaki koltuğa oturdu.

Bakışlarımı Levent'in üzerinde gezdirdim. Saçlarına erken düşen birkaç tel beyazlık dışında hiç değişmemişti. O beyazlarsa kumral tenine ve yüz hatlarına yakışmıştı. Hâlâ gayet genç olsa da pahalı ve şık giyim tarzı ona bir dereceye kadar sofistike bir olgunluk da katmıştı.

"Emniyette sert tepki gösterdiğim için kusura bakma," dedim, "gerginlikten oldu. Bilmeni isterim ki ifadeye çağrıldığından gerçekten haberim yoktu."

"Ben de özür dilerim. Sonradan anladım durumu. Bir de başkomiser mi amir mi üzerime çok gelince hıncımı senden çıkarmaya çalıştım."

"Ne sordu sana? Nasıl üzerine geldi?"

"Ne sormadı ki... Önce odasından çıkıp Levent Kandemir diye seslendi o tok sesiyle ukala ukala. Üzerime geleceğini daha girmeden anladım!" Sesi inceldi. "Açıkçası sorduğu sorular yüzünden biraz da senin işin zannettim," dedi mahcup bir tınıyla.

Levent'in anlattıklarına göre Esmer çok fazla detaya girmişti. Benden neden boşandığından başlamış, iş hayatından, son yapmış olduğu projelerden, kimlerle iş anlaşmaları yapıp yakın zamanlarda kimlerle görüştüğünden ve hatta sevgililerinden... Özellikle son sevgilisini ve son sevgilisinden neden ayrıldığını fazlasıyla irdelemişti.

Eylem'le ayrıldıklarından haberim yoktu. Levent ifadeyi anlatırken öğrendim. Doğal olarak ben de sordum.

"Yurtdışına yerleşme kararı aldı. Bu yüzden ayrıldık."

"Neden böyle bir karar aldı?"

"İdealleri yüzünden... Üniversiteler arası değişim programıyla Hollanda'da bir üniversiteden kabul aldı. Hayali Avrupa'da akademisyenliğe devam etmekmiş, bu onun için kaçıramayacağı bir fırsatmış, hayallerine çok yaklaşmışmış..."

Levent'in Eylem'i anlatırkenki tavırları çok tanıdık gelmişti. Tıpkı benim mesleğime baktığı gibi küçümser bir role bürünmüştü.

"Yurtdışında olunca ilişkinizi yürütemez miymişsiniz?"

"Ona göre evet, bana göre hayır."

"Sana göre neden hayır?"

"Çocuk değilim Devin... Uzaktan ilişki yürütmek için enerjim yok. Ne onu kandırabilirdim ne de kendimi."

"O zaman ayrılmayı sen seçtin?"

"Evet. Ayrılalı bir ay olacak neredeyse..."

"Peki Eylem? O kabullendi mi ayrılığı? Yurtdışına çıktı mı?"

Son sorumla biraz damarına basmıştım. Aslında niyetim o değildi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun Devin? Eylem'den mi şüpheleniyorsun yoksa?"

"Anlamaya çalışıyorum Levent. Hem ayrıca herkesten şüphelenebilirim!"

"Ne yapacak! Klasik bir ayrılık dönemi işte. Ağladı, zırladı, ağza alınmayacak laflar etti, sonra da özür diledi. Henüz gitmedi diye biliyorum, oturum alma sürecindeydi."

İstemsizce kafama takılmıştı Eylem. Asrın'ın çekirdek ailesinin etrafında herhangi bir konuda intikam güdebilecek ilk adayımız Eylem'di sonuçta. Zihnimden geçenleri Levent tahmin etmişti.

"İçin rahat olsun; Eylem'le kötü ayrılmadık. İlk günlerde zorlandı sadece doğal olarak. Kabullendikten sonra yine görüştük, iki arkadaş gibi. Zaten öyle kötülük yapabilecek birisi değil."

Kadınlarla iç içeydi ancak kadınları tanımıyordu bu adam.

Daha fazla üzerine gitmemek için Eylem konusunu deşmekten vazgeçtim. Nedense bu konuda Levent'e güveniyordum. Belki de güvenmek istiyordum.

"Levent... İş hayatından ters düştüğün birisi oldu mu yakın zamanda? Ne bileyim inşaat işlerinden dolayı, arsa kavgası falan?"

"Benim arsayla, inşaatla işim olmaz ki? Ne demek istediğini anladım. Ama benim işim anlaşmaları yapılmış bir inşaat projesinin çizimlerini yapmak. Yani o aşamaya gelene kadar kimseyle muhatap bile olmam."

Haklıydı. Levent'in işlerinden böyle bir şey çıkması zordu. Ayrıca dikkatli birisiydi, asla riskli işlere burnunu sokmazdı.

"Bunu asıl senin düşünmen gerek Devin. Polis olan sensin. Eskilerden sana nefret besleyen birileri pekâlâ senden intikam almak isteyebilir."

"Kaç gündür bu soruyu yüzlerce kez sordum kendime... Yok, yok, yok!"

Levent'le aynı çaresizliği yaşıyorduk. İkimiz de birbirimize bakıp ne yapacağımızı düşünüyorduk. Bu esnada Göktan kapıda belirdi. Gürültü patırtı ve gerginlik sezmeyince içeriye girdi.

"Durumlar nasıl?"

Bu soruyu ikimize birden sormuştu. Aynı tarafta olup olmadığımızı yokluyordu sanki.

"Durumları sana sormalı," diye karşılık verdim, "planları yapan sensin."

Göktan'a gereken mesajı yollamıştım. Yüzünde tuhaf bir ifade oluştu. İfadeyi değiştirmeden Levent'in masasına geçip koltuğa oturdu.

"Levent bahsetmiştir sana Devin. Bir de bu yolu denesek diyorum. Sorup soruştursak kendi aramızda belki bir şey çıkar."

Herhangi bir yanıt vermedim. Sessizliğimden ve sert tepki göstermememden olumlu yaklaştığımı anlamıştı.

"Sen daha iyi bilirsin bu işleri. Bazen denemek gerek."

"Denemek gerek ama kimden medet umacaksınız? Tanıdığınız çocuk tacirleri mi var? Organ kaçakçıları mı var? Kimden, nereden araştıracaksınız?"

Son çıkışmamla birlikte hem Göktan'ın hem de Levent'in yüzleri düşmüştü. Mahcup bir ifade takındılar.

Göktan, "Eli kolu uzun tanıdıklarım var Devin," dedi, "onların illaki bu işleri bilen adamları vardır."

Göktan'ın yanıtını beklerken Levent'in telefonundan bildirim sesi geldi. Levent telefonunu eline aldı.

Göktan, "Fuat Bey," dedi, "beni sever ve kolay kolay kırmaz. Her tarafta sözü muteber olan birisidir."

"Kim bu Fuat Bey?"

Göktan'ın yanıtı yüzlerinin neden düştüğünü göstermişti.

"Fuat Cansay."

Benim mahkemelik olduğum Fuat Cansay!

Tam ağzıma gelenleri sayacakken bu kez Levent'in cümlesi başka bir soğuk duş etkisi yarattı.

"Eylem... Eylem'i de ifadeye çağırmışlar!"

26 Ekim

Asrın, oğlum...
İşler gittikçe karmaşaya dönüşüyor.
Ve ben senden uzaktayım.
En çok zoruma gidense şu an sana destek olamamak.
Belki korkuyorsun, belki ağlıyorsun.
Bunları düşünmek bile beni kahrediyor.
Hepsi benim suçum.
Ama biliyorum.
Ve hissediyorum.
Az kaldı.
Seninle yeniden buluşmamıza az kaldı.
Çok az kaldı.
Sana söz veriyorum.
Şimdi döktüğün her gözyaşının karşılığında büyük bir mutluluk vereceğim sana.
Yeniden yan yana olacağız, yeniden sarılacağız.
Tıpkı battaniyeyi üzerimize çekip "Beni canavarlardan kurtar," dediğin oyunlarımız gibi.
Tıpkı o battaniyenin altında feneri yakıp canavarları kovaladığımız, birlikte sarıldığımız gibi.
Sana söz veriyorum.

Seni çok seven
Annen

— 6. GÜN —

10. Bölüm

Gecenin saat kaçı olmuştu bilmiyorum. Hava buz gibiydi. Sırtıma geçirdiğim polar battaniyenin altında balkonda oturuyordum. Ayaklarımı balkonun korkuluklarına uzatmıştım. Sanki soğuk, ayaklarımdan başlayıp tüm uzuvlarımı uyuşturunca zihnimdeki zehirli düşüncelerden kurtulabilecekmiş gibi bir umutla soğuğa teslim etmiştim bedenimi. Fakat bir yandan da battaniyeye sığınmaktan alamıyordum kendimi. Tıpkı Asrın'ın yaptığı gibi. Tıpkı battaniye altına saklanıp kötülüklerden kendisini koruyacağını sandığı gibi...

Kapattığım defterim bile beni rahatlatmaya yetmiyordu. Asrın'ın yokluğu kocaman bir boşluktu. Ne kelimelerimle deftere ne de bitkin bedenimle battaniyenin altına sığabiliyordum.

Yorulmuştum. Yürümekten ayaklarıma ağrılar girmişti fakat fark etmemiştim bile. Yine Asrın'ın kaçırıldığı yere gitmiş, yine saatlerce sokak sokak yürümüştüm. Artık arama sınırının da dışına çıkıp kendimi düşüncelerin peşinde başka başka yerlerde buluyordum. Bahçeli'den yürümeye başlayıp Balgat'ta kendime geliyordum mesela. Aklıma gelen bir şüpheyle Tunalı'ya gidip orada ayrıntıları düşünürken fark etmeden Kuğulu'dan çıkıyordum. Gözden kaçan bir detay, fark edilmeyen bir kamera, belki başka bir iz...

Yoktu.

Bulamamıştım.

Hiçbir şey...

Yanımdaki sehpanın üzerinde duran, annemin çeyizinden kalma eski cam kesme küllüğün yarısı dolmuştu. Asrın'dan önce bıraktığım sigaraya Asrın'dan sonra yeniden başlamıştım. İçime çektiğim her sigara dumanındaysa aklımdan geçen sahne aynıydı: Levent'in ofisindeki son anım...

Normalde ortalığı yıkmam, Göktan ve Levent'e hakaretler yağdırmam gerekiyordu. Fuat Cansay gibi birisinden nasıl yardım istemeyi düşünebilirlerdi? Fakat hiçbir şey diyememiştim. Sanki tüm cümleler içimde kalmıştı da şimdi kusmak için ciğerlerimi dumana boğuyordum. Hele de Eylem'in de ifadeye çağrılması...

Arka arkaya kendime sorduğum hiçbir sorunun cevabını bilmiyordum.

Eylem neden ifadeye çağrılmıştı?

İfadesi alınmış mıydı?

Alındıysa neler sorulmuş, Eylem ne yanıtlar vermişti? Levent'ten intikam almak istemesine neden olabilecek kadar öfke ya da hırs dolu muydu?

Göktan ve Levent, Fuat Cansay'la husumetli olduğumu bilmiyorlar mıydı?

Husumetli olmayı geçtim, mahkemeliktik de artık.

Sırf beni yıkmak, ezip geçmek için mi yapıyorlardı? Levent bu yolla benden yılların intikamını mı almak istiyordu?

Daha ilk günden cevapsız onlarca soru...

Aslında hepsinin de tek bir yanıtı vardı. Hepsi de tek bir gerçeği yüzüme vuruyordu. Öyle ya da böyle dışlanmıştım. Süreç bir anda benim elimde olmayacak yöne evrilmişti. Kontrolüm dışında ilerliyordu. Bana sadece seyirci kalma rolü biçilmişti. Üstelik bu da dışarıdan, olan bitenlerin gerisindendi...

Yeni bir sigara daha yaktığımda karşılaşacağım en zor durum artık belliydi: Bundan sonra da hep böyle olacaktı. Hep seyirci kalacaktım. Üstelik olacakları yedek kulübesinden değil, tribünden izleyecek ve hiçbir şeye müdahale edemeyecektim.

Zoruma gitmişti. Hem de çok...

Son yaktığım sigaranın yarısına kadar geldiğimde zihnim aynı düşüncelerle çalkanıyordu. Gözüme yine uyku girmiyordu.

"Kahretsin!" diyerek dumanı üfledim. Üflemenin ardından derin bir oflama sıraya girmişti. Oflamanın sonuna doğru geldiğimde oturma odasındaki telefonum çaldı. Fakat uzun uzadıya çalmadan yarıda kesildi. Ayaklarımı korkuluklardan indirip sırtımdaki battaniyeyle odaya girdim. Telefona baktım. Arayanın kim olduğunu merak ederken gözüm saate de ilişti. Saat 04.20. Arayan Tuğrul.

Hemen Tuğrul'a geri döndüm.

"Komiserim, iyi geceler. Uyuyorsundur diye kısa çaldırdım."

"İyi geceler Tuğrul. Yok, ayaktaydım daha. Bir şey mi oldu?"

"Komiserim bizim gece ekiplerinden bir haber geldi. Asayiş Şube bu sabah bir operasyon yapacakmış. Bizim şubenin gece ekiplerini de takviye olarak görevlendirmişler. Çocuklar bilgi vermek için bana yazmışlar. Acaba bizim olaylarla ilgili mi diye içime kurt düştü. Sana da bilgi vermek istedim."

Tuğrul'un içine düşen kurdun daha büyüğü artık benim içime de düşmüştü.

"Ne diyorsun Tuğrul, sence olabilir mi?"

"Bilemedim komiserim. Ama geniş çaplı bir operasyon olacağı kesin. Yoksa bizden takviye istemezlerdi, kendi ekipleri yeterdi."

Haklıydı. Büyük bir operasyon olmasa kolay kolay diğer şubelerden destek almazlardı.

"Çıkıp biz de baksak mı?"

"Bana uyar komiserim. Zaten gözüme uyku girdiği yok."

"Tamam, sen Mustafa'yı uyandır. Sonra beni almaya gelin."

"Tamam komiserim, hemen arıyorum."

Telefonu kapatacakken aklıma bir anda başka bir fikir geldi. Yeniden Tuğrul'a seslendim. "Siz hazırlanın ve beni bekleyin. Bizim ekip arabasını anlarlar. Benim arabayla gidelim."

Altıma bir kot pantolon, üzerime tişört ve mont geçirip çıktım. Kapıdaki spor ayakkabılarımdan birisini ayağıma giyip merdivenlere yöneldim. Saçımı, yüzümü hiç kontrol etmemiştim. Gecenin bu saatinde gerek de yoktu.

Otoparka inip arabaya bindim. Hemen Tuğrul'un evine sürdüm. Gittiğimde çoktan aşağıya inmiş, apartmanın kapısında bekliyordu.

"İyi geceler mi diyeyim, günaydın mı, bilemedim komiserim."

"Gün başladı, günaydın daha mantıklı sanırım."

"O zaman günaydın."

Mustafa'nın evine doğru sürerken Tuğrul aldığı diğer bilgileri aktardı.

"Komiserim, el altından birkaç devremle görüştüm. Diğer şubelerden de takviye almışlar. Bizim şubeden bir ekip daha istemişler."

"Gün içerisinde hiç konuşulmadı bu? Nereden çıkmış?"

"Belli ki gizli tutmuşlar komiserim. Yoksa gündüzden görevlendirme yazıları gelirdi. Bu kadar çok ekip istediklerine göre planlı bir operasyondur. Anlık bir kararla olmamıştır."

Mustafa'yı alana kadar benzer konuşmalarla ilerledik. Mustafa ana yola çıkmış, elleri cebinde titreyerek bir sokak lambasının altında gözleri şiş bir hâlde bekliyordu. Arabaya biner binmez, "Acil bir durum mu oldu komiserim?" diye sordu. "Baskına mı gidiyoruz?"

Tuğrul benden önce davranarak cevap verdi.

"Hayır, baskına değil. Baskın yapanlara gidiyoruz."

"Nasıl abi, anlamadım?"

Tuğrul bu kez uzun uzadıya anlattı. Amacımı öğrenen Mustafa'nın uykusu açılmıştı.

"Operasyon yapacak polisleri gizlice takip edeceğiz yani? Şimdi daha çok sevdim."

Gerçekten de Mustafa'nın dediği gibi olacaktı. Emniyetin otopark çıkışını uzaktan görebileceğimiz bir noktaya kadar ilerledim. Kuytu karanlık bir köşe buldum. Arabayı dikkat çekmeyecek bir şekilde park ettim. Saati kontrol ettim. Beşi bulmuştu.

"Tuğrul, bizim ekiplerle görüşsene. Çaktırmadan sana bilgi versinler."

Tuğrul dediğimi yaptı. Operasyonda görev alan ekiplerimizden birisine ulaştı. Onlarla telefonla konuşurken benim gözüm otoparkın kapısındaydı.

"Komiserim, araçlara binmişler. Her ekibe asayişten bir polis memuru verilmiş. Nereye gideceklerini henüz söylememişler."

Mustafa, "Bu gizlilik ne böyle arkadaş," diyerek araya girdi, "onca polisle operasyona gideceksin ama nereye gidileceğini saklayacaksın."

Tuğrul, "Komiserim biz şimdi hangi aracı takip edeceğiz? Yani bir planımız var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim, "duruma göre hareket ederiz. En kalabalık nereye gidiyorlarsa ona göre..."

Bir süre daha pusuya yatmışçasına bekledik. Güneşin doğmasına bir saat kalmıştı. Artık her an harekete geçebilirlerdi. Bütün dikkatimi kapıya vermeme rağmen gözlerim giderek ağırlaşıyordu. Bedenim yorgunluk sinyallerini veriyordu. Kapının boşluğundaki suyu çıkarıp birkaç yudum içtim. Ardından camı indirip bir sigara yaktım. Sigara yaktığımı gören Tuğrul hemen lafa girdi.

"Komiserim... Eline de yakışıyormuş."

"Ben de yakabilir miyim diye yalakalık yapıyorsan yakabilirsin."

Beklediği karşılığı alan Tuğrul da camını açtı. Bu esnada otoparkın otomatik kapısı açıldı. Bakışlarımızı o yöne çevirdik. Birkaç saniye sonraysa onlarca sivil ekip arabası otoparktan çıkış yaptı.

"Abi çok kalabalık... Kaç tane eve girilecek acaba?"

Mustafa'nın şaşkınlığına yanıt Tuğrul'dan yorum olarak geldi.

"Bu kadar ekibin bizim konuyla alakalı olacağını sanmıyorum. Kesin aranan şahıslara yönelik toplu bir yakalama operasyonudur. Şov yapmak için."

Tuğrul haklı olabilirdi. Elliye yakın ekip arabası arka arkaya çıkmıştı. Her ekip bir eve girecek olsa, elli civarında adrese baskın demekti.

Ekip arabaları çıktıktan sonra ilk dönemeçte ikiye ayrıldılar. Bir grup kavşaktan sağa dönmüştü. Çoğunluk düz devam etti. Az ileride de çoğunluğun olduğu gruptan birkaç araç başka yöne geçtiler.

Bir süre daha bekledikten sonra gaza bastım. İleriden U dönüşü yapıp dikkat çekmeyecek şekilde kalabalık grubun peşine takıldım.

Yaklaşık on beş dakika boyunca ilerledik. Önümüzdeki ekiplerden kopma olmamıştı.

Tuğrul, "Bu yol Mamak'a gidiyor komiserim," dedi, "dediğim gibi sanırım. Aranan şahıslar operasyonu."

Gerçekten de Mamak'a giriş yapmıştık. Fakat ekip arabaları hâlen dağılmamış, ip gibi sıralanmış bir hâlde devam ediyorlardı. Ana caddeden ara sokaklara girmemize rağmen durum değişmemişti.

Bir süre daha ilerledikten sonra arabalar yavaşladı. Bazıları ara sokaklara girerken bazıları da önümüzdeki sokakta durdular. Duran arabalardan ekipler indiler ve çil yavrusu gibi etrafa dağıldılar.

Uzaktan görecek bir şekilde arabayı durdurup farları kapattım. Çoğunlukla gecekonduların bulunduğu sokaklardı. Bakışlarımız dağılan ekiplerdeydi. Nereye geldiklerini, ne yapmaya çalıştıklarını anlamaya çalışıyordum.

Tuğrul da benim gibi bakınıyordu. Bir yandan da, "Ne için geldi bunlar?" diye mırıldanıyordu.

Birkaç saniye sonra arka koltukta oturan Mustafa heyecanla seslendi.

"Komiserim, burası... burası çocuklardan ilk kayıp vakasının yaşandığı mahalle!"

11. Bölüm

"Komiserim, gerçekten bu mahalle... Gece karanlığından tam fark edememişim."

Tuğrul da teyit etmişti. Aynı mahalleydi.

"Sizce aynı mahallede operasyon yapılması tesadüf mü?" diye sordum.

Mustafa, "Bence değil komiserim," dedi, "yani tamam, sıkıntılı bir mahalle burası. Her türlü suçlu var. Ama bunca ekibin girmesi normal değil."

Tuğrul, "Şimdi anlarız komiserim," dedi ve yeniden telefonuna sarıldı. Hızlı bir telefon görüşmenin ardından, "Diğer ekipler hangi mahalleye girmişler tahmin edin?" dedi.

Benden önce Mustafa araya girdi.

"Kesin Altındağ'dalar. Diğer kayıp vakasının olduğu mahallede."

"Aynen öyle!"

Operasyon belli olmuştu. İki vakanın olduğu mahalleye baskın yapılması artık tesadüf olamazdı. Kesinlikle kayıp çocuklarla ve belki de Asrın'la alakalı bir operasyondu.

"Esmer Başkomiser..." diye mırıldandım.

"Evet komiserim, bu başkomiser bence yaman çıktı. Görevi devraldığı ikinci gün ortalığı ayağa kaldırdı baksanıza."

Tuğrul heyecanla konuşmuştu fakat lafın nereye gideceğini öngörememişti. Böyle patavatsızlıklarına alışmıştım. Birkaç saniye sonra pot kırdığını anladı.

"Yani komiserim yaman çıktı derken siz ne demek istediğimi anladınız. Sonuçta biz de o kadar çalıştık."

Ben sessiz kalınca Mustafa araya girdi.

"Abi iyi de bizim o kadar araştırma yaptığımız mahallede baskın yapacak bu kadar adresi nereden buldular? Neye göre yapıyorlar?"

"Bak işte orasına benim de aklım ermedi. Yani bir ev, iki ev anlarım; birkaç kişiden şüphelenmişlerdir. Fakat onlarca eve giriyorlar..."

Tuğrul ve Mustafa kendi aralarında konuşurlarken hızlı hızlı düşünmeye başlamıştım. Bir anda bu kadar eve neden girilir sorusu anahtar soruydu. Her ayrı ev, gözaltına alınacak ayrı ayrı kişiler demekti. Aynı durum Altındağ'daki diğer mahalle için de geçerliydi. Bunun mantıklı bir açıklaması olmalıydı.

Derken aklımda birden yeni bir düşünce belirdi.

"İnternet... Haberlere girsenize. Operasyon hakkında haberlere bir şey düşmüş mü?"

Tuğrul, "Komiserim daha yarım saat bile olmadı," diye itiraz etti, "yarım saatte mi haberlere düşecek?"

"Zaten mesele de orası. Sen bir bak!"

Tuğrul hızlıca haber sitelerini taradı. Tararken birden parladı.

"Nasıl olur? Birçok haber sitesine *Ankara'da önemli operasyon* diye haber düşmüş."

Mustafa, "Operasyonda görev alan ekipler bile ne olduğunu bilmezken mi?" diyerek çıkıştı.

"Ankara'da önemli operasyon! Bu sabah saatlerinde polis onlarca eve baskın düzenledi. Ayrıntılar birazdan geliyor!"

Tuğrul ve Mustafa şaşkınlıkla haberleri tartışırken araya girdim.

"Kamu vicdanı..."

Tuğrul, "Kamu vicdanı mı?" diye karşılık verdi.

"Evet," dedim, "kamu vicdanını rahatlatmak için yapılan bir operasyon. Çünkü anında gazetecilere haber uçurulmuş. Topluma *bakın suçluları bulduk, anında operasyon yaptık* imajı veriliyor."

Klasik bir polis taktiğiydi. Ne zaman ki toplumda infial uyandıracak bir olay olsa, emniyet refleks olarak çok sayıda kişinin gözaltına alındığı bir operasyon yapardı. Bu operasyon haberlerde şaşaalı bir şekilde verilir, ancak operasyonun neticesi her zaman gizli tutulurdu. Böylece insanların kendi aralarında suçluların yakalandığı dedikodularının yayılması sağlanır ve kamuoyu baskısı azaltılırdı. Hele de ope-

rasyonda gözden kaçırılmış ufak bir bilgi daha bulunursa, üstünlük tamamen polislere geçerdi.

Mustafa, "Ama komiserim, bu teşkilat olarak kendini kandırmaktan başka bir şey değil ki," diye itiraz etti.

"Tam olarak kendini kandırma da denemez. Operasyon hedefleri rastgele seçilmez. Belirli bir mantık içerisinde seçilir. Şok etkisiyle gözaltına alman kişilerden hiç tahmin edilemeyen bilgiler çıkabilir. Baskın için bu iki mahallenin seçilmesi de bu yüzden. Sizin araştırma yaparken kibarca bilgi istediğiniz kişilerden gözaltında sert bir tutumla bilgi alınır. Bir çeşit eleğe sertçe vurmak ve elekten geçmeyen bilgilerin geçmesini sağlamak gibi düşün."

Tespit ettiğim durumu anlattıktan sonra bu kez gerçekten hayranlıkla Esmer Başkomiser'in ismini mırıldandım.

Tuğrul, "Bu da mı onun işi sence komiserim?" diye sordu. "Bence onu aşar. Daha tepedeki müdürlerin işi."

"Kimin işi bilmiyorum," diye yanıtladım, "ama doğru bir hamle. Hele de gözaltına alınan kişiler arasında mahalledeki şüphelilerden bağımsız olarak motosiklet hırsızları da varsa... Belki biz de ilk etapta bu sert tutumu sergileyebilseydik en başında hızlıca mesafe katedebilirdik."

Son açıklamamdan sonra Tuğrul ve Mustafa için de taşlar yerine oturmuştu.

Tuğrul, "Tabii ya," dedi, "hem mahallelerdeki tüm sıkıntılı tipler için mahalle baskını hem de il çapındaki tüm motosiklet hırsızları... Hepsini tek seferde sorgulamak. Aslında bunu biz de yapabilirdik ama motosiklet olayında tespit yapamamıştık."

"Burada kendimize sormamız gereken soru şu: Mahallelerde araştırma yaparken bizim gözden kaçırdığımız bir şeyler oldu mu? Eğer olduysa ve bu operasyonda ortaya çıkarsa ışıklar bize çevrilecek, yani beceriksizliğimize..."

Tuğrul hemen itiraz etti.

"Sanmam komiserim. Yani iki mahallenin de altını üstüne getirdik desek yeridir. Görüşmediğimiz konu komşu, muhtar, bakkal kalmadı. Kaybolan çocukların mahalle dışındaki uzaktan akrabalarıyla bile görüştük. Değil mi Mustafa?"

"Ben de zannetmiyorum komiserim. Kaç gün boyunca mahallelerde yatıp kalktık. O mıntıkalardan sorumlu polis merkezleri bile şaşırmıştı yaptığımız çalışmalara."

İkisi de kendinden eminlerdi. Benim hatamsa onlar kadar sokak çalışması yapmamaktı. Sadece birer kez mahalleleri dolaşmıştım. Geri kalan tüm çalışmaları masa başından yürütmüştüm. Motosiklet hırsızları konunda da Asayiş Şube gibi hızlı bir reaksiyon gösterememiştim.

Tuğrul, "Komiserim, peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Asayiş bu hamleyle bir anda önümüze geçti. İki gün boyunca ifade alsalar, iki günün sonunda bizim elimizdekilerden çok daha fazla bilgiye vâkıf olabilirler. Zaten bizim toparladığımız dosyalar da onlarda."

Yerinde bir tespit de Tuğrul'dan gelmişti. Esmer Başkomiser, almış olduğu aksiyonla birkaç gün içinde çok daha ileride olabilecekti.

Kısa bir süre daha düşündükten sonra aklıma alternatif bir yol geldi. Eğer bunu başarabilirsek farklı bir kulvarda ilerleyerek durumu eşitleyebilirdim.

"Firariler... Bugünkü operasyonda gözaltı listesinde olup evinde bulunmayan olursa onların peşine düşeceğiz. Böylelikle onlarda olmayan ancak bizde olan bir şeyler yakalayabiliriz."

12. Bölüm

Göze batmamak ve operasyon yapan polislere yakalanmamak için mahalleden ayrıldık. Tuğrul ve Mustafa'yı birkaç saat sonra şubede buluşmak üzere evlerine bıraktım. Ardından eve geldim.

Kaç gündür ortalığı toplamamıştım. Gecemin gündüzümün olmaması, Sevde'nin yokluğu derken bütün ev kalk gidelim diyordu sanki. Kaldırılmamış bardaklar, yerlere düşmüş minderler, yerine götürmeye üşendiğim kıyafetler zaten dağınık olan kafamı ve ruhumu iyice sıkıyordu. Gece boyu sırtıma aldığım battaniyem salonda sere serpe duruyordu. Bir süre battaniyeyi üzerime çekip koltukta uzandım. Uyuyabilmek için gözlerimi kapattım. Zihnim o kadar allak bullak olmuştu ki beynimin kıvrımlarındaki mücadeleden uykuya dalmakta zorlanmıştım. Güneş tamamen doğduktan bir süre sonra ancak sızabilmiştim.

Uyanır uyanmaz kendimi duşa attım. Normalde soğuk ya da ılık suyla asla duş alamazdım. Fakat bedenimin ve ruhumun şok yaşaması gerekiyordu. Direncimi yükseltmeliydim. Fıskiyeden omuzlarıma değen minnacık su damlaları bedenimi titretene kadar musluğu soğuğa çevirdim. Bedenim titredikçe zihnimdeki düşünceler yerli yerine oturuyordu sanki. Nefes alıp verişlerim hızlanmıştı. Uzun bir süre soğuk suyun altında öylece bekledim.

Duştan çıktıktan sonra önce kapıdan Asrın'ın odasına baktım. Oyuncaklarını, hikâye kitaplarını, birlikte yapmayı çok sevdiğimiz yapbozlarını gözlerimle tararken odanın fazla düzenli oluşu beni rahatsız etti. İçeriye girmeye cesaret edemedim. Sonra da yatak odama geçip bornozumla yatağa oturdum. Düşünmeye devam ettim. Yapacaklarımı, yapabileceklerimi ve yapmaya cesaret edebileceklerimi ardı

ardına sıraladım. Bu esnada dış kapıda bir tıkırtı duydum. Bornozumun kemerini sıkılayıp hole doğru doğru yönelirken kapı açıldı. Bir anda Sevde'yle karşı karşıya geldim.

"Günaydın Devin Hanım. Nasılsınız?"

"Günaydın Sevde. İdare eder. Asıl seni sormalı? Dinlenseydin keşke birkaç gün daha..."

Ayaküstü Sevde'yle biraz konuştuk. Konuşurken duramamış ve bir sigara daha yakmıştım. Sevde sigarayı görünce şaşırmıştı. İlk defa elimde sigara görüyordu.

"Çıkacak mısınız? Kahvaltı hazırlayım mı?"

"Gerek yok Sevde, çıkacağım hemen. Ama kahve yapabilirsin."

Yatak odasına girip gardırobun karşısına geçtim. Kıyafet aynasına yaklaşıp yüzüme baktım. Kaç gündür perişan hâldeydim. Etrafımdaki herkese ezik bir görüntü çizmiştim. Artık buna müsaade etmemeliydim. İçimde neler yaşarsam yaşayayım, yüzümdeki maske sağlam olmalıydı. Herkes güçlü olduğuma inanırsa ben de inanırdım belki, kim bilir? Umutsuzluğa yer yoktu. Gerekirse dünyayı tepetaklak edecek, oğlumu bulacaktım.

Önce uzun saçlarımı havluyla yukarıya toparlayıp tüm makyaj malzemelerini komodinin üzerine döktüm. İçlerinden en pahalı ve kaliteli olanları seçip yüzüme uygulamaya başladım. Kapatıcı, fondöten, allık, pudra... Ardından kirpiklerime üç kat rimel sürdüm, bu rimel ela gözlerimi daha da belirginleştiriyordu. En sevdiğim kırmızı rujumla da bitiriş yaptım. Siyah saçlarımı hızlıca kurutup yukarıda atkuyruğu şeklinde topladım ve bebek saçlarını da iyice geriye doğru yapıştırdım. Birkaç dakika aynada yüzüme bakarak kendime güçlü olma telkinlerinde bulundum. Kendimden daha emin gözüküyordum.

Dolabı açıp kıyafetlerime göz gezdirdim. Son birkaç günü eşofman ve kot pantolonlar içinde geçirmiştim. Bugün için siyah bir takım elbise giymeye karar verdim. Üzüntüden ve stresten biraz kilo vermiştim ancak bu dar pantolon hâlâ belimin ve kalçamın kıvrımlarını ortaya çıkartıyordu. Ayağıma da en sevdiğim topukluları geçirdim. Ayakkabılarımın tabanı rujum gibi kırmızı renkti. Ceketi de omzuma attıktan sonra son hazırlıklarımı bitirip mutfağa geçtim.

Sevde çoktan kahvemi yapmış ve çay bardağına doldurmuştu. Beni görünce istemsizce baştan aşağı süzdü. Hemen toparlayıp gülümsedi. Türk kahvesini çay bardağında içmekten zevk alırdım. Sevde onca şeye rağmen bu zevkimi gözden kaçırmamıştı. Hızlıca kahvemi içtim ve yola koyuldum.

Şubeye geçer geçmez Tuğrul'la karşılaştım. Son günlerdeki pespaye hâlimden sonra bu şekilde karşısına çıkınca dudağını "çok şıksın" babında aşağıya doğru bükerek "Komiserim!" dedi. Kafamla odayı işaret ettim. Bu, toplantı yapalım demekti. Hızlıca çekirdek üçlüyle odamda toplantıya başladık. Sevcan, Tuğrul ve Mustafa'yla...

"Bana bir söz vermenizi istiyorum," diyerek toplantıya başladım. Üçü de bu cümlemle heyecanlanmışlardı. Merakla gözlerimin içine baktılar.

"Ben konu mankeni olmamaya kesin olarak karar verdim. Hele de söz konusu oğlum olunca. Soruşturmayı Asayiş'e vermiş olabilirler ama ben yine de gücüm yettiğince araştırmaya devam edeceğim. Sizden de yardım alarak. Masadaki dört kişi dışında kimsenin bundan haberi olmayacak. Bu yüzden bana söz vermenizi istiyorum."

Tuğrul yüzünde gururlu bir tebessümle önderlik misyonuna hemen girişti.

"Söz veriyoruz komiserim, yeter ki sen iste."

"Ekip adına değil kendi adına söz ver Tuğrul," diyerek karşılık verdim, "Sevcan, Mustafa; sizlerden de duymak istiyorum."

İkisi de arka arkaya aynı tınıda söz verdiler. Söz cümlelerini duyduktan sonra daha çok güçlendiğimi hissetmiştim. Kendimden daha emin ve özgüvenli bir hâlde konuşmaya devam ettim.

"Tuğrul, senden Asayiş Şube'yi yakından takip etmeni istiyorum. Özellikle bu sabahki operasyonu. Kaç kişi gözaltına alınmış, kimler yakalanmış, kimler firari... Özellikle firarileri hemen öğrenmen lazım. Ben de öğrenmeye çalışacağım ama senin yapman daha az göze batar. Ayrıca üç kişilik güvenilir ve ağzı sıkı bir ekip kurmanı istiyorum. Mümkünse yeni çocuklardan olsun, yüzleri pek bilinmesin. O ekiple ne yapacağımızı zamanı gelince söylerim. Şimdiden hazır olsun ama."

"Tamam komiserim, ben el altından öğrenirim. Ekip için de gerekenleri yaparım."

"Sevcan, not al. Eylem Taşdemir. Hacettepe'de akademisyen. Bu kişi hakkında ne kadar bilgi toplayabiliyorsan toplamanı istiyorum. Daha sonra hem bana hem de Mustafa'ya ulaştır bilgileri. Ama ondan önce kayıp iki çocukla ilgili ailelerinin müracaat evrakları ve ilk ifadelerini hazırla. Yeniden okumak istiyorum."

"Anlaşıldı komiserim. Bu arada dün siz çıktıktan sonra Metin Müdür tüm araştırma raporlarını Asayiş'e göndermemi istedi. Dosyayı komple verdik, bilginiz olsun."

"Önemli değil. Raporlarda somut bir şey yok zaten. En başından yeniden bakacağız. Sen bana ilk ifadeleri hemen hazırla yeter."

Sevcan'a da yapacaklarını söyledikten sonra Mustafa'ya döndüm.

"Mustafa, senden iki farklı isteğim var. Birincisi Eylem Taşdemir hakkında kapsamlı bir tahkikat yapman. Ama arkanda sakın iz bırakma. Mecbur kalırsan kendini asayişçi olarak tanıt, bizim şubenin ismi geçmesin."

"Anlaşıldı komiserim."

"İkinci olarak da yarım saat sonrasına hazır ol. Birlikte kaybolan çocukların mahallelerine gideceğiz. Bana nereleri araştırdınız, hangi kameralara baktınız tek tek göstereceksin. Ayrıca operasyondan sonraki nabzı da bir yoklayalım bakalım."

Talimatlarımı sıraladıktan sonra Tuğrul duramadı.

"Komiserim, bu Eylem Taşdemir kim? Neden bir anda önem kazandı?"

Söyleyip söylememek konusunda ilkin bir tereddüt yaşadım. Fakat araştırmayı derinleştirecek olan kendi ekibimden bir şey saklamanın pek âlemi yoktu. Birkaç nefeslik duraksamadan sonra açıkladım.

"Eylem, Levent'in eski sevgilisi. Neden önem kazandığına gelince, dün Asrın'la alakalı olarak özel ekip tarafından ifadeye çağırılmış. Bu yüzden..."

Tuğrul, "Şimdi oldu," diyerek kafasını salladı. "İfadesinden bir şey çıkmış mı acaba?"

"Bilmiyorum. Biz bir araştıralım, sonra ifadesine ulaşırız."

Kısa bir süre daha son gelişmeler hakkında konuştuktan sonra, "Hadi bakalım," dedim, "herkes iş başına."

Mustafa ve Sevcan odadan çıktılar. Ben de toplantı masasından kalkıp kendi masama yöneldim. Tuğrul bilerek çıkmamıştı. Diğerleri gittikten sonra misafir koltuğuna geçti.

"Komiserim, seni böyle görmeyi özlemişim."

Tuğrul'un bu cümlesi hoşuma gitmişti. Kendimi mutlu hissettim.

"Nasıl görmeyi, Tuğrul?" diyerek karşılık verdim. Ses tonum gür çıkmıştı.

"İşte tam olarak böyle..." dedi ve gülümsedi. Ardından devam etti. "Komiserim, bu yeni ekipten beklentimiz ne olacak? Ona göre ayarlama yapayım."

"Sokak hâkimiyeti iyi olsun yeter," dedim. "Yeri geldiğinde takip, yeri geldiğinde anında yakalama yapabilecekler. Tabii ağızları da sıkı olsun."

Tuğrul amacımı öğrenmek istiyordu fakat doğrudan sormaya çekinmişti. Karşımda kıvranıyordu. "Boy, pos, tip; bir önemi var mı komiserim?"

"Tuğrul!" diye çıkıştım. "Ne sormak istiyorsan sor. Lafı dolandırma!"

"Komiserim bu ekiple ne yapacaksın, onu anlamaya çalışıyorum."

"Meraklanma, zaten sana bağlı çalışacaklar. Senden habersiz olmayacak. İhtiyaç olduğu zaman ne yapacaklarını söylerim sana. Sen ekibi ayarla yeter. Hazırda dursunlar. Ayrıca bir araba kiralama firması bul, farklı marka ve modellerde arabaları olan bir yer olsun. O ekip bizim arabaları kullanmayacak, sık sık araba değiştirecek. Kiralanan arabaların ücretini ben vereceğim."

Tuğrul'un kafası tamamen karışmıştı. Ama daha fazla soru soramadı.

"Tamam komiserim, başka bir emrin yoksa ben çıkıyorum."

Tuğrul çıkarken Sevcan odama girdi. Söylediğim evrakları ve ifadeleri hazırlamıştı. İki farklı klasör olarak masama bıraktı. Ardından büronun rutin işleri hakkında bilgi verdi.

"Komiserim dün akşam yurttan yine bir çocuk kaçmış. Sürekli kaçan çocuklardan birisi. Nöbetçi ekip konuyu takip etmiş, bir internet kafede bulup yurt görevlilerine teslim etmişler. Bilginiz olsun."

"Tamam Sevcan, teşekkür ederim."

Sevcan odadan çıkarken kapıda bu kez Mustafa belirdi. Ama yanında farklı birisiyle...

"Komiserim, anneniz geldi."

Annem yüzünde belirgin bir öfkeyle içeriye girdi. Mustafa arkasından kapıyı kapattı.

"Anne, burada ne işin var!"

"Ne demek ne işim var? İki gündür ne bir haber veriyorsun ne de telefonlarıma bakıyorsun. Eve de uğradım kaç kez, yoktun! Az önce yine uğradım, Sevde'den öğrendim işe geldiğini."

Annem koltuklardan birisine kuruldu. Taşımaya üşenmediği kocaman çantasını sehpaya sertçe bıraktı.

"Tek acı çeken sen değilsin!"

Olayın ilk gününden beri bilerek annemle görüşmemiştim. Annem ısrarcı, inatçı, dediğim dedik bir kadındı. Her dediğini yaptırır, her istediğinin olmasını sağlardı. Havalıydı. Eski bir İstanbul hanımefendisi gibiydi. Doğma büyüme İstanbulluydu zaten. Zengin bir aileden geliyordu. Babama âşık olmuş, onunla evlendikten sonra da şehir şehir gezmiş, en sonunda Ankara'ya yerleşmişti. Oldum olası da sevmezdi burayı. Kendini ait görmez, eski elit çevresine, vazgeçmediği kendi kızlık soyadına layık görmezdi. Kısaca hükümet gibi kadındı annem. Zordu. Özellikle de şu anda. Yaşadıklarım yetmiyormuş gibi sık sık şunu arayalım bunu arayalım diye beynimin etini yemesine tahammülüm kalmamıştı. Üzerine bir de her şeyi kendisi çok iyi biliyormuş gibi davranmasına katlanamıyordum.

Ne olursa olsun, ailenizde kızdığınız ne varsa sizi bugünlere getiren de odur aslında.

Derin bir nefes aldım. "Of anne! Sanki hâlimi bilmiyorsun!"

"Bildiğim için çabalıyorum ya zaten ben de. Ama Devin Hanım'a ulaşmak ne mümkün! Meraktan çatlamak üzere olan bir annesi var mı umurunda bile değil."

Belli ki günlerin hıncını tek kalemde çıkaracaktı.

"Anne, gerçekten işlerim var. Bir gelişme olsa anında haberin olur zaten."

"Beni dinlemiyorsun ki? Sana diyorum yardım alalım diye."

"Bunu konuştuk anne. Yardım alacak bir durum yok. Tüm emniyet seferber olmuş durumda, daha ne olsun! Tutturdun şunu arayalım, bunu arayalım. Ne yapacaklar, elleriyle koymuş gibi Asrın'ı mı bulacaklar?"

"Sen anlamazsın kızım bu işlerden. Babanın bir sürü arkadaşı vardı. İçlerinden önemli mevkilere yükselenler var. Bizi kırmazlar."

Gerçekten beni çileden çıkarmaya yeminliydi annem. Hiçbir laftan anlamıyordu. Kaç kez anlatmaya çalışmıştım. Herkesin yapacağı şey aynıydı; müdürlerimizi arayarak darlamak...

"Tamam anne. İstediğini yap, istediğin kişiyi ara konuş. Ben karışmıyorum artık sana."

"Yaptım zaten. Baktım senin bir halt edeceğin yok."

"Ne yaptın?"

"Beyhan amcanı aradım."

"Beyhan amca da kim?"

"Yok muydu babanın devresi? Beyhan Karaca. Ailecek görüşürdük hani, sen küçüktün. Seni çok severdi. Adam emekli olmak yerine çalışmaya devam etti. En sonunda da emniyet müdürlüğünden bir anda müsteşarlığa kadar yükseldi."

Annem yapacağını çoktan yapmıştı. Söz dinlemesi zaten imkânsızdı. Büyük bir iş başarmış gibi pişkin pişkin anlatması ise çok daha sinir bozucuydu.

"Ee, ne oldu? Bulabildi mi bari Asrın'ı? Neredeymiş, ne zaman getirecekmiş bize!"

"Ben ne diyorum sen ne diyorsun Devin! Adam çok üzüldü. Elinden geleni yapacağına dair söz verdi."

Anneme dayanacak gücüm kalmamıştı.

"Tamam anne, ne güzel ilgilenecekmiş işte. Şimdi benim işlerim var, ben de onlarla ilgilenmek zorundayım. Hadi seni eve bıraktırayım."

Bozulmuştu son cümlelerime. Kalkmak için hazırlanarak çantasını kucağına çekti. Ben de yolcu etmek için yerimden kalktım ve kapıyı açtım.

"Ben taksiyle dönerim. Sana da iyilik yaramıyor. Kabul etsen de etmesen de adam işimizi çözüyor. Hem sen ayakta uyu, senin bile haberin olmadan senin sorunlarını çözdü."

Son darbesini vurduktan sonra yüzündeki kibirli ifadesiyle yerinden kalktı. Kapının eşiğine kadar geldi. Tam çıkacağı sırada kolumu uzatarak durdurdum.

"Neymiş benim bile haberim olmadan çözdüğü sorun?"

Sertçe koluma vurarak kolumu indirdi. Birkaç adım daha atıp durdu. Yüz ifadesini değiştirmeden koluma indirdiği darbeden daha ağırını cümleleriyle indirdi.

"Senin soruşturman... Şu iş adamıyla olan. Beyhan Bey'e onu da anlatmıştım. İş adamını tanıyormuş, ricada bulunmuş. Ayrıca Asrın'ın kaçırılmasını da anlatmış. Adamlar yaşadıklarına çok üzülmüş, şikâyetlerini geri çekeceklermiş!"

13. Bölüm

Annem çıktıktan sonra odada önüme gelen ne varsa tekmelememek için kendimi zor tuttum. Avuçlarımı masanın üzerine yerleştirip kafamı önüme eğdim. Gözlerimi kapattım. Derin derin üç kere nefes alıp verdim. Sakinleşmem lazımdı. Benden habersiz benim işlerime karıştığı yetmezmiş gibi, beni ezik gösterme pahasına müdahil olmayı kendisine hak görüyordu. Üstelik beni kurtarmış tavırlarına bürünüyordu. Sanki ben suçluymuşum gibi. Sanki onlar haklıymış gibi!

Canımı en çok sıkan iki darbeyi iki yakınımdan almıştım. Birisi Levent, diğeri annem. Birbirlerini sevmeyen ikili beni zora düşürme konusunda birlik olmuşlardı adeta. Hem de aynı kişi üzerinden: Fuat Cansay!

Yine kontrolüm dışında bir gelişmeyle yüzleşmek zorundaydım.

Bir süre odamın içinde sinir harbi yaşadıktan sonra kendi kendime, "Ortalık giderek karışıyor," diye mırıldandım. Birkaç saniye sonra kendime yanıt yine kendimden geldi.

"Madem öyle, başkaları ortalığı karıştıracağına kendim karıştırırım. En azından canım daha az yanar!"

Sevcan'ın bıraktığı dosyaları alıp odamdan çıktım.

"Mustafa! Hadi gidiyoruz."

Mustafa'yla arabaya biner binmez dosyaları açıp yeniden okumaya başladım. İlk durağımız Mamak olacaktı. Mamak'a gidene kadar ilk vakayı yeniden gözden geçirdim.

Aslıhan Meydan. Sekiz yaşındaydı. Saat 12.50 sularında okuldan çıkmıştı. Okulun önündeki caddede arkadaşlarıyla birlikte yürümüştü. Daha sonra evine gitmek için bir ara sokağa tek başına girmişti. Evleri ara sokağın ortalarındaki bir çıkmaz sokaktaydı. Oku-

lun önündeki caddede yer yer üçer dörder katlı apartmanlar varken, ara sokaktan itibaren tamamen gecekonduya dönüyordu. En son görüldüğü yer okulun bulunduğu caddeydi. Ara sokağa dönmeden önce bir büfenin güvenlik kamerasında diğer arkadaşlarıyla görüntüsü vardı.

Annesi Belgin Meydan. Olay saatlerinde evde değildi. Yaklaşık dört kilometre ötedeki bir tekstil atölyesinde çalışıyordu. Kızını alıştırmış, evin anahtarının bir kopyasını vermişti. Aslıhan her gün okuldan çıktıktan sonra tek başına eve gidiyor ve annesi gelene kadar evden hiç çıkmıyordu. Olay günü Belgin eve geldiğinde kızını bulamamıştı. Mahalleye çıkıp parklara ve diğer yerlere bakmış, komşularına sormuştu. Aslıhan'ı okuldan sonra gören kimse yoktu. Saat 19.00 civarında polis merkezine müracaat etmişti. Polis merkezinin ekipleri civarda aramaya çıkmadan önce Çocuk Şube'ye de bilgi aktarmışlardı. Bizim şubenin nöbetçi ekipleri de mahalleye 19.30 civarında intikal etmişler ve aramalara katılmışlardı.

Aslıhan'ın okul çantası bir arka sokaktaki metruk ve yıkık binanın önündeki çöp konteynerinden çıkmıştı. Çantada herhangi bir parmak izi bulunamamıştı. Konteynerdeki kartpostal ilk olayda dikkatimizi çekmediği için alınmamıştı. Bu nedenle inceleme bittikten sonra diğer çöplerin arasına karışıp gitmişti. Sadece olay yeri fotoğraflarındaki görüntüsü elimizdeydi.

Metruk binayı genelde tinerciler ve diğer madde bağımlıları geceleri kullanıyordu. Polisler kontrol ettiğinde içerisi boştu. Oraya yakın mahalle sakinlerinden hiçbirisi olay günü ne madde bağımlılarını ne de Aslıhan'ı görmüşlerdi.

Aslıhan'ın babası Murat Meydan'a olay günü ulaşılamamıştı. İfadesi ertesi gün akşam saatlerinde alınabilmiş ve kızının kaybolduğundan o zaman haberdar olmuştu. Sorumsuz, vurdumduymaz biriydi. Alkol bağımlısıydı. Çoğunlukla geceleri dışarıda oluyor ve çeşitli bölgelerde arkadaşlarıyla içerek sabahlıyordu. Düzenli bir işi yoktu. Genelde civardaki inşaatlarda gündelik amelelik yapıyordu. Komşulardan edinilen bilgilere göre Murat mahallede sevilen birisi değildi. Geçmişte polis merkezine aile içi şiddetten dolayı iki kez ihbar

edilmiş, karısı Belgin şikâyetçi olmadığı için soruşturma açılmamıştı. Belgin'in tek derdi Murat'tan boşanmak ve kurtulmaktı.

Aile yıllar önce Doğu'dan göç eden ailelerdendi. Belgin'in birkaç kuzeni dışında Ankara'da hiçbir akrabası bulunmuyordu. Boşanma davası için bir avukatla anlamış, dilekçesini mahkemeye sunmuştu fakat henüz bir aşama katedememişti.

Mahallede daha önce hiçbir kaybolma vakası yaşanmamıştı. En yakın zamanda meydana gelen büyük olay ise yaklaşık bir yıl önce gerçekleşen bir taciz vakasıydı. Mahallenin genelde üst kısmında yaşayan mülteci gençlerden birisi, alt mahalledeki bir kadının arkasından yürümüş ve gizlice telefonuna videosunu kaydetmişti. Durumu fark eden esnaf anında genç mülteciyi yakalamış ve polisler gelene kadar linç etmeye kalkmışlardı. Aynı günün akşamında da mahalleliler mültecilerin olduğu sokakları basmaya yeltenmişlerdi. Birkaç dükkânın yağmalanması dışında önemli bir olay olmadan çevik kuvvet müdahale etmişti. Tacizci adamsa ertesi gün tutuklanmıştı ve hâlen cezaevinde bulunuyordu. Aslıhan'ın kaybolması mahallede duyulunca yine suçu mültecilerde arayan birkaç genç grup ortalığı karıştırmış fakat bu kez mahalle sakinlerince olay büyümeden engellenmişti. Bu iki olaydan dolayı da mültecilerin bir kısmı yaşadıkları evleri terk ederek başka semtlere taşınmışlardı.

Mahalleye girmemizin ardından Mustafa arabayla beni dolaştırmaya başladı. İlk olarak Aslıhan'ın evinin bulunduğu sokağın girişine götürdü. Uzaktan evi ve etrafını yeniden inceledik. Evin oradan son görüldüğü noktaya kadar olası güzergâhından ilerledik. Ardından arabayı park edip yaya olarak devam ettik.

Yaya olarak dolaşmaya başladığımızda tüylerim ürpermişti. Arabanın içinde o kadar fark etmemiştim fakat Aslıhan'ın kaybolduğu yolları yürümek etkilemişti beni. Aklımdan hiçbir zaman çıkmayan Asrın'ın acısını yeniden iliklerimde hissetmiştim. Bacaklarımda derman kalmamıştı sanki... Ama yine de vazgeçmedim. Asrın'a dair bir ipucu bulursam diğer çocuklara ulaşmamız için de bir kapı açılırdı belki. Benim gibi diğer yaralı ailelerin acısını da bir nebze hafifletebilirdim.

Mustafa beni ilk olarak önünde Aslıhan'ın sırt çantasının bulunduğu metruk binaya götürdü. Çöp konteynerini ve binayı gösterdi. Bu esnada kesif bir koku genzimi yaktı.

"Buraya atılmıştı çantası komiserim. Binanın içi de leş gibi."

Burnuma gelen pis kokunun çöp konteyneri yerine binadan geldiğini o an anladım.

"Kullanan var mıydı burayı?"

"Vardı komiserim. Birkaç madde bağımlısı tip. Kalmıyorlar ama, sadece âlem yapmak için kullanıyorlar. Tuğrul abiyle birlikte onlarla da görüşmüştük. Hatta bayağı sıkıştırdık ama alakaları yoktu. Mahalleli de biliyor bunları, kimseye zararları olmamış bugüne kadar. Zaten kafaları yerinde değil."

Merak etmiştim binanın içini. Elimle burnumu kapatarak ön kısmına doğru yürüdüm.

"Komiserim çok pis içerisi. Yerler de çamurlaşmış, bulaşırsa kaç gün çıkmaz kokusu."

Çöp, idrar, atık su... Hepsi birbirine karışmıştı. Yıkık pencereye kadar yaklaştım fakat içeriye giremedim. Pencereden görünen odanın bir köşesi pis suyla doluydu. Diğer yerlerinde de ezilmiş ve rutubetten yumuşamış karton kutular vardı.

Koku o kadar keskindi ki burnumu kapatmama rağmen sızlatmaya yetiyordu. Midem bulandı. Daha fazla duramayacaktım. Dönmek için geri adım atarken, içteki odanın karanlıkta kalan köşesinde bir çift gözün beni izlediğini fark ettim.

"Sen de kimsin?"

Mustafa beni duyar duymaz refleks olarak silahına davrandı ve yanıma koştu. Bana bakan gözler bir anda ortadan kayboldu.

"Ne oldu komiserim? Birisi mi var?"

"Vardı, içeri kaçtı."

Mustafa hemen yıkık pencereden eliyle destek alarak içeri atladı. Kartonların üzerine basarak ilerledi.

Ben de hızla diğer tarafa, binanın normal girişine yöneldim. Ne olur ne olmaz düşüncesiyle ben de tabancımı kılıfından çıkardım. Benim kapattığım kapıdan gelen olmadı. Bu esnada Mustafa'nın sesini duydum.

"Gel buraya, kaçma!"

Kapıdan vazgeçip binanın arkasına doğru yöneldim. Her taraf yığıntı duvarlar ve çatı kiremitleriyle doluydu. Hızlanmak imkânsızdı. Dengemi koruyarak zar zor arkaya vardığımda, üzerinde kirli bir palto olan birisinin arkadaki çalılıklara doğru koştuğunu fark ettim. Birkaç saniye sonra da Mustafa binanın iç kısmından arkaya fırladı. Arkasından seslenmeye devam ediyordu. Koşmaya çalıştı ancak yerdeki yığıntılara takılarak yere kapaklandı. Kalkar kalkmaz da çalılıkların arasına giren adama namlusunu doğrulttu.

"Dur Mustafa, sakın ateş etme!"

Mustafa ateş etmek için nişan almıştı ancak benim uyarımla durdu. Tabancasını indirmeden bekledi.

"Komiserim kaçıyor!"

"Bırak kaçsın! İllaki bir yerde yakalarız! Kim olduğunu bilmeden ateş edersek başımıza bela alırız."

14. Bölüm

Elimizden kaçırdığımız adam bir anda büyük bir heyecan yaratmıştı. Benim de Mustafa'nın da nefes alıp verişleri hızlanmıştı. Nefeslerimizi dizginleyerek metruk binadan çıkıp asfalt yola geçtik.

Mustafa'nın aklı hâlen kaçan adamdaydı.

"Komiserim keşke sıksaydım, belki Aslıhan ile alakalıdır."

"Sanmam," diyerek karşılık verdim, "bizi görünce korkup kaçtı sadece."

Olayın kısa süreli şokunu atlattıktan sonra mahallede dolaşmaya devam ettik. Hava buz gibiydi. Arabada kalın kaşmir bir palto bulundurduğum için kendime teşekkür ettim. Sabahki operasyonun izleri mahallede belirgindi. Mahallelinin galeyana gelme ihtimaline karşı çeşitli köşe başlarında resmi ekip arabaları bekletiliyordu. Bazı esnaflar dükkânlarını hiç açmamışlardı.

"Aslıhan'ın babası Murat. Bunun belalısı tipler var mıdır?"

"Komiserim onu da çok araştırdık. Eleman evde kaplan, dışarıda kuzu olan cinslerden. Kaba tabirle tırsağın teki. Şu iki inşaatta da çalışmış. Oradaki ustalara da sorduk. Onlar da aynı şeyleri söylediler. Üç kuruş kazanıp gecesinde alkole veren bir adam."

Gösterdiği bölgede iki yeni inşaat yapılıyordu. İnşaatların etrafı alüminyum perdelerle çevriliydi.

"Ne yapıyorlar orada? Normal apartman mı?"

"Yok komiserim, birkaç blokluk siteler. Kentsel dönüşümde öncelik verilen mahallelerdenmiş burası. Millet buradan gecekondu satın almak için sıraya girmiş. Müteahhitlere verip sıfır daire alma işi yani. Zaten bundan dolayı mahalleli huzursuz."

"Neden huzursuz? Onlar için kârlı değil mi?"

"Onlar için kârlı ama rant bölgesi olunca mahalleye dadanan çok olmuş. Klasik at hırsızı tipler. Kimilerine göre onlar da taşeron firmaların adamlarıymış. Evleri bize satın diye tehdit ediyorlar. Ev sahipleri de bunlar evlere çökecek korkusuyla müteahhitlerle hemen anlaşıyorlar. Bir çeşit katalizör etkisi."

Mustafa tahmin ettiğimden daha çok hâkimdi mahalleye. Tuğrul'la gerçekten kapsamlı çalışmışlardı. Haklarını yemişim.

"Peki bu Belgin? Onun bir vukuatı var mı? İfadelere göre çok masum duruyor."

"İşte o kısmı çok çetrefilli komiserim."

"Neden çetrefilli?"

"Kadın işinde gücünde, doğru. Kocası da malum, dünyadan bihaber. Tuğrul abi mahalledeki erkeklerden kadına tebelleş olan var mı diye çok araştırdı. Malum gelir ve kültür seviyesi düşük yerlerde çarpık ilişkilere çok rastlıyoruz."

"Ee, bir şey çıktı mı?"

"Somut bir şey çıkmadı. Bir iki kadın Belgin için bir maaşla evi nasıl geçindiriyor gibi şeyler söylediler. Yani açık açık ifade etmediler ama başka erkeklerle ilişkisi vara getirdiler. Ama çoğunluk kadının kendi hâlinde, edepli birisi olduğunu söyledi. Bu konuyu çok kurcaladık ama bir şey çıkmadı."

"Mahalle kadınlarının iftirası yani..."

"Büyük ihtimalle öyle. Ama herkesin söylediği şey aynı, Aslıhan'ı ihmal ettiği. Özellikle kaybolmasından sonra çocuğun kendi başına okuldan çıkıp eve gitmesini ve akşama kadar tek başına durmasını herkes diline doladı."

"İş işten geçtikten sonra ne fayda..."

Mustafa'yla mahallede biraz daha dolaştık. Anlattıklarından sonra algıda seçicilik olmuştu sanırım. Mahallenin dört bir yanı şantiyelerle çevriliydi. İnşaat firmalarının logoları tabela tabela her sokakta göze çarpıyordu. Özellikle ana yollara yakın kısımların çoğunda yıkım çalışmaları vardı.

Diğer mahalleye gitmek için arabaya dönmeye karar verdik. Arabaya yaklaştığımız esnada bir polis arabası önümüzü pat diye kesti.

Mahallede dolaşırken dikkat çekmiştik sanırım, birileri bizi ihbar mı etti diye düşünürken içindeki polislerden birisi camdan kafasını uzattı.

"Mustafa, devrem n'aber?"

Mustafa, "Vay Atilla, iyilik senden?" diyerek cama yanaştı. Kendi aralarında rahat konuşsunlar diye bizim arabaya kadar devam ettim. İlerlerken, arabanın içindeki polisin, "Manitacılığa mı başladın lan? Gezecek başka yer bulamadın mı?" diye fısıldadıktan sonra, "Ne, komiser mi?" diye devam etmesi komiğime gitmişti. Bozuntuya vermedim ve duymazlıktan geldim.

Biraz ayaküstü sohbet ettikten sonra ayrıldılar. Mustafa arabaya bindikten sonra özürlenerek, "Kusura bakmayın komiserim bekletttim, bizim bir devre, buraya bakan polis merkezinde çalışıyor," diye açıklamada bulundu.

"Önemli değil," diyerek karşılık verdim. "Nasılmış devren? İyi miymiş?"

Ses tonumdaki manayı anlamamıştı. Arabayı çalıştırdıktan sonra devam etti. "İyiymiş komiserim, operasyondan dolayı sık sık devriye gezdiriyorlarmış. Şu az önce kaçan elemanı da söyledim. Ona da bakacaklar."

"Baksınlar tabii. Ee, Mustafa, manitalarla aran nasıl peki?"

Son sorumla yakayı ele verdiğini anlamıştı. Utanarak gülümsedi. Açık tenli, sarışındı ve kahverengiye yakın yeşil gözleri vardı Mustafa'nın. Saniyeler içinde yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Ya komiserim, o biraz boş konuşmayı sever. Kusura bakmayın."

Mustafa'nın o hâli hoşuma gitmişti. Gün boyu yaşadığım gerilimlerden sonra biraz gülümsemek iyi gelmişti.

"Sen soruma yanıt ver, manitalarla aran nasıl? Var mı sevgilin?"

"Yok komiserim. Benim o işlerle aram pek iyi değil."

"Neden iyi değil canım? Gençsin, yakışıklısın."

"Bilmem komiserim, ben beceremiyorum o işleri. Yani yakın zamanda kimseden de hoşlanmadım."

"Ailen evlen artık diye sıkıştırmıyor mu? İşini gücünü eline aldın."

"Hayır. Açıkçası ailemle de pek aram yok. Görüşmüyoruz."

"Demek ondan rahatsın. Sahiden sen kaç yaşındaydın?"

"Yirmi üç, komiserim. Yeni girdim."

Şaşırmıştım. Mustafa'yı daha büyük zannediyordum. Gerçekten çok gençti.

"Vay be, beni yirmi üç yaşında genç bir adama layık gördüler demek. Sevindim buna."

Mustafa dayanamayarak kahkaha attı. "Estağfurullah komiserim."

Ben de gülümsemiştim. Tabii kısa bir süre...

"Neyse, bu kadar boş muhabbet yeter. Altındağ'a geçelim bir an önce."

Mustafa, Altındağ'a doğru sürerken ben yine dosyayı hızlıca gözden geçirdim.

Arda Yaldızlı. Dokuz yaşında. Olay günü okuldan çıktıktan sonra eve gelmişti. Arkadaşlarıyla oyun oynamak için sokağa çıkmıştı. Annesi Mehtap Ölmez yaklaşık bir saat sonra Arda'yı çağırmak için pencereden baktığında sokakta kimsenin olmadığını görmüştü. Çıkıp etrafı kolaçan ettiğinde yine bulamamış ve Arda'nın babası Altan Yaldızlı'ya haber vermişti. Altan Yaldızlı arkadaşlarıyla birlikte mahallede aramaya devam etmiş, bulamadıklarında da polis merkezine müracaat etmişti.

Mehtap Ölmez ev hanımıydı. Ara sıra çeşitli evlere gündelik temizlik işleri için gidiyordu. Eşi Altan Yaldızlı ile üç yıl önce ayrılmışlardı. Geçimini aldığı nafaka ve gündelik temizlik ücretleriyle sağlıyordu.

Altan Yaldızlı aynı mahallede kahvehane işletiyordu. Kahvehanenin arka kısmını ev olarak kullanıyor ve orada yaşıyordu. Kumar oynatmak ve uyuşturucu madde kullanmaktan suç kayıtları vardı.

Arda'nın kaybolduğu mahalleye girdiğimizde hiçbir farklılık hissetmemiştim. Aslıhan'ın kaybolduğu yere çok benziyordu. Benzer yapıda gecekondular, benzer dükkânlar...

Mustafa, mahalleye girdikten sonra öğrendiklerinin üzerinden geçmeye başladı.

"Komiserim, şurası Altan'ın kahvehanesi. Genelde sıkıntılı tiplerin uğradığı bir mekân. Geçmişte birkaç kez kumardan baskın yemiş. Altan'ın geçmişi de kahvehanesi gibi. Hiç temiz değil. Bir zamanlar esrar bağımlısıymış ama ondan kurtulmuş."

Kahvehanenin önünden yavaşça geçmiştik. İçerideki ve bahçedeki masalar gündüz vakti olmasına rağmen fazlasıyla doluydu.

"İşleri tıkırında gibi..."

"Bu mahalle işsiz güçsüz kaynıyor komiserim. Tam Altan'ın aradığı insanlar."

"Hâlâ kumar oynatıyor mudur?"

"Bence kesin... Adamın oğlu kaybolmuş, ikinci gün hiçbir şey olmamış gibi kahvehaneyi açmış çay dağıtıyordu. Özellikle gece vakitlerinde uğruyorduk. Biz girince içeridekiler yavaş yavaş topukluyorlardı."

"Altan'ın etrafındakileri çok araştırdık ama bir şey çıkmadı. Ben de kesin husumetlisi vardır diyordum."

"Tuğrul abi de aynısını diyordu komiserim. O yönde çok irdeledik. Birkaç kez farklı zamanlarda gizlice takip etmiştik ama elimiz boş kaldı."

Kahvehaneden geçtikten sonra Arda'nın yaşadığı eve doğru yöneldik. Dört beş sokak kadar arkadaydı. Tıpkı Aslıhan'ın yaşadığı ev gibi bir çıkmaz sokaktaydı. Tek farkı bu çıkmaz sokağın tamamen yokuştan ibaret olmasıydı.

"Ne kadar çok benziyor bir önceki yere..."

"Ben de ilk gördüğümde aynısını demiştim komiserim. Fotokopisi gibi."

"Mehtap Ölmez ile ilgili farklı bir şeyler var mı?"

"Mehtap'ın da ailesi sıkıntılı komiserim. Dosyada vardı hatırlarsınız. Bir erkek kardeşi adam yaralamadan cezaevinde. Güya alacak verecek davası ama bizce uyuşturucu işiydi. Torbacılıktan birkaç kez işlem görmüş, yatıp çıkmış."

"Mehtap da uyuşturucu kullanıyor mudur?"

"Pek sanmıyorum komiserim. Ama normal birisi olmadığı kesin. Mahallede hiç seveni yok neredeyse. Herkesle bir şekilde kavga çıkarmış, uyumsuz bir yapısı var."

Mehtap Ölmez hakkındaki dedikodular Belgin Meydan'a göre çok daha kabarıktı. Ama aralarındaki en büyük fark Mehtap'ın boşanmış olmasıydı.

"Mehtap boşandıktan sonra neden başka bir mahalleye taşınmamış?"

"Ev yüzünden komiserim. Başka yere giderse kira ödeyecek. Bu ev Altan'a babasından kalmış, Mehtap da Altan'ı adeta evden kovup yerleşmiş işte."

"Bunlarla ilgili aile içi şiddet ihbarı olmuş mu hiç?"

"Polis merkeziyle görüştük komiserim, hiç olmamış. Orada da bir devrem var, özellikle ona sordum. Varsa bile bize yansımaz dediler, Mehtap'ın erkek kardeşi çözer diye. Sadece Arda'nın bundan iki yıl önce kolu kırılmış. Hastaneden raporunu aldık, oyun oynarken düşmüş ve öyle kırılmış şeklinde beyan edilmiş hastaneye. Tuğrul abiyle biraz kurcalamıştık kol kırılma mevzusunu, aile içi şiddet mağduru olabilir mi diye."

Mustafa'nın altını çizdiği konu önemliydi.

"Arda'nın şiddet gördüğüne dair bir delile ulaştınız mı peki?"

"Yok, komiserim. Şiddet gördüğüne dair bir iz yok. Fakat tam tersine, olayın gerçekten basit bir kaza olduğuna dair de bir şahit yok."

"Babası bir şey yapmış mıdır ki?"

"Açıkçası pek sanmıyorum komiserim. Adamda çocuğuna şiddet uygulayabilecek bir göz yok. Ama annesinden emin değilim. Malum, kadının kardeşi tescilli psikopat."

Arda olayındaki kilit adam giderek Mehtap'ın kardeşi oluyordu. Dosyayı açıp nüfus kayıtlarına baktım. Kardeşini buldum. Bereket Ölmez.

"Biz bu adamla neden hiç görüşmedik?"

"Aslında görüşecektik komiserim, Tuğrul abi araştırmıştı. İnfazı bitmek üzereydi. Çıktığı gün kapıdan alırız diyordu."

Arda'nın kaybolduğu mahallede biraz daha dolaştık. Dolaştıkça ruhum daralmaya başlamıştı. Mustafa diğer çalışmaları hızlıca tek tek anlattı.

"Bu kadar yeterli burası için," dedim, "çıkalım artık mahalleden."

"Nereye gidelim komiserim? Şubeye mi?"

Derin bir soluk aldım. Kaç gün boyunca yaptığım şeyi yeniden yapacaktım.

"Hayır. Asrın'ın kaçırıldığı mahalleye."

15. Bölüm

İnsan kabullenemediği her şeyin kölesi oluyormuş. Üstünlük kurma savaşında her defasında yenilmesine rağmen verdiği mücadelenin kölesi...

Asrın'ın kaçırıldığı yere yeniden giderken bunu hissediyordum. Kaç gündür defalarca bakınmama rağmen yine de gidecek, yine de bakacak, yine de vazgeçmeden mücadele edecektim. Yine yenilsem bile yeniden deneyecektim.

Sadece ben değil, ekiplerim de benzer durumu yaşıyorlardı. Tuğ··ıl, Mustafa ve diğerleri saatlerce sokak sokak gezinmişler ve araştır··ışlardı. Onlar da benim gibi elleri boş dönmüşlerdi.

Mustafa'nın arabayı kullanırken ne hissettiğini bilmiyordum. Belki yine bir umut diyordu, belki de zaman kaybı. Belki de sadece emri yerine getirmek için sabrediyordu.

Okula doğru yaklaştığımızda içimdeki karmaşa ve kölelik adım adım artmaya devam ediyordu. Buna da alışmalıydım. Köleliğime de. Daha önce kaçırılan çocukları zamanında bulabilseydim belki de bu kölelikle cezalandırılmayacaktım.

Aslıhan ve Arda'ya resmi olarak ilk yaklaşımın kayıp oldukları yönünde olması bizi yavaşlatan en büyük engel olmuştu. Bunu ancak Asrın kaçırıldıktan sonra fark edebilmiştik. Olabilecek en acı yolla... Motosikletli kişi ya da kartpostallar hakkında herhangi bir delile ulaşabilseydik, bunu yapan kişi ya da kişileri tespit edebilseydik belki de Asrın'a hiçbir şey olmayacaktı. Henüz ortada somut bir delil olmamasına karşın hepimizin üzerinde uzlaştığı kuvvetli ihtimal aynıydı: Asrın da aynı kişi ya da kişilerce kaçırılmıştı. Herkesin en yüksek ihtimali biçtiği gerçek buydu; benimse kendimi suçlamaktan kurtulmak için kabullenmek istemediğim tek şey...

Okulun önüne geldiğimizde Mustafa uygun bir park yeri ararken telefonum çaldı. Arayan Tuğrul'du.

"Komiserim, müsait misin?"

Sesi heyecanlıydı. "Evet," yanıtımın ardından seri cümlelerle bilgi aktardı.

"Komiserim bu sabahki operasyonla ilgili ortalığı biraz kurcaladım. Hatta Asayiş'e geldim. Her şey tahmin ettiğimiz gibi, biraz göz boyama biraz da insanlara baskı kurmak için yaptıkları bir operasyon. İki mahallede daha önceden suç kayıtları olanlar ile başka suçlardan firari olanları toplamışlar. Mahallelerin dışından topladıkları tek grup da motosiklet hırsızları. Onda da aynı yöntem, daha önce suç kaydı olanlardan bazıları ile firari olanlar. Toplamda kırk dört kişilik bir gözaltı listesi hazırlanmış, bunlardan otuz dokuzu yakalanmış. Beş kişi firari görünüyor. Ama az önce öğrendim, asıl firari sayısı dört."

"Nasıl asıl firari sayısı dört?"

"Listede olanlardan birisi hâlihazırda zaten cezaevindeymiş. Pek dikkat etmemişler."

"Peki diğer dört kişinin bilgileri var mı? Kimler?"

"Henüz ulaşamadım ona komiserim ama az kaldı. Birazdan firarilerin listesini alırım."

Tuğrul güzel iş çıkarmıştı. Her şey tahmin ettiğim gibi ilerlemişti. Dört kişinin de bilgilerine ulaşabilir ve onları yakalayabilirsek, özel ekibin önüne geçebilirdim.

"Tamam Tuğrul, bir saate şubeye gelirim, orada görüşürüz."

"Anlaşıldı komiserim."

Konuşmama kulak misafiri olan Mustafa, "Firarilerin isimlerini öğrenebilmiş mi komiserim?" diye sordu.

"Henüz değil," diye yanıtladım, "ama birazdan öğrenir."

Arabadan inip okulun kapısının önüne kadar yürüdüm. Yolun tam ortasında durdum. Asrın'ın kaçırıldığı noktada... Yeniden etrafımda üç yüz altmış derece döndüm. Okulun duvarları, çevredeki evlerin balkonları, çatıları... Görüş alanıma giren her yeri yeniden hızlıca taradım. Okulun kamera arşivi iki aylıktı. Geçmişe dönük iki aylık görüntüleri de temin etmiştik. Olaydan beri geçmiş görüntüler taranıyordu ancak ondan da şüphe uyandıracak hiçbir şey çıkmamıştı.

Birkaç tur daha etrafımda döndükten sonra motosikletin ilerlediği yönde yeniden ilerledim. Mustafa da yanımdaydı. Bakışlarımız sürekli tarama hâlinde caddenin sonuna kadar vardık. Motosikletlinin yaptığı gibi sağa döndük. Bir süre daha ilerledik.

Sol tarafımızda yan yana sıralanmış dört sokak vardı. Hepsi birbirinden tenha, hepsi birbirinden sessiz dört sokak... Asrın'ı benden alan, içimde bastırdığım çığlıkların yankılandığı dört sokak.

Tuğrul işi büyüterek, bu sokakta yaşayanların listesini derlemişti. İkamet adresleri üzerinden yürüttüğü çalışmada listedeki herkesin geçmiş suç kayıtlarını kontrol etmişti. Sadece bununla da kalmamış, elindeki listede bulunanların birinci derecede yakınlarını da sorgulatmıştı.

Çoğunlukla memur emeklilerinin yaşadığı bir semtti. Aslıhan ve Arda'nın kaçırıldığı mahallelerle kıyasladığımızda sosyokültürel anlamda büyük bir fark vardı. Fakat bu farklılığa rağmen yine büyük bir benzerlik de... Bu mahalledeki güvenlik kameraları da diğer yerlerde olduğu gibi çok azdı. İkamet sahiplerinin büyük bir kısmı ev sahipleriydi çünkü. Kiracı olarak bulunanlar da genellikle beyaz yakalı çalışanlardı. Pek dükkânın olmadığı, önlerinde ufak bahçeleriyle eski ancak bakımlı apartmanlardan oluşan klasik bir Ankara mahallesiydi.

"Komiserim, mahallede çok sayıda yaşlı insan yaşıyor. Gün boyu evde olan, sokaklarda herhangi bir olay olduğunda anında polise ihbar eden bilinçli insanlar. Tuhaf olan, kime sorduysak motosikletli birini görmediğini söyledi."

"Yakın zamanda bu dairelerden birisine taşınan olmuş mu? Son bir ayda falan?"

"Yok komiserim, ona özellikle dikkat ettik. Zaten çok insan sirkülasyonu olan bir semt değil."

İlk girdiğim sokakta rastgele yürümeye başladım. Ara ara gözlerimi kapatıp sokağın fısıltılarını duymaya çalıştım. Sanki Asrın'ın sesini duyacakmışım, sanki beni çağıracakmış gibi...

İçimden bir ses düğümün burada olduğunu söylüyordu. Motosikletli bu sokaklardan birisine girdikten sonra kaybolmuştu. Ne yöne gittiğine dair hiçbir bulgu yoktu.

"Sence bu sokaklardan birisinde bir eve girmiş olamaz mı?"

"Olabilir komiserim," diye yanıtladı Mustafa, "ama motosiklet... Onu nereye koyacak? Tuğrul abiyle bu dört sokaktaki bütün apartmanların otoparklarına baktık. Hiçbir şey bulamadık. İki farklı kapalı garaj da vardı, onların da sahiplerini bulup açtırdık ama yoktu. İki tane apartmanın da kömürlük, sığınak gibi yerleri vardı fakat binalarda kimseye denk gelemediğimiz için bakamadık. Kilitlilerdi."

"Apartmanların içleri, giriş kattaki daireler? Pekâlâ onlardan birisine sokmuş olabilir."

"Olabilir komiserim. Ama onlara bakabilmek için mahkemeden tüm mahalledeki evler için arama kararı almamız gerek. Onu da hangi mahkeme verir bilmiyorum."

Her sokakta otuz apartman olsa ortalama yüz yirmi apartman. Bütün dairelere girmeye kalksak, yaklaşık bin iki yüz daire... İstediğim, beklediğim şey gerçekten imkânsızdı. Hiçbir mahkeme elde somut bir delil olmadan bu arama kararını veremezdi.

İkinci sokağa girdiğimizde farklı neler yapabiliriz diye düşünüyordum. Sokaklar birbirlerinin kopyaları gibiydi zaten. Bina şekilleri, önlerindeki bahçeler, kimisinin ortadan kimisinin yandan girişleri, yapım yılları... Dört sokak benim için çıkışı imkânsız bir labirente dönmüştü adeta...

Mustafa ikinci sokağa girdiğimizde, "Bu sokakta bakmadığımız bir yer vardı komiserim," dedi, "isterseniz uğrayıp bakalım. Kaç gündür kimse yoktu."

"Olur," diyerek Mustafa'nın işaret ettiği yönde gittim. Diğerlerine nazaran çok daha eski ve iki katlı bir apartmandı. İçerisinde pek yaşam belirtisi yoktu. Giriş kattaki iki daire ve birinci katta bir dairenin pencerelerinde perdeler görünüyordu. Diğerleriyse dışarıdan bakıldığında boş bir daire imajı veriyordu.

Mustafa kapı zillerine arka arkaya bastı. Bastıktan sonra, "Etraftakilere sormuştuk komiserim, bu bina pek kullanılmıyormuş, hatta yıkım kararı verilmiş demişlerdi," diye açıklamada bulundu.

Zillerin hepsine basmasına rağmen ilk başlarda binadaki kimseden tepki gelmedi. Geriye çekilip pencerelerden bakan var mı diye kontrol ettim. Bu esnada zemin kattaki perdelerden birisinin kıpırda-

dığını fark ettim. Yaşlı bir kadın perdenin aralığından zile basanların kim olduğunu görmeye çalışıyordu.

Pencereye yaklaşıp polis kimliğimi göstererek kadına seslendim. Yaşlı kadın kimlikten mi yoksa yaklaşan kişinin bir kadın olmasından mı bilmiyorum güven duyup pencereyi açtı.

"Teyze, ben polisim. Apartmanda siz mi yaşıyorsunuz?"

"Toparlanıyoruz kızım. Üst kattakiler taşındılar hep. Biz de ay sonuna taşınacağız. Bina yıkıma girecek."

"Şurada bir sığınak var. Oranın anahtarı var mı sizde?"

"Binadaki her yerin anahtarı var. Diğer dairelerin bile... Ne için sordunuz?"

Kadının bu sorusundan sonra yutkundum. Bunu fark eden Mustafa hemen araya girdi.

"Sadece bakacağız teyze. Bir soruşturma için. Sende anahtarlar varmış madem, hızlıca hallederiz."

Mustafa'nın hamlesinden sonra kadın diretmedi. Önce apartman girişinin kapısını diyafondan açtı. İçeriye girdik. Daire kapısının önünde bize anahtarları verdi.

"Şunlar boş dairelerin anahtarları. Şu da alttaki sığınağın."

"Binada iki daire daha dolu görünüyor. Yani perdeleri asılı. Sizin yanınız ve üstünüz."

"Onlar da boş. Sadece perdeleri indirtmedik, ne idüğü belirsiz tipler geceleri binaya dadanmasın diye. İstediğiniz yere bakabilirsiniz. Anahtarları da geri getirirsiniz bana."

Ben kadınla konuşurken Mustafa çaktırmadan içeriye de göz atmıştı. Kadının eli yüzü düzgündü. Konuşması da... Pek şüphe uyandırıcı bir yanı yoktu.

Anahtarları aldıktan sonra, "Sen diğer boş dairelere bak Mustafa," dedim, "ben de şu sığınağı kontrol edeyim."

Mustafa dairelerin anahtarlarını alıp üst kata çıktı. Ben de yeniden apartmanın dışına çıkıp girişin altındaki sığınağa yöneldim. Sığınağın kapısı ahşaptandı ve çok eskiydi. Kilide gerek kalmadan bir omuz darbesinde yıkılacak gibiydi. Raylı kilidi tutan asma kilidi açtım ve rayı çektim. Ardından kapıyı ittirdim. Kapı açılır açılmaz içeriden yoğun bir rutubet kokusu yayıldı.

Telefonun el fenerini açarak içeri girdim. Sığınağa sanki yıllardır kimse girmemiş gibiydi. Sağda solda parçalanmış koliler ve eski birkaç eşya vardı. Üzerleri toz kaplı. Arka köşesinde ise birkaç metrekarelik alanda pis su birikmişti. Su birikintisinin üst kısmında borular bulunuyordu.

Ağır kokuya rağmen dikkatle her tarafa baktım. Asrın ya da diğer çocuklarla ilgili olabilecek hiçbir şey yoktu. Kapıyı zar zor geri çekerek rayı ittirdim ve kilidi takıp ayrıldım.

Yeniden apartmana girdiğimde Mustafa zemin kattaki son daireyi kontrol ediyordu. Açık daire kapısından içeriye usulca bakındım. Tıpkı kadının dediği gibiydi, perdeler dışında hiçbir eşya bulunmuyordu.

Kadının kapısını tıklattık ve anahtarları teslim edip çıktık.

Üçüncü sokağa girdiğimde umudum giderek azalmıştı. Sağımdaki solumdaki apartmanlara baka baka ilerledim. Ortalara geldiğimde, bir apartman dikkatimi çekti. Diğer apartmanlara çok benziyordu. Girişi yandandı. Yani binanın sağ tarafından bir koridor ilerliyor ve apartmanın orta kısmındaki girişe bağlanıyordu. Giriş katta ön ve arka cephede iki daire bulunuyordu. Arka dairenin pencereleri uzaktan bakıldığında daha yüksekteymiş hissiyatı veriyordu.

Ben oraya dikkatle bakarken Mustafa, "Diğer sığınak da burada. Girişin hemen altında," diyerek işaret etti.

Apartman girişinin tam altında bir kapı vardı. Bahçenin yabani otlarla ve ağaçlarla kaplı olmasından fark edilmesi imkânsızdı. Yıllardır boyanmadığı belliydi. Eski mavi renkli boyası dağılmış, bazı yerleri pas tutmuş ve pas lekeleri yayılmıştı. Üst tarafındaki sürgüsünde de asma bir kilit takılıydı. Asma kilit ise kapıya göre çok daha yeni duruyordu.

"Buraya neden bakamamıştınız?"

"Kimse yoktu apartmanda komiserim. Üç defa uğradık."

Bunun üzerine yine istem dışı apartmanın pencerelerine baktım. Her dairenin perdeleri asılıydı. Ama açık bir pencere yoktu.

"Buraya da bakmamız gerek. Şu kilidi kıralım gerekirse!"

Mustafa yeniden ön tarafa doğru bakınarak yürüdü. Asma kilidi kırarak açacak bir demir parçası bakındı. Bu esnada üstümüzdeki

apartman kapısından tık tık otomatik kilit açılma sesi geldi. Hemen ardından da kapının açılma sesi.

Mustafa bakışlarını yukarı çevirerek seslendi.

"Amcacığım, burasının anahtarı kimde var?"

Ben de birkaç adım geriye atarak yukarı baktım. Yetmiş yaşlarında bir adam çıkmıştı.

"Ne yapacaksınız orayı? Kimsiniz?"

"Polisiz amca. Buraya bakmamız gerek, buranın anahtarı kimde?"

Yaşlı adam polis olduğumuzu duyunca bizi tepeden tırnağa süzdü.

"Nereden bileceğim polis olduğunuzu?"

Mustafa bu kez sinirle cüzdanını çıkardı. Kimliğini açıp gösterdi.

Kimliği gören yaşlı adam inanmıştı.

"Bende yok evladım. Yönetici Rasim Bey'de vardır varsa. Ama onda da olacağını sanmıyorum. Değişmişlerdir kilidi."

"Neden değişmişlerdir? Neden onda da yok?"

"Orası binanın eski sığınağı. Yıllardır kullanılmıyor. Yönetici yakın zamanda kiraya verdi, apartman giderlerine katkı sağlasın diye. Kiralayanlar değiştirmiştir kilidi."

Yakın zamanda kiralandığını duyunca içimdeki heyecan katlanmıştı. Bu kez söze ben girdim. "Amcacım önemli bir olay için buraya bakmamız gerek. Yönetici hangi dairede oturuyor?"

"Rasim Bey ve eşi torunlarının düğünü için Yalova'ya gitti. Bir haftadır yok, bir iki ay da gelmez. Hazır Yalova'ya gitmişken oradaki kaplıcalara geçeriz diyordu."

"Binada başka birisi yok mu? Belki onlardan birisinde anahtarı vardır?"

"Binadakiler bizim dışımızda hep akraba. Hepsi de düğüne gitti. Biz de memleketteydik yeni döndük."

Sinirlenmiştim. Yaşlı adamdan umut yoktu. Mustafa'ya dönüp seslendim.

"Git çabuk şu kilidi kıracak bir şeyler bul Mustafa!"

Mustafa yeniden yön değiştirip hareketlenirken yaşlı amca araya girdi.

"Durun evladım, ben eve bakayım. Levye gibi bir şey vardır kesin."

Mustafa bu kez binanın girişine yöneldi. Yaşlı adamın peşine takıldı. Birlikte apartmana girdiler. Birkaç dakika sonra elinde uzun bir demir parçasıyla koşarak indi.

"Komiserim, bu işimizi görür gibi."

"Hadi çabuk."

Demiri asma kilidin içine sokup iki eliyle birden hamle yaptı. İlk hamlesi bir işe yaramadı.

Bu esnada yaşlı adam da arkasından gelmişti.

"Yukarı doğru ittir evladım, mukavemeti azalır."

Mustafa, adamın dediğini yaptı ve bu kez ters yönde olanca gücüyle ittirdi. Birkaç saniye sonra metal bir çatırdama sesi duyuldu. Kilit parçalandı. Parçalanan kilidi döndürerek sürgüden çıkardı. Hemen ardından sürgüyü yuvasından ittirerek çekti. "Hazır komiserim!" dedikten sonra sağ elini beline götürdü. Tabancasını çıkarmaya hazır bir pozisyona gelerek sol eliyle kapıyı ittirdi.

Kapı açıldığında gün ışığı içeriye vurdu. İlk gözümüze çarpan çeşitli ebatlardaki koliler olmuştu.

Koliler görününce yaşlı adam, "Depo olarak kiraya verildi diye biliyorum," diye açıklamada bulundu.

"Kime kiralanmış biliyor musun?" diye sordum.

"Yok bilmiyorum, onu Rasim Bey bilir," diye yanıtladı.

Mustafa içeriye ilk adımını attı. Arkasından da ben girdim. İçeri girer girmez ağır bir rutubet kokusu burnumu yaktı. Mustafa üst üste yığılmış kolilerden birisini indirmek için uzandı. Sıkıca kavradı. Ağırlığını ölçerek kaldırmak istedi fakat koli bir anda hareket etti. İçi boştu. Boş koliyi kenara ittirip altındakine yöneldi. Aynı hareketlerle onu da kaldırdı.

"Komiserim, bu koliler boş!"

Duyduğum bu cümleyle kalp atışlarım daha çok hızlandı. Hemen yanına geçerek ben de kolileri çekmeye başladım. Elimi attığım her koli boştu. Hızla boş kolileri sağa sola savurarak ilerledik. Kolilerden iki sıra hat yapılmıştı. İkinci hatta yukarıdan aşağıya bir sıra koliye indirdiğimizdeyse arkasında bir boşluk oluştu. Mustafa hemen kolilerin arasından yan dönerek arkaya geçti. Birkaç saniye sonra ise heyecanla bağırdı.

"Komiserim, motosiklet var burada!"

16. Bölüm

Mustafa'nın söylediği bu cümleyle hemen arkasındaki boşluğa geçtim. Evet, tam karşımızda bir motosiklet vardı. Karanlığın içinde metal aksamı parıldıyordu. Asrın'ı kaçıran motosiklet olup olmadığını anlayabilmek için daha fazla ışığa ihtiyacım vardı.

Yanı başımda duran kolileri hırçınca savurmaya başladım. Bunu gören Mustafa benden hızlı davranarak kapının doğrultusundaki tüm kolileri sığınağın diğer tarafına fırlattı. Aydınlık arka kısma vurunca motosikletin tamamı belli oldu.

"Komiserim bu o..."

Evet, oydu. Asrın'ı kaçıran motosiklet!

Emin olmak için motosikletin yanına kadar sokuldum. Tam elimi uzatıp dokunacağım sırada Mustafa elime uzandı.

"Komiserim, parmak izi vardır belki, dokunmayın."

Bu uyarıyla birlikte ilk şoku atlatmıştım. Arkamızdan yaklaşan yaşlı adam, "Ne motosikleti bu?" diye sordu.

"Ne olduğunu boş ver amca. Bana hemen yöneticinizin telefon numarasını ver," diye karşılık verdim.

Yaşlı adam kapıya doğru geri çıktı. Cebinden cep telefonunu çıkardı. "Rehberde olacaktı, size zahmet bir bakın. Rasim Taşoğlu."

Mustafa gerimizde kalan kolilerden bazılarına tekme atarak adamın yanma geçti. Telefonu eline alıp adamın yönlendirmesiyle yöneticinin numarasını buldu.

"Komiserim ben mi arayım siz mi ararsınız?"

Hiç konuşacak takatim yoktu. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Bizi sonuca götürebilir miydi bu motosiklet, beni oğluma yaklaştırabilir miydi bilmiyordum ama umut, kaygı, korku dev bir dalgaya dönü-

şüp boğazımı tıkamıştı. Değil normal görünmek, nefes almak için bile özellikle çabalamam gerekiyordu. "Sen konuş Mustafa," dedikten sonra telefonumu çıkardım ve el feneri kısmını açtım. Telefonun ışığıyla sığınağın diğer köşelerini kontrol etmeye başladım.

Onlar dışarıya doğru geçerken ben biraz daha derine ilerledim. İlerledikçe sığınağın yıllardır el değmemiş o kirli is kokusu ciğerlerimi tırmalamaya başladı. Motorun gerisinde yerde minderler vardı. Eski bir koltuk takımından ayrılmaya benziyordu. Yer yer uçlarından sarı süngerler fışkırmıştı. Asrın'ı kaçıran kişi mi kullandı yoksa önceden kalma mı emin olamamıştım.

Karanlık gitgide yoğunlaşıyordu. Telefonun feneri önümü görmek için yetersiz kalmaya başlamıştı. Dışarıdan içeriye vuran sokak lambalarının ışığı cılızlaşıyor, her bir adımda ayağımın altındaki çamur biraz daha dibe saplanmama neden oluyordu. Minderler dışında bir kutuda çeşitli küçük bidonlar vardı. Sıvı sabun, çamaşır suyu bidonlarına benzer kaplar. Onlar dışında da birkaç eski sandalye, parçalanmış ahşap bir dolap ve bunlara benzer eski ev eşyaları bulunuyordu. Büyük ihtimalle yöneticinin ya da diğer apartman sakinlerinin eski eşyalarıydı.

Sığınak apartman boyunca uzanıyor olmalıydı. Ben ilerledikçe dışarıdan gelen konuşmalar fısıltıya dönüştü. Rahatsız edici bir sessizlik hâkimdi ortamda. Belki de iyice paranoyaklaşıyordum ama sığınakta yalnız olmadığımı düşünmeye başladım. Bir nefes sesi duyduğuma yemin edebilirdim. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Karanlıktan çok korkan biri değildim ama içimi garip bir his kapladı. Artık tamamen sessizleşmişti ortam. Ben, nefesim ve kalp atışlarım. Her adımda daha temkinli, her adımda daha emin olarak ilerliyordum. Sağ tarafımda bir hareketlenme duydum. Yerdeki naylon torbalardan gelen ses kulaklarıma çalındı.

"Kim var orada?" diye bağırdım. Tam silahıma davranacaktım ki birden kafamda soğuk bir el hissettim. Panikle geriye savurdum bedenimi. Elimdeki telefon yere düştü. Yere düşmekle kalmayıp leş gibi çamurun içine saplandı. Karanlığa gömülmüştüm. Panikle kafam tavana çarptı. Farkında olmadan sığınağın dip köşesine gelmiştim. El sandığım

şey sığınağın iyice alçalmış tavanıydı. Cebimden çakmağı çıkarıp yaktım. Evet, kötü alışkanlıklar vardı. Bunun için pişmandım belki ama şu anda sigara içmeye tekrar başladığım için kendime teşekkür ettim.

Çakmağın yaydığı sıcaklıkla beraber etraf aydınlandı. Hızlıca sağa sola göz gezdirdim. Ayakkabımın üzerinden bir sıçan atladı ve süratle sığınağın görmediğim köşesine doğru kaçarak uzaklaştı. Telefonumu çamurun içinden alıp silkeleyerek sığınağın kapısına doğru ilerledim.

Mustafa, yöneticiyle konuşmaya başlamıştı. Ne konuştuklarını anlamak için dışarıya yöneldim. Mustafa, adama kendini tanıtmakta zorlanıyordu. Yaşlı adama dönüp, "Sen durumu anlatsana!" diye çıkıştım.

Yaşlı adam, Mustafa'nın elindeki telefonu alıp konuşmaya başladı.

"Rasim Bey merhaba. Ben Şenol. Arkadaşlar polis. Bu bizim sığınağı kime kiraladığını soruyorlar. Durum acile benziyor."

Yaşlı adamın konuşmasından sonra Mustafa telefonu geri alıp hoparlörü açtı.

"Bir aya yakın oluyor. Birisi geldi. Otuzlu yaşlarda gençten bir oğlandı. Yakınlarda bir kıyafet mağazaları mı ne varmış. Mağazanın deposu yetmiyormuş, fazla malları koyacak yere ihtiyacımız var dedi. Bizim sığınağı kiralamak istediğini söyledi. Ben de kiraya verdim."

"Kira sözleşmesi yaptınız mı? Adamın ismi ne?" diye sordum.

"Yok kızım ne sözleşmesi? Zaten apartmana ait orası, şahsıma ait değil. Üç aylık peşin vereyim dedi hiç pazarlık yapmadan parayı nakit verdi. Hatta yanında asma kilit de vardı hemen kilidi değiştirdi. Ben de apartmanın hesabına ekledim parayı kuruşuna dokunmadan."

"Amca bize ne paradan!" diye çıkıştı Mustafa. "Adam kimdi? Kimliğine falan bakmadın mı? İsmini söylemedi mi? Tipi nasıldı?"

"İsmini söylemişti ama hatırlamıyorum. Kimliğine ne diye bakayım? Tipi de senin benim gibi düz bir tipti."

Sinirlenmiştim.

"Düz tip de ne? Saçı sakalı nasıldı? Esmer miydi, sarışın mıydı? Boyu posu nasıldı?"

"Düzdü işte. Orta boylarda. Temiz yüzlüydü, sakalı yoktu. Hatta kız gibiydi desem yeridir. Yumuşak sesli, kibar. Yüzü temiz olduğu

için güvenip verdim ben de zaten. Moda tasarımcısıyım mı bir şey demişti. Saçları... Saçlarını hatırlamıyorum, böyle kafasına bir şey takmıştı, eşarp gibi."

Oflayarak ellerimi belime bağlayıp bahçede yürüdüm. Sinirden yerdeki otları tekmeledim.

Mustafa, "Amca sen şimdi kaldığın yeri adresini söyle bana. Oraya polis arkadaşları yönlendireceğiz. Ne gördüysen ne hatırlıyorsan onlara güzel güzel anlatacaksın," dedi. "Hatta büyük ihtimalle onlar seni Ankara'ya getirir. Onlarla birlikte dön!"

En son yöneticinin, "Ne oldu, terörist mi çıktı sığınağı kiralayan..." diye başlayan cümlelerini anımsıyorum. Gerisini Mustafa konuşmuştu.

Geriye yapılacak tek bir şey kalmıştı. Kapsamlı bir olay yeri incelemesiyle parmak izi aramak...

O an aklıma Esmer Başkomiser geldi. Ona haber vermeli ve olay yeri inceleme işini ona mı devretmeliydim yoksa tek başıma mı devam etmeliydim bilemedim. Raporların çıkması birkaç günü bulabilirdi. Birkaç gün sonrasında da benden bilgi saklayabilirdi.

İlk çözüm olarak Tuğrul'u aradım ve olanları anlattım. Hemen ardından Olay Yeri İnceleme'de tanıdığının olup olmadığını sordum.

Tuğrul heyecanlanmıştı.

"Çıkıyorum komiserim, ben de hemen geliyorum," dedi, "Olay Yeri'nde benim tanıdığım yok. Yani var da gizli saklı iş yaptıracak kadar yok komiserim."

Nasıl halledebiliriz diye düşünmeye başladım. Metin Müdür'le konuşsam anında Asayiş'e haber verirdi. Doğrudan başlarındaki amirlerden birisini arasam, resmi yazı ya da resmi bildirim isterlerdi. El altından asla yardımcı olmazlardı. Ben kendi kendime mırıldanırken Tuğrul telefondan seslendi.

"Komiserim. Şimdi hatırladım. Bizim bürodaki Emre yok mu? Onun ev arkadaşı var, hatta adaşlar, o çocuğun da ismi Emre. O çocuk Olay Yeri'nde çalışıyor. Bizim Emre'yle de araları çok iyi. Emre'yle konuşsak belki o hallettirir."

"Emre tek yaşamıyor muydu? Ayrıca becerebilir mi?"

"Çocuk eski İstanbul polisi komiserim, hatta şu meşhur Boğaz'da bulunan cesetler soruşturmasında görev almış, Beyaz Ev soruşturması mıydı neydi? Ankara'ya tayin olmuş, kendi evini ayarlayana kadar bizim Emre'de kalıyor. Becerebilir az kalır yani, bence ciğerini söker."

Arada kalmıştım. Burayı ne kadar gizli tutabilirsem o kadar avantaj sağlayabilirdim. Dezavantajımsa iki kişinin daha burayı öğrenecek olmasıydı. Ancak şu anda onlardan yardım almaktan başka çarem yoktu.

"Tuğrul, bir süre sır saklarlar değil mi?"

"Saklarlar komiserim yoksa ben kafalarını ezerim. Ben şubeye geçip bizim Emre'yi alayım, oradan da diğerini alıp gelirim."

Mustafa da benimle aynı şeyleri düşünüyordu. "Komiserim, Asayiş'e haber verecek miyiz?" diye sordu.

"Şimdilik hayır," dedim. "Tuğrul geliyor, o halledecek."

"İçeride başka neler var komiserim?"

"Eski eşyalar falan var. Parmak izi ya da başka bir şey çıkar mı bilmiyorum."

"Ben de bir bakayım komiserim."

Mustafa içeriye yeniden girerken yanımızda bekleyen yaşlı adam, "Sen komisersin galiba kızım," dedi, "özel değilse olay ne?"

"Kaçırılma amca. Çocuk kaçırma vakası."

"Aa, geçenlerde okulun önünden bir çocuk kaçırılmış diye duydum. Çok üzülmüştüm. Onunla mı alakalı yoksa?"

"Evet."

"İnşallah bulunursunuz hemen evladım. Annesi babası neler çekiyordur şimdi kim bilir?"

Adamcağıza çocuğun annesinin ben olduğumu söyleyemedim. Yutkunmakla yetindim.

"Bulacağız bulacağız. Yalnız amcacım şimdilik burayı tespit ettiğimizi kimse bilmemeli. Konu komşu falan. Sen de kimseye söyleme olur mu?"

"Bizim komşular pek meraklıdır evladım. Burada beklemeyin, dikkat çeker. İsterseniz bize çıkalım, bir kahve yapsın hanım size."

Doğru söylüyordu adam. Dikkat çekebilirdik.

"Gerek yok amcacım, içeride beklerim. Seni de daha fazla yormayalım istersen."

Anlayışlı birisiydi. Oradan uzaklaşması gerektiğini hemen anlamıştı.

"Tabii evladım. Ben yukarıda altı numarada oturuyorum. İsmim Şenol Gemici. Karayollarından emekliyim. Bir ihtiyacınız olursa seslenin yeter."

Şenol amcayı herhangi bir şüpheli duruma rastlarsa beni araması yönünde tembihleyerek kartımı verdim. Ardından uğurladıktan sonra içeriye girdim yeniden. Mustafa telefonun ışığıyla kolilerin arasında dolaşıyordu.

"Var mı göze çarpan bir şey?"

"Yok komiserim. Kolilere bakıyordum, üzerlerinde bir yerde logo var mı diye. Hepsi de yeni, belli ki aynı zamanda aynı yerden tedarik edilmiş."

"Motosikleti saklamak için mi diyorsun?"

"Evet. Kapı açılıp kapandığında görünmemesi için. Zaten yeterince sotede, üzerine ek bir tedbir almış."

Aradan yarım saat kadar geçmemişti. Tuğrul, yanında iki Emre'yle apartmanın bahçesine geldi. Kapıdan işaret ederek çağırdım.

Tuğrul, "Burası mı komiserim?" diyerek koşar adım içeri girdi. Onun arkasından bizim Emre, "Merhaba komiserim," dedi ve yanındaki arkadaşını tanıttı. "Emre, Olay Yeri'nden."

Elimi uzatarak, "Merhaba Emre," dedim, "Tuğrul sana hassasiyetimizden bahsetmiştir sanırım."

Olay Yeri'nden olan Emre, "Meraklanmayın komiserim," diye karşılık verdi, "sadece parmak izi çıkarsa eşleştirme programını kullanabilmem için biraz beklemeniz gerek."

"Sorun değil," dedikten sonra kolilerin arkasını işaret ettim. "Motosiklet ve diğer eşyalara bakmanı istiyorum."

Emre çantasıyla içeri girdi. Tuğrul, Mustafa ve Emre eşyalarını hazırlarken ona yardımcı oldular. Daha sonra herhangi bir izin kaybolmaması için alanı boşalttılar.

Geri kalan hepimiz kapının önünde beklemeye koyulduk. Tuğrul, "Nasıl buldunuz burayı komiserim?" diye sordu.

Üstünkörü anlattım. Ben anlattıktan sonra Mustafa, "Abi binanın yöneticisi şu an Yalova'da. Adamı buraya mı getirteceğiz yoksa oraya talimat mı yazacağız ifadesinin alınması için?" diye sordu.

Tuğrul ne yapalım dercesine bana baktı. Yalova polisine talimat yazısı yollarsak her şeye açığa çıkabilirdi. Bir süre beklemek daha iyi olacaktı.

"Şimdilik beklemede kalalım. Adama teşhis yaptırabileceğimiz bir fotoğraf yok nasıl olsa elimizde. Gerekirse Ankara'dan bir ekip yollarız."

Tuğrul, "Anlaşıldı komiserim," dedi. Ardından ajandasından bir sayfa açıp parmağıyla işaret etti. "Bu arada diğer işlem tamam komiserim, firarilerin listesini aldım. İsimleri, TC kimlik numaraları, kayıtlı adresleri."

"Asayiş'ten kimsenin haberi olmaz değil mi? Özellikle de Esmer Başkomiser'in."

"Yok yok, olmaz komiserim, kaynağım sağlam. Ser verir sır vermez."

Şimdilik her şey istediğim gibi ilerliyordu. Operasyonda bulunamayan kişilerin listesi de elimdeydi.

"Şu dediğim ekibi kurdun mu? Haberleri var mı?"

"Evet, komiserim. Hatta o ekipten birisi şimdi yanımızda." Bunu söylerken bizim Emre'yi işaret ediyordu. "Diğerleri de Yalçın ile Semra. Üçü de sağlam çocuklar."

Emre'ye döndüm.

"Emre, bugünden itibaren ilk işiniz bu dört firari. Yalçın ve Semra'ya da söyle, hemen araştırmaya başlayın. Gerekirse şubeye hiç gelmeyin. Bu dördünü de bulmak istiyorum."

"Anlaşıldı komiserim."

Biz kendi aramızda konuşurken olay yerini inceleyen Emre çoktan çalışmalarına başlamıştı. Işıklarını ve düzeneklerini kurmuş, fırça ve diğer aletleriyle titizlikle çalışıyordu.

Bir saate yakın süren çalışmayı dördümüz de heyecanla beklemiştik. Emre işi bitirdikten sonra kolilerin bizden yana olan tarafına geldi.

"Komiserim, bunu söylemek istemezdim ama motordaki tüm izler temizlenmiş. Bir tane bile parmak izi yok. Plaka zaten sökük, ayrı-

ca işi garantiye almak için şasi numarasını da kazımışlar. Özetle motosikletten bizi kaçıran kişiye ulaştırabilecek hiçbir şey çıkmadı. Belki bir ihtimal işimize yararsa diye yakıt haznesinden benzin numunesi aldım. Ama ondan da bir şey çıkması hak verirsiniz ki çok zor..."

Tuğrul, "Koliler peki?" diye sordu, "Onlara da baktın mı?"

"Hepsine değil ama sizin temas etmediğiniz dört tanesine baktım. Onlarda da yok. Zaten temizlendiği çok belli."

Mustafa, "Kapıya bakılmadı komiserim," dedi, "kilide elimizle temas etmedik. Kapıda da sadece sürgüye dokunduk."

"Motosikleti ve kolileri temizleyen kapıyı da hesaba katmıştır Mustafa," diye karşılık verdim. Ardından Emre'ye dönüp "Diğer eşyalara baktın mı?" diye sordum.

"Baktım komiserim, temizlik malzemeleri dışında diğerlerine uzun zamandır kimse dokunmamış. Toz kaplı. Temizlik malzemelerinin üzerinde de yok. Zaten onları da sanırım izleri silmek için kullanmışlar."

İçimdeki tüm stresi kusarcasına ofladım. Belki bir iz çıkarsa diye içten içten çok umutlanmıştım. Ama yine kocaman bir sıfırla karşı karşıya kalmıştım.

Emre, "Sadece şu dikkatimi çekti," diyerek kart tarzı bir şeyi uzattı. "Bunu diğer eşyaların yanında buldum. Fakat onlar kadar tozlu değildi. Yakın zamanda konulmuş. Tabii bunda da parmak izleri silinmiş."

"O ne?" diyerek Emre'nin elindeki kartı almıştım ki ne olduğunu anladım.

"Kartpostal, komiserim. Biz çocukken kırtasiyelerde satılırdı. Simli falan."

17. Bölüm

Ofisteki masamın üzerine kartpostalı koymuş, bakıyordum. Tıpkı diğerleri gibi üzerinde kardan adam figürü bulunuyordu. Diğerlerinden tek farkı köşesinde yanık izinin olmasıydı. Bilerek mi yakılmıştı yoksa yanlışlıkla mıydı çözememiştim. Ama artık bir düğüm çözülmüştü. Aslıhan ve Arda'nın kaçırılmasıyla Asrın'ın kaçırılması da kesin olarak bağlantılıydı.

Ayrıca Asrın'ın kaçırılmasının perde arkası kısmen aralanmıştı. Olay yerinden ayrıldıktan sonra hiçbir kameraya yansımamasının da gizemi çözülmüştü. Asrın'ı kaçıran kişi eylemden sonra uzaklara gitmek yerine eski sığınakta saklanmıştı. Belki bir gün, belki iki gün... Etrafta kimse kalmayınca motosikletini kullanmadan sığınaktan ayrılmış, hiç şüphe çekmeden uzaklaşmıştı.

Sığınak yaklaşık bir ay önce kiralanmıştı. Bu durum ise kaçırma planının bir ay ve daha öncesinden yapıldığının kesin olarak deliliydi. Büyük ihtimalle Aslıhan ve Arda için de benzer durumlar geçerliydi. Onlar için de çok öncesinden çalışmaya başlamışlardı.

Üç olayın birleşmesi net bir tabloyu gözler önüne seriyordu: Kaçıran kişi ya da kişiler derslerine iyi çalışmışlar, her şeyi planlayarak ilerlemişlerdi.

Peki ama neden?

Neden bu kişi ya da kişiler bu çocukları kaçırıp aileleriyle iletişim kurmamışlardı?

Fidye isteyecek olsalar şimdiye kadar çoktan aramış olmalılardı.

Aklıma getirmek bile istemediğim daha kötü emelleri olsa arkalarında asla bilerek bir ipucu bırakmazlardı.

Peki amaçları neydi?

Çözülmesi gereken en önemli şifre masamın üzerinde yatıyordu: Kardan adam kartpostalı...

Sorulması gereken en önemli soru ise beynimin kıvrımlarını kemiriyordu: Asrın, Arda ve Aslıhan'ın kaçırılmak için hedef seçilmesindeki ortak nokta neydi?

Kapı tıklatıldı. Sevcan ve Tuğrul içeri girdiler. Sevcan, "Aslıhan'ın çantasının bulunduğu yerdeki olay yeri fotoğrafları ve Arda'nın orada bulunan kartpostalın renkli fotokopileri hazır komiserim," diyerek masama dosyayı bıraktı. Arda'nın olayında bulduğumuz kartpostalın orijinali dosyayla birlikte Asayiş Şube'ye gönderilmişti.

Tuğrul, Sevcan çıkana kadar ayakta bekledi. Sevcan çıktıktan sonra karşımdaki koltuğa oturdu.

"Komiserim, keşke bu sığınağı daha önce zorla açtırsaydık."

Sığınağı bulduğumuzdan beri Tuğrul kendini suçluyordu. Geç kaldığını düşünüyordu.

Sevcan'ın bıraktığı dosyayı açıp çöp konteynerinin fotoğraflarına baktım. Çantanın hemen altında, bir kartpostalın köşesi görünüyordu. Hemen yanına Arda'nın olayında bulunanın fotokopisini yerleştirdim. Onların yanına da bizim yeni bulduğumuzu...

"O kadar yere baktınız Tuğrul, bu binada kaç gündür kimse yokmuş," diye karşılık vererek teselli ettim, "geç kalmadık. Bunu yapanlar zaten tedbirlerini almışlardır."

"Tedbir medbir bilmem ben komiserim. İlk gördüğümüzde gerekirse kapıyı kırıp bakmalıydım. Bazen kuralların biraz dışına çıkmak gerekiyormuş, bunu anladım. Kendimi nasıl affettirebilirim bilmiyorum."

Tuğrul da benim gibiydi. Kendini suçlayarak belki de vicdanını rahatlatıyordu. Ama şimdilik bununla vakit kaybedecek hâlim yoktu.

"Sızlanmayı bırak Tuğrul. Daha önce açtırsaydın kaçıran kişiyi hemen bulabilecek miydin? Hayır!"

"Öyle diyorsun da komi..."

"Tamam, konuyu kapatalım artık!" diyerek lafını kestim. "Önümüze bakacağız. Sence bu kartpostalların manası ne?"

Tuğrul ikazımdan sonra toparlanmıştı.

"Bulduğumuzdan beri onu düşünüyorum komiserim. Kaçıran her kimse ya bir mesaj veriyor ya da bir çeşit imza bırakıyor. Amacını çözemedim."

"Kardan adamla ne mesajı vermek istiyor?"

"Daha önce de araştırmıştım komiserim. Dünya genelinde herkesin bildiği evrensel bir figür sonuçta. Herkes için neşe, huzur, mutluluk gibi simgesel değeri var. Öyle özel bir manası yok. Ha bir de kahve falında kardan adam görmek başlanan işlerin iyi sonuçlanmayacağına, kötü biteceğine işaret edermiş."

"İşimiz kahve fallarına mı kaldı Tuğrul?"

"Bilmiyorum komiserim, internetten bakarken karşıma çıktı işte. Arda'nın orada bulduğumuz kartpostalı birkaç kırtasiyeye götürmüştüm. Hani nerelerde satılıyor, üreticisi kim bulabilir miyiz diye. Ama çok eski olduğunu ve artık üretilmediklerini söylemişlerdi. Öylece kalakalmıştık."

Dirseklerimi masaya yerleştirip avuç içlerimle yanaklarımı ovaladım. Bakışlarım kardan adamların üzerindeydi. Sempatik, sevecen ve güler yüzlü kardan adamlar o an zihnimde her türlü kötülüğü çağrıştırıyordu. Tıpkı korku filmlerindeki palyaçolar gibi...

"Komiserim, işin açığı ben bunu kötünün iyisi olarak yorumluyorum."

"Nasıl yani?"

"Seninle bunları konuşmayı hiç istemedim, özellikle de Asrın'dan sonra. Ama görmezden gelinmemesi gereken en önemli risk organ ticaretiydi. Malum, sınırlarımızda düne kadar savaş vardı. Çok sayıda savaş mağduru çocuğun organ mafyalarınca kaçırıldığını haberlerde okuduk. Benim en büyük korkum da kaçırılmaların bu yönde olmasıydı. Ama şu kartpostal içimi rahatlattı."

"Neden rahatlattı?"

"Eğer organ mafyasının işi olsaydı böyle işaretlerle, imzalarla uğraşmazlardı. Kaçırır, ortadan kaybolurlardı. Bence hedefimizdekiler komplike gruplar ya da mafya gibi tipler değil. Bir ya da iki kişilik özel amacı olan birileri. En büyük üstünlükleri ise gerçekten iyi hazırlık yapmaları."

Beni teselli etmek için kurulan cümlelere benzemiyordu. Tuğrul, farklı bir bakış açısıyla aslında doğru okuyordu. Kötünün iyisi...

"Ayrıca komiserim, kaç gündür ne arayan var ne de fidye isteyen. Tıpkı Arda ve Aslıhan'da olduğu gibi. Onlarda da böyle birileri çıkmadı. Amaçları ne bilmiyorum ama özel bir mesaj vermek istedikleri kesin. Belki de bizim mesajı doğru okumamızı istiyorlar."

"Haklısın sanırım. Asayiş Şube'den haber var mı?"

"Yeni haber yok, komiserim. Emreler dediğin gibi firarilerin peşlerine düştüler bu arada."

"Güzel... Umarım oradan bir şey çıkar. Hadi Asayiş'e geçelim. Operasyondan sonra bu kadar sessiz kalmam Esmer Başkomiser'i işkillendirir. Gidip bir görüntü verelim."

Tuğrul'la birlikte ayaklandıktan sonra, "Semra ne yaptı?" diye sordum, "Dediğim işi kotarabilmiş mi?"

"Evet komiserim, onu demeyi unuttum bak. Şenol amcayla görüşmüş, seve seve yardımcı olurum demiş."

Semra'ya verdiğim görev çok zor ve önemliydi. Bir ihtimal de olsa işe yarayabilirdi.

"Sevindim buna. Tuğrul, senden başka kimse bilmeyecek bunu. Sakın unutma!"

Asayiş Şube'nin koridorları inanılmaz derecede kalabalıktı. Operasyonda gözaltına alınmış kişilerin ifadeleri farklı farklı odalarda alınıyordu. Sıradakiler ise koridordaki demir banklarda bileklerinden kelepçelenmiş bir hâlde bekliyorlardı. Onların ortalarında da birkaç polis adeta koridor devriyesi atıyordu.

Esmer Başkomiser'in kapısı açıktı. Kapının eşiğinden içeri baktım. Yine birileri vardı. Beni görünce toparlanır gibi oldular.

"Toplantı hâlindesiniz sanırım," dedim. "Sonra da gelebilirim."

Esmer Başkomiser centilmence ayağa kalktı.

"Yok yok, toplantı değil. Rutin işler. Buyur."

Ben içeri girerken Tuğrul, "Ben buralardayım komiserim," dedi ve koridorda gözden kayboldu. Hazır gelmişken el altından gelişmeleri öğrenmeye çalışacaktı.

"Operasyon yapmışsınız," diyerek oturdum, bacak bacak üzerine atarak rahat ve profesyonel bir görüntü vermeye çalıştım, "çok kişi gözaltına alınmış."

Esmer Başkomiser bu girizgâhımı beğenmemişti. Tepeden bakan gülümsemesiyle karşılık verdi.

"Bunu şimdi öğrenmiş olamazsın. Kaç saat oldu..."

"Sabah öğrensem ne değişecekti ki? Sonuçta haberim yoktu."

Koltuğuna kurulup arkasına yaslanarak her zamanki tavırlarından ödün vermeden lafını soktu. "Haberin olmadığı için mi mahalleleri turluyordun?"

Yine farkını göstermenin hazzını yaşıyordu. Operasyon anında gizlice bulunmamı mı yoksa sonraki dolaşmamı mı kastediyordu bilemedim. Mecburen kaçamak bir yanıt verdim. "İşim olduğu için turluyordum."

Kendinden emin gülümsemesi yeniden belirirken yüz hatları da belirginleşti. Ona istediğini vermeli ve aciz görünmeliydim.

"İşinize karışmak gibi bir derdim yok, başkomiserim. Sadece gözaltına alınanlardan bir şey çıktı mı merak ediyorum. Onun için geldim."

Koltuğunu masaya doğru çekip kollarını masaya yerleştirdi. Yüzündeki ifade ve ses tonunu bir anda değiştirerek ciddiyete büründü.

"Evet İnci, çıktı."

"Devin, başkomi..." lafımı yarıda kestim. Artık bu konuyu tekrarlamaktan sıkılmıştım, bana nasıl istiyorsa öyle seslenebilirdi. Ahmet bile diyebilirdi, umurumda değildi. "Ne çıktı?" diye sadede gelerek sorumu yönelttim.

"Aslıhan ve Arda'nın da aynı yöntemlerle kaçırıldığını tespit ettik."

Aynı anda aynı sonuca ulaşmıştık. Ama farklı yollarla. Tabii en büyük merakım onun gittiği yol olmuştu.

"Nasıl tespit ettiniz?"

"Gözaltına alınanların ifadelerinden. Hem Arda olayında hem de Aslıhan olayında birer görgü şahidi çıkardık. Motosiklet olayı kesinleşti. Tıpkı Asrın'da olduğu gibi."

Ne kadar eleştirsem de yaptığı operasyonda başarıya ulaşmıştı.

"Ne görmüşler?"

"Aslıhan'ın kaçırıldığı gün arka sokaktaki metruk binada biri varmış. Madde bağımlılarından. Kaçıran kişiyi Aslıhan'ın çantasını çöp konteynerine atarken görmüş. Aslıhan da yanındaymış. Sonra da motosikletle uzaklaşmışlar."

"Peki Arda?"

"Arda'nın görgü şahidi de hakkında yakalama kararı olan biri. Hırsızlıktan aranıyor. O da yakalanma korkusundan dolayı sizin çalışma yürüttüğünüz dönemde kimseye bir şey diyememiş. Arda'yı birisinin zorla motosiklete bindirdiğini görmüş o da."

Heyecanlanmıştım. Arda ve Aslıhan'ı kaçıranın aynı kişi olup olmadığını merak etmiştim. Ötesinde ise Asrın'ı...

"Peki nasıl tarif ediyorlar? Robot resim çizilecek mi? Asrın'ı kaçıran kişiyi onlara gösterdiniz mi?"

Bu esnada apartman yöneticisinin sığınağı kiralayan kişi için verdiği tarif zihnimde yeniden canlandı. Temiz yüzlü, kibar konuşan birisi... Kız gibi.

"Birinin kafası madde kullanmaktan uçmuş. Kaçıran kişi kasklı mıydı değil miydi ayırt bile edemiyor. Diğeri de kasksız görmüş, tarif ediyor ancak robot resim çizdirebilecek kadar hatırlamıyor. Görürsem çıkarırım diyor. Verdikleri eşkâl bilgilerine göre Aslıhan ve Arda'yı kaçıran aynı kişi. Tarifler benziyor. Asrın'ın kaçırılma videosunu izlettik ikisine de. Kask olduğu için bir şey diyemediler fakat vücut yapısının gördükleri kişiyi andırdığını söylediler. Tabii emin değiller."

Esmer'in anlatacakları bittikten sonra, "Motosikletle birlikte aralarındaki bağlantı kesinleşti desene," diye yorum yaptım. Kartpostal konusunu açıp açmayacağını merak etmiştim. Bilerek o kısma hiç değinmedim.

"Aralarındaki tek bağlantı motosiklet değil."

Son cümlesiyle kalp atışlarım hızlanmıştı. Heyecanlandığımı belli etmemek için kendimi kasmaya çabalıyor, dişlerimi sıkıyordum. Kartpostalları biliyordu ama Asrın'ın olayında bulduğumuzdan henüz habersizdi. Kartpostallar dışındaki başka bir bağlantı ihtimali ise çok önemliydi. Birkaç saniyelik kendi kendime olan beyin fırtınamdan sonra ise tam tersine heyecanlı görünmem gerektiğini düşündüm ve devam ettim.

"Nasıl bir bağlantı var?"

"Farklı farklı bağlantılar var. En basiti kaçırılan üç çocuğun da isminin baş harflerinin A harfi olması. Açıkçası bana tesadüf gibi geliyor. Ama yine de dikkate almaya değer."

Hiç bu açıdan düşünmemiştim. Belki de isimlerden yola çıkarak farklı bir araştırma daha yapmamız gerekliydi. Kendi kendime bunu düşünürken diğer bağlantı için çoktan meraklanmıştım.

"Peki diğer bağlantı?"

İlkin yanıt vermedi. Gözlerime bakmaya devam etti. Israrla devam ettim.

"Bağlantının ne olduğu çok önemli... Belki de Asrın'ı..."

Lafı ağzımda gevelerken söylediği şeyle bir anda tıkanmıştım.

"Bağlantı sensin!" Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu.

"Nasıl benim?"

Üstünlüğünü belli etmek için yeniden arkasına yaslandı. Döner koltukta bir sağa bir sola hareket ettikten sonra açıkladı.

"İki türlü bağlantı var ve ikisinde de bağlantı sensin. Birincisi kaçırılan üç çocuğun da anne ve babası ayrı. Üç çocuk da anneleriyle yaşıyor. Asrın da seninle."

"Belgin," diyerek itiraz ettim, "Belgin henüz kocasından boşanmamıştı."

"Resmi olarak boşanmadan bahsetmiyorum. Sonuçta boşanma eşiğinde ve bitmiş bir evlilik."

Bir süre bekledim. Evet, doğruydu. Belgin henüz boşanmamıştı ancak boşanma kararını çoktan almıştı.

"Peki ya diğer bağlantı?"

"Fuat Cansay."

"Fuat Cansay'la ne alakası var?"

Aklıma birden Levent ve Göktan ile olan konuşmalarım geldi. Esmer'in bu konuşmalardan haberdar olması imkânsızdı. Hemen arkasından yaptığı açıklamaysa tüm gelişmeleri tepetaklak edecek cinstendi.

"Aslıhan ve Arda'nın kaçırıldığı semtler rant değeri yüksek, kentsel dönüşüme girmiş mahalleler. Tesadüf o ki, oradaki inşaatların

taşeron firmalarının neredeyse hepsi de Fuat Cansay'ın holdingine bağlı. Aynı Fuat Cansay'la senin geçmişten gelen bir husumetin söz konusu. Hatta gazetelere haber olacak, seni ağır ithamlara maruz bırakacak kadar. Ama ne hikmetse yine aynı Fuat Cansay'ın oğlu Kerem Cansay, Asrın yani senin oğlun kaçırıldıktan sonra sana karşı olan şikâyetini savcılıktan geri çekiyor."

18. Bölüm

"Komiserim, tatsız bir görüşme mi oldu?"

Arabaya binene kadar sesim soluğum çıkmamıştı. Esmer Başkomiser'in son söyledikleri hece hece zihnimi kemiriyordu.

Tuğrul, tıpkı daha önce sorduğu şekilde sormuştu Esmer'le olan görüşmemin nasıl geçtiğini. Ben de aynı şekilde yanıtladım.

"Bilmiyorum."

Gerçekten ne diyebileceğimi bilmiyordum. Esmer beni yine nakavt etmeyi başarmıştı. Tam da ona karşı üstünlük kurduğumu sandığım bir anda.

"Tuğrul, beni eve bırakabilir misin? Sen de dinlen, bugün çok yoruldu herkes."

"Anlaşıldı komiserim."

Eve gidene kadar ne Tuğrul konuştu ne de ben. Arabamın motor sesi ve trafikteki araçların klakson seslerinden başka çıt çıkmamıştı. Eve vardığımda da sessizliğimi korumuştum. Ben geldikten sonra Sevde apar topar sofra kurmuştu. Ayıp olmasın diye birkaç lokma tadına bakmıştım sadece.

Sevde yemek masasını topladıktan sonra, "Devin Hanım, işim yoksa ben biraz erken çıkabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki," diye karşılık verdim, "istersen eve bırakabilirim seni."

"Yok, teşekkür ederim. Dışarıda işlerim var."

Sevde çıktıktan sonra salona geçtim. Evin içi soğuk değildi. Ama yine de battaniyemin altına girdim. Kendimi battaniyeyle daha güvende hissediyordum. Not defterimi açıp daha önce karaladıklarımı okudum. Yeni birkaç şey yazdıktan sonra ilk sigaramı yaktım ve Esmer'in söylediklerini yeniden düşünmeye başladım.

Birinci bağlantı hem mantıklı hem de mantıksızdı. Koca Ankara'da boşanmış tek kadın ben değildim. Ya da boşanma arifesinde olan sadece Belgin değildi. Üç çocuk arasında bağlantı kurmak adına mantıklı sayılabilirdi. Üç çocuk için bir ortak noktaydı. Ama gerekçe olması açısından kesinlikle mantıksızdı. Hiç kimse anne ve babaları ayrı diye kimseyi kaçırmazdı.

İkinci bağlantı ise canımı yakan bir bağlantıydı. Üstelik birçok açıdan... Mahallelerde araştırma yaparken mezar taşı gibi dikilmiş inşaatlar gözümün önündeydi. Hatta Mustafa'yla aramızda konusu bile geçmişti. Mültecilerin baskılar yüzünden taşınması, mafyanın tapulara çöreklenmesi, mülk sahiplerinin evlerini hızla satması... Bu kadar bariz olaylar varken inşaatların sahiplerine bakmak hiç aklıma gelmemişti. Benim için bir hata, Esmer için zekice bir hamleydi. Firmaların sahibinin Fuat Cansay çıkması benim için şaşırtıcı, Esmer için iştah kabartıcıydı. Fuat Cansay ve oğlunun manidar bir zamanlamayla şikâyetlerinden vazgeçmiş olmasıysa benim için can yakıcı, Esmer içinse can alıcı noktaydı.

Resmen Esmer tarafından şüpheli ilan edilmiştim. Kerem Cansay'ın şikâyetini geri çekme sürecinin benimle alakalı olmadığını anlatmaya çalışmamıştım bile. Annemin yaptırdığını söylesem daha komik bir duruma düşebilirdim.

Esmer'le olan görüşmemden bağımsız olarak, mahalledeki inşaatların Fuat Cansay'a ait çıkması ise tek başına bir kaostu benim için. Düz mantıkla yaklaştığımda, kaçırılma olaylarının arkasından onun çıkması komplo teorisi sayılabilecek bir seçenek değildi. Rant sağlamak için dadandığı semtlerde çocuk kaçırılması gibi üst düzey bir olay tüm mahalle sakinlerini tedirgin edecekti. Evlerini hızlıca satmak ve daha güvenli semtlere taşınmak için gayet makul bir nedendi. Böylece Fuat Cansay'ın işleri kolaylaşacaktı. Öte yandan kaçırılma dosyalarına benim bakmam beni oyalayacak, tüm dikkatimi çocuklara yöneltecek, kapanmış olan şüpheli ölüm dosyasını tamamen rafa kaldırtacaktı. Üzerine bir de Asrın'ın kaçırılması ise benim tek derdim olacaktı.

Zamanlama açısından baktığımdaysa, Ankara tarihinde nadiren olabilecek çocuk kaçırılma silsilesi benim Cinayet Büro'dan tasfi-

ye edilip Kayıp Çocuklar Bürosu'nda göreve başlamama paraleldi. Asrın'dan sonra şikâyetini geri çekmesiyse annem dahil herkes tarafından olumlu karşılanacak, belki de benim ona minnet duymamı sağlayacaktı. Böylece hem şüpheli ölüm dosyasını yeniden kurcalama ihtimalimi ortadan kaldıracak hem de adliye ve polis çevrelerinde uzlaşmaya açık bir imaj oluşturarak üstünlük kuracaktı.

Nereden baksan bir taşla üç kuş... Sonuçları itibarıyla en kârlı çıkacak kişi o...

Beyin fırtınama devam ederken telefonum çaldı. Arayan Levent'ti.

"İşte dördüncü kuş..." diye kendi kendime mırıldanarak yanıtladım Levent'i.

"Evde misin? Uğramak istiyorum."

"Evdeyim, gel."

Kısa bir süre sonra zil çaldı. Sırtımdaki battaniyeyi indirmeden Levent'i karşılayıp balkona geçtim. Arkamdan balkona geldi.

"Aynı soruyu sormama gerek yok değil mi Devin? Gelişme olursa haber verirsin."

"Elbette..."

Hiç Levent'i çekecek hâlim yoktu. Şimdilik bulduğum motosikletten ve Fuat Cansay'dan bahsetmem de yersiz olacaktı.

"Kaçırılma olaylarıyla ilgili büyük bir operasyon yapılmış," diyerek konuya girdi.

"Evet... Göz boyamak için. Bir şeyler çıkacağından değil," diyerek hemen kapattım konuyu. Hemen ardından Esmer'e soramadığım soruyu Levent'e sordum.

"Eylem'in ifadesinde ne sormuşlar?"

"Yüz yüze görüşemedik. Sadece telefonla görüşebildim ifadeden sonra. Klasik soruları sormuşlar, benimle nasıl tanıştığı, aramızda bir kavganın olup olmadığı... Seninkiler sanırım benden şüpheleniyorlar."

Benden bile şüpheleniyorlar diyemedim.

"Normal, herkesten şüphelenecekler sonuçta. Son aylarda çıkan haberleri takip etmedin mi? Ülkenin dört bir yanında minnacık çocukların ölü bedenleri bulundu. Polis biraz soruşturmaları derinleşti-

rince ölümlerinin aileleri eliyle gerçekleştiğini tespit etti. Daha fazla konuşturma beni lütfen."

Bir anda gerilmiştim. Sigara paketine uzanıp yeni bir dal çıkardım. Levent sigarayı çıkarmamı, ağzıma götürmemi ve yakmamı sakince izledi. Konuyu değiştirmek için elimdeki sigarayı işaret etti.

"Yeniden başlamışsın..."

"Başlamak için daha güzel bir zaman olamazdı."

Levent sigaradan hiç hazzetmezdi. Benim içtiğim dönemlerde de sık sık söylenirdi. Bu kez hiç söylenmedi. Bir süre bekledikten sonra derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Devin, biz abimle biraz mesafe katettik gibi."

"Nasıl?"

"İşte sana dediğimiz yollarla."

Umursamaz bir tavra bürünerek sigaradan bir nefes daha çektim.

"Ee, buldunuz mu Asrın'ı?"

Sinirlenmişti. Yanakları kasıldı ve çenesi titredi. Çenesindeki gerginlik ses tonunu da titretti.

"Yapma böyle Devin! Ben sanki çok meraklıyım bu işlere bulaşmaya."

"Bulaştın bir kere, boş ver. Ne ilerleme kaydettiniz onu anlat."

Balkondaki boş taburelerden birini çekip karşıma oturdu. Dirseğini balkon korkuluklarına yaslayıp anlatmaya başladı.

"Abim bu adamın çok yakınındaki birisine ulaştı. Adamla görüştük. Bizi din..."

Sinirleneceğimi bildiği için Fuat Cansay'ın ismini geçirmemeye çalışıyordu. "Hangi adamın yakınındaki hangi adamla görüştünüz?" diyerek lafını kestim.

"İşte biliyorsun. Fuat Cansay. Onun çok yakınında olan Kadri Gürsu isminde birisi var. Çok eskilerden hapis yatmış çıkmış falan. Şimdi müteahhitlik yapıyor ama eskilerden kalma çok çevresi var. Onunla görüştük. Olanları anlattık. Adam sağ olsun ilgilendi bizimle. Sağı solu arattı derken birisine yönlendirdi bizi."

"Kime?"

"Ruslan Memedov adında birisine. Tahmin edebileceğin türden birisi."

"Bula bula Azeri mafyası mı buldunuz?"

"Ne mafyası olduğu beni bağlamaz Devin. Ruslan genç birisi ama bu işlerin göbeğinde. Uzun zamandır Türkiye'deymiş zaten."

"Ne konuştunuz?"

"Asrın'ın kaçırıldığını anlattık. Bulmak için ne gerekiyorsa yapabileceğimizi söyledik. Bizden bir fotoğrafını istedi. Araştırmaya başladı. Bu işlerle ilgili birkaç malumat da verdi."

Asrın'ın fotoğrafı mafyanın arasında elden ele dolaşacaktı! Sinirden Levent'in boğazına sarılmamak için kendimi zor tuttum. En iyisi bir an önce onu sepetlemek ve bu konuyu kapatmaktı.

Tam Levent'i evden kovmak için ağzımı açacakken, birden aklıma farklı bir fikir geldi. Bu nedenle öfkemi sineme çektim ve devam ettim.

"Ne gibi bir malumat?"

Levent, can sıkacak bir konu açtığının bilinciyle nefesini boşalttı ve birkaç saniye sonra anlattı.

"Bunları konuşmak zor ama organ mafyalarının ve insan tacirlerinin çalışma yöntemleri hakkında... Dediğine göre organ mafyası eskisi kadar güçlü değilmiş Türkiye'de. Ama insan ticareti yapanlar hâlen aktiflermiş; özellikle Avrupa ve Amerika'da evlatlık çocuk arayanlar için kaçırılmalar olabiliyormuş. Fakat bunda da genelde dört yaş ve altındaki çocukları tercih ediyorlarmış."

Levent'in anlatımı bittikten sonra sakin bir ses tonuyla, "Levent," dedim, "beni bu Ruslan'la tanıştırabilir misin?"

Bu isteğim karşısında şaşkınlığa uğradı. Suratı asıldı.

"Neden görüşeceksin ki?"

"Sen neden görüşüyorsan ondan..."

Kısa bir duraksamadan sonra gönülsüz bir tavırla, "Olur," dedi, "yakın zamanda bizi arar. Sana da haber veririm."

Levent'le bir süre daha oturduk. Kendince beni teselli etmelere devam etti. Asrın'ı yakın zamanda bulacağımıza dair inancını da sık sık yineledi. Tuhafıma giden, Levent'in bu davranışlarındaki samimiyetti. Yakın zamana kadar birçok tutumu ve benimle olan diyalogları yüzeysel ilerlerken, son görüşmelerimizde hep içten bir tavır sergiliyordu.

"Saat geç oldu. Ben kalkayım. Zaten bir randevum var, geç kaldım. Sen de dinlen."

"Hımm. Randevular falan tam gaz devam ediyorsun." Aslında umurumda değildi ama umurumdaymış gibi davranmak gelmişti içimden.

"Devin, başlama istersen. Ne ben senin hayatına karışıyorum ne de sen benim. Unuttun mu böyle karar almıştık. Sorgulamak yok, soru sormak yok."

Kaşlarını çatmıştı. Gerçekten kurcalamamı istemiyordu.

"Tabii haklısın," diyerek kestirip attım. Aklımı meşgul eden daha önemli dertlerim vardı.

Yerinden kalkarken göz göze geldik. Bir süre gözlerine baktıktan sonra, "Levent," diye seslendim.

Bakışlarını geri çekmeden, "Efendim?" diye karşılık verdi.

"Teşekkür ederim. Yani uğraşın ve çaban için..."

Benim doğrulmamı bekledi. Ayağa kalkmanın ardından kollarını açıp bana sıkıca sarıldı.

"Asıl ben teşekkür ederim. Başka yollardan araştırmama mâni olmadığın için..."

Levent'in sarılma isteğine itiraz edememiştim. Sanırım benim de herhangi bir fiziksel teselliye ihtiyacım vardı. Beni anlayan birinin sözsüz desteğine. Kollarımı boynuna dolayarak karşılık verdim. Bir süre öylece kaldık. Levent de karşılık vermeme şaşırmıştı. Sarılma hâlimiz devam ederken birkaç cümle kuracaktı ki telefonum çaldı.

Telefon ekranımı çevirip bakarken Levent de bakışlarını ekrana çevirmişti. Tuğrul yazısını görünce, "Aç istersen," dedi, "önemlidir belki."

Aramayı yanıtlar yanıtlamaz Tuğrul heyecanla konuya girdi.

"Komiserim, sıcak bir haber aldım. Asayiş'te gözaltında bulunanlardan birisi yarım saat kadar önce nezarethaneden kaçmış."

27 Ekim

Asrın, oğlum.

Senden ayrılmamın üzerinden altı gün geçti.

Her gün kokunu duymaya, saçını okşamaya alışmış annen gönlünde senin hasretinle bugün yine işe gelmek zorunda kaldı.

Tüm gün uğraşıp didindim, sırf sana tekrar kavuşabilmek için.

Sırf her şeyi yerli yerine oturtabilmek, seninle olabilmek için.

Sonra seni benden alan sokaklarda dolaştım,

Belki senin hasretini bir nebze dindirir diye...

Her adımımda aynı acı yine yüreğimi parçaladı.

Her adımımda senin acın kor ateşler gibi yaktı.

Sensizliğe dayanmak gerçekten çok zor.

Güçlü kadınım, kaldırırım ve kimseye fark ettirmem diyordum.

Meğerse ne güçsüzmüşüm...

Babanla görüştükten sonra fark ettim en çok da ne kadar güçsüz kaldığımı...

Meğerse hayattaki en büyük güç kaynağım senmişsin.

Seni çok seven

Annen

— 7. GÜN —

19. Bölüm

Levent'in söyledikleri, Tuğrul'un verdiği son bilgi, Esmer'in beni suçlaması ve kardan adamlar... Gün içinde ve gün biterken yaşadığım ne varsa sızdığım koltukta uyuklarken gözlerimin önüne gelmişti.

Zor bir gün ve gece olmuştu. Sabahın erken saatlerinde gözlerimi açtım. Güneş yeni doğuyordu. Koltukta zar zor doğruldum. İşe gitmek hiç içimden gelmiyordu ama buna mecburdum. Mutfağa uğrayıp kahve makinesinin düğmesine bastıktan sonra duşa girdim. Ilık su saçlarımdan bedenime doğru akarken yanıtını bulamadığım tüm sorular gözkapaklarıma yansımaya devam ediyordu. Sorular çoktu, yanıtlar ise hiç yoktu.

Duştan çıktıktan sonra üzerime rahat bir şeyler giyindim. Elimde kahveyle salona geçtim. Sehpanın üzerindeki geceden bıraktığım simli kartpostal pencereden sızan güneş ışıklarıyla parıldadı. Sehpayı koltuğa doğru çekip kartpostala uzandım.

Bu kardan adam neydi?

Hangi mesajı vermek istiyorlardı?

Öte yanda Fuat Cansay...

Gerçekten tüm olanların onunla bir alakası var mıydı yoksa her şey koskocaman bir tesadüf müydü?

Eğer varsa, suçlu kimdi? Her şeyi tezgâhlayan Fuat Cansay mı yoksa zamanında şüpheli ölümü aydınlatamayan ben mi?

Öyle bir denklemin içine düşmüştüm ki önünde sonunda suçlanan hep ben çıkıyordum. Kimisinde kendim, kimisinde başkaları tarafından...

Şüpheli ölümü çözemediği için suçlu olan ben.

Soruşturma kapanmasına rağmen gizlice araştırma yaptığı için suçlu olan ben.

Kerem Cansay'ı takip ettiği için suçlu olan ben.

Kaçırılan çocukları zamanında bulamadığı için suçlu olan ben.

Asrın kaçırıldığı için suçlu olan ben.

Levent'ten boşandığım için suçlu olan ben.

Kerem Cansay şikâyetini geri çektiği için suçlu olan ben.

Bunca suçlama arasında bana bakan kardan adamlar...

Bu kadarı fazlaydı. Hem de çok fazla!

En geriye giderek Kerem Cansay dosyasını düşünmeye başladım. Onun evinde ölü bulunan hizmetli kadını...

Leyla Derin Akyaka. Öldüğünde henüz yirmi dört yaşındaydı. Gencecik, güzel bir kadındı. Kerem Cansay'ın villasında, mutfakta ölü bulunmuştu. Ölüm nedeni başına aldığı sert bir darbeydi. Kerem Cansay, kendi beyanına göre gece geç saatlere kadar dışarıda eğlenmiş, sabah eve döndüğünde Leyla Derin'i o hâlde bulmuştu. Cesedinin yanı başında zemini silmek için kullandığı paspas takımı bulunuyordu. Kerem'in beyanı ve ön otopsi raporuna göre yerleri silerken ayağı kaymış ve kafasını mermer tezgâhın köşesine çarparak yaşamını yitirmişti. Kafasındaki yara izi ile mermer tezgâhının köşesinin ölçüleri uyumluydu. Bedeninde ise bacaklarının ve kollarının çeşitli yerlerinde morluklar vardı. Yine aynı ön raporda morlukların temizlik yaparken eşyalara çarpması sonucu olabileceği yazılıydı.

Görünürde her şey Kerem Cansay'ın lehineydi ve Kerem Cansay masumdu. Ama nedense olay yerine ilk gittiğim andan beri Leyla Derin'in ölümünün kaza yerine cinayet olduğu hissi içimde büyük bir yer edinmişti. Elle tutulur hiçbir delil olmamasına karşın kaza süsü verilmiş bir cinayet ihtimalini araştırmaya başlamıştım. Zaten bu yöndeki tahkikatım başladıktan kısa bir süre sonra da Kerem'i takip ederken yakalanmış ve dosyadan tamamen el çektirilmiştim. Üzerine bana yöneltilen çete üyeliği ve hatta liderliği suçlamaları da işin cabası olmuştu.

Arkama yaslanıp Leyla Derin'i yeniden düşündüğümde içimdeki hissin aynı minvalde devam ettiğini fark ettim. Leyla Derin'in kazay-

la ölmediği, cinayete kurban gittiği hissi... Biraz daha düşününce bu dosyayı yeniden açmanın tam zamanı olduğunu fark ettim. Fuat Cansay ve oğlu Kerem Cansay başıma gelenlerden haberdardı. Benim kendi derdime düşmemse eminim ikisini de bir hayli rahatlatmıştı. Rehavete kapılma olasılıkları ilk defa doğuyordu. Tüm olanları geriye sarıp en baştan başlamak için kaçırılmayacak bir fırsattı. Hele de Asrın'ın kaçırılmasında Fuat Cansay'ın parmağı varsa...

Kaç gündür bitkin olan bedenim koltukta yeniden derin düşüncelere dalarken sanki alarma geçmiş ve beni bile devre dışı bırakarak yeniden içimin geçmesine neden olmuştu. Sanırım yarım saatten fazla uyumuştum. Sevde'nin tıkırtılarıyla irkildim. Yarım saatlik ek uykuyla tam anlamıyla kendime gelmiştim. Ayrıca düşündüklerimden sonra kendimi gayet de dinç hissediyordum.

Hazırlıklarımı tamamladıktan sonra kartpostalı da alıp evden çıktım. Yeni planlarım konusunda harekete geçme zamanım gelmişti. Herkese görmek istedikleri Devin'i göstermek zorundaydım. Herkese görmek istedikleri Devin'i gösterecektim.

Apartman kapısından çıkıp ön bahçeden otoparka doğru ilerlerken apartmanın önündeki yolda birilerinin varlığını hissettim. Bahçedeki çalılıkların arasında durdum ve bir süre dışarıya bakındım. İki kişinin yolun karşısına doğru geçtiğini gördüm. İki erkek... Çalılıkların arasından geçip hafifçe eğildim ve bahçe duvarına kadar yürüdüm. Usulca kafamı kaldırıp yola baktım. İki erkek yolun karşı tarafına geçmiş, kaldırımdan ters istikamette ilerliyorlardı. Tamamen tesadüf müydü yoksa birileri beni mi izliyordu emin olamadım. Bir süre daha ilerlemelerini izledim. Arkalarına düştüğüm için yüzlerini görmem imkânsızdı. Fakat nedense birisinin tipi tanıdık gelmişti. Esmer Başkomiser...

Ben mi kafamda kurmuştum yoksa gerçekten Esmer Başkomiser miydi emin olmak zordu. Bunun anlayabilmeninse tek yolu vardı. Zaten onun yanına Asayiş Şube'ye uğrayacaktım. Uğramadan sıcağı sıcağına telefonla aramak en iyisi olacaktı.

Hızlıca duvarın arkasından çekildim ve otoparka devam ettim. Arabama bindikten sonra Esmer Başkomiser'i aradım. Şubede olup olmadığını sordum ve ziyaret etmek istediğimi söyledim. Bunu söylerken arkasındaki seslere dikkat kesildim. Arkadaki seste boğuk bir gürültü vardı. Sanki arabanın içinde gibiydi. Birkaç saniye sonra verdiği yanıtsa bunu teyit eder cinstendi. Yolda olduğunu ve birazdan şubede olacağını belirtti.

Konuşmamız biter bitmez otoparktan çıktım ve az önce gördüğüm iki kişinin istikametine döndüm. Yanlarından geçecek, geçerken yavaşlayacak ve yüzlerine bakmaya çalışacaktım. Fakat döndüğüm istikamette onları bir daha göremedim. Aradan kısacık bir süre geçmesine rağmen ortalıktan kaybolmuşlardı. Belki bir ara sokağa, belki bir apartmana girmişler, belki de bir arabaya binmişlerdi...

Belki de gördüğüm kişi gerçekten Esmer Başkomiser'di...

Şubede görüşürken ağzını aramaya çalışırım artık diyerek yoluma devam ettim. İlerlerken aramam gereken diğer kişiyi tuşladım. Annemi...

Annemle havadan sudan konuştuktan sonra ağzımdaki baklayı çıkardım.

"Anne, beni Beyhan amca ile görüştürür müsün? Bize o kadar destek oluyor, teşekkür etmek istiyorum. Özellikle de soruşturmamı kapattırması konusunda."

Benden beklemediği bir tavır gören annem şaşırmıştı.

"Çok iyi düşünmüşsün kızım. Adam uğraşıyor gerçekten. Ben arar, randevu isterim."

Annemden sonra sıra Levent'e gelmişti. Aynı uzlaşmacı üslubumu kullanarak Levent'le görüştüm. Ondan da bir isteğim vardı.

"Levent, şu bahsettiğin Azeri Ruslan'ı arar mısın? Vakti varsa bugün görüşelim birlikte. Ondan haber gelmesini beklemek istemiyorum."

Levent, "Tamam," dedi, "bugün için randevu isterim."

Ses tonum, yaklaşımım, yumuşak tavırlarımla herkesin istediği Devin oluvermiştim.

Asayiş Şube'ye vardığımda şubedeki yoğunluk hâlen devam ediyordu. Geçen gün yaptıkları operasyonun etkisi... Esmer Başkomiser

de yoğundu. Yoğun ve yorgun... Ona karşı da olmam gereken Devin olmuştum. Güler yüzlü, sakin ve sabırlı bir Devin.

"Onca işin arasında sık sık geliyorum ama umarım engel olmuyorumdur." Gülümsüyordum. *Daha doğrusu gülümsemek için kendimi zorluyordum.*

Esmer, tavrımdaki değişimi fark etmişti. Eskisi gibi üstünlük kurma çabasına girişmeden sıcakkanlılıkla karşılık verdi. Hatta beni karşılamak için bu sefer yerinden kalktı.

"Olur mu öyle şey... Benim de tek derdim sana güzel haberler verebilmek zaten."

"İki konu için gelmiştim. Birincisi yeni gelişme var mı diye sormak."

"Gözaltındakilerin çoğunluğu peyderpey mahkemeye sevk edildi. Büyük bir kısmı tutuklandı. Zaten haklarında yakalama kararları vardı öncesinde. Ama kaçırılma ile ilgili yeni bir gelişme yok maalesef."

"İki görgü tanığı vardı. Onlar ne oldu?"

"Hırsızlıktan aranan tutuklandı ama istediğimiz zaman teşhis için cezaevinden getirilmesini talep edebiliriz. Diğeri de savcılıktan serbest. İfadesini almıştık. İrtibat bilgileri, adresi falan elimizde. Gerçi çoğunlukla sokaklarda pinekleyen bir tip ama bizim ekipler bir şekilde bulurlar."

"Robot resim," diye devam ettim, "sanırım robot resim çizdiremediniz."

"Maalesef... Daha önce dediğim gibi, ikisi de yeteri kadar tarif veremiyorlar. Üzerinden çok zaman geçmiş. Sadece görürsek hatırlarız seviyesinde söylemleri var. Madde bağımlısının görünce hatırlayacağından bile şüpheliyim. Ama diğeri, yani tutuklanan hırsız tam bir çakal. Ondan kaçmaz. Bize bu soruşturmada yardımcı olursa kendi mahkemesinde iyi hâl indirimi alacağını çok iyi biliyor. Bu nedenle eğer elimize bir şüpheli geçerse görür görmez hatırlayacağından eminim."

Aklımdaki asıl soru Tuğrul'un akşam verdiği bilgiydi. Nezarethaneden kaçan şahıs... Esmer konuyu oraya getireceğimi biliyordu sanırım. Benden önce davrandı.

"Belki duymuşsundur, dün gece bir de firar yaşadık."

Bilmezlikten gelmek yerine doğrularla ilerledim.

"Evet... Evet, duydum. Tam da onu soracaktım. Kim? Neden kaçtı?"

"Motosiklet hırsızlarından. Oto Hırsızlık Büro işlemlerini takip ediyordu. Kaçırılma konusuyla alakası yoktu. Onun da geçmişten kesilmiş cezası var, çocuk nasıl olduysa bürodaki işlemlerden sonra nezarethaneye indirilirken kaçmış."

Esmer firar olayından gayet soğukkanlılıkla bahsediyordu. Firarı pek umursamadığı belliydi. Şayet gerçekten Asrın ve diğer çocukların kaçırılması hakkında şüphe duysaydı asla bu kadar normalmiş gibi yaklaşmazdı. Yine de kim olduğunu merak ediyordum.

"Görgü tanıklarının ve firar eden şahsın isimlerini ve TC numaralarını paylaşma şansın var mı?"

"Şu aşamada senin görgü tanıklarıyla temasa geçmen uygun olmaz. Ayrıca elimizde görgü tanığı olduğunu bilen kişi sayısı çok az. Ne kadar az kişi bilirse o kadar faydalı olur."

Görgü tanığı konusundaki hassasiyetinin altını özellikle çizmişti.

"Hayır, herhangi bir temasım olmayacak. Gizli kalacağından emin olabilirsin. Söz konusu olan benim oğlum..." Verdiğim yanıt içini rahatlatmıştı sanırım. "Ayrıca sakıncası yoksa firar eden şahsın fotoğrafını bizim şubenin ekipleriyle de paylaşmak istiyorum. Onlar da dikkatli olsunlar," diye ekledim.

Tavırlarımın yumuşamasının ekmeğini yiyordum. Esmer ikiletmedi. Kenarda duran dosyalardan birisini açtı. Sayfaları karıştırdıktan sonra üç farklı kâğıdı çıkardı ve bana doğru uzattı.

"Fotoğrafları ve araştırma raporları da var. İfade tutanaklarının kopyasını şu an veremem."

Uzattığı kâğıtlardaki fotoğraflara baktım. Gözaltına alındıklarında çekilen fotoğraflar... Üçü de belirgin bir suçlu profiline sahipti. Özellikle birisinin gözlerinin altı bariz şekilde morlaşmıştı. Fotoğrafların hemen altlarında da bilgileri ve birkaç satırlık kısa araştırma raporları yer alıyordu.

"Tufan Süzer, firar eden çocuk. Nevzat Yakacık, Arda'nın kaçırılmasının görgü şahidi, tutuklanan. Diğeri de Rafet Şanlıoğlu, Aslıhan'ın kaçırılmasının görgü şahidi. Madde bağımlısı olan. Semtte Rafi olarak tanınıyor."

"Teşekkür ederim Esmer Başkomiserim."

Ben merakla elimdeki kâğıtlara bakarken, "Diğer konu neydi?" diye sordu.

İstemsizce, "Diğer konu?" diye karşılık verdim.

"İki konu için geldim demiştin. İlki operasyondu. Diğeri nedir?"

Birden irkildim.

"Ah evet... Diğeri de benim ifadem için. Hâlâ almadın. Ben hazırım. Hatta diğer idari soruşturma için de ifademi verebilirim."

"Olur. Birazdan alalım. Diğer ifadeye gerek kalmadı bu arada. Ama yine de sen bilirsin."

"Neden gerek kalmadı?"

"Kerem Cansay şikâyetini geri çektiği için savcılık senin hakkında takipsizlik kararı vermiş. Savcılığın kapattığı adli soruşturmanın idari soruşturmasını da kapatmak artık kolay. O kararı ekleyip ceza tayinine mahal yok diye rapor yazacağım. Onca derdinin arasında bir de idari soruşturmayla uğraşma."

Gerçekten iyilik peşinde miydi yoksa az önce benim evimi gözetleyen bizzat kendisiydi de şüphe çekmemek için iyilik perisi rollerine mi bürünüyordu? Tavrı gerçekten çok şaşırtıcıydı... Daha dün üstü kapalı olarak beni suçlayan Esmer şimdi soruşturmamın kapanması için yardımcı oluyordu. Hatta ifademe bile başvurmadan. Hiç ummadığım bir karşılık...

"İnce düşüncen için çok teşekkür ederim başkomiserim," diyerek karşılık verdim. Aramızdaki gerilimin azaldığı aşikârdı. Bu durumu fırsata çevirmek, ağzını aramak ve Asrın konusunda olası gelişmelerden daha hızlı haberdar olmak için de hamlemi yaptım.

"Bu jestine karşılık uygun bir zamanda güzel bir yerde akşam yemeği ısmarlamak isterim. Zaten gece gündüz çalışıyorsun. Eminim evine bile gidememişsindir kaç gündür. Gerçi bu sabah gittin sanırım."

Esmer de benden bu teklifi hiç beklemiyordu sanırım. Yüzüne şaşkınlığını belli eden bir ifade yerleşti. Kaşlarını hafifçe çattı. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Neden olmasın... Yemek güzel olabilir," dedi ve devam etti, "sabaha karşı gidebildim eve. Birkaç saat uyuyabildim sadece. Az önce geldim ben de."

Yine renk vermemeyi başarmıştı. Gerçekten eve gitmiş ve evinden de dönüyor olabilirdi. Sanırım ben suçlanmanın etkisiyle Esmer'in beni gözetlediği hissine kapılmıştım. Az önce aramızda gerçekleşen içten görüşme sonrasında bu hissim dağılmıştı.

Esmer'in odasına iki polis memuru çağırmasıyla ifade aşamasına geçtik. Genel sorularla ifadeyi başlattı ve hiç detaya girmeden devam ettirdi. En sonunda sadece rutin bir soru olarak Asrın'ın kaçırılması konusunda şüphe duyabileceğim birilerinin olup olmadığını sormuştu.

İdari soruşturma için de dediğini yapmış ve ifademe başvurmadan raporunu gün içerisinde yazacağını belirtmişti. Söylediğine göre birkaç hafta içinde idari soruşturmam tamamen kapanacaktı.

Esmer'in yanından çıkıp şubeye doğru yol alırken Levent aradı.

"Ruslan'la görüştüm. Şehir dışındaymış, dönüyormuş. Akşama müsaitmiş. Senin için de uygunsa Mogan Gölü'ndeki kendi restoranında ağırlamak istiyor."

"Akşam bir işim yok, bana uyar," diyerek karşılık verdim, "ben direkt Mogan'a gelirim. Orada buluşuruz."

Levent'le konuşmam devam ederken arkadan bir çağrı geldi. Ekrana baktım, arayan Mustafa'ydı. Levent'le konuşmamı bitirip Mustafa'ya geri döndüm.

"Komiserim, müsait misiniz? Bir konu hakkında bilgi verecektim."

"Evet, evet, müsaitim Mustafa. Ayrıca şubeye de yakınım."

"O zaman geldiğinizde görüşelim isterseniz komiserim. Ben de şubeye varmak üzereyim."

Mustafa'nın ses tonunda bir çekince var gibiydi. Galiba iyi bir haber vermeyecekti.

"Söyle söyle sen. Merak ettim."

Verdiği bilgi ise günün şaşırtıcı haberi olmaya yetmişti.

"Komiserim, bu Eylem Taşdemir. Dün gece yurtdışına çıkmış."

20. Bölüm

"Komiserim bu sabah erkenden Eylem'in evine gittim. Biraz araştırma yapmak için. Büyük bir sitede oturuyor. Sitenin güvenlik işlerini şansa bizim eğitim verdiğimiz güvenlik firmalarından birisi yürütüyormuş. Daha önce başka bir dosya için oradan irtibatım vardı. O irtibat üzerinden sitenin ağzı sıkı güvenliklerinden birisine ulaştım. Eylem'in dün akşam saatlerinde taksi çağırdığını ve iki valizle çıktığını görmüşler."

Odamda çekirdek ekibimle toplantı hâline geçmiştik. Mustafa, Eylem hakkındaki araştırmasından bahsediyordu.

"Yurtdışına çıktığını nasıl anladınız?"

Bu soruma yanıt Sevcan'dan geldi.

"Komiserim, Mustafa şüphelenmiş. Beni aradı. Bunun üzerine bizim sistemlerden yurtdışı giriş çıkış sorgusunu yaptım. Dün 22.12'de Esenboğa sınır kapısından geçiş yapmış."

"Hollanda oturumu çıktı," diye kendi kendime mırıldandım. Mırıldandığım cümleyi diğerleri de duymuştu. Mustafa devam etti.

"Biz de öyle düşündük komiserim. Ama Esenboğa noktadaki polis arkadaşlara sorduk. Gece Hollanda'nın herhangi bir şehrine Ankara'dan uçuş yokmuş. Hâl böyle olunca irdelemeye başladık. Sizden habersiz sizin selamınızla noktadaki arkadaşlardan rica ettik. Onlar da Eylem'in hangi uçağa bindiğini tespit ettiler."

"Nereye gitmiş?"

"Sırbistan'a. Belgrad uçağına binmiş. 00.20 tarifeli uçak."

"Sırbistan ne alaka?"

"Bunun üzerine çalıştığı fakülteye gittim komiserim. Personel bürodan baktırdım. Henüz bu Hollanda'daki öğretim üyeliği için resmi

yazışmaları bitmemiş. Zaten daha oturumu da gelmemiş. Dün bir hastaneden on günlük istirahat raporu almış. Rapordan sonrası için de senelik izin dilekçesi vermiş."

İşte bu kısmı gerçekten ilginçti.

"Apar topar kendini yurtdışına atmış yani..." diye karşılık verdim. Kafam karışmıştı. Hollanda oturumunu beklerken aniden rapor alarak Sırbistan'a gitmesi hiç normal değildi.

"Belgrad'da ne işi olabilir? Hem ne ara vize almış?"

Sevcan yeniden araya girdi.

"Onu da araştırdık komiserim. Sırbistan'la aramızda vize muafiyeti var. Türk vatandaşları normal pasaportla vizesiz giriş yapabiliyor. Nereye gittiği konusunda da bir fikrimiz var ama..."

Heyecanlanmıştım.

"Nereye?"

"Mustafa'dan haber gelince çalıştığı fakültedeki diğer akademisyenlere baktım internetten komiserim. Handan Bahçeci isminde bir akademisyen var. İki yıldır Sırbistan'da. Yine benzer bir öğretim üyesi değişim programıyla gitmiş. Novi Sad Üniversitesi'nde. Eylem geçen yıl onu ziyarete gitmiş. Birlikte Sırbistan'ı gezerlerken fotoğrafları var sosyal medyasında. Galiba yakın arkadaşlar."

Toplantı boyunca sessizliğini koruyan ve merakla dinleyen Tuğrul devam etti.

"Ekip canavar komiserim. Ağzım açık dinledim. Eylem'in Handan'ın yanına gittiğine de kalıbımı basarım."

Sevcan ve Mustafa gerçekten güzel iş çıkarmışlardı.

"Bu bilgiler ışığında başka bir ihtimal yok," diye karşılık verdim, "peki ne bu acele?"

"Belli ki bir bityeniği var komiserim işin içinde."

Tüm dikkatimi yeniden Fuat Cansay'a çevirmişken Eylem'in bu gidişi hiç iyi olmamıştı. Kafasını dinlemek, önden tatil yapmak için gitmiş olabilirdi. Ama kariyer peşindeki bir akademisyenin eğitim-öğretim döneminde bunu rapor alarak gerçekleştirmesi pek makul değildi.

Mustafa, "Eylem hakkında başka bir çalışma yapmamızı ister misiniz komiserim?" diye sordu.

"Bunu biraz düşünmeliyim," diye yanıtladım, "şimdilik o güvenlikle irtibat hâlinde ol. Eylem dönerse haberimiz olsun. Ayrıca Eylem'in evine giden gelen olursa onu da bilelim."

"Anlaşıldı komiserim."

Eylem konusunu kapattıktan sonra Esmer Başkomiser'den aldığım evrakı masaya koydum.

"Tufan Süzer."

Herkes Tufan'ın resmine odaklanmıştı.

Tuğrul, "Bu kim komiserim?" diye sordu.

"Dün gece Asayiş Şube'den firar eden çocuk."

"Ben de tam bugün bilgilerine ulaşacaktım. Sen benden hızlı çıktın komiserim!"

"Sevcan, bu çocuk hakkında kapsamlı bir araştırma yapmanı istiyorum. Daha önceden çok kez gözaltına alınmış. Hakkında yakalama kararı da var. Özellikle geçmişte Tufan ile birlikte gözaltına alınanlar var mı, cezaevinde bulunduysa kimlerle aynı dönemde girip çıkmış, hepsini araştır."

"Anlaşıldı komiserim."

"Tuğrul, fotoğrafı bizim şubenin tüm ekiplerine dağıtın. Herkes gözünü dört açsın bu şahısla ilgili. Asayiş'in bilgisi var, şubede de bilinmesi sorun olmaz. Ayrıca Yalçın ve Emre de üzerine çalışsınlar."

Tuğrul, "Tamam, komiserim," dedikten sonra kâğıdı aldı ve Mustafa'ya uzattı. "Kardeş, toplantı bitince fotoğrafı büyütüp yirmi tane fotokopi çeksene."

"Motosikletle ilgili bir gelişme var mı?"

"Maalesef komiserim. Olay Yeri'ndeki Emre'yi sıkıştırıyorum ama herhangi bir şey yok."

Sırada Fuat Cansay'la ilgili yeni atacağım adımlar vardı. Aklımdan geçenlerin startını vermek istiyordum. Ekibime sonuna kadar güveniyordum. Fakat yine de şimdilik gizli kalması daha yerinde olacaktı.

"Tuğrul, sen kal," dedim, "başka konu yoksa dağılabiliriz."

Mustafa ve Sevcan toparlanıp ayaklandılar. Mustafa elinde Tufan Süzer'in fotoğrafıyla odadan çıkacakken aklıma bir anda başka bir fikir geldi ve Mustafa'ya seslendim.

"Mustafa. Pasaportun var mı?"

Mustafa afallamış gözlerle bana baktı.

"Var... Var komiserim, geçen yıl çıkartmıştım."

Elimle geri gelmesini işaret ettim. Ben kendi masama geçerken Mustafa ve Tuğrul misafir koltuklarına oturdular.

"Mustafa sana daha zor bir görev versem ne dersin?"

Mustafa tedirgindi. Tuğrul da nasıl bir görev vereceğimi merak ediyordu.

"Tabii komiserim."

"Sırbistan'a gitmeni istiyorum. Bu Handan Bahçeci'nin çalıştığı üniversiteye. Bir şekilde Handan'ı bul ve takip et. Eylem onunla birlikteyse illaki Handan'ın evinde kalıyordur. Eylem'i bulmanı ve birkaç gün takip etmeni istiyorum."

Mustafa verdiğim görevin şaşkınlığını yaşıyordu. Sanırım uçuk bir istek olarak görmüştü. Hiç heveslenmemişti. Gönülsüz olduğu her hâlinden belli oluyordu. Bakışlarını yardım istercesine Tuğrul'a çevirdi.

Tuğrul da ne diyeceğini bilememişti. Yüzündeki şaşkınlık hâli devam ediyordu.

"Komiserim, şey... Yani burada... Tamam, olur komiserim."

Mustafa'nın gönülsüzlüğü pek hoşuma gitmemişti. Belki de böyle bir yurtdışı görevi beklemiyordu.

"Yani bekârsın ve burada ailen yok diye seni düşündüm. Eğer istemiyorsan ekipten başkasını gönderebilirim."

Mustafa bunu duyunca bir anda iştahlandı.

"Yok yok komiserim, ben giderim."

Duzenleme
Ny.ozlem

21. Bölüm

"Komiserim, gerçekten Mustafa'yı Sırbistan'a mı göndereceksin?"

"Evet. Genç adam. Biraz gezip dolaşmak onun da hakkı. Hoş, pek istekli değildi ama. Belki de bize söylemek istemediği bir kız arkadaşı falan vardır. O yüzden gitmek istememiştir."

"Kız arkadaşı var mı bilmiyorum komiserim. Varsa da bir hafta on gün ayrı kalsınlar, bir şey olmaz. Ama yine de biz görevlendirme yazısı falan yazdırsaydık? Orada başına bir iş gelirse riske girmeyelim."

"Ne görevlendirme yazısı Tuğrul? Konya'ya şüpheli yakalamaya gitmiyor. Yurtdışında araştırma yapacak. Resmi yazı yazsak izin verecekler mi sence? Ayrıca sırf bu işler için uluslararası birimler var. İşimiz onlara kalırsa aylarca cevap alamayız. Ya rapor alır ya da senelik izne ayrılır. Masraflarını ben karşılayacağım zaten."

Tuğrul, Mustafa'yı Sırbistan'a göndermem konusunda hâlen şaşkındı.

"Bilemedim komiserim. Bari ben gitseydim. Yeşil pasaport aldım, daha kullanamadım hiç."

"Sen bana burada lazımsın," dedikten sonra esas konuya girdim. "Tuğrul, benim Asayiş Şube'den gönderilmeme sebep olan olayı hatırlıyor musun?"

"Evet, komiserim. Bir iş adamının oğluna kafayı takmıştın. Cinayet soruşturması. Çete lideri diye seni afişe ettiren adam."

"Doğru hatırlıyorsun. Kayıp çocuklar soruşturmasında gözden kaçırdığımız önemli bir nokta var."

"Ne var komiserim?"

"Aslıhan ve Arda'nın mahallesindeki kentsel dönüşüm projeleri. Farklı farklı inşaat firmaları. Fakat çoğunluğu bu adamın holdingine bağlı. Fuat Cansay'ın."

Tuğrul da tıpkı benim gibi ilk duyduğunda küçük dilini yutacaktı.

"Ne diyorsun sen komiserim? Hiç bu açıdan düşünmedik ki..."

"Ben de düşünmemiştim fakat Esmer Başkomiser ve ekibi kaçırmamış bu noktayı. Dün görüştüğümüzde söyledi."

"Demek dün senin yüzün bundan dolayı düşüktü komiserim."

"Yok. Mesele inşaat projelerinin sahibinin Fuat Cansay çıkması değil. Daha kötü."

"Daha kötü olan ne?"

"Fuat Cansay'a bir şekilde benden haber gitti. Bir tanıdığım üzerinden. Asrın'ın kaçırılmasını öğrenmiş. Kendince vicdan yapmış ve beni uğraştırmamak için oğlunun benim hakkımdaki şikâyetini geri çektirmiş. Hâl böyle olunca, Asayiş Şube'dekiler üstü kapalı olarak benden şüphelenmeye başladılar. Asrın'ı Fuat Cansay'ın kaçırma ihtimali ve benim onunla gizli kapaklı anlaşma yapmış olmam konusunda. İki kayıp çocuk olayının da onların güçlü olduğu semtlerde olması, hemen ardından Asrın'ın kaçırılması ve şikâyetlerini geri çekmeleri. Perde arkasında benim Asrın üzerinden pazarlığa girişiğimi düşünüyorlar."

Tuğrul bir anda zıpladı.

"Ama komiserim, bu çok adice bir yaklaşım! Seni büyük zan altında bırakıyorlar!"

"Adice değil. Biz de olsak aynı şüpheyi duyardık. Beni asıl zor duruma düşüren Asayiş kanadı değil, Fuat Cansay kanadı aslında."

Aklıma gelen şüphe anında Tuğrul'un zihninde de belirmişti.

"Bir dakika, bir dakika... Sen Çocuk Şube'ye kızağa çekiliyorsun. Ankara'da yıllardır görülmeyen kayıp çocuk vakaları sen geldikten sonra başlıyor, çocuklar bir türlü bulunamıyor. Sen hem zorda hem de baskı altında kalıyorsun. Sonra da üçüncü kaçırılan çocuk senin oğlun oluyor... Tabii bu durum en çok Fuat Cansay'ın işine yarar... Kendi derdine düşmen ve onların kapatılan dosyasını tamamen unutman için. Ne tesadüf ki ilk iki olay da onun inşaatlarının olduğu yerlerde gerçekliyor." Tuğrul kısa bir duraksamadan sonra hemen devam etti. "Komiserim, bu kadarına pes! Şu an bana göre en kuvvetli şüpheli bu adam. Savcılıkla görüşelim, ifadeye çağıralım bu Fuat Cansay'ı!"

"O kadar kolay değil maalesef Tuğrul. Ayrıca elimizde somut hiçbir delil yok. Şu an sadece varsayım."

"Elimiz kolumuz bağlı oturup seyredecek miyiz komiserim?"

"Hayır. Zaten bunun için kalmanı istedim senden."

Tuğrul'un bakışlarına bir anda değişti. Heveslenmişti.

"Ne yapıyoruz komiserim?"

"İki farklı kulvarda ilerleyeceğiz. Sen bir kulvarda, ben diğer kulvarda. Benim kulvarım belli, herkesin beklentisini yerine getirmek. Esmer Başkomiser ve ekibinin şüphelerini güçlendirecek şekilde devam edeceğim. Gerekirse Fuat Cansay'la yüz yüze görüşüp şikâyetlerini geri çektikleri için teşekkür edeceğim. Asayiş Şube bana yoğunlaşacak, belki de beni takip edecek. Fuat Cansay da eğer bir plan yaptıysa amacına ulaşacak."

"Herkese oyun yapacaksın yani komiserim. Peki ben ne yapacağım?"

Tuğrul'un meraklı bakışları üzerimdeyken masamdaki kare not kâğıtlarından birisini aldım. Kâğıdın üzerine dört tane isim yazdım. Hemen karşılarına da telefon numaraları...

"Bu kişilerin hepsiyle teker teker görüş. Benim selamımı söyle."

Tuğrul isimlere ve numaralara baktı.

"Bunlar kim komiserim?"

"Cinayet Büro'da Kerem Cansay'ı takip ettiğimiz için benimle birlikte başka birimlere yollanan eski ekibim."

"Ne görüşeceğim bunlarla?"

"Leyla Derin Akyaka dosyasını. Kerem'in evinde ölü bulunan temizlikçi kadın."

Tuğrul'un bir anda gözleri parladı. Diğer kulvardaki görevini anlamıştı.

"Komiserim, ciddi misin?"

"Evet. Leyla Derin Akyaka soruşturmasını el altından yürütmeni istiyorum. Kimse bilmeden... Tabii kayıp çocuklar soruşturmasını da devam ettirerek."

Sanırım bu denli bir çılgınlık yapacağımı Tuğrul bile tahmin edememişti. Bir süre sessiz kaldı.

"Ne o? Korktun mu yoksa? Çekincelerin varsa başka biri..." diye konuşacakken pat diye lafımı kesti.

"Ne korkması komiserim. Şaşırdım sadece. Hem neden korkacakmışım, en fazla seninle birlikte çete üyesi ilan edilir ve başka birime sürülürüm."

22. Bölüm

Tuğrul çıktıktan sonra yalnız başıma kalmıştım. Çantama uzanıp içinden sığınakta bulduğumuz kartpostalı çıkardım. Masamın üzerine koydum.

Yine kardan adamla baş başaydım. Sevimli, sempatik ve şirin kardan adam... Ama gel gör ki benim için ne kadar acımasız.

Kardan adamlarla kaçırılmalar arasında nasıl bir bağlantı kurabilirdim?

Verilmek istenen mesaj neydi?

Gerçekten bir mesaj mıydı yoksa sadece kafa karıştırmaktan ve dikkatleri başka bir yöne çekmekten mi ibaretti?

Bulduğum kartpostalı Esmer Başkomiser ile paylaşmalı mıydım? Paylaşsam nerede bulduğum konusunu nasıl aşacaktım?

Kartpostalı elime alıp arkasındaki mesaj alanını inceledim. Sol tarafı mesaj yazmak için boştu. Sağ tarafında da adres yazmak ve pul yapıştırmak için matbu çizgiler ile pul kutusu bulunuyordu. Tıpkı önceki bulduğumuz gibiydi. Tek farkı bunun diğer köşesi yanmıştı.

Yanık kısma dikkat kesildim. Parmak ucu büyüklüğündeki kısmı yanmanın etkisiyle yok olmuştu. Yok olan kısmın devamında ise bozuk para büyüklüğünde karartı vardı. İs kaplamıştı. Karartı olan yere doğru eğilip daha dikkatle baktım. Sanki yanmadan önce üzerinde bir yazı varmış gibiydi. Parmağımla isli yerlere hafifçe dokundum. İslerin bir bölümü parmağıma yapışınca alttaki yazı daha da belirginleşti. Yazıya dikkat kesilerek okumaya çalıştım. Alt alta sıralanmış üç kelime... Sanc... Ofse... Anka....

Kaç gündür elimde olan kartpostalda bu detayı kaçırdığım için kendime kızdım. Okuyabildiğim yazıyı bir kâğıda not aldım.

Sanc

Ofse

Anka

Ofse, ofset olabilirdi. Anka da Ankara... Bir anda, "Matbaa ismi bu!" diyerek heyecanlandım. Sanc harflerinden ne üretebileceğimi düşünürken aklıma internete girmek geldi. Bilgisayarıma döndüm ve arama motoruna Sanc Ofse Anka yazıp arattım.

Ekranda bir yazı belirdi.

Bunu mu demek istediniz: Sancak Ofset Ankara

Hemen tıkladım ve Sancak Ofset Ankara aramasıyla devam ettim. Evet, hâlen aktif olan Ankara matbaalarından birisiydi. Belki bir şeyler çıkar umuduyla matbaanın adresini not aldım ve vakit kaybetmeden yola koyuldum.

Matbaa Ostim tarafındaki iş merkezlerinden birisinde görünüyordu. Ostim sanayi bölgesinin girişinde. Yaklaşık yarım saat sonra iş merkezinin bulunduğu alana ulaşmıştım. Arabayı uygun bir yere park edip yaya olarak iş merkezinin girişine geldim. Sancak Ofset logosu iş merkezinin girişindeki panoda sıralanan firma logolarının arasında yer alıyordu. Birinci kat, sekiz numara...

İş merkezindeki dükkânlar çoğunlukla matbaalar ve promosyon ürün yapan firmalarca kiralanmıştı. Koridorlarda paletlerin üzerine yığılmış kartonlar ve çeşitli ebatlardaki kâğıtlar hazırda duruyorlardı.

Paletlerin arasında ilerleyerek Sancak Ofset'i buldum. İki geniş kapısı sonuna kadar açıktı. İçerideki baskı makineleri gürültüyle çalışıyordu. Baskı makinelerinin başında genç ve orta yaşlarda çalışanlar bulunuyordu. Makinelerin sıcağından olacak, belden yukarılarında sadece atletleriyle çalışıyorlardı. Kapıda beni fark edince, giyimlerinden dolayı çekinip makinelerin arkasına doğru çekildiler. İçlerinden birisi, "Âdem abi, kapıya baksana," diye seslendi.

Bunun üzerine asma kat gibi görünen yerin altından normal giyimli, ben yaşlarda biri ayaklandı ve bana doğru geldi.

"Buyurun hanımefendi?"

Çantamdan kartpostalı çıkardım. "Kolay gelsin, size bir şey danışmak istiyorum," dedim ve kartpostalı uzattım.

Âdem, meslek alışkanlığından olsa gerek kartpostalı eline alır almaz hemen arkasını çevirdi. Yanık kısma doğru baktı. İlk başta kendi isimlerini göremedi. Hemen sonra gözüne yaklaştırıp dikkatle baktı.

"Bunları siz mi basmıştınız acaba?"

Kendi firmalarının ismini görünce, "Sanırım biz basmışız," dedi, "ama bu çok eski."

"Evet. Ben de öyle düşünüyorum. Ne zaman bastığınızı, kimin için bastığınızı öğrenebilir miyim?"

Bu sorumdan sonra beni hızlıca süzdü. Polis olduğumu hissetmişti sanırım. Ama sormadan eliyle asma katı işaret etti.

"Ben bilmem ama babam bilir. Bayram Usta. Üst katta."

İşaret ettiği yöndeki merdivenlere doğru yürüdüm. İş yerinin içine sonradan bir asma kat eklenmişti. Yazıhane gibi kullanılıyordu.

Merdivenleri çıkıp yazıhaneye giriş yaptım. Bayram Usta, eski bir masaya oturmuş, telefonla görüşüyordu. Beni fark edince başını hoş geldin dercesine salladı ve sandalyelerden birisini işaret etti.

Birkaç dakika sonra konuşmasını bitirdi ve güleç bir ifadeyle bana döndü.

"Hoş geldiniz."

"Hoş buldum. Bayram Usta sizsiniz galiba."

"Evet, benim."

Kartpostalı bu kez Bayram Usta'ya uzattım.

"Bunu siz mi basmıştınız?"

Masanın üzerinde duran gözlüğünü takıp tıpkı oğlu gibi arka kısma baktı.

"Nereden buldunuz bunu... Çok eski bu. Evet, biz basmıştık. Zaten yanık kısmında logomuz var."

"Ne zaman bastığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Valla nereden baksan yirmi yılı var. Belki de yirmi beş sene olmuştur."

Tespit ettiğimiz gibiydi. Çok eski...

"Yeniden bastırmak mı istiyorsunuz? Bunların kalıplarını bulmak da artık mesele. Dijital baskıya döndük yavaş yavaş."

"Hayır, bastırmak istemiyorum. Sadece yakın zamanda mı basılmıştı diye merak ettim. Bir de kime sattığınızı."

"Bir zamanlar bu kartpostallar çok modaydı hatırlarsınız. O zamanlar üç farklı kırtasiye toptancısı sipariş etmişti. Yaklaşık iki yıl boyunca aralıksız bunlardan bastık. Tabii modası geçince de devri bitti."

"Toptancıları hatırlıyor musunuz peki? Yani belki..."

Bu sorumdan sonra gözlüğünü burnuna kadar indirip kafasını öne eğdi. Gözlüğünün üzerinden ters ters bana baktı.

"Ne için soruyorsun bunları kızım?"

Bayram Usta güvenilir birine benziyordu. Görmüş geçirmiş olduğu her hâlinden belliydi. Daha detaylı bilgi alabilmem için polis olduğumu söylemekte bir sakınca görmedim.

"Polisim ben. Bir soruşturma için. Olay yerinde bu kartpostalı bulduk."

Bunu duyunca irkildi. Gözlüğünü yukarı ittirip bu kez öndeki kardan adam görselini daha yakından inceledi.

"Belki de o zamanlar bundan hiç yoksa beş yüz bin tane basmışızdır. Dediğim gibi toptancıların siparişleriydi. Onların siparişlerine göre üretiyorduk. Toptancılar da kırtasiyelere ve belli marketlere dağıtıyordu. Binlercc yerde satılmıştır. Ankara dışı da dahil... O toptancıların ikisi battı. Birisi de birkaç yıl çalışıp kitap yayıncılığı sektörüne yöneldi. Artık kırtasiye işiyle uğraşmıyor."

Yine dipsiz bir kuyu, yine kör karanlık...

Önceki kartpostal geldi aklıma. Arda'nın kaçırıldığı yerde bulunan ve soruşturma dosyasıyla Asayiş Şube'ye giden. Onda herhangi bir matbaa ismi yoktu.

"Peki tüm kardan adamlı kartpostalları siz mi bastınız o dönem? Yani arkasında sizin isminiz olmayanları da?"

"Yok. Logo yoksa bizim değildir. İstanbul Topkapı'daki matbaacıların işleridir. Biz bastıklarımızın hepsine kendi bilgimizi koyduk."

"Nereden anladınız peki İstanbul Topkapı matbaacılarının işi olduğunu?"

"O zamanlar şu simlerden her matbaa basamıyordu. Ankara'da sadece biz. İstanbul'da daha yaygındı. Aracılar bastırıp Ankara'ya sevk etmiştir. Yoksa logo ya da matbaanın ismi olurdu."

"Aracılardan kastınız nedir?"

"Kendi matbaası olmayan ama böyle malzemeler üreten kişiler. Her türden basım işini alırlar, farklı farklı matbaalara bastırıp kendi basmış gibi müşteriye yollarlar. Fason üretim işte."

Bayram Usta'nın anlattıklarından sonra sessizliğe bürünmüştüm. Kartpostallar üzerinden başka bir yol bulabilir miyim diye düşünüyordum.

"Sıkıntılı bir durum mu var kızım?"

"Sayılır," diye yanıtladım, "bakalım, çözeceğiz."

"Yani işinize yarar mı bilmem ama şu batmayan toptancı ile hâlâ irtibatım var. İstersen arar sorarım. Ama az çok alacağımız yanıtlar belli."

Boşluk bırakmamak için, "Olur," dedim, "sizin için sorun olmazsa."

"Ne sorunu olacak..." diye mırıldandı ve telefonunu eline aldı. Aramayı yaptıktan sonra benim de duymam için hoparlöre aldı.

Karşı taraf telefonu yanıtladıktan sonra hâl hatır faslını hızlıca geçti. Hemen sonra da konuya girdi.

"Şu bana yıllar önce bastırdığınız kartpostallar vardı ya? Kardan adamlı. Hatta simli olanları da vardı. Toplu bir basım yapmıştık size o dönem..."

"Evet. Hatırlıyor gibiyim abi."

"Onlardan hiç elinizde var mı? Bir müşterim için lazım."

"Bayram Usta, kaç yıl önceki malı soruyorsun. Ne gezer bizde?"

"Ne bileyim, belki depoda kıyıda köşede elli yüz tane falan kalmıştır diye."

"Yok yok, zaten son partiden sonra kırtasiye işini bitirdik. Sağa sola elimizde ne kadar mal varsa ucuza dağıttık. Kalan malları da Çocuk Esirgeme Kurumu'na bağışta bulunmuştuk o zamanlar depoyu boşaltmak için. Eldeki tüm kartpostallar da o bağışta gitti zaten."

Bayram Usta yanıtını aldıktan sonra konuştuğu kişiyi usulen çay içmeye davet edip telefonu kapattı. Bilgi alırken gizliliğe dikkat etmesi hoşuma gitmişti.

"Maalesef kızım. Bunlarda da yok."

"Çok teşekkür ederim ilgilendiğiniz için," diyerek ayaklandım. Bayram Usta'yla vedalaştıktan sonra asma katın merdivenlerinden indim. Merdivenler biterken telefonum çaldı. Arayan annemdi.

"Devin, kızım, Beyhan Bey'e ancak ulaştım şimdi. Bana değil de bizzat o iş adamına teşekkür etsin dedi. Bir saate onun yanında olacakmış. Bizi de bekliyor."

23. Bölüm

Bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum.

Fuat Cansay'la görüşmek ve bizzat ona teşekkür etmek...

İçimde adeta volkanik bir patlama gerçekleşse de hiç belli etmeyecek ve bunu yapacaktım. Fuat Cansay'ın gözlerine bakacak, ona teşekkür ederken bakışlarında Asrın'ı arayacaktım.

"Tamam anne. Sen hazırlan, seni almaya geliyorum."

İş merkezinden çıktıktan sonra arabama bindim. Dikiz aynasına yaklaşıp saçlarımı düzelttim. Ardından makyajımı tazeledim. Her zamanki gibi kırmızı rujumu da sürdüm. Düşmanım, karşısına çıktığımda çocuğunu kaybetmiş çaresiz anneyi değil, güçlü, bakımlı, vazgeçmeyen kadını görmeliydi.

Makyajımı bitirdikten sonra derin bir nefes aldım. Fuat Cansay'la görüşmeye henüz hazır değildim fakat mecburdum. Katlanmak zorundaydım. Tekrar derin bir nefes aldım ve kontağı çevirdim.

Annemi aldığımda keyifli olduğu her hâlinden belli oluyordu. Beş metre öteden ben çok pahalıyım diye bağıran o havalı siyah kürkünü giymişti. Kısa saçları her zamanki gibi fönlüydü. Yüzünde benimkinden daha fazla makyaj vardı. Zafer kazanmış gibi bir edayla, sanki torunu kaçırılmamışçasına mutlulukla arabaya bindi. Kızının uysallaşması ve Ankara'nın önemli bir iş adamıyla görüşecek olması belli ki onu heyecanlandırmıştı.

"Bak çok iyi düşündüm kızım bunu. Adamlar zor günümüzde destek oluyorlar bize."

İçimden annemi yine terslemek geliyor olsa da yapmadım.

"Haklısın anne. Teşekkür etmemiz şart."

Annem arka arkaya sıraladığı birkaç övgüden sonra Asrın'ı nihayet sorabildi.

"Henüz bir gelişme yok anne."

Beyhan amca bizi Fuat Cansay'ın Oran'daki ofisine çağırmıştı. Annemi aldıktan sonra Oran'a doğru devam ettim.

Yol boyunca annemin, babamın arkadaşı ve eski devresi olan Beyhan amcayı öve öve bitirememesini ve rahmetli babamın erkenden emekli olmasından kaynaklı veryansınlarını dinledim. Emniyet müdürü eşi rütbesini beğenmiyordu annem, müsteşar, hatta bakan eşi olma hayalleri kuruyordu galiba. Babamdan sektirdiği konuyu bana getirdi. Mesleğimde kariyer yapmam ve benim de Beyhan amca gibi yükselmem gerektiğini sıkı sıkı tembihledi. Kızını hazır söz dinler hâlde bulmuşken önceden dizginlediği tüm arzularını sıralıyordu.

Oran'a gittikten sonra navigasyondan Fuat Cansay'ın başında bulunduğu Cansay Holding'i işaretledim. Sekiz dakika gösteriyordu. Anneme tahammül etmem gereken sekiz dakika daha...

Holding ağaçların içindeki bir alana iki farklı bina olarak kurulmuştu. Eski mimarileri andıran iki katlı ve beyaz renkli taş bina Fuat Cansay'ın makamıydı. Hemen arkasında olan yüksek katlı binayı ise holdingin çalışanları kullanıyordu. Nizamiye kapısındaki korumalar, girişteki damperli güvenlik sistemleri ve onlarca kamerayla özel bir holdingden çok, önemli bir askeri kurumu andırıyordu.

Girişe vardığımızda camları açtım. Güvenlik görevlileri daha yaklaşmadan annem hemen seslendi.

"Fuat Bey bekliyor bizi. Beyhan Bey'le birlikte. Aylin Sarıoğlu ben."

Güvenlik görevlisi elindeki dosyayı inceledi.

"Devin İnci Taşan olarak bilgilendirme var bizde."

Görevlinin bu yanıtı annemin hevesini kırmıştı. Ama yine de bozuntuya vermedi.

"Aylin Sarıoğlu Taşan ve Devin İnci Taşan, evet," diye düzeltti. "Kızım olur. Burada."

"Buyurun, arabayı şu sağdaki otoparka bırakın. Arkadaşlarımız size eşlik edecekler."

Ben arabayı park ederken arkamızdan takım elbiseli başka bir görevli koşup gelmişti. İnmemizle birlikte, "Buyurun," diyerek bize refakat etti.

Fuat Cansay'ın makam odasının girişinde korumalar vardı. Korumaların hemen yanında Beyhan amcanın korumaları da çay içiyorlardı. Refakat eden görevli onlara selam verdikten sonra sekreteryaya götürdü ve "Fuat Bey'in misafirleri," diyerek bizi takdim etti.

Sekreteryadaki genç ve bakımlı kadın, "Devin Hanım galiba," diyerek ayağa kalktı. Benden önce annem davrandı ve onayladı.

"Evet. Devin İnci Taşan ve Aylin Sarıoğlu."

Genç kadın, "Hemen alıyorum," deyip telefona uzandı. Telefon görüşmesinin ardından sağdaki büyük kapıya kadar eşlik etti.

Kapı açılır açılmaz odadaki ihtişam kendini belli ediyordu. Annem heyecanla benden önce davrandı ve içeriye girdi. Ardından da ben adım attım. Yüzüme zoraki bir tebessüm yerleştirerek...

Beyhan amca, "Aylin Hanım hoş geldiniz," diye seslendi. Fuat Cansay'la misafir koltuklarında çapraz oturuyorlardı. İkisi de bacak bacak üstüne atmıştı ve ellerinde purolar vardı. Beyhan amca purosuyla, Fuat Cansay ise purosunu tablaya bıraktıktan sonra ayağa kalktılar.

"Tanıştırayım Fuat Bey, Aylin Hanım ve kızı Devin. Benim aile dostlarım. Size bahsetmiştim."

Annem önden, ben arkasından sırayla tokalaştık. Fuat Cansay'la göz göze geldiğim an içimdeki nefret birikintisi sanki gözlerimden fışkıracak gibi oldu. Yeşil bakışları hafızama zehirli bir yılan gibi kodlanmıştı.

Tokalaşma faslının ardından gösterdikleri yerlere oturduk. Hızlıca odaya göz gezdirdim. Masif ahşap masanın önünde ikişer kişilik iki tane bordo deri koltuk vardı. Yerler halı kaplıydı ve ofisin içi pek çok dekorasyon ürünüyle donatılmıştı. Pencereleri yere kadar cam olan geniş ofisin içinde bir de toplantı odası bulunuyordu. Zenginliğini ve zenginliğinin görgüsüzlüğünü odadaki tüm detaylarda görmek mümkündü. Hemen ardından da bakışlarımı Fuat'a çevirdim. Boyalı olduğu her hâlinden belli siyah saçları, yaptırılmış bembeyaz dişleri, ince bıyıkları ve yılan bakışlarıyla gülümsüyordu. *Tam bir ayıgovan,* diye geçirdim içimden. Atletik bir vücudu vardı. Üzerindeki krem takım elbiseyle sanki bir davetten çıkmış gibiydi.

Beyhan amca ise onun tersine devlet görevi çizgisine uygun koyu bir takım giyinmişti.

Söze nasıl başlayacağım diye kıvranırken Beyhan amca açılışı yaptı.

"Devin kızım size teşekkür etmek istedi Fuat Bey. Nazik davranışınız için."

Fuat'tan yanıt gelmeden annem atıldı hemen.

"Gerçekten çok düşüncelisiniz Fuat Bey. Hele de bu sıkıntılı günlerimizde."

Annem ve Beyhan amcanın cümleleriyle böbürlenen Fuat yüzündeki sırıtışla bana baktı.

"Rica ederim. Devin kardeşimizin bu zor gününde yanında olmak mutluluk verici."

Hâlen ağzımı açamamıştım fakat artık konuşmak zorundaydım.

"Çok teşekkür ederim Fuat Bey. Anlayışınız için."

Bu cümleyi kurmak yerine dilimi koparıp atmayı tercih ederdim. Ama Asrın...

"Devin kardeşimle tanışıklığımız pek dostane şartlarda olmadı Beyhan Bey. Karşılıklı birbirimizi yanlış anlamalarımız oldu maalesef. İnsan ilişkilerinde olur böyle şeyler. Sonrasında daha sağlıklı diyaloglar kurulmasını da sağlar. Önemli olan kötü gün dostu olabilmek. Kardeşimizin bu kötü gününde yanında olmayacağız da ne zaman olacağız değil mi?"

Dostluğunu da bahşetmişti soysuz!

"Çok sağ olun Fuat Bey, dostluğunuz gerçekten çok kıymetli."

Yine annemden gelmişti yanıt. Fuat'ın benden beklediğini çok iyi biliyordum.

"Maalesef zor günler. Ben de emniyetteki arkadaşlarla görüştüm. Konunun takipçisiyim. Ellerinden geleni yapıyorlar Devin'in oğlunu bulabilmek için."

Beyhan amca da üzerine düşen görevi yerine getirmişti.

Fuat, "Hâlâ bir ilerleme yok sanırım Devin kardeşim?" diye sorarak doğrudan beni muhatap aldı bu kez. Tam cevap verecektim ki kapı çaldı ve çalışanlardan biri odaya ilk girdiğimizde söylediğimiz kahveleri önümüzdeki sehpalara koydu. Kahve fincanlarının kenarları bile altın varaklıydı.

Boğazımı temizleyerek devam ettim. "Henüz yok. Araştırmaya devam ediyoruz."

"Sen bizim Göktan'ın kardeşiyle evliymişsin sanırım eskiden. Bunu yeni öğrendim."

"Ah Göktan'ı çok severiz. O da Devin'i kardeşi gibi sever."

Yine annem...

Gerçekten yeni mi öğrenmişti yoksa numara mı yapıyordu anlayamamıştım.

"Evet. Çok oluyor Levent Bey ile boşanalı. Ama görüşüyoruz sürekli, bir sorunumuz yok."

"Geçen gün büyük bir operasyon yapmış sizinkiler. Bu diğer kayıp çocuklarla alakalı. O çocuklardan da bir haber yok galiba."

Fuat ısrarla benimle konuşmaya devam ediyordu.

"Maalesef. O operasyondan da bir şey çıkmadı." Sinirlerimin daha da depreşmemesi için göz kontağı kurmamaya çalışıyordum.

Verdiğim yanıttan sonra Fuat'ın karşılığı herkesi şaşkına çevirdi.

"Nezarethaneden de birisi kaçmış diye duydum. Çok tuhaf bir olay. Koca emniyetin içinden adam kaçması."

Bardağı taşıran damla bu olmalıydı artık. Kibirli bir söylemle emniyet teşkilatını küçümsemesi... Sanki tüm teşkilat beceriksizmiş gibi. Sanki alttan alta, "oğlumla uğraşana kadar işinizi düzgün yapın" der gibi...

Bildiğim tüm hakaretler dilimin ucuna kadar gelmişti ki Beyhan amcanın araya girerek söyledikleriyle frenledim.

"Aa, benim bundan haberim yok. Kaçan kişi çocukların kaçırılmasıyla mı ilgiliymiş?"

"Hayır, değil. Daha önceden hakkında yakalama kararı bulunan sıradan bir hırsız sadece."

O an gelmişti. Asrın'ı Fuat'ın gözlerinde aramam için işaret fişeği... Nezarethaneden firar olayını Beyhan amcadan öğrenmemişti Fuat. Kesinlikle başka kaynakları vardı içeride ve demek ki bu soruşturmayı ve yapılan operasyonu yakından takip ediyordu.

"Bu arada bayağı hâkimsiniz olan bitenlere Fuat Bey, tebrik ederim," diyerek devam ettim ve zarfımı attım.

"Çevrem biraz geniştir malum," diyerek geri adım attı, "geçen bir ortamda konuşuluyordu."

"Yalnız bahsettiğiniz firar olayı çok sıcak bir gelişme," diyerek anında karşılık verdim. Gözlerimi gözlerine dikmiştim. Savunmasız kaldı. Bir an bocaladı. "Sıcağı sıcağına size ulaştığına göre yakın zamanda olmalı görüşmeniz," diye devam ederek ortamı yumuşattım.

Fuat'la aramızda o andan itibaren gizli bir iletişim başlamıştı sanki. Açığını yakalamıştım ve bunun sadece o farkındaydı. Yumuşatma hamlemle bu iletişimin ikimizin arasında kalacağını hissettirmiştim.

"Çok haklısın. Kafam meşgul olunca günleri karıştırdım," diyerek toparladı. Mesajımı almıştı. "Bu sabah adliyeden birkaç savcı ve hâkim arkadaşla kahvaltı yaptık. Onlardan duymuştum."

Devamındaki yanıtı ise tam bir geri bildirimdi işte. Mesajı aldığına dair geri bildirim. Güçlü olduğunun gizlice altını çizerek.

"Yoğun çalışıyorsunuz, karıştırmanız çok normal," diyerek gülümsedim.

Beyhan amca ve annem aramızdaki diyaloğun tamamen doğal aktığını zannederlerken, Fuat Cansay kolay bir lokma olmayacağını belli etti. Satranç tahtasındaydık sanki. Karşılıklı hamlelerimizi sıralıyorduk. Sıradaki cümlesiyle iplerin tamamen elinde olduğunu gösteren hamlesini yaptı ve şah çekti.

"Kadri de vardı yanımızda. Kadri Gürsu. Belki tanırsın. Ayrıca Asrın'ın bulunması için ben de elimden geleni yapmak isterim."

Damarıma damarıma basmaya devam ediyordu. Ama yapmayacaktım. Sakinliğimi koruyacak ve ona istediğini vermeyecektim.

"Çok teşekkürler," diye karşılık verdim, "yeterince yardımcı oluyorsunuz zaten."

Bu karşılığımdan sonra sorduğu soru ise beni mat etmeyi kafaya koyduğunun işaretiydi.

"Bir de kartpostal olayı varmış sanırım. Çocukların kaçırıldıkları yerlerde. Kartpostallardan bir şey çıktı mı?"

24. Bölüm

Fuat Cansay'ın yanından çıktığımda öfkeden sinir krizi geçirmenin eşiğine gelmiştim. Kadri Gürsu'nun ismini geçirerek resmen benimle dalga geçmişti. Yeterince yıpranmış olan sinirlerimi yeniden hoplatmayı başarmıştı. Kartpostalların konusunu açaraksa yerle bir etmişti.

Emniyet kemerimi takarken anneme çaktırmamak için derin derin burnumdan soludum. Bir an önce holdingin sınırlarından çıkmak istiyordum.

Annem daha arabaya biner binmez, "Ne güzel görüşme oldu bak," diye girizgâhını yapmış ve Fuat Cansay'ın Asrın'ın bulunmasına yardımcı olacağını söylemesine methiyeler düzmeye başlamıştı.

Hiç yanıt vermeden hemen hareket ettim. Annem Fuat Cansay güzellemelerini bitirip Beyhan Karaca'ya geçmişti. Yaşadığım depremin etkisi bitmeden artçı depremleri de annemden yaşıyordum.

Tahammül sınırlarımın sonuna ulaştığımda annemi zar zor bırakabilmiştim evine. Annemi bıraktıktan sonra hemen kendi evime geçtim. Bir an önce sakinlemek istiyordum.

Eve vardığımda Sevde çıkmak için hazırlık yapıyordu. Beni görünce şaşkın şaşkın yüzüme baktı. "Asrın'la ilgili kötü bir haber mi var yoksa Devin Hanım?" diye merakla sordu.

"Hayır," diye yanıtladım, "nereden çıkardın bunu?"

"Yüzünüz bembeyaz olmuş, sabah çıkarken çok iyiydiniz."

Üzerimdeki sinir ve gerginlik yüzüme de yansımıştı demek...

"Yok yok, iyiyim. Asrın hakkında da ne iyi ne de kötü haber var."

İçeri girdikten sonra salona geçtim ve koltuğa bıraktım kendimi.

"Yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Hiç iyi görünmüyorsunuz. Şekeriniz falan düşmüş olmasın."

"İyiyim iyiyim, meraklanma. Yemeğe de dışarı çıkacağım zaten. Sen çıkabilirsin."

Sevde beni o hâlde bırakmaya pek niyetli değildi. Ama ısrar etmekten çekindi.

"Ben çıkıyorum o zaman izninizle. Yarın öğlen gibi geleceğim. Sabahtan hastanede randevum var. Sargı değişip flaster gibi bir şey takılacakmış sanırım."

Sevde çıktıktan sonra duramadım ve arka arkaya sigara yaktım. Fuat Cansay fena hâlde dengemi bozmuştu. Her nefesimde görüşmenin detaylarını sakince düşünmeye çalıştım.

Kayıp çocuklar soruşturmasını özel olarak takip ettiği kesindi. Asrın olayını ve beni de... Firar konusunu savcı ve hâkimlerden öğrendim cümlesi ise büyük ihtimalle palavraydı. İçeriden bilgi aldığı kaynağını afişe etmemek ve üzerimdeki baskısını devam ettirmek için bunu uydurmuştu.

Peki en önemli soru?

Tamamen bana karşı kişisel bir nefret beslediği için mi soruşturmayı bu denli yakından takip ediyordu yoksa gerçekten kaçırılma olaylarında parmağı var mıydı?

Kadri Gürsu ismini konuşmada geçirirken bana vermek istediği mesaj tam olarak neydi? Basit bir üstünlük kurma çabası mı yoksa tüm olan bitenlerin kontrolünün bizzat kendi elinde olduğunu hissettirme gayreti mi?

Kartpostal konusu ise en fecisiydi. İçerideki kaynaklarının ne denli güçlü olduğunu mu göstermek istiyordu yoksa...

Yoksa...

Yoksa'dan sonrasını düşünmeye bile tahammülüm yoktu.

Ve bakışları... Ben ne kadar güçlü görünmeye uğraşsam da acı çektiğimi fark ederken gözlerinin içindeki o ışıltı... Narsistik bir tutumla yaşadığı bir davranış bozukluğu mu yoksa tüm planlarının tıkırında işlediğini görmenin vermiş olduğu haz mı?

Yepyeni sorular ve yepyeni boşluklar...

Derin düşüncelere dalmışken saatin ilerlediğini son anda fark ettim. Ruslan'la görüşmemiz vardı. Saatimi kontrol ettikten sonra apar topar hazırlandım ve yola çıktım.

Yaklaşık yirmi dakika araba kullandıktan sonra Mogan Gölü'ne girmek üzereyken Levent aradı. Otoparkta beklediğini söyledi. Arabayı park ederken yanımda bitti. Arabadan indiğimde otoparktaki diğer arabalar dikkatimi çekmişti. Çok sayıda lüks ve pahalı araba vardı. En ucuzu sanırım benimkiydi.

Levent'le gölün kıyısında yer alan restorana doğru yürümeye başladık. Klasik gelişme var mı sorularıyla... Restoranın girişinden önce önünde üzeri kapalı, bakımlı, büyükçe bir bahçesi vardı. Üzerimdeki montu çıkartıp elime aldım. Levent birden durup bana doğru döndü. "Bu akşam çok güzel olmuşsun," diye fısıldadı.

Levent'ten duymaya pek alışık olmadığım sözcüklerdi bunlar, hele de ortam bu kadar gerginken. Yüzümü ona doğru çevirdim, gözlerini bana dikmiş, ruhuma doğru bakıyordu sanki. Birkaç saniye durdu, başka bir şey daha söylemek için ağzını açtı ancak son anda dudağını ısırarak vazgeçti.

"Teşekkür ederim," diyerek yürümeye devam ettim. Buluşacağımız yer fine-dining bir restorandı. O yüzden kıyafetlerimi de dikkatli seçmiştim. Diz altı siyah dar bir kalem etek ve krem rengi, ince bir ipek gömlek giymiştim. Saçlarımı atkuyruğu yaparak yukarıya doğru toplayıp bebek saçlarımı da her zamanki gibi iyice arkaya yapıştırmıştım. Tabii ki imzam olan kırmızı rujum dudağımda ve stillettolarım da yine ayağımdaydı.

Restorana girmeden önce Levent'e eski kız arkadaşı Eylem'i sormayı düşündüm. En son ne zaman görüştüklerini merak ediyordum. Ondan daha çok merak ettiğimse tabii ki Eylem'in yurtdışına gittiğinden haberinin olup olmadığıydı.

Dilimin ucuna kadar gelmişken birden durdum. Eylem'in konusunu açarsam Levent'i işkillendirebilirdim. Şimdilik bir faydası olmazdı.

Restoranın giriş kapısından geçip ön kısımdaki göl manzaralı masalara yöneldik. İçerisi tahmin ettiğimden çok daha kalabalıktı. Ayrıca sağda solda koruma görünümlü tipler bulunuyordu. Yemek yiyen müşterilerin görebildiğim kadarıyla hepsi erkekti. Çoğunluğuysa ta-

kım elbise ya da klasik giyimlilerdi. Böylesine lüks bir mekânda hiç kadın müşteri olmaması tuhafıma gitmişti.

Şef garson bizi karşılayınca Levent, "Ruslan Bey'in misafiriyiz, bizi bekliyor," dedi. Bunun üzerine şef garson bizi rezerve edilmiş masalardan birine götürdü.

"Ruslan Bey birazdan gelir. Menüye şimdi bakmak ister misiniz?"

Levent, "Olabilir," diye yanıtladı. Menüleri verdikten sonra garson ayrıldı.

"Burası ne biçim yer Levent? Neden hiç kadın yok?" Çantamdan bir sigara çıkartıp yaktım.

Bu sorumdan sonra Levent etrafına bakındı. Ardından, "Bilmiyorum ki neden hiç kadın yok," dedi, "ama mekânın ismini daha önceden çok duymuştum. Göktan çok geliyor buraya iş yemekleri için. Ruslan'a ait olduğunu bugün öğrendim."

Levent yeniden etrafına bakınırken, "Ruslan da geliyor," dedi, "bak şu şişko olan."

İşaret ettiği yöne çaktırmadan baktım. Dar ve kısa paça pantolonlu, beyaz gömlekli, uzun sakallı ve iri yapılıydı Ruslan. Masaların arasında geçerken sık sık duruyor, müşterilere selam veriyordu. Bazı masalarda ise aşırı saygılı davranışlarda bulunuyordu. Dıştan bakıldığında mafyavari bir tip yerine klasik et restoranı işletmecisi görünümü vardı.

Bizim yanımıza ulaşması dakikalar sürmüştü. Aynı girişken ve güler yüzlü tavırlarıyla, "Hoş geldiniz Levent Bey," diyerek elini uzattı. Hemen ardından bana döndü. "Merhaba, ben Ruslan. Siz de Levent Bey'in eşisiniz sanırım."

"Eski eşi. Devin ben de. Memnun oldum."

Levent verdiğim yanıta bozulmuştu. Zoraki bir gülümsemeyle çaktırmamaya çalıştı.

Ruslan, Levent'in yanındaki sandalyeye oturup hâl hatırdan sonra geçmiş olsun dileklerini sundu.

Levent, "Bir gelişme olup olmadığını merak ettik Ruslan Bey, o yüzden görüşmek istedik. Ayrıca Devin de sizinle tanışmak istemişti," dedi.

Ruslan, "Komiserimle ben de tanışmak istiyordum açıkçası, iyi oldu geldiğiniz," diye karşılık verdi.

Bana komiserim diye hitap etmesi çok canımı sıkmıştı. Lafı ağzına tıkamayı istedim o an. Ama mecburen alttan aldım.

"Komiserim, dışarıdan biz nasıl görünüyoruz bilmiyorum ama bizim öyle yanlış işimiz olmaz. Devletçi ve milletçiyiz de. Sizin gibi değerli emniyet mensuplarımıza da saygımızı eksik etmeyiz."

Klişe girişi yapmıştı Ruslan. Yalakalığını da katarak...

"Levent Bey konudan bahsedince çok üzüldük. Elimiz kolumuz biraz uzundur, sevenimiz çoktur. Biz de kendi çapımızda araştırmalara girişik."

"Teşekkür ederim nazik karşılığınız için," diyerek karşılık verdim, "peki hiç mesafe katedebildiniz mi?"

"Araştırmalarımız sürüyor. Her yere haber bıraktım. Hatta bugün sırf bunun için İstanbul'daydım. Oradaki arkadaşlarla yüz yüze görüşmek için. Siz de anlarsınız bu konuları telefonla konuşunca yanlış anlaşılmalar doğabiliyor."

Levent, "Evet, haklısınız," diye araya girdi.

"Şimdilik elimizde bir şey yok. Ama haber ağını fazlasıyla genişlettik. Çocuklarla ilgili birisi bir şey yapsa haberi muhakkak gelir."

Dayanamadım.

"Çocuklarla ilgili ne gibi şeyler?"

Bunun üzerine Ruslan yardım istercesine Levent'e çevirdi bakışlarını.

"Levent Bey'le de konuşmuştuk. Hani aklınıza kötüsünü getirmek istemem ama organ ticareti, çocuk tacirleri, her ihtimali göz önünde bulunduruyoruz."

Sanki emniyet müdürüydü de basına demeç veriyordu. Her ihtimali düşünüyormuş!

"Teşekkür ederim çabanız için. Sizden yana içim çok rahat." Önüme gelen kırmızı şarap kadehini elime alıp tek hamlede kafama diktim. Levent gerildiğimin farkına varmış ve sakin ol dercesine bana doğru bakarak o mavi gözlerini kocaman açmıştı.

"Zaten Kadri abi de sağ olsun sık sık arayıp soruyor. Fuat Bey'in de selamı geldi. Oğlunuzu sağ salim bulmak boynumuzun borcudur."

Şeytan diyor masayı kaldır ve tepesine geçir... Gün içinde yeterince Fuat Cansay'a maruz kalmamışım gibi şimdi de karşıma çıkıyordu. Adam kelimenin tam anlamıyla her masada vardı.

Levent sinirle vereceğim olası bir yanıta engel olmak için hemen araya girdi.

"Sağ olsunlar, sağ olsunlar..."

Ne işim var benim bu adamın karşısında diye kendi kendime ilenmeye başlamıştım. Sabrımın son demlerini yaşıyordum.

Ruslan kendince biraz daha konuştu. Konuştuklarının hepsi de içi boş şeylerdi. Levent'e içten içe çok daha fazla öfkelenmiştim. Böylesine boş bir yoldan medet umduğu için. Konunun sık sık organ ve çocuk ticaretine gelmesini ise bünyem artık kaldırmıyordu. Elbette bir güvenlik teşkilatı mensubu olarak akla gelebilecek en kötü senaryoları ben de biliyordum, bu beyinsizlerin tahmin bile edemeyecekleri vakalara bizzat tanık olmuş, çözümünde rol oynamıştım. Şimdi çocuğunu bulmak için elinden bir şey gelmeyen, bunun yolunu yöntemini bilmeyen, eli kolu bağlı, çaresiz ve güçsüz biri gibi bu yolsuzlardan medet umar görünmeyi kendime yediremiyordum.

Müsaade isteyip yemek yemeden kalkmayı düşündüğüm anda aklıma bir fikir geldi. Ruslan'ın ağzını aramak için, "Bugün de Fuat Bey'in yanındaydım," dedim, "sağ olsun çok ilgileniyor bizimle."

Fuat'ın yanında olduğumu duyan Levent'in gözleri pörtledi. Ruslan'ın ise gözleri aydınlandı.

"Çok değerli büyüğümüzdür kendileri. Elimizden hep tutar. Bugün görüştüğünüzden de haberim oldu. Beni aradı, ne gerekiyorsa yapmam için sıkıladı. Aramızda kalsın dediği için ilkin size diyemedim."

Ruslan oltayı yutmuştu. Levent şaşkın şaşkın bize bakarken devam ettirdim.

"Fuat Bey'le aranız iyi demek sizin de. Mesleki mi?"

Bu sorumla Ruslan da afalladı.

"Evet, yani mesleki sayılır," diyerek kıvırdı, "zaman zaman ticaretimiz oluyor."

Sıkıştırmak ve ağzından daha fazla laf almak için devam etmeye niyetliydim. Ama Ruslan'ın yaptığımız bu görüşmeyi biz çıktıktan sonra Fuat'a aktaracağından hiç şüphem yoktu. Saf ve acı çeken anne rolümü oynamalıydım.

"Oğlumun kaçırılması beni çok sarstı. Sağ olsun Fuat Bey de destek oldu. Ne kadar minnet duysam az kalır."

Ruslan yine boş laflara geçecekken diğer masalardan kalkan bir müşteri bizim masadan geçerken Ruslan'a selam verdi. Ruslan onu fark edince hemen ayağa kalktı.

"Her zaman beklerim vekilim, ayağınıza sağlık, bizi şereflendirdiniz."

Bu tablodan sonra konuyu değiştirdim.

"Buraya sanırım hep önemli isimler geliyor." Suratıma zoraki bir gülümseme yerleştirmiştim.

Ruslan gururlanarak açıkladı.

"Evet, devlet büyüklerimiz, iş insanlarımız hep buradalar. Şu masadakilerden ikisi milletvekili, şuradakiler bakanlık personeli, şuradakiler yüksek yargı üyeleri... Çoğunlukla iş görüşmelerini burada yaparlar. Ara sıra bazı emniyet müdürlerimiz de gelir sağ olsunlar."

Devlet bürokrasinin her kademesinden kişilerin uğrak yeriydi. Güya iş görüşmeleri... Görüşmelerinin çoğunluğunun ihaleler veya rüşvet pazarlıkları olduğunu anlamam zor olmadı. Tam bir gayrimeşru görüşme yuvası... Biraz daha düşününce, mekânın görünen sahibinin Ruslan, görünmeyen patronunun Fuat Cansay olduğundan şüphelenmek işten değildi.

Ruslan'ın bol vatan millet kelimeleriyle dolu söylemleri devam ederken telefonum çaldı. Masanın altından ekrana baktım. Tuğrul arıyordu. Müsaade isteyip kalktım ve tenha bir yere geçip yanıtladım.

"Komiserim, müsait misin?" Sesi heyecanlıydı. "Komiserim iki malumatım var, şimdi haberim oldu ikisinden de."

"Nedir?"

"Birincisi, bu operasyon firarisi dört kişiden ikisi az önce asayişin yol çevirme kimlik uygulamasında yakalanmışlar. Karakola alınmışlar, doğrudan nöbetçi mahkemeye sevk edilmişler."

"Kaçırdık desene... Neyse, sağlık olsun. Diğeri ne?"

Tuğrul'un verdiği diğer haber kalp atışlarımı hızlandırmaya ve bacaklarımın bağının çözülmesine yetmişti.

"Diğer haber zaten önemli komiserim. Semra aradı. Ona verdiğimiz görevde hareket olmuş."

25. Bölüm

Masaya geri dönerken aklımdaki tek şey Semra olmuştu. Bir an önce kalkmalı ve Semra'nın yanma gitmeliydim. Gelişmeleri sıcağı sıcağına takip etmeliydim.

Sandalyeme geri otururken Levent yüzüme bakıyordu. Yaptığım telefon görüşmesinin ardını merak etmişti. Hiçbir şey olmamış gibi yaparak Ruslan'la konuşmaya devam ettim.

"Çevreniz tahmin ettiğimden genişmiş Ruslan Bey."

Gururu okşanan Ruslan yine keyiflenmişti.

"Sağ olsunlar, beni severler komiserim. Sizin gibi birçok kişinin yardımına koşuyoruz."

Yine aynı muhabbetlere girmişti ki ikisinin de fark edeceği şekilde karnımı tutarak yüzüme acı çekiyormuşçasına bir ifade yerleştirdim. İlk fark eden Levent oldu.

"İyi misin Devin?"

"İyiyim. Midemde ağrı var sadece."

Bunun üzerine Ruslan, "Yemekleri söylemediniz mi Levent Bey?" dedi. "Komiserimin karnına açlıktan ağrı girdi."

Levent menüye doğru uzanacakken, "Ben yemeyeceğim," dedim, "midem çok kötü." Bunu dedikten sonra sızlanmaya devam ettim.

"Çorba falan için komiserim. Midenize iyi gelir."

"Çok teşekkürler," diyerek karşılık verdikten sonra, "hatta ben müsaade istesem iyi olur. Midem kaç gündür kıvrandırıyor. Şimdi karşınızda rahat edemem," dedim.

Bu cümlemden sonra hemen ayaklandım. İkisinin de ısrar etmesine fırsat tanımadan, "Siz lütfen devam edin, tanıştığımıza çok

memnun oldum Ruslan Bey," dedim. Daha sonra Levent'e bakıp, "Haberleşiriz zaten sonra," diye lafı ağzına tıktım.

Levent bocalamışken hızlıca Ruslan'la tokalaşıp kaçtım. Restorandan çıktıktan sonra koşar adım arabama geçtim. Hareket eder etmez Tuğrul'u aradım.

"Ne taraftasın Tuğrul?"

"Yoldayım komiserim. Semra'nın yanına geçiyorum."

"Tamam, ben de geliyorum."

Semra'ya verdiğim görevi sadece Tuğrul biliyordu. Asrın'ı kaçıran kişinin kullandığı motosikleti bulduktan sonra Tuğrul'la bir plan yapmıştık. Kaçıran kişinin sığınağa yeniden dönme ihtimalini gözeterek, sığınağı gizlice izleme planı... Bu plan için en uygun isim Semra'ydı.

Sığınağın bulunduğu apartmanda oturan ve beyefendi duruşuyla güvenimizi kazanan Şenol Gemici'nin aracılığıyla yapmıştık planı. Şenol amcanın dairesi ikinci kattaydı. Mutfak balkonu sonradan kapatılmış balkonlardandı. Penceresi arka taraftan apartman girişini ve sığınağın bulunduğu bahçeyi görüyordu. Şenol amca ricamızı kırmamıştı ve Semra'yı bu zorlu görev için evlerinde misafir etmeyi kabul etmişti. Eşi ve kendisi dışında başka hiç kimsenin bu durumdan haberi yoktu. Tül perdeyle kapalı pencerenin arkasından Semra günlerdir bir gelen olursa diye bekliyordu.

Mahalleye vardığımda sokağın girişine yakın Tuğrul ve Semra'yı gördüm. Kuytu bir köşeye geçmiş konuşuyorlardı. Arabayı biraz daha ileriye park edip hemen yanlarına geçtim.

"Komiserim, saniyelerle kaçırdım adamı!"

Beti benzi atan, heyecanı geçmemiş Semra derin derin solumaya devam ediyordu.

"Tamam, sakin ol. Nasıl oldu baştan anlat."

"Komiserim işte yarım saatten biraz fazla oldu. Balkondan aşağıyı izliyordum. Önce apartmanın önünden birisi geçti. Sanırım bahçede kimse var mı diye kontrol etti. Otuz kırk saniye sonra aynı kişiyi tekrar gördüm. Bizim eşkâle çok uyuyordu. Kafasında da motosiklet kaskı vardı. Baştan aşağıya siyah giyinmişti. Sığınağa doğru yöneldi. O esnada görüş açımdan kayboldu. Zaten karanlıktı. Birkaç saniye

sonra da koşarak hemen geri çıktı ve uzaklaştı. Ben de apar topar indim aşağıya. Peşinden gitmeye çalıştım ama hiçbir yerde göremedim. Tuğrul abi gelene kadar sokak sokak koşturdum ama bulamadım."

Semra anlatırken titremeye başlamıştı.

"Komiserim saniyeler içinde oldu hepsi. Yetişmeye çalıştım ama..."

"Tamam Semra... Sen yapacağını yaptın!" dedim ve elimi omuzlarına atıp teskin ettim. Ardından da derin bir of çektim.

"Komiserim, bu asma kilidi değiştirdiğimizi anlar anlamaz topukladı."

Asma kilidin konusu açılınca gözlerim parladı. Tuğrul ne soracağımı anlamıştı.

"Emre'yi aradım. Olay Yeri'ndeki Emre'yi de alıp geliyor komiserim. Birazdan burada olur. Belki kilide yeniden dokunduğunda parmak izi kaldıysa hâlâ bir şansımız var."

Hâlâ bir şansımız var... Umutlanmak. Bunca çıkmazın içerisinde. Artık umutlanmak bile lüks geliyordu bana...

"Etrafa baktınız mı Tuğrul? Belki bu sefer gittiği yönde bir kamera vardır."

"Baktım komiserim de mahalle malum. Zaten her yer karanlık, adam da siyahlar içinde."

Belki bir işe yarar diye yaptığımız planın tutmasına ramak kala elimizden kaçırmıştık. Olacak iş değildi. Keşke etrafa yaya devriye şeklinde takviye personel koysaydım diye hayıflandım. Ama onların da açık alanda ne kadar gizlenseler bile fark edilme riskleri vardı. Bu riski hiç alamazdım.

Of...

"Emreler geldi komiserim."

"Dikkat çekmeyelim Tuğrul. Sadece Olay Yeri'ndeki Emre gitsin baksın."

"Anlaşıldı komiserim."

Tuğrul iki Emre'yi de karşıladıktan sonra Olay Yeri'ndeki Emre'ye durumu anlattı. Emre vakit kaybetmeden işe koyuldu.

Tuğrul, diğer Emre ile birlikte yanıma geldi.

"Semra'nın görevini devam ettirecek miyiz komiserim?"

"Kilidin değiştiğini fark etti sonuçta. Bir daha asla gelmez. Boşa beklemeye gerek yok."

Semra hâlen üzgündü. Hatta kendini suçluyordu. Bu cümlemden sonra araya girdi.

"Komiserim, elimden kaçırdığım için çok üzgünüm gerçekten..."

Benim dışımda kimseye kendini suçlama hakkını vermek istemiyordum.

"Senin hiçbir suçun yok Semra. Tam tersine, içimizdeki en başarılı sonuç senden çıktı. Günlerdir pürdikkat bekledin ve ilk geldiğinde fark ettin."

Tuğrul, "Bak komiserim ne güzel dedi. Daha ne yapacaksın kardeşim?" diyerek bana destek çıktı. Ardından, "Komiserim iki dakika görüşebilir miyiz?" diye ileriyi işaret etti.

Birlikte biraz yürüdük. Tuğrul hemen el altından yürüttüğü çalışmaları anlattı.

"Komiserim, verdiğin isimlerin hepsiyle teker teker görüştüm. Bütün notlarımı aldım. Yarın sahada da çalışmalara başlayacağız."

"Teşekkür ederim Tuğrul."

"Eğer uygunsa Semra'yı da bu iş için değerlendirmek istiyorum. Cevval kız. Ketum da."

"Olur, sıkıntı yok."

"Bu arada komiserim söylemeyi unuttum. Bizim güvercin de yola koyuldu."

"Güvercin mi?"

"Mustafa. Bu gece için Belgrad'a bilet bulmuş. Biraz önce konuştuk. Buraya da gelmek istedi ama uçağı kaçırır falan diye çağırmadım. Benim tanıdık bir doktor var, ona istirahat raporu yazdırıyorum Mustafa için on günlüğüne."

"Buna sevindim işte... İyi yapmışsın rapor olayını."

Sevindim dedikten sonra yeniden ofladım. İçim kararmıştı.

"Komiserim, bu olaya mı sıkıldı canın?"

"Sadece bu değil. Gün boyu yaptığım görüşmeleri bir bilsen..."

Tuğrul meraklanmıştı. Üstünkörü Fuat Cansay ve Ruslan görüşmelerimden bahsettim.

"Ne diyorsun komiserim? Bu adamdan bir şey çıkacak mı? Yani yüz yüze görüştükten sonraki hislerini merak ettim."

"Bilmiyorum Tuğrul... Hislerime de güvenemiyorum şu sıralar. Ama emniyeti, hatta benim yaptığım çalışmaları da gizli gizli takip ediyor. Bundan eminim artık."

"Adam tam bir Şam şeytanı desene komiserim. Ama senin taktik bence işe yarayacak..."

Tuğrul'la bir süre daha konuştuk. Bu esnada Emre'nin bize doğru gelmesiyle ikimiz birden heyecanla ona döndük.

"Maalesef komiserim. Yeni asma kilitte de iz yok."

26. Bölüm

Gece yarısı olmak üzereydi. Yine derin bir umutsuzlukla evin yolunu tutmuştum. Yorgun, bitkin ve elimde koskoca bir sıfırla... Sonuçsuz geçip giden günler kendime olan güvenimi giderek azaltıyordu. Pes edecek değildim ama zamanın dostum olmadığının da farkındaydım. Üstelik ben bu hâldeyken kim bilir günlerdir benden uzakta olan oğlum ne durumdaydı? Bu korkuyla nasıl baş ediyordu? Onu sağ salim bulsam bile hayatı boyunca izi kalacak bu travmayı, bu işkenceyi durdurmak için kaybedecek zamanım kalmamıştı artık.

Arabayı otoparka park edip apartmana giden bahçenin içinden geçerken pat diye birisi önüme çıktı.

"Mide ağrın hemen geçti sanırım."

Refleks olarak elimi belime götürmüş, tabancamı çekmek üzereydim.

"Aman dur Devin!"

"Ne işin var burada Levent!"

"Seni merak ettim. Apar topar kalkınca..."

Şüpheli bakışlarla Levent'i süzdüm. Ne zamandır buradaydı? Yoksa belli etmeden beni takip mi etmişti?

"Yine o tuhaf bakışlarını takındın! Şimdi geldim, otoparka girerken gördüm seni, burada bekledim."

Birlikte eve çıktık. Salona geçtik. İçeri girer girmez Levent hemen başladı.

"Ne diyorsun? Ruslan'dan iş çıkacak mı?"

"İş çıkar diye mafyaya yanaşan sensin. Sen söyle," diye karşılık verdim.

Levent koltuklardan birisine oturdu.

"Yapma Devin. Hemen tersleme. Polis gözüyle ne gördün merak ediyorum."

O an yeni büründüğüm uyumlu Devin rolünü hatırladım. Tavrımı değiştirdim.

"Bilmiyorum Levent. Çok konuşuyor, bir o kadar da boş konuşuyor. Ama her şeye rağmen şansımızı denemeye değer. Bence görüşmemiz iyi oldu. Sonuçta her şey Asrın için..."

Levent verdiğim karşılıktan hoşnut kalmıştı. Uzun zamandır ilk defa kendi başına yaptığı bir işin benim tarafımdan takdir edilmesinin hazzını yaşıyordu. Çektiği acıya rağmen yüzünde masum bir tebessüm oluştu.

"Sahiden sen bugün Fuat Cansay'la mı görüştün? Masada duyunca şok oldum."

"Hiç girme o konuya... Ama evet, görüştüm. Görüşmem ve teşekkür etmem gerekiyordu."

Perde arkasını sormak için ısrar etmedi.

"Sen görüştüysen vardır bir bildiğin..."

Bu cümle de benim hoşuma gitmişti işte. Boşanma sinyallerini ilk aldığımız dönemden sonra Levent beni ilk defa işimden dolayı üstün görüyordu. Tuhaf... En kıymetli varlığımızı kaybettikten sonra doğan bir farkındalık.

"Kahve yapayım mı sana? Senin evin ama teklif edeceğin yok." Gülümseyerek devam etti. "İstersen bir şarap koyayım, neredeyse şişeyi kafana dikecektin ama olmadı."

Ne diyeceğimi bilemedim. Bir şeyler peşindeydi Levent ama anlamadım. "Kahve iyidir," diyerek kafamı salladım. Levent kalkıp mutfağa doğru giderken arkasından seslendim.

Levent mutfağa geçince ben de yatak odasına gittim. Kıyafetlerimi çıkardım. Günlük bir şort ve askılı bir tişört giyip salona geri döndüm. Ankara soğuğu eve uğramamıştı o akşam. İçerisi sıcacıktı. Levent ortadaki sehpayı büyük koltuğa doğru ittiriyordu. Sehpanın üzerinde ise votka şişesi...

"Kahveden hemen vazgeçmişsin."

Arkasında olduğumu fark etmemişti. Birden irkildi. Ardından, "Miden ağrıyor ya, kahve iyi gelmez," diye manalı bir karşılık verdi.

Üzerimdeki stresi alacak en iyi formülü bulmuştu Levent. Yeniden mutfağa gitti ve bu kez bir tepside bardaklar, limonlar, sodalar ve meyve sularıyla döndü. Birden yıllar öncesine gittim. Levent'in yaptığı kokteylleri zevkle içtiğim günlere. Öğrencilik zamanında bir dönemde barda çalışmıştı. Oradan edindiği tecrübe ile kokteyl hazırlama konusunda pek maharetliydi. Eldeki malzemenin ne olduğu hiç önemli değildi. Bir şekilde oranlar ve lezzetli bir karışım ortaya çıkarırdı.

Hiç itiraz etmeden sehpanın aralığından koltuğa çıktım. Koltuğun köşesine geçip bağdaş kurar gibi çömeldim. Levent de yanıma oturdu. Sehpaya eğilip hızlıca bir kokteyl hazırladı.

"Asrın'ın kaçırılmasından beri o kadar çok içiyorum ki..."

Bunu söylerken gözlerini bardağa dikmişti. Sesi titriyordu.

Karşılık vermedim. Uzattığı bardağı alıp kafama diktim.

"Bu Esmer... Nasıl birisi?"

Durduk yere Esmer'in konusu açmasına şaşırmıştım.

"Nereden çıktı bu?"

"Soruşturmayı ona verdiler ya. Asrın ve diğer çocukları bulma görevi onda. Yani işinin erbabı mı yoksa savsaklar mı? Bu açıdan sordum."

"Savsaklamaz. Başarılıdır da. Soğuk görünür, soğuk davranır ama sıkı polistir."

Kadehini tamamen kafasına dikip bitirdi. Benim gün içinde sıkça yaptığım gibi oflayıp geriye yaslandı. Kafasını koltuğun sırtlığına bırakıp tavana baktı.

"Neredesin Asrın..."

Acı çekiyordu Levent. Tıpkı benim gibi. Belki de benden fazla. Ses tonundan, bakışlarından, tavırlarından; her hâlinden bunu çok iyi anlıyordum. Yıllar sonra ortak bir paydada buluşmuştuk. *Asrın'ın acısında.*

"Belli etmemeye çalışıyorum ama kötü bir şey olacak diye o kadar korkuyorum ki Devin. Bir an aklımdan çıkmıyor, bir saniye, bir sali-

se... Kaç gündür uyuyamıyorum; arabada, ofiste, nerede denk gelirse sızdığım kadar..."

Levent'i izliyordum. Son yıllarda her anlamda güçlenen Levent'i. Yüzündeki çizgiler ilk defa belirginleşmişti. Acının çizgileri. Birkaç saniye sonra gözlerini sıkıca yumdu. Kirpiklerinin arasından gözyaşı süzüldü.

"Belli ediyorsun, hem de çok..." diye sessizce fısıldadım. Şakağına kayan gözyaşına uzandım. Parmağımla dokundum.

En son ne zaman dokunmuştum acaba Levent'in yüzüne...

Parmağımı geri çekerken uzaktaki elini birden uzattı. Bileğimden yakaladı. Parmaklarımı avcunun içine sarıp karnına indirdi. Öylece tuttu. Konuşmadan. Ses çıkarmadan. Normal zamanda asla izin vermezdim bu hareketine. Hatta terslerdim de. Ama o an bedenimin kontrolü artık sanki bende değildi. Sanırım benim de ihtiyacım vardı buna. Aynı acıyı çektiğim bir insana sığınmaya. Eski eşim de olsa bu kişi Levent'ten başkası değildi...

Bir süre öyle kaldıktan sonra doğruldu. Sehpaya doğru eğildi ve yeni bir kadeh daha hazırladı. Göz ucuyla benim kadehimi de kontrol etti. Azaldığını görünce elimden aldı ve bana da doldurdu. Benim kadehimi uzattıktan sonra kendi kadehini yine tepesine dikti. Tek seferde. Yutkunarak içerken âdemelmasının yukarı aşağı hareketlenmesini yakından gördüm. Yine yıllar sonra.

Üst üste içtiği içkiden sonra hareketleri yavaşlamıştı. Nefes alıp verişi ise tam tersine... Bana doğru hafifçe kaykıldı. Ona yakın duran diz kapağımın üzerine elini koydu. Bakışlarını yine tavana dikip eliyle diz kapağıma dokunmaya başladı.

"Özlemişim sana dokunmayı Devin..."

Uzun bir sessizliğinden sonra ilk cümlesi bu olmuştu. Bana dokunmak ve özlemek...

Ne amaçla demişti bunu?

Karşılık vermedim. Sessizce onu izlemeye devam ettim. Uzunca bir süre kıpırdamadı. Sadece parmakları diz kapağımda hareket etti. Daha sonra aynı parmaklar bu kez baldırlarıma doğru hareketlendi. Uzun zamandır tatmadığım bir his. Tuhaf olmuştum. Yaşadığım his-

sin ne olduğunu çözemedim. Bana dokunmasına asla müsaade etmeyeceğim adamın bacaklarıma dokunması iyi geliyordu. Belki sürekli düşünen, kurgulayan, suçlayan, kendini yiyip bitiren beynim devre dışı kalsın da bedenim bir süreliğine olsun kontrolü alsın istemiştim, kim bilir?

Ben kendi hislerime yabancıyken Levent ne hissediyordu acaba? Hangi duyguyla dokunuyordu bana. Acısını paylaşmak ve teselli bulmak için mi? İçinde bana karşı sakladığı şefkatini sunmak için mi? Yoksa o da tüm acıları bastırmak ve beynini uyuşturabilmek adına haz yaşamak istediği için mi?

Ya da en kötüsü, hepsi birden mi?

28 Ekim

Asrın, oğlum...

Yine sensiz geçen bir günün ızdırabıyla zorlandığım bir andayım.

Neyse ki baban yanımdaydı.

Uzun zaman olmuştu onunla böylesine oturmayalı...

O da çok acı çekiyor.

Gözlerindeki acıyı tanıyorum.

Sen acısı.

Keşke her şeyi onunla paylaşabilsem.

Keşke her şeyi o da bilse...

Ama şu an yapmam, yapamam...

O da buna katlanmak zorunda.

Sonuçta her şey seninle tekrar geçireceğimiz o güzel günler için.

Bir daha hiç ayrılmayacak ailemiz için.

Sen, ben ve baban...

Seni çok seven

Annen

— 8. GÜN —

27. Bölüm

Uyandığımda saat on biri geçmişti. Saatin bu denli geç olduğunu fark edince panikle yataktan fırladım. Arayan soran var mı diye telefonumu kontrol ettim. Dört cevapsız arama vardı. Birisi Tuğrul, diğerleri şubedeki diğer personellerdi. Tuğrul ayrıca mesaj da atmıştı.

"Komiserim uyuyorsunuz galiba. Arkadaşlar bilgi vermek için aramışlar. Rutin şube işleri, ben takip ediyorum."

Tuğrul'un mesajıyla rahatlamıştım. Önemli bir konu olsaydı haberdar ederdi mutlaka. İnce düşüncesi sayesinde kısa süreli panikten kurtuldum.

Salona gittiğimde Levent koltuğun üzerinde sere serpe uyumaya devam ediyordu. Yarı çıplak bir hâlde. Ses çıkarmadan yatak odasına geri döndüm ve hızlıca duş aldım. Duştan çıktıktan sonra kıyafetlerimi giydim. Salona gidip Levent'e uyanması için seslendim.

Levent zar zor uyandı. Uyanır uyanmaz başını tuttu. Boş şişelerden gecenin onun için daha uzun sürdüğünü anladım.

"Duşa gir istersen. Rahatlarsın. Temiz havlu var banyo dolabında."

Levent bitkin bir hâlde, "Çok iyi olur," dedi, "yatak odanı da kullanabilir miyim?"

"Tabii."

Sevde henüz gelmemişti. Hastanede randevusu vardı. Çay demlemek için su ısıtıcısının düğmesine bastım. Buzdolabını açıp kahvaltı-

lık neler çıkarabilirim diye bakındım. Gözüme ilişen kahvaltılıklarla masayı hazırladım.

Kısa bir süre sonra kapı tıkırtıları duydum. Ardından dış kapı açıldı. Sevde, "Günaydın Devin Hanım," diyerek içeriye girdi. Mutfağın kapısından el sallayıp portmantoya eşyalarını bıraktı. "Günaydın Sevde," diye karşılık verdim. Aklıma salondaki şişeler geldi. Kahvaltı hazırlığını bırakıp salonu toplamaya geçene kadar Sevde dağınıklığı gördü ve tuhaf tuhaf baktı.

"Ben hallederim," diyerek salona yöneldim.

"Siz zahmet etmeyin," dedi, "ben toparlarım."

Tam da bu esnada holde Levent göründü. Belden sarılı havlusuyla banyodan çıkıp yatak odama girerken. Sevde salonun kapısından Levent'i o hâlde görünce bir anda afalladı. Kısa süreli şaşkınlığının ardından görmezlikten gelerek mutfağa kaçtı.

Gel de olanları anlat...

Sevde'den utanmıştım. O kadar yanımda olmasına rağmen. İlk defa evimde bir erkeğin duş aldığına şahit olmuştu. Eski eşim bile olsa... O da kendince bozuntuya vermemek adına yanımıza gelmedi. Diğer odalardaki işlerle uğraştı.

Levent üzerini giydikten sonra hiçbir şey demeden hızlıca kapıdan çıkıp gitti. Dün akşam tanık olduğum samimi Levent gitmiş, yerine yine "klasik Levent" gelmişti. Bu hareketi garibime gitse de gece alkolün etkisi altında olduğunu düşünerek umursamadım. Sonuçta yapmam gereken daha önemli işlerim vardı.

Ben kahvaltımı yaparken Sevde ise çoktan diğer odaya geçmişti. Kahvaltının ardından anahtarlarımı alıp çıktım. Arabaya bindikten sonra Tuğrul'u aradım.

"Önemli bir şey değil komiserim. İki çocuk hırsızlık yapmış, suçüstü market sahibine yakalanmışlar. Market sahibi de bunlara tokat atmış. Sevcan konuyu takip ediyor."

"Sen neredesin?"

"Bizim çocuklarlayım. Şu diğer konuyla alakalı."

"Tamam. Ben şubeye geçiyorum. Haberleşiriz."

Yol boyunca son olan bitenler yeniden zihnimde belirdi. Fuat Cansay'la görüşmem, Ruslan'la görüşmem, sığınağa geri gelen adamı elimizden kaçırmam...

Aralarında bir bağlantı var mıydı?

Fuat Cansay'la görüştüğümün akşamına denk gelmesi yine kocaman bir tesadüf müydü?

Şubeye doğru sürmeye devam ederken aklıma Esmer geldi. O taraftaki gelişmelerden kopmak istemiyordum. Her gün de Asayiş Şube'ye giderek yüzümü eskitmem iyi değildi. Hazır aramızda yemek konusu açılmışken devamını hemen getirip Esmer'le özel diyaloga geçmeliydim.

Esmer'i aradım ve akşam için müsait olup olmadığını sordum. Yine içten bir tavırla karşıladı ve müsait olduğunu belirtti. Mesai çıkışına yemek yemek için sözleştik.

Esmer'le hangi konuları konuşurum ve ağzından nasıl laf alırım diye düşünürken Tuğrul yeniden aradı.

"Müsait misin komiserim?"

"Evet."

"Komiserim, bu Bereket Ölmez vardı, üzerinde konuşmuştuk."

Bereket Ölmez diye içimden geçirirken açıklama Tuğrul'dan geldi.

"Kayıp çocuklardan Arda'nın dayısı. Annesi Mehtap Ölmez'in kardeşi."

"Tamam, hatırlardım, şu cezaevinde olan."

"Evet, komiserim. İnfazı bitmiş, bugün tahliye olacakmış. Hemen çıkışta gidip alsak, görüşsek diyorum."

"Kesinlikle. Vakit kaybetmeden temas kurmakta fayda var."

"Tamam komiserim. Ben hallederim."

Tuğrul kapatmak üzereyken, "Ne zaman çıkacak tam olarak?" diye sordum.

"Cezaeviyle görüştüm. Bir iki saate işlemleri biter dediler. En geç mesai bitmeden tahliye işlemlerini tamamlıyorlar."

Vaktim vardı. Bereket ile ben de görüşmek istedim.

"Tamam. Ben de geliyorum. Hangi cezaevinde?"

"Sincan'da komiserim. Alalım mı seni, orada mı buluşuruz?"

"Ben gelirim. Nizamiyede buluşuruz."

Şubeye gitmekten vazgeçip Sincan Cezaevi'ne doğru devam ettim. Bir saate kalmadan cezaevi kampüsünün girişindeki boş alana varmıştım.

Arabayı uzak bir köşeye çekip beklemeye koyuldum. Kısa bir süre sonra Tuğrul geldi. Yanında Yalçın da vardı. Selamlaşmanın ardından Bereket hakkındaki bilgileri bana sıraladı.

"Komiserim, bu Bereket'in dosyası çok kabarık. Bir defa çete üyeliğinden, iki defa uyuşturucu madde bulundurmaktan, altı yedi defa da kasten yaralamadan işlem görmüş. Ama ne hikmetse sadece bir defa ceza almış."

"Hangi suçtan?"

"Kasten yaralamadan. Diğerlerinde ya beraat etmiş ya da karşı taraf şikâyetini geri çektiği için dava düşmüş. Bu son cezası için de aslında cezası ertelenmiş ama adli kontrol şartlarına uymadığı için infaza geçilmiş."

Tam bir suç makinasıydı Bereket. Şiddete meyilli, uyuşturucu madde kullanan. Hatta ispatlanmamış olsa bile çete üyesi...

"Arda'nın kaçırılmasıyla ilgili bilgisi var mıdır sence?"

"Açıkçası çok sanmıyorum komiserim. Eğer kaçırılan tek Arda olsaydı Bereket'in düşmanlarından aramakta fayda vardı. Ama o içerideyken gerçekleşti kaçırılma hadisesi."

"Desene Bereket'ten de bir şey çıkmayacak. Peşin peşin kabullenelim."

"Çıkıp çıkmayacağı konusunda şüpheliyim komiserim. Bununla aynı koğuşta yatan bir çocukla görüşmüştük mahallede. Kaçırılma haberini aldığında o da cezaevinde yanındaymış. Ben çıkınca bunu yapanları asacağım keseceğim diye bol keseden sallıyormuş."

Şöyle bir etrafıma bakındım. Cezaevinin önü giderek kalabalıklaşmıştı. Bazıları ziyarete gelenleri beklerken bazıları da gün içinde tahliye olacak yakınlarını bekliyorlardı. Çeşit çeşit figürler bulunuyordu.

"Semra ile Emre nerede?"

"İki ekip yaptık komiserim kendi içimizde. Semra ile Emre firariler için çalışıyorlar. Ben de Yalçın ile Leyla Derin Akyaka dosyası için.

Ama sürekli temastayız. Mustafa da dün gece Belgrad'a varmış. Bugün Novi Sad mı ne, o şehre geçecekmiş, üniversitenin bulunduğu yere."

Kötü günlerimde ekiplerimden yana gayet şanslıydım galiba. Hepsi de canını dişine takmış çalışıyorlardı. En başta da Tuğrul.

"Teşekkür ederim Tuğrul," dedim, "tüm çabanız için."

"Daha bir şey yapamadık komiserim, hele bir Asrın'ı bulalım da."

"Diğer konuda ilerleme var mı?"

"Dünden beri dosyaya çalıştık komiserim. Senin eski ekiple de zaten görüştük. Eski ekipten Volkan bir konunun altını çizmişti. Olayın gerçekleştiği villanın çaprazında yaşlı bir kadın yaşıyormuş. Şu çocukları yurtdışında yaşayan kadın. Normalde bir torunu eğitimine Türkiye'de devam ediyormuş. Kadının yanında kalıyormuş. Ama torunu o gece evde yokmuş."

"Evet. Hatırladım o kadını. Ben de görüşmüştüm. Hiçbir şey görüp duymadığını beyan etmişti. Birkaç ay sonra da taşınmıştı oradan."

"Dosyada tek açık çıkacak yer orası komiserim. Adli Tıp raporları falan tamamen Kerem Cansay'ın lehine zaten."

"Nasıl bir açık?"

"Kadın olaydan birkaç ay sonra başka bir yere taşınmış gibi görünüyor. Esasında taşınmış da. Ama bu sabah kadın hakkında araştırma yaparken Yalçın bir şey fark etti. Bu kadın da yurtdışına yerleşmiş. Her şeyini bırakıp gitmiş. Sen dosyadan el çektirildikten üç ay sonrasına denk geliyor."

İlginç bir bilgiydi bu.

"Yani çocukları yurtdışında. Bakıma da muhtaç. Onların yanına yerleşmesi pek mantık dışı değil."

"Orası öyle komiserim. Ama şu an eldeki tek tanık bu kadın. Tanık olmadığı hâliyle tabii. Bu yönde ilerleyeceğiz bir süre."

Tuğrul anlatmaya devam ederken nizamiye kapısına kampüsün içinden bir minibüs yanaştı. Yaklaşan minibüsle birlikte etraftaki insanlar hareketlendiler. Bazı bekleyen arabaların kapıları açıldı ve içlerindekiler dışarı çıktılar.

"Tahliyeleri çıkarıyorlar komiserim. Bizim Bereket de bu minibüste olabilir."

Minibüs kapının arkasına gelince durdu. İçinden tahliye olanlar indiler ve dışarı çıktılar. Onların dışarı çıkmasıyla birlikte yakınların büyük bir kısmı koşturarak yanlarına gittiler. Ortalık bir anda ana baba gününe dönmüştü. Sarılanlar, sevinç çığlıkları atanlar, alkışlayanlar...

"Komiserim, şu kafası kazınmış olan. Siyah tişörtlü."

Tuğrul'un işaret ettiği yöne bakınca Bereket'i gördüm.

Bereket kendisini karşılamaya gelen birisi var mı diye etrafına bakınıyordu. Bu esnada düzgün giyimli bir adam ona işaret etti. Bereket onu görünce anlık bir duraksama yaşadı. Yüzündeki ifade hoşnut olmadığını belli ediyordu.

Tuğrul, "Yalçın hadi gidip çevirelim," diye arkada bekleyen Yalçın'a seslendi. Bereket'e doğru ilerleyeceklerken, "Bekleyin bir saniye," dedim.

Tüm dikkatimi Bereket'e vermiştim. Onu karşılamaya gelenin kim olduğunu merak ediyordum.

Bereket yeniden etrafına bakındıktan sonra kendisini çağıran adama doğru yürümeye başladı. Ama yüzündeki ifadede bariz bir şekilde korku vardı. Çaresizlikle oraya doğru ilerliyordu.

Tuğrul ve Yalçın da benden sonra Bereket'i izlemeye koyulmuşlardı.

"Şu karşılayan adamı tanıyor musunuz?"

"Hayır komiserim, ilk defa görüyoruz."

Adamın giyiminden kuşamından maddi durumunun yerinde olduğu besbelliydi. Bu kez adama dikkat kesildim. Onun birkaç metre gerisinde yine tıpkı onun gibi takım elbiseli bir başkasını fark ettim. Siyah bir minibüsün başında bekliyordu.

Bereket adama doğru yürümeye devam etti. Aralarındaki mesafe dört beş metreye kadar düşmüştü. Tam da bu esnada normal giyimli orta yaşlarda iki kişi bir anda ortaya çıktı ve Bereket'in iki koluna birden girdiler.

"Bunlar da kim!"

Bereket ne olduğunu anlamaya çalışırken iki kişi Bereket'i çekiştirerek farklı bir yöne sürüklediler. Gittikleri yöne saniyeler içinde bir araba yanaştı. Bereket'i arabaya bindirdiler ve anında uzaklaştılar.

"Komiserim bunlar İnfaz Büro'nun ekipleri. Esmer Başkomiser'in ekibi."

Yalçın, Bereket'i alanları tanımıştı.

Tuğrul, "Esmer Başkomiser yine bizden hızlı çıktı!" diye söylendi.

Karşımda bu sahne yaşanırken gözüm yeniden diğer adamlara takıldı. Polislerin Bereket'i aldığını fark ettiklerinde hiç hamle yapmamış ve çekinceli durmuşlardı. Minibüsün başında bekleyen, minibüsün orta kısmına doğru geçti. Orta kapı açılınca eğilip içeriye bir şeyler söyledi.

Tıpkı benim gibi Tuğrul ve Yalçın da minibüse odaklanmışlardı.

Tuğrul, "Bereket'i İnfaz aldı. Tamam da bu adamlar kim peki?" diye mırıldandı.

Minibüsün orta kapısındaki adam geri çekilip ön kapıya geçince minibüsün içi göründü.

İçeride oturan kişinin yüzü bir anda tanıdık geldi. Daha dikkatli baktığımdaysa kim olduğunu anlamıştım.

Dün akşam karşımda oturan Ruslan!

28. Bölüm

Ruslan etrafına dikkatle bakınırken hemen arkamı döndüm ve bizim arabaların arasına doğru yürüdüm. Beni fark etmesini istemedim.

Tuğrul bu hareketimden işkillenmişti. Yalçın'a da işaret ederek hemen arkamdan geldi.

"Komiserim ne oldu? Neden hemen geri döndün?"

Sırtım o yöne dönük bir şekilde yanıtladım.

"Ruslan bu. Dün anlattığım, yemek yediğim mafya."

Tuğrul bunu duyunca şaşkınlıkla, "Haydaaa!" diye ünledi. "Bu da nereden çıktı şimdi!"

"Çaktırmadan izlemeye devam et Tuğrul. Ben arabanın arkasına geçiyorum."

Tuğrul kısa bir süre arabaların arasında bekledi. Ardından yanıma geldi.

"Gittiler komiserim. Ruslan'la Bereket'in ne alakası var?"

En az Tuğrul kadar ben de şaşkındım. Hatta Tuğrul'dan çok daha fazla...

"Yılanın sevmediği ot deliğinin ağzında bitermiş," diye karşılık verdim.

Tuğrul, "Komiserim henüz çok uzaklaşmadılar, istersen bir süre fiziki takip yapalım," dedi.

O an bir ikilem yaşadım. Ruslan'ın ne yapacağını bilmek işime gelebilirdi. Ama takibi anlarsa kendini takip eden ekibin kim olduğunu çözmesi uzun sürmezdi. Emniyetteki tanıdıkları üzerinden öğrenir ve arkasında benim olduğumu tespit edebilirdi.

"Sadece uzaktan. Takibi asla yakmayın. Gerekirse kaybolsun, önemli değil."

"Anlaşıldı komiserim."

Tuğrul hemen Yalçın'la birlikte arabaya atladı ve kampüsün çıkışına doğru gaza bastı.

Arabama binip şubeye dönerken zihnimdeki onlarca soruya yenileri eklenmişti.

Ruslan'la Bereket Ölmez'in ne tür bir ilişkisi vardı?

Bu ilişkileriyle çocukların kaçırılmasının bir alakası var mıydı?

Bereket onları görünce neden çekinceli davranmıştı?

Çekinceli olmasına rağmen neden kuzu gibi ayaklarına kadar gitmişti?

Asıl önemlisi, Ruslan-Bereket ilişkisinin perde arkasında Fuat Cansay mı vardı?

Ve daha da önemlisi, Esmer Başkomiser, Bereket'e hangi soruları soracak ve ondan ne gibi bilgileri alacaktı?

Şubeye gidene kadar aynı sorular beynimde yankılanıp durmuştu. Ruslan artık sadece kenardaki bir figür olamazdı.

Odama girer girmez Sevcan'ı çağırdım. Bloknot kâğıtlardan birisine Ruslan'ın ismini ve soy ismini yazıp Sevcan'a uzattım.

"Sevcan, bu isim hakkında bizim sistemlerde hangi bilgiler çıkıyorsa hepsini istiyorum. GBT kayıtlarından yurtdışı giriş çıkış sorgularına kadar."

Sevcan odamdan çıkarken Tuğrul aradı.

"Komiserim takip gayet sakin ilerliyor. Konya Yolu'ndayız. Gölbaşı'na girmek üzereyiz. Hiçbir yere uğramadı."

"Mogan Gölü'ne doğru dönerlerse takibi bırakın. Orada restoranı var. Peşinden girmenize gerek yok."

"Tamam komiserim."

Arkama yaslanıp elimdeki tüm bulguları gözden geçirmeye başladım.

Kartpostallar.

Motosiklet.

Sığınağa gelip kaybolan adam.

Her şeyin altından çıkan Fuat Cansay.

Yeni şüpheli isimlerimiz Bereket Ölmez ve Ruslan Memedov.

Ani bir kararla Sırbistan'a giden Eylem Taşdemir...

Farklı farklı yönlerde o kadar saçaklanmıştı ki her şey... Hangi yönde ilerleyeceğimi, hangi yola ağırlık vereceğimi bir türlü kestiremiyordum. Kargaşa ve kaosun adeta tam ortasında kalmıştım.

Yaşadığım bunca kaos yetmezmiş gibi kısa bir süre sonra Tuğrul'dan gelen yeni bir aramayla yeniden allak bullak olmuştum.

"Komiserim, dediğin gibi Mogan'a saptı. Otoparka kadar takip ettik. Buraya kadar her şey normaldi ama..."

Tuğrul sesindeki tonlamadan arkasından yeni bir sürpriz çıkacağı belliydi.

"Normal olmayan bir durum mu ortaya çıktı Tuğrul?"

"Komiserim, şey... Senin Levent Bey. Otoparkta Ruslan'ı bekliyordu."

Daha bir önceki akşam birlikte görüşmüştük Ruslan'la. Gecesinde de bende kalmıştı. Evden çıkmadan Ruslan'la yeniden görüşeceğinden hiç bahsetmemişti Levent. Sabahtan bu yana ne değişmişti de görüşme ihtiyacı hissetmişti?

Ötesinde, birazdan yapacağı görüşmeden bana bahsedecek miydi?

Of...

Düşünceler zehirli birer ok gibi ruhumu acıtırken, mideme sancıların girmesi çok uzun sürmemişti.

Ne yapmaya çalışıyordu Levent?

Benden gizlediği bir şey mi vardı?

Yeniden oflama ve ardından derin bir nefesle kendimi toparlamaya çalıştım. Güçlü olmalıydım. Güçlü olmaktan başka çarem yoktu.

Aradan ne kadar süre geçmişti bilmiyorum. Sevcan, Ruslan hakkında hazırladığı dosyayla birlikte odama geldi. Karşımdaki koltuklardan birisine oturdu.

"Komiserim, eskiye dair kaydı var ama yakın zamanda hiçbir şey yok."

"Ne gibi suçlardan kaydı var?"

"Çete üyeliği ve uyuşturucu ticaretinden. Yedi yıl önce uyuşturucu madde ticaretinden, beş yıl önce de çete üyeliğinden hüküm

verilmiş. Ama iki dosyası da Yargıtay'da bozulmuş ve birinci derece mahkemeye geri dönmüş. Geri döndükten sonra ikisinden de beraat almış."

"Sütten çıkmış ak kaşık olmuş desene."

"Maalesef öyle komiserim. Ayrıca çok sayıda yurtdışı giriş çıkış kaydı var. Birçok sınır kapısından. Ama en çok Dilucu sınır kapısı. Azerbaycan'a geçiş için sanırım."

Sevcan'ın uzattığı dosyayı masama koydum. Nedense hiç açıp bakasım gelmemişti. Sevcan yeterince özetlemişti Ruslan'ı. Suçu sabit olan ancak bir şekilde yırtan birisi...

Saate baktım. Dördü geçiyordu. Akşama Esmer'le yemek yiyecektik. Kendimi pek iyi hissetmiyordum. Bu hâlimle Esmer'in karşısına çıkmak istemedim. Eve gidip biraz dinlendikten sonra gitmek en iyisi olacaktı. Beni daha güçlü gösteren şık bir kıyafetle...

"Teşekkür ederim Sevcan," dedim, "ben sonra incelerim."

Sevcan kalkmaya yeltenecekken, "Komiserim başka bir konu daha var ama..." diye devam etti.

"Nedir?"

"Henüz yüzde yüz netleştiremediğim için söyleyip söylememekte kararsız kaldım ama bu aşamada bilseniz iyi olacak."

Bana başka bir dosya daha uzattı.

"Komiserim, Tuğrul abi demişti, başka şehirlerde benzer profillerdeki kayıp vakalarını araştır belki bir şey çıkar diye. Ben de kaç gündür araştırıyordum. Farklı farklı şehirlerde çok sayıda kayıp vakası olmuş son bir yılda. Bunların büyük bir kısmında çocuklar birkaç gün içinde bulunmuş. Bulunmayan ve hâlen kayıp olan yedi tane çocuk var. Bir de iki çocuk ölü bulunmuş maalesef. İkisinin de failleri yakalanmış, tutuklanmışlar."

Sevcan son cümleleri kurarken yutkunuyordu. Dinlerken ben de...

"Ama bu hâlen kayıp olanlardan iki dosya çok dikkatimi çekti. İkisi de yaklaşık dokuz ay önce, birer hafta arayla olmuş. Birisi Bolu'da gerçekleşmiş. Mudurnu'nun bir köyünde. Jandarma bölgesi. Diğeri ise Çankırı merkezde."

"Ne açıdan dikkatini çekti peki?"

"Komiserim iki olay da tam sömestr tatiline denk geliyor. İşin ilginç yanı ise şu, kayıp çocukların ve ailelerinin aslında ikametleri Ankara'da. Bir aile Keçiören'de, diğeri Ayaş'ta. İki aile de okullar tatil olduğu için memleketlerine gitmişler çocuklarla birlikte. Orada kayboldukları için de soruşturmaları oralarda başlamış ve devam etmiş. Hâlen kayıplar. Aileler de geri dönmedikleri için bize hiçbir şey yansımamış o zamanlar."

Tuhaf bir bilgiydi... Asıl tuhaf olanı ise Sevcan'ın sonradan ekledikleriydi.

"Bu sabah olaylara ilk bakan birimlere ulaştım komiserim. Jandarma'dan bir uzman çavuşla görüştüm. Köyde çevre araştırması yaparken civarda herhangi bir kartpostal bulup bulmadıklarını sordum. Uzman çavuş görmediğini söyledi. Sonra da Çankırı Çocuk Şube'yi aradım ve onlardan bilgi istedim. Bölge karakolu çevre araştırması yapmış. Bu kez karakolu aradım ve araştırmaya katılan ekiplerden birisine ulaştım. Ona da kartpostalları sordum. Kendi görmemiş ama ekiplere sorarım demişti. Bir saat önce o polis aradı. Ekipteki polislerden birisi çocuğun kaybolduğu sokağın girişinde bir duvarın üzerinde kartpostal gördüğünü hatırlamış. Ama o an hiç önemsememiş. Üzerindeki figürlere de bakmamış. Acaba tesadüf mü diye düşünürken on dakika önce bu kez jandarmadaki uzman çavuş aradı. Olaya birlikte gittikleri erlere sormuş o da. Erlerden birisi de köyde çocuğun kaldığı evin yakınlarındaki bir çalılıkta kartpostal gördüğünü söylemiş. Yılbaşı tebrik kartı gibiydi demiş. Büyük ihtimalle kardan adamlı kartpostal ikisi de komiserim."

29. Bölüm

Sevcan'ın verdiği son bilgiyle adeta yerimden zıplamıştım. Bu kadar büyük bir tesadüf olması imkânsızdı. Üstelik kaçırılma vakaları daha da geçmişe dayanıyordu.

"Büyük iş çıkarmışsın Sevcan. Aferin. Hemen Bolu Başsavcılığı ve Çankırı Başsavcılığı'ndan dosyaların örneklerinin istenmesi için üst yazı hazırla. Ben Metin Müdür'ün yanına geçiyorum."

Soluğu anında Metin Müdür'ün odasında aldım. Metin Müdür dahili hattan telefonla konuşuyordu. Eliyle oturmamı işaret etti. Bendeki heyecanı fark edince karşı tarafa birazdan yeniden arayacağını söyledi ve hemen telefonu kapattı.

"Önemli bir konu mu var Devin?"

"Var müdürüm," diyerek karşılık verdim ve Sevcan'ın yapmış olduğu araştırmayı harfiyen anlattım.

Metin Müdür dikkatle beni dinledi. Kartpostallar konusunu o da biliyordu. Bilmediği tek şey Asrın'ı araştırırken bulduğum ve benim sakladığım kartpostaldı. Ona hiç değinmeden devam ettim.

Aynı kanıya Metin Müdür de varmıştı.

"Bağlantılı olma ihtimaller çok yüksek."

"Üst yazıyı yazdırıyorum müdürüm," dedim, "Sevcan birazdan size imzaya getirir. Savcılıklardan dosyaların birer örneklerini talep ediyoruz."

Bunu duyunca yüzü biraz ekşidi.

"Devin... Biliyorsun ki soruşturmayı Asayiş Şube yürüyor. Bizim onlara bilgi vermeden resmi yazı yazmamız olmaz. Hatta onların yazması gerekir."

Heyecanım bir anda sönümlenmişti. "Ama müdürüm..." diye itiraz edecektim ki birden durdum. Haklıydı. Dosyaları gizli saklı elde etme şansım da yoktu.

"Ben Asayiş müdürüne iletirim Devin. Sevcan'a söyle, araştırma raporu olarak yazsın yazıyı. Asayiş Şube'ye hitaben. Gerisini onlar hallederler. Bu arada istersen özel ekibin başındaki başkomisere şimdiden söyleyebilirsin."

"Akşama görüşeceğim zaten müdürüm."

Metin Müdür'ün yanından çıktıktan sonra Sevcan'a neler yapması gerektiğini aktardım. Ayrıca Tuğrul'a da bilgi vermesini söyledim.

Bir an önce çıkıp Esmer Başkomiser'in yanına gitmeyi düşündüm. Ama şimdilik acele edecek bir şey yoktu. Birkaç saat sonra zaten görüşecektik.

Ruslan hakkındaki dosyayı alıp eve doğru yola koyuldum. Eve vardığımda içeride bir sessizlik hâkimdi. Normalde kapıyı açar açmaz Sevde hemen antreye koşar ve beni karşılardı. Bu kez olmamıştı. Herhalde erken çıktı diye düşünerek ayakkabılarımı çıkartıp içeri girdim. Montumu vestiyere asarken arka odalara giden koridordan bir ses duydum. Yarı ağlamaklı, yarı hıçkırık sesine benzer bir ses.

Sessiz adımlarla koridora girdim. Asrın'ın odasının kapısı açıktı. Yavaşça kapıya doğru bir adım daha attım. Sevde, Asrın'ın odasındaydı. Yatağın üzerine oturmuş, Asrın'ın kıyafetlerini katlıyordu. 29 Ekim gösterileri için okulda giyeceği kıyafetleri... Kendine hâkim olamayıp gözyaşı dökerek...

Beni fark edince, "Geldiniz mi Devin Hanım? Kusura bakmayın duymamışım," dedi ve yüzünü benden sakladı. Hemen ardından sağlam olan elinin tersiyle yanaklarını sildi.

İçim burkulmuştu... Zaten Asrın'ın odasına girmeye cesaret edemezken, Sevde'nin o hâli ve yatağın üzerindeki Asrın'ın kıyafetleri beni feci şekilde etkilemişti. Eğer içeri adım atarsam Sevde'den beter ağlarım korkusuyla duraksadım.

"Kahve yapar mısın Sevde," dedim, "karşılıklı içelim."

Bunu söyler söylemez de kendimi banyoya atıp gözyaşlarım sızmadan elimi yüzümü yıkadım.

Çıktığımda Sevde koridorda ilerliyordu. Arkasından devam ettim. Göz ucuyla vestiyere bıraktığım dosyaya baktı mutfağa girerken.

"Alışık değildin değil mi eve iş getirmeme," diye yarı şakalaşma modunda arkasından seslendim.

"Evet. Yani dosyayla geldiğinizi görmemiştim Devin Hanım," dedi. Sesi hâlen titrekti ve gözlerini benden kaçırmaya çalışıyordu. Benim yapımı bildiği için olası bir duygusal sahneden o da kaçınıyordu.

Mutfak dolabından iki bardak çıkardım. Damacanadan ikisine de su doldurdum. Birisini kahve makinesinin yanına geçen Sevde'nin yanında göreceği şekilde tezgâha bıraktım. Sevde bardağa uzanıp birkaç yudum içti. Ben de masaya geçip sandalyeye oturduktan sonra bardağı yarıladım.

Kahveleri yaptıktan sonra karşıma oturdu Sevde. Toparlanmıştı. Fincanı bana doğru uzattıktan sonra, "Asrın'ın kıyafetlerini katlarken..." diye mırıldandı ve devamını getiremedi. Sustu.

Güçlü olmaktan başka seçeneğim yoktu. Kahveden önce bir yudum daha su içtim ve güçlükle boğazımdan geçirdim.

"Olayın şokunu atlatamadın değil mi hâlâ Sevde?"

Sevde soruma hayır manasında kafasını sağa sollayarak yanıt verdi. Bir süre sessizlikten sonra devam etti.

"Geceleri rüyamda hep o anı görüyorum. Motosikletin üzerimize gelmesini. Kâbus gibi."

Asrın'ın kaçırılmasına canlı canlı şahitlik eden tek kişiydi Sevde. Üstelik ölümden kıl payı kurtularak...

"Hâlen hiçbir iz yok mu Devin Hanım? Kaç gün oldu. Hiç haber yok mu? Kaçıran adam hiç arayıp fidye falan istemedi mi?"

"Maalesef... Üstelik tek Asrın da değil. Daha önce iki olay vardı biliyorsun..." diye karşılık verdim, "hatta bugün iki olay daha eklendi. Ayrıca biz kaçıran adam deyip duruyoruz ama kadın da olabilir, neden olmasın?"

"Nasıl yani? Kadın mı? Bugün iki çocuk daha mı kaçırıldı? Bir kadın mı kaçırmış?" diye heyecanla sordu şaşırarak.

"Bugün değil. Yaklaşık dokuz ay önceki iki kayıp vakasının da aynı kişi tarafından gerçekleştirilmiş olabileceğine dair bulgulara

ulaştık. Sorun gittikçe büyüyor anlayacağın... Kadın konusu da sadece bir ihtimal işte."

Korku ve endişeyle gözlerime baktı. Yine dokunsan ağlayacak hâlde.

"Kim ne ister ki minnacık çocuklardan?" dedi ve en başından yanıtını bulamadığım o soruyu Sevde de yineledi. "Hem neden Asrın? Asrın'la alakası ne?"

Bir sigara yaktım. Sigaranın dumanı ciğerlerimdeyken kahveden de bir yudum aldım. Dumanla birlikte oflayarak yanıtladım.

"Bilmiyorum Sevde, bilmiyorum. Kafayı yememek için zor tutuyorum kendimi."

Bunu dedikten sonra Asrın yeniden gözümün önünde canlandı. Her sabah mutfakta böyle otururduk. Yuvarlak masanın etrafında ben ve Sevde karşılıklı, Asrın ise ortada... Kahvaltı yapmamak için çoğunlukla mızmızlanırdı. Sevde bir yandan ben bir yandan tabağındakileri bitirmesi için ısrar ederdik. Mızmızlanması çoğaldığı zaman birimizin kötü polisi oynaması ve sertleşmesi gerekirdi. Bu rol de doğal olarak hep bana düşerdi. Kaşlarımı çatmam ve ses tonumu ciddileştirmem Asrın için yeterliydi. Gerekli mesajı anında alırdı. Alırdı almasına ama yine de kendi bildiğini okumak için başka bir mızmızlanma yoluna gider ve "Sandalyemi değiştirin o zaman!" diye şart koşardı. Sevde de hiç üşenmez, yerinden kalkar ve köşedeki tabureyi getirirdi. Asrın Beyimiz de güya sözü dinlendiği ve sandalye yerine tabureye oturma şartı yerine getirildiği için şımarır ve tabağını bitirirdi.

Gözüm istemsizce köşede duran tabureye takıldı. Sanki tabureyi yanımıza çeksem Asrın bir anda ortaya çıkacakmış gibi. Sanki hiçbir şey olmamış ve bizimle yemek yiyormuş gibi...

Kahvelerimiz bittikten sonra Sevde mutfağı toparlayıp çıktı. Ben de Esmer Başkomiser'i aradım ve buluşacağımız restoranı netleştirdim. Ardından hazırlanmaya başladım. Üzerime uzun kollu siyah mini bir elbise giyindim. Bu elbiseyi epeydir giymemiştim. Başkomiserle buluşmak için uygun olup olmayacağı konusunda kendimle çelişerek bir dakika kadar aynaya baktım. Ne de olsa resmi bir görüşme değildi bu ama yine de üzerine geçireceğim bir ceket kıyafeti

biraz daha resmileştirebilirdi. Ceketimi giydim, saçlarıma maşayla dalga verdim, ardından da makyajımı tamamladım. Ve tabii ki kırmızı rujum, olmazsa olmazım... Ayağıma da topuklu rugan çizmeleri geçirdikten sonra evden çıktım.

Restorana doğru ilerlerken aklıma Levent geldi. Sabahtan beri hiç ses çıkmamıştı Levent'ten. Gün içinde Ruslan'la ne görüştüğünü merak etmiştim. Telefonuma uzanıp onu aradım.

"Nasılsın Levent?"

"Yorgunum. Şimdi eve girdim. Sen nasılsın?"

Sesi gayet sıradan geliyordu.

"Ben de aynı..." dedikten sonra lafı dolaştırmadan konuya girdim.

"Bu Ruslan'dan haber var mı hiç? O cephede gelişme var mı merak ettim."

Levent bu sorumdan sonra hafifçe aksırarak boğazını temizledi.

"Bilmiyorum. Bugün hiç aramadı. Ben de onu aramadım açıkçası..."

Verdiği yanıtla ne denli rahat yalan söyleyebildiğini göstermişti. Yüz yüze görüşmesine rağmen... Şaşırmadım! Emin olmak için sıradan bir üslupla devam ettim.

"Bir şey çıkarsa mutlaka bana da haber ver olur mu?"

"Tamam meraklanma, anında haber veririm."

"Sesin çok yorgun geliyor. İyisin değil mi?"

Bu sorumdan sonra yaptığı açıklama ile artık tereddüdüm kalmamıştı.

"Kaç gündür işleri çok aksatmıştım. Gün boyu ofisten çıkmadan toplantı üzerine toplantı yaptım. Kafam kazan gibi..."

"İyi bakalım, güzelce dinlen o zaman, görüşürüz sonra..." diye devam ettikten sonra telefonu kapattım.

Kısa bir süre Levent'in neden yalan söylediğini düşündüm. Ruslan'la görüşmesine kızacağımı düşünse, daha dün birlikte görüşmüştük. Artık kızmayacağımı biliyordu. Peki neden bunu saklıyordu?

Önümdeki asfalt yolun kesik kesik akan şeritlerine bakarak bir yanıt aradım fakat bulamadım. Ardından kendi kendime mırıldandım.

"Ne yapmaya çalışıyorsun Levent?"

30. Bölüm

Esmer Başkomiser'le Dikmen Vadisi manzaralı bir restoranda buluştuk. Ben gittiğimde bir masada otururken gördüm onu. Benden önce gelmişti. Yanına doğru yürürken saatimi kontrol ettim. Anlaştığımız saate on dakika daha vardı.

"Erkencisin Esmer Başkomiserim," diyerek karşısına dikildim. Beni görünce içtenlikle gülümsedi ve ayağa kalktı. Ayağa kalkınca gözüm kıyafetlerine takıldı. Şubedeyken genelde kot pantolon ve yakalı tişört gibi rahat kıyafetler giyinen Esmer, karşımda şık bir kumaş pantolon, gömlek ve blazer ceketle duruyordu. Bu akşama özel mi giyindiği konusunda çelişki yaşarken kendi giyimimi hatırladım. Sanki çocuğu kaçırılan bir anne ile onu bulmaya çalışan bir başkomiserin buluşmasında değil gibiydik.

"İşlerim erken bitti. Oyalanmak istemedim daha fazla şubede İnci," diye karşılık verdi neşeli bir tınıyla.

"Devin, başkomiserim," diyerek gülümsedim. Bu artık aramızda bir çeşit karşılıklı oyuna dönüşmüştü sanki. Ben oturduktan sonra garson menüleri getirdi. Yemeklerimizi seçtikten sonra şubeden çıkmadan öğrendiğim bilgiyi hemen aktardım.

"Belki şubeye haber gelmiştir. Bizimkiler dokuz ay önce başka şehirlerdeki iki kayıp vakasının bizim olayla ilişkili olabileceğini tespit ettiler."

"Evet. Haberi geldi. Hemen yazışmaları yaptık. Ben de sana onu soracaktım. Belki de dosyaları bu gece gelir."

"Ne diyorsun? Gerçekten bağlantılı olaylar mıdır?"

"Kartpostallar konusunda somut delil yok. Ama beyanları baz alırsak bağlantılı olma ihtimalleri çok yüksek. Asrın'la bağlantılı mıdır ondan emin değilim."

Asrın'ı neden ayrı tuttuğuna anlam verememiştim. Anında çıkıştım.

"Asrın'dan neden bağımsız olsun ki?"

"Diğer vakalar ve bu yeni öğrendiğimiz iki vakada da kartpostal konusu gerçek. Ama Asrın'ın olayında henüz ortada bir kartpostal yok."

Haklıydı. Asrın olayında da vardı ancak şimdilik sadece bende saklıydı. İleride ortaya çıktığında nasıl bir tepkiyle karşılaşacağım konusunda endişelendim. Fakat böyle olmak zorundaydı.

"Doğru diyorsun..." diyerek karşılık verdim.

"Bu iki vakanın ailelerini araştırmaya yeni başladık. Olaylar eski olsa da konu hepimiz için çok taze. Bakalım arkasından bir şeyler çıkacak mı..."

Hazır konu daha ilk dakikadan soruşturma ve aileler olmuşken günün sorusunu hiç çekinmeden hemen sordum.

"Bereket. Bereket Ölmez. Siz aldınız değil mi?"

Bunu duyunca hemen gülümsedi. "Cezaevi çıkışında bekleyenler de sizlerdiniz değil mi?" diye soruma soruyla yanıt verdi. Fakat çıkışta bekleyenler derken Ruslan'ın adamlarını mı kastediyordu yoksa bizi mi, emin değildim. Ruslan'ı şimdilik saklı tutabilmek adına mecburen bu ithamı üstlenmeliydim.

"Evet... Soruşturma size devredilmeden önce yakında çıkacak, çıktığı zaman görüşürüz diye planlamıştık."

"Biz görüştük."

"Var mı dişe dokunur bir şey?"

Kartları bu denli açık oynamam Esmer Başkomiser'in hoşuna gitmişti sanırım. Böylesine bodoslama sordukça daha rahat ve açık sözlü davranıyordu. Bir o kadar da bonkör... Sandalyesinin arkasında asılı duran postacı çantasını araladı ve içinden bir evrak çıkartıp bana uzattı.

"Bereket Ölmez'in ifadesinin bir örneği. Merak edersin diye getirmiştim. Hiçbir şey bildiği yok. İçeride sadece rüzgâr yapıp durmuş."

İfadeye kabaca göz gezdirdim. Özellikle sorular kısmına. Esmer Başkomiser boşluk bırakmayacak şekilde arka arkaya onlarca soru sormuştu. Ben olsam belki de böylesine bir ifade alamazdım.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra ifade tutanağını katlayıp çantama attım.

Bir süre Bereket'in gereksiz tavır ve davranışlarını anlattı. Dikkatle dinledim. Bereket'in ağzından Ruslan'la ilgili bir bilginin çıkıp çıkmadığını anlamaya çalıştım. Göründüğü kadarıyla Ruslan'dan hiç bahsetmemişti. Bereket de bunu gizli tutmayı tercih etmişti. Tıpkı Levent gibi...

Esmer Başkomiser'in anlatımı bitmeye yakın yemek servisleri açıldı ve yemekler geldi. Servis tamamlanırken garson ne içmek istediğimizi sordu. Göz ucuyla ilk olarak onun yanıtlamasını bekledim. Eliyle beni işaret ederek önceliği nazikçe bana tanıdı.

Şarap içmek istiyordum ancak Esmer tarafından yanlış yorumlanmaktan da çekinmiştim. Bir süre kararsız kaldıktan sonra daha rahat olmam gerektiği kanısına vardım.

"Şarap söylesem ayıp olur mu?" diye sorarak topu ona attım.

"Lütfen," diye centilmence karşılık verdi. Kendine de şarap söyledi. Bunu bana kendimi rahat hissettirmek için mi yoksa bana eşlik etmek için mi yaptığını kavrayamadım.

Yemek yemeye başladıktan sonra gündemimiz kendiliğinden değişti. Soruşturmayı daha fazla konuşmadık. Benim şubeden çıkarılmamla başlayan sohbet, eski huysuz müdürlerin arkalarından atıp tutmakla devam etti ve ta akademi anılarımıza kadar gitti. İkinci ve üçüncü kadehlerle birlikte...

"Ne kadar çok anı biriktirmişiz..." diyerek kederlendi, "insan konuştukça, sohbet ettikçe anımsıyor. Demek ki sohbet etmesek unutup gideceğiz."

İçtenlikle sunduğu serzenişi çok masumca gelmişti. "Anılarını unutmadan yazsana sen de," diye karşılık verdim.

"Sen de derken?" diyerek kaşlarını kaldırdı, "yoksa sen yazıyor musun?"

İşte bu konunun açılmasını hiç istemezdim. Boşluğuma gelmiş ve iki heceyle sırrımı ifşa etmiştim. Nedense yazdıklarım hakkında konuşulmasından utanıyordum.

Ben sessiz kalınca ısrar etti. "Anılarını yazıyor musun?"

"Sayılır," diyerek kaçamak bir yanıt verdim, "yani yarı anı, yarı roman. Anlık içimden geçenleri kaleme almak beni rahatlatıyor. Bir çeşit psikoterapi gibi."

Son cümlemle kahkaha attı. Dalga geçmek için miydi yoksa komiğine mi gitmişti anlayamamıştım.

"Terapiyi de bedavaya getiriyorsun böylelikle ne güzel. Peki onları okumak istesem benden seans ücreti talep eder misin?"

Utandığımı fark etmişti. Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Konuyu daha fazla uzatmadan, "Yazdıklarının şerefine o zaman," dedi ve kadehini uzattı.

Esmer'le sohbete kendimi öylesine kaptırmıştım ki o an içimdeki acıdan bir süre de olsa uzaklaştığımı fark ettim. Asrın kaçırıldığından beri ilk defa oluyordu bu bana... Bunda hiç şüphesiz Esmer'in samimi tavırlarının ve anılarını anlatırkenki mizahi tavrının etkisi vardı. Farkında değildim ama gülmüştüm. Hatta birkaç kez kahkaha atarak...

Vakit geçtikçe Esmer'i aslında yanlış tanıdığımı düşünmeye başlamıştım. Dışarıdan buzdolabı gibi duran, asla konuşmayan ve kibirli olduğunu düşündüğüm adam karşımda bülbül gibi şakıyordu. Hiç de o şubedeki ve ilk başlardaki gibi değildi. Hatta tam tersiydi. Özellikle bana bakışlarında artık şüphe yoktu. İşin tuhaf kısmı ise beni dinlerken bakışlarında sezdiğim ilgiydi. Aşırı derecede ilgili dinliyor, aralarda detay sorular soruyor ve o sert, keskin bakışlarının ardında gözleri ışıldıyordu.

Aramızdaki diyalogdan cesaret bularak özel hayatına girmek istedim. İstekten çok aslında meraktı da artık benim için.

"Ee başkomiserim, eski eşim dahil tüm sülaleme hâkimsin," diyerek laf attım, "ama ben seni bu anlamda hiç tanımıyorum. Sanırım biraz haksızlık oluyor."

Benden böyle bir soru beklemiyor olsa gerek, şaşkın şaşkın baktı yüzüme. Utanmıştı da. Giderek mahcup olan bir bakışla kafasını hafifçe öne eğdi ve dişleri görünecek kadar gülümsedi.

"Nereden çıktı şimdi bu?"

Kıstırmıştım. Üstelik ilk defa...

"Nereden çıktığı belli. Yanıt alayım."

Utangaç gülümsemesi devam ederken anlatmaya başladı.

Mesleğe çıktığı ilk yıllarda hemen evlenmek istemişti Esmer. Öğrencilik günlerindeki sevgilisiyle. Ama her polis amirinin başına geldiği üzere, mesleğin ilk yıllarındaki aşırı yoğunluk yüzünden ilişkisinde sorunlar baş göstermişti. İlk başlarda önemsiz gibi görünen sorunları giderek büyümüş ve en nihayet Şark görevi zamanı geldiğinde patlamıştı. Tıpkı benim hikâyem gibi...

Bu anlamda ne kadar da benziyorduk birbirimize...

Şark görevi öncesinde ayrılmışlardı. Mecburi hizmetini tamamlayıp döndükten sonra da hayatına kimse girmemişti. Ne evlenmiş ne de çocuğu olmuştu.

Bu anlamda ne kadar da zıttık işte... Üstelik benim çocuğum kaçırılmıştı da...

"Çocuk olmayınca kafa da rahat oluyor," diye kurduğu cümleden sonra pot kırdığını düşündü. Hele de benim bakışlarım yine uzaklara dalınca.

Bocalayarak, "Yani o anlamda demedim İnci," diye toparlamaya çalıştı.

"Sorun yok," dedim, "rahat ol lütfen."

Rahatlayamamıştı bir türlü. O, şubedeki koca başkomiser gitmiş ve yerine sanki paniklemiş bir adam gelmişti. Beni kırdığını düşünerek kendini nasıl affettireceğine dair yollar arıyordu.

Esmer Başkomiser'in o hâli de hoşuma gitmişti. Hiç beklemiyordum.

Muzipçe gülümseyerek, "Rahat ol başkomiserim, gerçekten sorun yok," diyerek kadehimi uzattım. Bu hareketimden sonra içine su serpilmişti. Heyecanla kadeh tokuşturdu.

Sonrasında tatlı menüsü geldi ve hemen ardından da kendime söylediğim krem karamel. Esmer ise karaorman pastası sipariş vermişti. Önündeki tabakta duran pastaya bakarak yüzümü buruşturdum. Bunu fark etmişti. Garipser bir surat ifadesiyle, "Ne o sıfat?" diye sordu.

"Çikolata ile vişneyi beraber yiyenleri asla anlamayacağım bu hayatta," diyerek cevapladım kadeh kadeh akan şarabın verdiği rahatlıkla.

"Şimdi," diye söze girdi boğazını temizleyerek, tabağın önündeki tatlı çatalına uzandı ve çatalla kocaman bir lokma kesip bana doğru uzattı.

Bana doğru yaklaşan çatalı görünce, "Asla!" diye cevapladım.

"Şimdi dediğimi yap!"

Otoriter tavrı emirlerini yerine getirmem için bir işaretti sanki, aynı zamanda bu emri uygulamak için de inanılmaz bir istek duyuyordum içimde. Kaşlarımı kaldırdım.

"Şarabını elinde tut, ağzını aç, çatalımdaki pastayı al ve hemen üstüne şarabı iç."

Dediğini yaptım. Belki heyecandan, belki pastaya değil de onun gözlerinin içine baktığım için pastanın kreması ağzımın kenarına bulaştı. Utanmış bir vaziyette gülerek kucağımdaki kumaş peçeteye uzanmıştım ki Esmer başparmağıyla ağzımın kenarındaki kremayı alıverdi. Şaşkınlıkla karşımdaki adama kitlenmiş, ne yapacağını bekliyordum.

Bir arkadaşım şu anda yaşadığımız bu olayı kendi yaşamış gibi bana anlatsa, ona güler, onunla dalga geçer, hatta yaşını sorgulardım. Şu anda kendimi sorguladığım gibi... Ben ne yaşıyordum böyle? Bütün bunlar gerçek miydi? Oğlum, olanlar, farklı yerlerde mesai yapan kalbim, beynim ve bedenim?

Ben soğukkanlılığımı geri kazanmaya çalışırken Esmer tam bir şey söylemek için ağzını aralamıştı ki telefon çaldı. Çantamdan telefonu almak için uzanırken Esmer Başkomiser'in de kendi telefonuna doğru davrandığını fark ettim. Sanırım onun telefonu çalıyor diye ikilem yaşarken ikimizin telefonunun birden çaldığını anladım.

Ekrana baktım. Arayan Tuğrul'du. Esmer Başkomiser'e baktım. Ekrana bakarken yüzü bir anda ciddileşmişti. Birbirimize telefonlarımızı yanıtlamak için müsaade edercesine kafa salladıktan sonra ikimiz de yanıtladık.

"Komiserim, az önce bir çocuk daha kaçırılmış."

31. Bölüm

Esmer Başkomiser'le apar topar restorandan çıktık. Aynı haber ona da gelmişti. İncek tarafındaki bir villadan bir kız çocuğu yaklaşık yarım saat önce kaçırılmıştı.

"Benim arabamla geçelim!"

Koşar adım Esmer Başkomiser'in arabasına bindik. Arabayı çalıştırdığı gibi gazı kökledi.

"Sana adres geldi mi?"

"Şimdi gelecek. İncek'e doğru sür sen."

Esmer Başkomiser alkollü olmasına rağmen direksiyon hâkimiyetini kaybetmiyordu. Gecenin ilerleyen saatleri olduğu için yollar boştu. Dakikalar içinde Konya Yolu'na çıkmış ve İncek istikametine devam etmiştik.

"Şansımız yaver giderse sıcağı sıcağına peşine düşme fırsatımız olur."

Bunu bana teselli vermek için mi demişti yoksa gerçekten böyle mi düşünüyordu bilmiyordum. Ayrıca henüz yeteri kadar bilgi alamamıştık. Belki de bizim dosyalardan bağımsız farklı bir kaçırılma vakasıydı.

"Aynı kişinin kaçırdığından emin misin ki?"

"Arka arkaya bu kadar olay olurken başkasının olacağına ihtimal bile vermem!"

Esmer Başkomiser'in bu kendinden emin tutumundan sonra aynı düşünmeye başladım. Eğer aynı kişi kaçırdıysa bu kez daha soğukkanlı hareket edip arkasından bir iz yakalayabilirdik. Bu düşünce bile beni heyecanlandırmaya yetmişti.

Telefonuna uzanıp memurlarından birisini aradı. "İncek Kavşağı'na geldim. Ne tarafta kalıyor ev?" diye sordu. Tarifi aldığı gibi hız kaybetmeden devam etti.

Hayat ne kadar ilginç ve anlık değişimlerle doluydu böyle. Az önce sorduğum sorularla utandırmaya başladığım adam şimdi şahin kesilmişti ve avının peşinden soluksuzca ilerliyordu. Hırçın pençesini takabilmek için zamanla yarışıyordu. Onun yanımda olmasıyla kendimi güçlü hissetmiştim. Güçlü ve şanslı. Asrın kaçırıldığından beri ilk kez...

Villalarla dolu semte girdikten sonra Tuğrul'u aradım. Henüz olay yerine ulaşmamıştı. On dakikaya ancak yetişecekti. Muhtemelen biz onlardan önce varacaktık.

"İnci, senden bir ricam olacak."

Esmer Başkomiser gayet ciddi bir tonda söylemişti bunu.

"Nedir?"

"Birazdan olay yerinde olacağız. Lütfen kendine hâkim ol ve duygularınla hareket etme."

Şaşırmıştım. Onca sohbetin üzerine böylesine bir resmi uyarı beklemiyordum. Zoruma da gitmişti. Bu meslekte kendimi kanıtlamak için daha ne kadar dik durmam gerekiyordu? Sırf kadınım diye güçsüzlükle, yetersizlikle yaftalanıp kenara mı itilecektim yıllar sonra bile? Çocuğum kaçırılmışken, başına kim bilir neler gelmişken ben kendimi koyuverme hakkımı bile kullanmadan sağlam durmaya çalıştıkça göreceğim muamele yine de bu muydu? İsyanımla öfkem içimde alev gibi büyürken korkum onları biraz dizginledi. Derin bir nefes aldım. "Bu konuda seni endişeye sevk edecek bir şey mi yaptım?" diye karşılık verdim.

"Hayır. Ben yine de uyarmak istedim."

Mevzubahis iş olunca resmen başkalaşım geçirmişti Esmer Başkomiser. Belki de haklıydı.

"İçin rahat olsun."

Gözünü yoldan ayırmadan ilerlerken, "Nerede bu ev?" diye söylendi. Ben de bu esnada etrafıma bakınıyordum. Karanlığın içinde sol tarafta polis arabalarının flaşör ışıklarını gördüm.

"Bak şu taraftalar. Sola doğru."

Gösterdiğim yöne doğru direksiyonu kırdı ve hızla devam etti.

Resmi polis araçlarının sıralandığı çıkmaz bir sokağa girmişti. Kaçırılma vakasının gerçekleştiği ev sokağın sonundaydı. Hemen arkası

minik bir ormanlık alanı andırıyordu. Gerimizde ise iki farklı villanın bahçe duvarları vardı.

Esmer Başkomiser'in özel ekibinden bir grup bizi karşıladı. Arabadan iner inmez bilgileri aktarmaya başladılar.

"Başkomiserim, Cemre Alsancak. Sekiz yaşında. Evin bahçesinden kaçırılmış. Anne ve babası evde yokmuş. Bakıcı varmış. Köpekleriyle oynamak için bahçeye çıkmışlar. Bakıcı kadın, kıza mont getirmek için birkaç dakikalığına içeri girmiş. Çıktığında kasklı bir adamın Cemre'yi kucaklayıp kaçırdığını görmüş. Peşinden gitmiş ama yetişememiş. Şahıs evin arka cephesinden telleri demir makasıyla keserek girmiş. Makas tellerin orada. Ağaçların arasından motosikletle araziye çıkmış ve gözden kaybolmuş. Güvenlik kameralarında görüntüsü var, önceki eşkâl bilgilerine uyuyor."

Esmer'e aktarılan bilgileri pürdikkat dinlemiştim. Motosiklet ve kask... Bağlantılı olma ihtimali zirveye çıkmıştı.

Tam kartpostalları soracaktım ki Esmer benden önce davrandı.

"Kartpostal var mı etrafta?"

"Henüz kapsamlı araştırmaya giremedik başkomiserim. Evin bahçesinde yok. Ama ormanlık alana bakacağız."

Birlikte ön kapıdan içeri girdik. Evin ön cephesindeki bahçede bir veranda vardı. Verandada polisler ve çocuğun ailesi... Yaklaştıkça annesinin feryatlarını duyuyordum. Duydukça bedenimden parçalar koparcasına bir acı...

Yürümeye devam ederken bilgi aktaran polis memuru yeniden konuştu.

"Anne ve babası sizden birkaç dakika önce geldiler başkomiserim. Babası orta ölçekli bir iş adamı. Annesinin de bir butik mağazası varmış. Akşam Cumhuriyet Bayramı için düzenlenen bir sergi açılışına davetlilermiş. Karı koca oraya gitmişler. Bir de çocuğun amcası milletvekiliymiş başkomiserim, tepeden siyasi baskı gelirse diye bilginiz olsun."

Gözümü karı koca çiftten ayırmadan bahçede ilerledik. Kadının feryatları dinmek bilmiyordu. Adamsa çaresizce koltuklarından birisine oturmuş, kafasını avuçlarının arasına gömmüştü. Tam yanlarına varmamıza ramak kala kadın birden ayaklandı ve adamın üzerine yürüdü.

"Senin yüzünden! Senin yüzünden!"

Ne olduğunu anlayana kadar kadın adamın yakasına yapışmış ve sertçe sarsmaya başlamıştı. Yanındaki polisler hemen araya girdiler ve kadını eski yerine doğru uzaklaştırdılar.

"Komiserim, geldik biz!"

Kadının hareketlerine dalmışken arkamdan biten Tuğrul'un sesiyle irkildim. Hemen yanında Yalçın da vardı. Tuğrul benden sonra hemen Esmer'e yöneldi. "İyi akşamlar başkomiserim."

"Öğrendiniz mi konuyu Tuğrul?" diye sordum.

"Evet, komiserim. Giriş karakol ekiplerinden öğrendim. Yine motosiklet varmış."

Esmer Başkomiser verandanın önüne gelince duraksadı. Aileyle görüşüp görüşmeme konusunda arada kaldı. Kadının hareketlerini bir süre izledi.

Ben de sessizce ona eşlik ettim. Ama aklım arka cephedeki tellerin oradaydı. Nereden ve nasıl kaçtığını bir an önce görmek istiyordum.

Esmer Başkomiser, "Biz arkayı araştıralım, ailesiyle sonra görüşürüz," dedi, "sizin ekipler de destek olursa iyi olur."

"Tabii ki," diyerek başımı salladım ve hep birlikte evin sağ tarafındaki boşluktan arkaya doğru ilerledik.

Evin ön ve sol cephesi beton duvarlarla çeviriliydi. Sol cephede giriş ve otopark bulunuyordu. Ön cephedeki duvarsa ise diğer villayla sınırdı. Sağ taraf ve arka taraftaki cepheler ağaçlık alanlara baktığı için tel örgüyle çevrilmişti.

Arkaya geçtiğimizde bir polis memurun el fenerini tuttuğu nokta anında dikkatimi çekti. Yarım insan boyunda, aşağı doğru genişleyen üçgen bir yarık... Kesilen yere vardıktan sonra arkamı döndüm ve eve baktım. Kaçıran kişi yine kesinlikle dersine iyi çalışmıştı. Tel örgüyü kestiği nokta tam bir kör noktaydı. Evin hiçbir penceresinin ışık yansıması düşmüyordu. Bahçe lambalarının seyrekleştiği bir yerde ve tamamen karanlıkta kalıyordu.

Telin altından sırasıyla geçtik. Tuğrul ve Yalçın el fenerlerini çıkartıp yaktılar. Aynı şekilde Esmer Başkomiser'in ekibindeki memur da

feneri yaktı. Onun yönlendirmesiyle ağaçların arasında birkaç metre ilerledik. Daha sonra feneri yere doğru tuttu.

"Tekerlek izleri burada, başkomiserim. Şu yöne doğru ilerliyor izler. Ama bir yerden sonra iz yok. Döküntü yapraklar ve dallardan dolayı."

Balçıklaşmış zeminde motosiklet tekerlek izleri bariz bir şekilde belli oluyordu. İlerlediği yönde...

Asrın'ı kaçıran motosiklet bizim bulduğumuz sığınaktaydı. Hedefimiz büyük bir ihtimalle her seferinde farklı bir motosiklet kullanıyordu. Çalıntı olma ihtimalleri zaten çok yüksekti. Belki de aylar, yıllar öncesinde onlarca motosikleti sırf bu kaçırma eylemleri için hazır etmişti.

"Tuğrul, Yalçın; etrafa dağılalım," diyerek bizim ekibe talimat verdim. Hemen farklı yönlere fener tutarak bakınmaya başladılar. Ne aramaları gerektiğini söylememiştim bile... Onlar da farkındalardı.

Esmer Başkomiser yanıma gelip, "Motorla buradan kaçması çok zekice," diye mırıldandı, "ne kamera görüntüsü ne de buz gibi havada gece vakti görgü şahidi çıkar."

"Gündüz vakti kalabalığın içinde yaptığında bile elimiz kolumuz bağlandı," diye karşılık vererek Asrın'a gönderme yaptım.

Sözlü bir yanıt vermedi ve çaresizlikle teyit edercesine kafasını salladı.

Aradan fazla bir süre geçmemişti ki Yalçın bulunduğu yerden seslendi.

"Komiserim, buraya gelebilir misiniz?"

Esmer Başkomiser'le birlikte Yalçın'a doğru yürüdük. Tuğrul da arkamızdan koşarak geldi.

Yalçın, çalılıkların sıklaştığı bir alanda feneri bir ağacın köklerine doğru tutuyordu. Ağacın taşmış köklerinin arasında ise simli bir kardan adam kartpostalı parıldıyordu.

29 Ekim

Asrın, oğlum.

Bugün 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı. Ama benim için ne bayram ne de bir kutlama var...

Sen ne çok severdin okuldaki kutlamalarını.

Hatırlıyor musun?

Geçen yıl hem koroda şarkı söylemiş hem de şiir okumuştun.

Babanla izlemiştik birlikte.

Göğsümüzü gere gere, gurur duyarak...

Ama bu yıl sensiz hiç anlamı yok.

Okuluna gidemediğini bilmek içimi parçalıyor.

Sabretmek ve mücadele etmekten başka seçeneğim de yok.

İşler biraz daha tuhaflaştı bugün. Çözmekte giderek zorlanıyorum.

Özellikle de baban...

Baban sanırım benden gizli saklı bir şeyler çeviriyor.

Yine kalbimi kırmaya da hazırlanıyor olabilir.

Sana yeniden kavuşacağım günleri iple çekiyorum.

İnanıyorum, çok ama çok az kaldı...

Seni çok seven

Annen

— 9. GÜN —

32. Bölüm

Zor bir gün ve zor bir geceyi daha arkamda bırakmıştım. İşlerin giderek karmaşıklaştığı bir günü daha...

Şubeye giderken aklımdaki olay belliydi. Geçtiğimiz aylarda farklı şehirlerde kaçırılan iki çocuk ve dün gece kaçırılan Cemre...

Gece kartpostalı bulduktan sonra soruşturmayı tamamen Esmer Başkomiser'in ekiplerine devretmiştik. Ailenin ve bakıcının ifadelerinin alınmasından olay raporlarının tutulmasına tüm işlemleri onlar takip edeceklerdi. Gün içerisinde ise elde ettikleri tüm bilgileri bizimle paylaşacaklardı. Kartpostalı bulduktan sonra ayak bağı olmamak için ekipçe ayrılmıştık.

Geceden sabaha bir gelişme olup olmadığını merak ediyordum. Özellikle çevre ve MOBESE kameralarına yansıyan bir görüntünün çıkıp çıkmadığını. Erkenden Esmer'i arayıp sormak istedim fakat önemli bir gelişme olsaydı beni es geçeceğini zannetmediğim için acele etmedim.

Şubeye vardığımda Tuğrul, Sevcan ve Yalçın benim odamdaki panonun karşısındalardı. Sevcan yeni dosyalar hakkındaki notları panoya yapıştırırken Tuğrul ve Yalçın onun tuttuğu notları inceliyorlardı.

Üç yeni fotoğraf.

Üç yeni isim...

Benim içeri girmemle toparlanır gibi oldular.

"Devam edin, geliyorum," diyerek çantamı masama bıraktıktan sonra onların yanına doğru yürüdüm. Panonun tam ortasında duran

Asrın'ın gözlerine bakmamaya gayret ederek diğer fotoğraf ve isimlere baktım.

"Bolu ve Çankırı'dan dosyalar gelmiş mi Sevcan, Asayiş'e?"

"Henüz gelmemiş komiserim. Ama ben başka kaynaklardan bulduklarımı çıkardım."

Sağ alt köşeye eklenmiş iki fotoğraf ve altında iki isim ve şehir bilgisi.

Azra Nisa Şen – Bolu

Ayaz Efe Çınar – Çankırı

Sol alta doğru ise başka bir kol ve başka bir fotoğraf.

Cemre Alsancak.

Tuğrul, "Bir günde kaçırılan çocuk sayısı üçten altıya çıktı komiserim," dedi. "Bu iş tahmin ettiğimizden de büyük. Hangi yönde ilerlememizi istersin?"

Çocukların isimlerine baktım önce... Bolu ve Çankırı'da kaçırılan iki çocuğun ismi de A harfiyle başlıyordu. Asrın, Arda ve Aslıhan'dan önce kaçırılmışlardı. Son kaçırılan isim ise Cemre... Sanki alfabetik bir sıralamayla gidiyor gibiydi. Gerçekten böyle miydi yoksa ben şüphecilikte aşmış ve takıntılı bir hâle mi gelmiştim? Belki de kocaman bir tesadüftü.

İsimlerden sonra fotoğraflarına teker teker baktım. Tıpkı Asrın'ın fotoğrafı gibi gülümseyen fotoğraflar... Acaba fotoğrafları çekilirken kime bakmışlardı diye düşünmeden edemedim. Annelerine mi, babalarına mı yoksa fotoğrafçıya mı?

Asrın'ın fotoğrafını çektirdiğimiz gün geldi bir anda aklıma. Okuldan kayıt öncesi istemişlerdi. Elimizde doğru düzgün vesikalık fotoğrafı yoktu. Sevde ile birlikte kırtasiye alışverişlerini yaptığımız gün götürmüştük fotoğrafçıya. Yorgundu Asrın ve inat etmişti gitmek istemiyorum diye. Fotoğraf çekiminde suratını asarak hıncını almıştı bizden. Fotoğrafçı ne denli şaklabanlık yapsa da inadından vazgeçmemişti. Arka tarafa geçip Sevde ve ben çeşitli surat ifadelerine bürünerek onu güldürmeye çalışmıştık. Ne kadar direnç gösterse de en sonunda dayanamamış ve kahkaha atmıştı. Tam da o esnada fotoğrafçı deklanşöre basmıştı.

"Komiserim?"

"Cemre. Cemre'ye odaklanmalıyız. Diğerlerinin üzerinden dokuz ay geçti. Boşa kürek çekmiş oluruz."

"Asayiş Şube dosyayı toparlayınca isteriz komiserim. Cemre olayı zaten biraz garip."

"Ne açıdan garip?"

"Şu ana kadar Asrın'ı saymazsak genelde ekonomik açıdan dar gelirli ailelerin çocuklarıydı komiserim. Şu şehir dışındaki aileler de öyle gibi. Ama ilk defa zengin bir ailenin çocuğu kaçırıldı. Lüks bir villadan üstelik. Sokaktan da değil."

Tuğrul'un bu açıklamasıyla irkildim. Aklımdan geçenleri okumuştu ve hemen devam etti.

"Villayı kendileri özel yaptırmış. Herhangi bir inşaat firmasından almamışlar. Ama yine Fuat Cansay'la bağlantı var gibi komiserim?"

"Nasıl bir bağlantı?"

Bu sorumla birlikte Yalçın cep telefonunu çıkardı ve ekrandaki bir fotoğrafı gösterdi. Fuat Cansay'la yanında birkaç kişinin olduğu bir açılış fotoğrafı. "Fuat Cansay'ın iki sağındaki adam Cemre'nin amcası, komiserim. Milletvekili olan," dedi.

Fotoğrafı elimle yakınlaştırarak baktım.

"Sevcan, bu fotoğrafın çıktısını alalım."

Tuğrul arkasından devam etti.

"Diğer iki çocukla bir bağlantı yok henüz komiserim. Ankara'daki ev adreslerini çıkardık. Bizim ekiplerden birisini yolladım erkenden. Şu ana kadar görünen o ki mahallelerinde ne kentsel dönüşüm ne de başka bir inşaat projesi var."

Milletvekili amca ile Fuat Cansay'ın bağlantısı... Belki de abartılacak bir durum değildi. Nerede siyasi gücü olan birisi varsa zaten Fuat Cansay'ın bir şekilde teması bulunuyordu. Ankara gibi bir şehirde siyasetin ve iş dünyasının yollarının kesişmesi kaçınılmazdı ne de olsa.

"Cemre konusunda başka bir bilgi var mı elimizde? Annesi babasına saldırmaya çalışmıştı, senin yüzünden diyerek. Bununla ilgili bir malumat?"

"Henüz yok komiserim. Bugün Asayiş'e gider sorarım. İllaki vardır o işin altında da bir bityeniği."

Tuğrul konuşurken Sevcan birkaç kâğıt uzattı.

"Dün geceki kartpostalın fotoğrafları komiserim. Tuğrul abinin çektikleri. Olay yeri fotoğrafları henüz gelmedi."

Kartpostalın fotoğraflarına yeniden baktım. Yine sempatik kardan adam gözüme korkunç göründü.

"Komiserim, Asrın'dan hemen sonra bu kadar kısa sürede bir çocuğun daha kaçırılması sizce normal mi?"

Yalçın sormuştu bu soruyu.

"Ne anlamda diyorsun?" diye Tuğrul araya girdi.

"Yani önceki olaylarda ortalama üçer aylık bir ara söz konusu. Ama Asrın'dan sonra bu kadar süre geçmedi. Ayrıca kaçıran kişi her kimse Asrın'ın annesinin polis olduğunu eminim biliyordur. Emniyetin ne denli teyakkuzda olacağını da kestiriyordur. Cemre sokakta, okul çıkışında falan kaçırılsa diyeceğim ki ilk bulduğu fırsatta kaçırdı. Ama ilk defa evin içine girerek kaçırılma söz konusu."

Yalçın'ın yürüttüğü fikre Sevcan'dan itiraz geldi.

"Bolu ve Çankırı'daki olaylar arasında sadece bir hafta var. Dediğin zamanlama frekansına yine uymuyor. Ayrıca onlardan bir ay sonra Ankara'daki ilk vaka gerçekleşmiş oluyor."

Ekibin kendi arasındaki beyin fırtınasını ilgiyle dinliyordum. Sevcan'ın itirazından sonra Tuğrul'a döndüm.

"Sen ne diyorsun?"

"Sevcan da haklı, Yalçın da haklı, komiserim."

"Neden haklılar?"

"Zamanlamayla ilgili bir frekans olduğunu sanmıyorum. Sevcan bu konuda haklı. Yalçın ise böyle zamanda yeniden kaçırması ve evin içine girerek bu eylemi gerçekleştirmesi noktasında haklı. Yangından mal kaçırır gibi ne acelesi vardı? Yakalanma riskinin en yüksek olduğu periyotta."

Üçünün de yorumları bana mantıklı geliyordu.

"Belki de bu yüzden acele etti. Yani yakalanma riskinin en yüksek olduğu periyotta, tüm emniyetin teyakkuzda olduğu bir zaman dili-

mini bilerek seçti. Özgüven meselesi. Sonuca odaklandığımızda ise başarılı olduğu aşikâr... Sonuçta yakalanmadan ve yine arkasında iz bırakmadan eylemini tamamladı. Üstelik bize kartpostalla yine mesajını vererek."

Hepimiz birden ayakta durup panoya dalmışken odamın kapısı tıklatıldı. Şubenin nöbetçi memurluğundan birisi kapıyı araladıktan sonra Tuğrul'a seslendi. "Abi bir bakar mısın?"

Tuğrul kapıya doğru yürüdü. Başını hafifçe eğip dinledi. Dinlerken yüz ifadesi bir anda değişmeye başladı. Korku ve panikle...

"Bir şey mi var Tuğrul?" diye yüksek sesle kapıya doğru seslendim.

Tuğrul afallamış bir hâlde odanın ortasına doğru yürüdü. Yüzü bembeyaz kesildi.

Yalçın ve Semra da merakla Tuğrul'a bakıyorlardı. Bakışlarımı onların üzerinde bir tur gezdirdikten sonra yeniden seslendim.

"Tuğrul?"

Tuğrul yutkunarak zar zor yanıtlayabildi.

"Komiserim... Haber merkezinden aramışlar şimdi nöbetçi amirliğini. İncek'e yakın bir arazide çocuk kıyafetleri bulunmuş. Cemre'nin kaçırıldığı esnadaki üzerinde olanlarla uyumlu kıyafetler. Maalesef bazı yerlerinde kan lekeleri varmış."

33. Bölüm

Apar topar şubeden çıktık. Araçlara biner binmez Tuğrul kıyafetlerin bulunduğu bölgenin adresini öğrendi.

Gelen haberle içimde fırtınaların kopması bir olmuştu. Asrın dahil kaçırılan çocuklarla ilk defa böyle bir gelişme yaşanmıştı. Aklıma getirmek istemediğim onlarca kötü senaryo aynı anda beynime üşüşüyordu. Hiç acımadan, hiç duraksamadan...

"Komiserim, iyi misin?"

Arabayı kullanan Tuğrul bir yandan da beni teskin etmeye çabalıyordu. Aynı haberle kendisi de yıkılmasına rağmen... Donup kalmıştım. Ne konuşmaya ne de bir yorum yapmaya mecalim vardı.

"Komiserim, hemen aklımıza kötü şeyler getirmeyelim."

Daha kötüsü olabilirdi ki...

Olay yerine gidene kadar gıkım çıkmamıştı. Bundan sonrası için ne yapacağımı, nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum. Sanki yolun sonuna gelmiş, karanlık bir tünelin sonunda geri dönüşü olmayan bir bataklığa saplanmıştım. Canlı canlı sonumun gelmesini bekliyordum.

Benden yanıt alamayan Tuğrul bütün dikkatini yola verdi. Seri şekilde ilerleyerek kısa sürede olay yerinin en yakınındaki yola ulaştık.

Geldiğimiz bölgeye en yakın merkezi yer iki üç kilometre kadar uzaktaydı. Etrafımızda yer yer inşaat şantiyeleri vardı. Şantiyelerin hemen arka tarafında ise yeni yapılmış yüksek katlı lüks binalar bulunuyordu. Yaşam alanı bulunduğumuz yere doğru büyüyordu.

Yalçın, "Komiserim şuradalar," diyerek yaklaşık beş yüz metre ilerimizdeki çorak araziyi işaret etti. İşaret ettiği yerde Olay Yeri İnceleme polisleri ve sivil polisler bulunuyordu. Etrafı şeritle çevrilmişti.

Arabadan indikten sonra balçıklaşmış zemine aldırış etmeden arazi'ye girdim. Tuğrul ve Yalçın da hemen peşimden devam ettiler. Olay yerine yaklaştıkça içimde acı her adımda katlanıyordu. İstemsizce gözümün önüne Asrın geliyordu. Sanki bulunan kıyafetler Asrın'ın kıyafetleriymiş gibi. Sanki şeritlerin arkasından Asrın'ın cansız bedeni çıkacakmış gibi.

"Kolay gelsin başkomiserim!"

Tuğrul benden önce fark etmişti Esmer Başkomiser'i. Şeritlerin diğer tarafında sakince Olay Yeri İnceleme ekiplerinin çalışmasını izliyordu. Beni görünce eliyle şeridi kaldırdı.

"Hoş geldin İnci."

Ses tonu, yüzündeki donuk ifade... Tıpkı benim gibi bir hayal kırıklığının resmi. Sanki dün hiç buluşmamışız, sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi. İlk karşılaşmamızdaki soğukluk ve gerginlik vardı üzerinde.

"Hoş buldum. Cemre'nin mi kıyafetler?"

Gözüm bir anda beyaz giyimli Olay Yeri ekiplerinin ortasındaki kıyafetlere ilişmişti.

"Yüksek ihtimal. Kaçırıldığı esnada giydikleriyle bire bir uyumlu."

Yerde krem renkte boğazlı bir kazak ve üzerinde kalp desenleri olan bir hırka vardı. Bugün üzerinde kalp desenleri olan bir hırka giymiş başka bir kayıp vakası yoktu sonuçta. Çok spesifik bir üründü ve bu, Cemre'ye aitti.

"Ailesinden kan örneği almamız gerek. Ama nasıl isteyeceğimizi bilmiyorum."

Esmer Başkomiser'i ilk defa böylesine çaresiz görmüştüm.

"Kıyafetlerden haberleri var mı peki?"

"Henüz yok. Ama ne kadar saklayabiliriz ki..."

Sanki bu cümlenin muhatabı bendim. Bana da söylemek istediği fakat söyleyemediği şeyler varmış gibi. Sanki benden de bir şeyler saklanıyormuş gibi.

"Kan lekelerine baktın mı? Yani..."

Devamını getirememiştim. Boğazım düğümlendi.

"Baktım. Bıçakla yaralama ya da benzeri bir durum yok gibi. Kıyafetlerde de herhangi bir kesik ya da yırtılma yok. Kan lekesi kazağın üzerinde birkaç yerde var sadece."

Herhangi bir karşılık verememiştim Esmer'e. Dudaklarımı kıpırdatacak gücü kendimde hissetmiyordum. Aklımdan geçenleri çok iyi biliyordu. Teselli vermek için miydi yoksa gerçek düşüncelerini mi aktardı bilmiyorum ama devam etti.

"İlk duyduğumda kızın cesedini de yakınlarda bir yerde bulacağız diye düşündüm. En kötüsüne kendimi hazırlamıştım. Ama kan lekelerine bakılırsa şu an böyle bir ihtimal yok. Tabii yeterince araştırmadan yorum yapıyorum. Bu yüzden aklına kötü düşünceler getirmemeye çalış olur mu?"

Nasıl gelmeyecek ki...

İçinde bulunduğum durumun yıkıcılığının farkındaydı Esmer. Can çekişmemi gözlemleyebiliyordu belki de.

"İnci. Sen istersen daha fazla kalma burada. Ne gerekiyorsa biz hallederiz zaten." Masumca koluma dokundu. Gözlerini benden kaçırıyordu. Çaresiz bir adamdan çaresiz bir kadına gelebilecek tek tavsiye gelmişti.

"Peki," diye mırıldanabildim, "yanına uğrarım şubeye daha sonra."

Şeridi kaldırıp uzaklaşmaya başladım. Tuğrul ve Yalçın tekrardan yanımda bittiler.

"Şubeye mi geçelim komiserim?"

"Benim için fark etmez," diye karşılık vererek çamurun içinde bata çıka ilerlemeye devam ettim. Sonrasında hiç konuşmadan arabaya geçtim ve koltuğa oturdum.

Tuğrul arabayı yeni çalıştırıp hareket etmişti ki telefonu çaldı.

"Evet... Evet... Nerede?... Tamam... Tam olarak neredesiniz... Tamam, haber bekleyin benden..."

Kafamı usulca Tuğrul'a çevirdim.

"Komiserim. Emre aradı şimdi. Tufan Süzer'i bulmuşlar. Alalım mı diye soruyorlar?"

Beynim o denli uyuşmuştu ki Tufan Süzer kimdi diye kendi kendime mırıldandım. Birkaç saniye sonra irkilerek kendime geldim. Nezarethaneden kaçan çocuk...

"Neredelermiş?"

"Çubuk Barajı'nın kenarındaki bir mesire alanında. Orada bir lokanta varmış, genelde bu tiplerin içmeye gittiği bir mekânmış. Şimdi orada bir masaya oturmuş. Bizimkilerin görüş açısında. Jandarma bölgesiymiş."

"Yeni oturduysa daha zamanımız var demektir. Bizim gelmemizi beklesinler. Bizden önce kalkarsa çıkışta alsınlar. Biz de hemen oraya geçelim."

Tuğrul, "Anlaşıldı komiserim," dedikten sonra telefona döndü. "Duydunuz mu komiserimi? Tamam, çıktık biz geliyoruz."

Yaşadığım yıkımdan sonra heyecanlanmıştım. Çantamdan bir ıslak mendil çıkartıp çamur tutan botlarımı silmeye başladım. Tuğrul bir nebze de olsa kendime geldiğimi fark etmişti.

"Hep kötü haberler gelecek değil ya komiserim," dedi, "bak güzel haberler gelmeye başladı."

"Bakacağız artık," diye karşılık verdim, "hele bir gidelim."

Tuğrul benden daha çok heveslenmişti.

"Eğer bir şeyler biliyorsa söker alırım ben ondan bu bilgiyi komiserim. Hele de böyle bir günden sonra..."

Botlarımın temizliğini bitirdikten sonra kirli ıslak mendilleri katladım. Nereye koysam diye bakınırken arka koltuktan Yalçın siyah bir poşet uzattı. "Bunun içine atabilirsiniz komiserim." Kirli mendilleri atarken çöpün içindekilere gözüm takıldı. Boş bira kutuları...

"Hayırdır, ekip arabasında mı içmeye başladınız?" diye sordum.

Tuğrul hemen açıklamaya girişti.

"Yok komiserim. Dün akşam Kerem Cansay için bir kuytuda beklemek zorunda kaldık. Dışarıdan şüphe çekmeyelim, görenler içiyorlar zannetsinler diye ayarladık."

"Var mı gelişme peki?"

"Şimdilik yok komiserim. Ama Yalçın bir yerden haber bekliyor. Ona göre şekillenebilir. Şu an kafanızı karıştırmaya gerek yok."

İstemsizce güldüm.

"Kafan yeterince dolu zaten demek mi istiyorsun?"

Tuğrul da gülerek karşılık verdi.

"Onu bilmeyen mi var komiserim... Bu arada yurtdışı temsilcimizden de haber var."

"Yurtdışı temsilcisi," diye kendi kendime mırıldanırken anlamıştım. Tuğrul yine Mustafa üzerinden gönderme yapıyordu.

"Mustafa'dan mı?"

"Evet, komiserim. Bu Eylem'in arkadaşının çalıştığı üniversiteyi bulmuş. İş çıkışında takip etmiş ve evine ulaşmış. Eylem'in kalma ihtimali olan ev. Ama henüz Eylem'i görememiş. Evin karşısında bir kafede pinekliyormuş."

"Güzel..." dedim, "evi bulması bile çok iyi. Hiç bilmediği bir yerde."

"Becerikli çocuk Mustafa, komiserim. Ama isyanlarda."

"Neye isyan ediyor? Onu yolladığımıza mı?"

"Hayır. Yeteri kadar İngilizcesinin olmadığına. Döndükten sonra dil kursuna başlayacağım, kararlıyım diyor."

Yeniden gülmüştüm. "En azından motivasyon katmışız işte..."

Tuğrul modumun yükseldiğini fırsat bilince aynı tınıda devam etti. Mustafa'dan, Emre'den, arka koltukta oturan Yalçın'dan konuştu. Her birinin komik durumlarını anlatarak... Yalçın kendisi hakkında konuşunca yer yer, "Abartıyor Tuğrul abi, komiserim," diyerek itiraz etti.

"Semra kendine gelebildi mi?" diye sordum, "geçenki olayı çok kafaya takmıştı."

"Geldi geldi, komiserim. Zaten bu lokantaya pusu atma fikri de onundu. Elli tane erkeği cebinden çıkarır valla. Polisliği çok iyi kızın."

Semra'yla gururlanmıştım. Böylesine çabalamasından dolayı da mutlu olmuştum.

Yol boyunca benzer şeyler konuşarak ilerledik. Bir saate yakın sürmüştü. Yaklaşırken Tuğrul, Emre'den yeniden bilgi aldı. Tufan Süzer bir arkadaşıyla hâlen oturuyordu.

34. Bölüm

Mesire alanına girdikten sonra arabayla biraz daha ilerledik. Sağda sola piknik alanları bulunuyordu. Ama havanın etkisinden dolayı her taraf bomboştu. Arabayı park ettikten sonra yaya olarak ağaçların arasından devam ettik.

Yalçın, "Mekân şurası sanırım komiserim," diyerek az ileride görüş açımıza giren tek katlı ve derme çatma bir lokantayı işaret etti. Lokantanın ön kısmında geniş bir sundurma vardı. Sundurmanın altında da masalar. Biraz daha yaklaşınca en arka masada oturan Semra ve Emre'yi gördük. Onların iki masa önünde iki kişi, o iki kişinin bir masa önünde de dört kişilik bir grup vardı.

Tuğrul, "Tufan ortadaki masada komiserim," dedi, "ne yapalım, çökelim mi hemen tepesine?"

"Masasına bir oturalım bakalım," dedim ve doğrudan Tufan'ın masasına doğru ilerledim.

Sundurmanın altına yeni girmiştik ki Tufan bizi fark etti. Önce beni, hemen sonra da yanımdaki Tuğrul ve Yalçın'ı hızla süzdü. Polis olduğumuzu ve ona doğru ilerlediğimizi anında sezmiş olacak ki bir hışımla sandalyeden kalktı ve arkaya doğru koşmaya başladı.

Yalçın hemen peşinden, "Kaçma, gel buraya!" diye bağırarak koştu. Tufan umursamadan devam ederken arka masadaki Emre ve Semra ayaklandılar. Semra ani bir refleksle yanından geçen Tufan'a çelme taktı. Tufan o hızla dengesini yitirdi ve ayakları yerden kesilerek az önüne kapaklandı. Yere düşer düşmez Emre ve Yalçın üzerine abandılar.

"Demiştim size komiserim, Semra tam bir canavar diye..."

Tuğrul'la ben gayet soğukkanlı adımlarla arka masaya doğru yürüdük. Tuğrul yerde çırpınan Tufan'a doğru eğildi ve saçlarını tuttu.

"Nereye kaçacaktın lan?"

Semra bu esnada Tufan'ın karşısında oturan kişinin yanına zıpladı.

"Sen de kimliğini ver bakayım!"

Kafamı arkaya çevirdim. İlk dörtlü grup merakla bizi izliyordu.

"Tuğrul, bu arkadaşların da GBT'lerine bakalım," dedim. Bunun üzerine Tuğrul çömeldiği yerden kalktı ve oraya geçti.

"Evet, beyler, kimlikleri alalım."

Lokantaya baskın yaparcasına girmek adrenalinimi yükseltmişti. Otoritemi hissetmek bana iyi gelmişti. Lokantanın içine baktım. İki masanın olduğu küçük bir alan boştu.

"Tufan'ı şuraya getirin!" dedim ve içeriye yöneldim. Lokantanın sahibi olan bitenleri görmüş ve benim rütbeli birisi olduğumu anlamıştı. "Hoş geldiniz amirim," diye sanki yemek yemeye gelmişim gibi kapıda beni karşıladı. Adamı umursamadan kapıdan geçtim. Yalçın peşimden Tufan'ı ite kaka getirdi ve köşedeki sandalyelerden birisine oturttu.

Bir ayağımı kaldırdım ve Tufan'ın sandalyesinin köşesine uzattım. Tufan afallamıştı.

"Birazdan sana soracağım sorulara doğru cevap verecek misin yoksa şimdiden gerekeni yapayım mı?"

Tuğrul arkamdan geldi. Tufan henüz bir karşılık vermemişti. "Yalçın sen dışarıya yardım et," dedi ve Tufan'ın yanına geçti. Bir elini boynuna atıp, "Komiserim ne sorarsa düzgünce yanıt ver. Yoksa senin için hiç iyi olmaz!" diyerek gözdağına devam etti.

"Abi hangi konuda?"

"Neden nezarethaneden kaçtın?" diye sordum.

"Kesilmiş cezam vardı. Girersem üç yıl çıkamayacaktım. Fırsatını bulunca da kaçtım."

"Kaçman için içeriden birisi sana yardım etti mi?"

"Hayır. Daha önce çok gözaltına alındım. Prosedürleri biliyordum. Kaçabileceğim anı da."

"Peki bu kaçırılan çocuklar hakkında ne biliyorsun?"

"Hangi çocuklar komiserim?"

Tufan'ın bu sorusundan sonra Tuğrul adamın boynunu sıkmaya başladı. "Salağa yatma lan, çok iyi biliyorsun!"

"Abi valla emniyette öğrendim ben de. Öncesinde duymuştum mahallede ama çok ilgilenmemiştim. Gözaltına alınınca nezarethanede konuşuyorlardı. Öyle öğrendim."

"Ne konuşuluyordu?"

"Herkes aynı şeyi diyordu komiserim. Kaçırılan çocuklar için mahallelere baskınlar yapılmış. Başka bir şey değil."

"Peki senin başka bilgin var mı?"

"Nereden olsun komiserim? Hem hiçbirini tanımam etmem. Bana ne!"

Tufan'ın bu çıkışından sonra Tuğrul yeniden boynuna hamle yaptı. "Laflarına dikkat et!" Bu kez çok daha canını yakarak sıkmıştı.

Tufan karşımda bir anda böğürmeye başladı. "Abi yeminle hiçbir çocuğu bilmiyorum!"

Biz Tufan'ı sıkıştırmaya devam ederken ekibin geri kalanı da içeri girdi. Emre, "Dışarıdakiler temiz komiserim," diye bilgi verdi.

Tuğrul, "Bak oğlum bu kadar polis işini gücünü bıraktı senin peşine düştü. Sana hayatı zindan ederim!" diye devam etti.

"Abi gerçekten bir şey bilmiyorum. Benim çocuklarla ne işim olur? Benim işim motorlarla."

Tufan neredeyse ağlayacak kıvama gelmişti. Tuğrul'un yaptığı sert etkilemişti.

"Motorlarla demek. Motorları çalmak yani."

Tufan'ın buna da itiraz edeceğini sanmıştım. Ama belli ki gözü epey korkmuştu. Anında kabul etti.

"Evet abi."

"Düzgün bir iş yapamazsın zaten."

"Benim işim bu abi. Motor çalar satarım. Başka bir işten de anlamam."

Tufan'ın son açıklamasından sonra Tuğrul bakışlarını bana çevirdi. Göz göze geldik. Tuğrul, "Bu çocuk bir şey bilmiyor" manasında kafasını sessizce sağa sola salladı. Ben de aynı kanıya varmıştım. İkimiz de Tufan'ın yalan söylemediğini düşünüyorduk.

Kısa süreli sessizliği Tufan bozdu.

"Abi her şeyim üzerine yemin ederim ki benim çocuklarla bir alakam yok."

Kafamla dışarıyı işaret ettim. Ayağımı sandalyeden çekip dışarı çıktım. Tuğrul da peşimden geldi.

"Komiserim, bu çocuktan iş çıkmaz. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bana da öyle geldi. Sıradan bir motosiklet hırsızı."

"Ne yapalım, jandarmaya teslim edelim mi? Ya da doğrudan biz alıp İnfaz Büro'ya da götürebiliriz."

Tufan Süzer'e resmi bir işlem yapılması bizim peşinde olduğumuzu ortaya çıkaracaktı. Çok önemli değildi ama yine de diğer birimlerin bunu bilmesini istemiyordum. Öte yandan firari bir şüpheliyi de görmezden gelemezdim. İşlem yapılmadan salıvermek pek içimden gelmiyordu.

Ne yapacağımı düşünürken birden aklıma bir fikir geldi. Gelen fikri hızlıca düşündüm. Pek riskli bir hamle sayılmazdı.

"Sanırım ne yapacağımızı buldum. Gel benimle."

Tuğrul meraklanmıştı. Sormasına fırsat tanımadan yeniden içeriye girdim. Ayağımı yine sandalyesine uzattım. Bu kez iki bacağının arasına denk gelecek şekilde.

"Seni serbest bırakmamızı ister misin?"

Bu soruma tek Tufan değil, ekipteki herkes şaşırmıştı.

"Nasıl... Nasıl yani komiserim... Yani isterim..."

"Kaç yıldır bu işlerin içindesin? Yani motosiklet hırsızlığının."

"Çocukluğumdan beri komiserim. İki tekerli ne varsa. Önceleri bisikletti, şimdi motosiklet."

"O zaman senin dışında bu işleri yapanları da bilirsin. Çalıntı motosikletlerin nerede nasıl satıldıklarını da."

"Bilirim komiserim."

Tufan ile aramda geçen bu diyalogdan sonra Tuğrul konuyu nereye getireceğimi anlamıştı. Bıyık altından beni teyit edercesine gülümsedi.

"Seni şimdi serbest bırakacağım. Ama bir şartla. Eğer bu şartı yerine getirmezsen seni yine bulurum ve bu kez çok fena olur."

"Emret komiserim."

"Bir motosiklet var. Onu incelemeni ve araştırmanı istiyorum. Nerede çalınmış, kim çalmış. Ama bütün bunlar aramızda kalacak. Herhangi bir yerde bizim istediğimizi dile getirirsen o dilini kopartırım."

35. Bölüm

Tufan Süzer'e yapması gereken işi detaylıca anlatmıştık. Devamını ise Tuğrul getirecekti. Tufan'ı aldı ve Asrın'ı kaçıran motosikletin bulunduğu sığınağa götürmek için Yalçın ile birlikte yola çıktı.

Tufan motosikleti inceleyecek ve hangi zaman diliminde nereden çalındığını ya da çalıntı olarak kimin piyasaya sürdüğünü tespit etmeye çalışacaktı. Belki de imkânsız bir şey istemiştik Tufan'dan. Pek umudum yoktu. Ama yine de şansımızı denemek en iyisi olacaktı.

Tuğrullar ayrıldıktan sonra ben de Semra ve Emre ile birlikte dönüşe geçtim. Arabayı Emre kullanıyordu. Semra da arka koltuğa geçmişti. Hafifçe dönüp Semra'ya baktım. Yüzünde haklı olarak gururlu bir ifade vardı.

"Tebrik ederim ikinizi de, güzel iş çıkardınız."

İlk olarak Emre karşılık verdi.

"Sağ olun komiserim."

Hemen ardından da Semra.

"Planımızın işe yaramasına sevindim komiserim. Umarım sizin planınız da işe yarar."

"Umarım..." diye mırıldanarak karşılık verdim. Bu karşılıktan sonra aklıma yine Cemre'nin bulunan kıyafetleri gelmişti. Sanırım bunu zihnimden atmakta çok zorlanacaktım. Tufan'ı yakalamanın heyecanını bir anda alıp götürmüştü. İçimdeki acı adeta yeniden hortlamıştı.

Bendeki değişimi Semra ve Emre de fark etmişlerdi sanırım. Sessizce yan pencereden yolu izlerken Semra dayanamadı.

"Komiserim, iyi misiniz?"

"İyiyim," dedim, "dalmışım biraz."

"Yalçın az önce anlattı diğer konuyu komiserim. Ama bence korkulacak bir şey yok. İçiniz rahat olsun."

Semra neden böylesine bir açıklama yapma gereği hissetmişti bilmiyorum. Belki de dışarıdan tahmin ettiğimden daha kötü görünüyordum.

"Nasıl bu kadar eminsin Semra?"

"Komiserim, bizim de gece gündüz aklımızda bu vakalar var. Her türlü ihtimali kendi aramızda konuşup değerlendiriyoruz. Eğer kaçıran kişi ya da kişilerin çocuklara bir zarar verme ihtimalleri olsaydı şimdiye çoktan ortaya çıkardı."

"Asrın da, Cemre de yeni vakalar," diyerek itiraz ettim, "daha yeterince zaman geçmedi üzerinden."

"Haklısınız komiserim. Ama Arda ve Aslıhan da eski vakalar. İkisinin de üzerinden aylar geçti. Şayet aklınıza gelen kötü düşünce olsaydı cansız bedenlerine mutlaka ulaşılırdı. Bu yüzden ben hiç ihtimal vermiyorum."

Semra'nın böylesine özgüvenli konuşması içime kısmen su serpmişti. Kötüyü daha fazla düşünmemek için itiraz etmedim söylediklerine...

Aklıma Esmer geldi. Şimdiye şubeye dönmüş olmalıydı. Gelişmeleri gidip ondan öğrenmek daha iyi olacaktı. Telefonu çıkardım ve Esmer'i aradım. Şubede olduğunu söyledi. Geleceğimi söyleyip kapattım.

Esmer'e Tufan Süzer meselesini anlatıp anlatmamayı düşündüm. Fakat anlatırsam sığınağı ve motosikleti de açıklamak zorundaydım. Bunun içinse bence artık geç kalmıştım. Gittiği yere kadar gizli saklı sürdürmeliydim.

Yolda ilerlerken telefonum çaldı. Arayan kaç gündür beni rahat bırakan annemdi. Yine bir işgüzarlık peşinde olduğunu daha telefon çalarken hissetmiştim.

"Devin kızım, bir çocuk daha kaçırılmış galiba. Beyhan amcan aradı şimdi o söyledi. Doğru mu?"

"Doğru, anne."

"Neden bana haber vermiyorsun?"

"Konuya ben bakmıyorum anne. Asayiş Şube Müdürü'nü arayıp sana neden bilgi vermiyormuş bir sor. Hatta gerekirse ona fırça at!"

Bu çıkışmamdan sonra Semra da Emre de bana çaktırmamaya çalışarak gülüyorlardı.

"Ne hemen tersliyorsun kızım? Merak ediyorum ben de."

"Terslemiyorum anne. Her türlü gelişmeden haberdar oluyorsun Beyhan amca sayesinde ne güzel. Benim sana haber vermeme gerek kalmıyor."

"Of Devin! Neyse. Bu arada Fuat Bey bizimle bir akşam yemek yemek istiyormuş. Az önce Beyhan amcan söyledi."

Yeni bir kaçırılma sonrası yeniden ortaya çıkan Fuat Cansay... Emniyetteki adamlarından yeteri kadar bilgi alamamış olsa gerek, birinci ağızdan dinlemek istiyordu sanırım. Ya da nabız yoklayacaktı...

Aslında Fuat Cansay'ın karşısına bir kez daha çıkmayı ben de çok istiyordum. Hele de son olaydan sonra. Geçen sefer hiç renk vermemişti. Belki de bu kez... Ama şu anki perişan hâlimle görüşmem onun lehine sonuçlanacaktı. Biraz daha zaman geçtikten sonra görüşmek daha yerinde olacaktı.

"Bakarız anne. Şu an yoğunum. Ben sana haber ederim."

"Tamam, bak unutma, adamlara ayıp olmasın. Sonuçta bizim için uğraşıyorlar."

Yolun geri kalanı anneme ilenerek geçmişti. Neden böyleydi bu kadın...

Asayiş Şube'ye ulaştıktan sonra Emre, "Komiserim sizi bekleyelim mi? Ya da istediğiniz zaman alalım," dedi.

"Gerek yok. Sonrasını ben hallederim. Siz işinize bakın," diye karşılık verdim.

Asrın kaçırıldıktan sonra bu şubeye kaçıncı gelişimdi bilmiyorum. Merdivenleri çıkarken, koridorlarda ilerlerken artık hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim. Eski mesai arkadaşlarımın bana bakmalarını bile artık görmüyor ve umursamıyordum.

Esmer yine odasındaydı. Girdiğimde telefon görüşmesi yapıyordu. Oturmamı işaret etti ve kısa bir süre daha telefonla görüştü. Ardından bana döndü.

"Hoş geldin İnci."

"Hoş buldum. Ne yaptınız? Cemre'nin ailesine haber verdiniz mi?"

"Maalesef. Bir ekip yollamıştım görüşmeye. Annesi duyunca fenalaşmış. Daha yeni kendine geldi. Kan örneklerinin alınması için Adli Tıp'a gidecekler. Ayrıca Cemre'nin önceki gün giydiği kıyafetlerden de aldık. Kriminal laboratuvarına gidecek. Oradan da teyit isteyeceğiz."

Esmer yine işini şansa bırakmıyordu. Atacağı adımlar öncesi her şeyden emin olmak istiyordu.

Dayanamadım ve derin bir of çekerek karşılık verdim. Artık Esmer'in yanında güçsüz görünmeme gibi bir endişem kalmamıştı. Bu anlamda birbirimizi yeterince tanımıştık.

"Canını sıkma diyeceğim ama sıkmamak elinde değil. Farkındayım."

Bana diyordu ancak kendi canı da sıkkındı. Gözlerinden belli oluyordu. Bakışlarından... Yorulmuştu.

"Gittikçe daha çok çaresiz hissediyorum kendimi. Siz bir taraftan biz bir taraftan çabalıyoruz. Ama bunlar olurken bir çocuk daha kaçırılıyor. Üzerine de kanlı kıyafetleri bulunuyor... Gün geçtikte geriye doğru gidiyoruz sanki."

"Belki kaçıran kişi de tam olarak bunu istiyordur."

"Neyi?"

"Senin, benim, herkesin çaresiz hissetmesini... Ona istediğini verirsek ödüllendirmiş oluruz."

Ne diyeceğimi bilemedim o an. Esmer bir şekilde umudunu korumayı yeğliyordu. Belki de soruşturma motivasyonunu düşürmemek için bunu yapıyordu. Bunca kötü gelişmeye rağmen...

Yine de böyle davranması beni rahatlatmıştı. Oğlumu bulmaya çalışan ekibin başındaki kişinin çaresizlik hissine kapılmasını en son isteyecek kişi bendim. Bunu fark edince az önceki söylemlerimle aslında soruşturmaya zarar verdiğimi hissettim. Metin Müdür haklıydı. Öyle ya da böyle duygularımı karıştırmadan duramıyordum. Basit bir olumsuz varsayım bile gidişatın yönünü değiştirebiliyordu.

"Daldın..."

"Özür dilerim," diyerek karşılık verdim, "hem daldığım hem de az önceki cümlelerim için."

"Önemli değil." Gözlerimin içine bakıyordu. Gülümsüyordu. Samimiydi.

"Cemre'nin ailesinin ifadelerinde göze batan bir şey var mı?"

Bunu sorduktan sonra dün gece kadının, kocasının üzerine yürüdüğü sahne gözümün önüne geldi. Eminim Esmer bu sahneyi görmezden gelmemiş ve kesinlikle sormuştu.

"Doğrudan şüphelendikleri bir isim yok. Ama kendi içlerinde araları çok kötü. Sadece dışarıya karşı iyi bir aile görüntüsü vermeye çalışıyorlar."

"Kadının dünkü tepkisinden belliydi," diyerek konuyu açtım.

"Evet. Son zamanlarda adam ailesi ve çocuğuyla hiç ilgilenmemiş. Hep dışarıdaki etkinlikleri önemsemiş. Nerede bir açılış, kokteyl varsa kaçırmamış. Tabii bunlara katılmak için karısını da zorlamış. Bir çeşit cemiyet hayatında boy gösterme çabası diyebiliriz. Kadının dünkü çıkışması da bundan dolayı. Kaçırılma anında sergide bulundukları için."

"Adam peki neden bu tip yerlerde boy gösterme derdine düşmüş? Eşiyle sorunlar yaşayacak, çocuğunu ihmal edecek kadar üstelik."

"Dile getirmek istemedi ama anladığım kadarıyla abisinden sonra siyasete girme düşüncesi var. Bu nedenle altyapı kurmaya çalışıyor ve ciddi bir kişisel marka imajı projesi yürütüyor. Kadın demedi ama bakıcının ağzından aldık, birkaç kez aralarında fiziksel kavga da yaşanmış. Adam şiddet uygulamış karısına. Karakolluk olmaları an meselesiymiş fakat bir şekilde üstünü kapatmışlar rezil olmamak için."

"Sen ne düşünüyorsun peki? Yani siyasi rakiplerinden falan zarar vermek isteyen birileri olabilir mi?"

"Pek sanmıyorum. Siyaseten zarar vermek isteyen birisi siyaseten malzeme olacak yerden vurmaya çalışır. Çocuk kaçırmayla uğraşıp kendini riske atmaz. Peşine iki gazeteci katar, nerede açık verirse yakalamaya çalışır olur biter."

Yine haklıydı Esmer...

"Adamın doğrudan düşmanı var mı bilmiyorum ama farklı bir açıdan ışık tuttu aslında bu kaçırılma. Tabii Ankara dışında gerçekleşen iki olay da."

Heyecanlanmıştım.

"Ne açıdan ışık tuttu? Diğer iki olayla alakası ne?"

"Diğer iki olay değil, bence hepsiyle alakalı bir durum. Sayı birden artınca değerlendirme yapmam kolaylaştı. Tabii sadece değerlendirme bu."

Kafamı iyice allak bullak etmişti.

"Ne olduğunu söyleyecek misin?" diyerek çıkıştım.

Esmer sanki yeniden ilk günlere dönmüşçesine şüpheyle gözlerime baktı. Ellerini saçlarına doğru götürüp karıştırdı. Bugün saçları dağınıktı. Kafası da. Yanaklarını gererek derin bir nefes aldı.

"Bolu ve Çankırı'da kaçırılan çocukların ailelerini biraz araştırtım. Onlar da dışarıdan bakıldığında kendi hâllerinde insanlar gibi duruyorlar. Fakat aile içlerinde ciddi kavgaları olmuş. Aslıhan ve Arda'nın aileleri de öyle. Son olarak Cemre'nin ailesinin de böyle çıkması bu değerlendirmeyi yapmama neden oldu. Tuhaf bir şekilde kaçırılan tüm çocukların ailelerinde sorunlar mevcut."

Sinirlenmiştim.

"Ne yani, Asrın'da da mı mevcut? Sırf boşandığım için ilk günlerde beni suçladığın gibi şimdi yine mi suçlayacaksın?"

Benden bu tepkiyi beklemiyordu. Bu kadar sinirlenmemi de...

"Ben sadece ortaya çıkan benzerlikleri söylüyorum İnci. Kendi ailenin içindeki durumu en iyi sen bilirsin. Hatta varsa bir durum, soruşturmanın sağlıklı ilerlemesi için benimle paylaşabilirsin." Yumuşak bir ses tonuyla devam etti, "Sana karşı açık olmamı istedin, oluyorum. Sana karşı dürüst olmamı istedin, oluyorum."

Son cümlelerini kurarken o kadar profesyoneldi ki doğrudan beni mi suçluyor yoksa gerçekten inandığını mı söylüyor, anlamak zordu. Üstelik beni bile kendime karşı şüpheye düşürmeyi başarmıştı.

Donakalmış bir şekilde Asrın'la aramızda geçenleri düşündüm. Elimden geldiğince oğlu için çabalayan bir anneydim. Her açıdan yetmeye çalışıyordum. Levent de aslında güzel bir babalık süreci yü-

rütmüştü. Boşanmamıza rağmen Asrın'ın iyiliğine olacağını düşündüğümüz ne varsa esirgemeden yapmıştık. Levent de ben de...

Fakat bizi boşanma sürecimize götüren ve boşanmamızı hızlandıran malum bir olayımız vardı. Evin içinde benim Levent'e silah doğrultmam ve fotoğrafımıza ateş etmem. Asrın'ın ise tüm bu olan bitenlere şahitlik etmesi... Objektif bakacak olursak, diğer çocukların hiçbirisinin yanında büyük bir ihtimalle silah patlamamıştır. Nereden baksan bir çocuğun yaşayabileceği en kötü travmalardan birisi... Asla hafife alınmayacak bir travma...

Acaba Esmer bu olayı mı kastediyordu?

Acaba gerçekten Asrın'la diğer çocuklar arasındaki bağlantı aile içinde yaşanan bu huzursuzluklar ve göreceli şiddet miydi?

36. Bölüm

"Daldın yine..."

Kendi kendime Levent'le yaşadığım o geceyi düşünmeye dalmışken Esmer'in uyarmasıyla irkildim.

"Düşünüyordum. Acaba ben bir yerde yanlış yaptım mı diye..."

"Bir sonuca varırsan bilmek isterim," diyerek net bir karşılık verdi. Bu cümlesini söylerken yine Başkomiser Esmer olmuştu. Polis kimliğinden ve polis tavrından ödün vermeden...

Bense yeniden şüpheli bir anne...

"Özel hayatını kurcalamak için değil. Sadece soruşturmaya katkısı olabilir maksadıyla," diye açıklayarak devam etti, "ama kurcalamak da isterim tabii ki." Geriye doğru yaslanıp yüzüne haşarı bir gülümseme yerleştirdi.

Özel hayatımı kurcalamak istiyordu! Bunu duymayı beklemiyordum, heyecanlanmıştım. Bir ciddi oluyor, bir samimi davranıyordu. Dalgalı bir ruh hâli içinde miydi yoksa iş etiğiyle mi hareket ediyordu anlamam zordu.

"Bunu bu gece uzun uzun düşüneceğim. Bir şey bulursam ilk seninle paylaşırım," diyerek yumuşadım ben de.

Verdiğim karşılıktan sonra yüzündeki ifade değişti. Yeniden dün akşamki Esmer'e dönmüştü.

"Akşam da en keyifli yerde yemeğimiz yarım kaldı," diye devam ederek konuyu değiştirdi. "En *tatlı* yerinde!" Tatlı kelimesini vurgularken yüzünde tekrar gözlerimi alamadığım o gülümseme belirdi.

"Benim ağzıma zorla sevmediğim bir pasta soktuktan sonra dudağımda kalan kremayı parmağınla almandan bahsediyorsun sanırım," sözleri bir anda ağzımdan dökülüvermişti. "Evet, yarım kaldı."

Belki de gerçekten yediğimiz tatlıdan bahsediyor, bir şeyler söylememi istiyordu ama kesinlikle bunu değil. Yüzünde kocaman bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Acaba bu sefer biraz aşırıya mı kaçtım diye düşünürken Esmer bir kahkaha patlattı. Kahkahasının sonunda bir anda ciddileşti ve masanın üzerinden ani bir hareketle bana doğru uzanıp elimi sıktı, sonra parmak uçlarıma dokundu. Önce parmaklarım sonra ruhum karıncalanmıştı resmen.

"Ellerin üşümüş *İnci,*" dedi imalı imalı yüzüme bakarak, bu sefer İnci'yi vurgulamıştı, "bence daha çok *kremalı tatlı* yemelisin." Bunu söylerken elimi sıktı. Oda birden alev almıştı. Parmak uçlarımdan kulaklarıma doğru yayılan bir ateş hissettim. Midemde kelebekler uçuşmaya başlamış, hafif bir kramp eşliğinde karın boşluğuma oturmuştu. Bir yandan böylesi bir elektriğin ne yeri ne zamanıydı, dışarıdan bakınca çok saçmaydı. Ama bir yandan da beni içimdeki o karanlık kuyudan uzaklaştıracak, kafamı dağıtacak her türlü davete ve vaade vardım.

Bir anda özel ekibinden birisi kapıyı tıklatıp açtı. Ellerimiz ayrılsa da gözlerimiz bir iki saniye kadar birbirine kilitli kalmıştı. "Başkomiserim, acil görüşebilir miyiz?"

Bunun üzerine Esmer, "Hemen geliyorum," diyerek yerinden kalktı ve kapıya yöneldi. Eşikten geçtikten sonra kapıyı eliyle tutup hafifçe kapatır gibi oldu. Biraz önce parmaklarımı tutan eliyle.

Aradan daha on saniye geçmemişti ki telaşla kapıyı araladı. Suratı yine buz kesmişti. Odaya hızla girdi ve "İnci, benim acil çıkmam gerek. Sonra görüşürüz," diyerek masasının başına geçti. Alelacele çekmeceden tabancasını ve şarj kitinde duran telsizini kaptığı gibi çıktı.

Ne olduğunu sormama fırsat bile tanımamıştı. Yakın zamanda kolay kolay böyle bir harekette bulunmamıştı. Peşinden kalkıp yavaş adımlarla koridora çıktığımdaysa çoktan gözden kaybolduğunu fark ettim.

Mecburen Asayiş Şube'den çıktım. Saatimi kontrol ettim. Beşi geçmişti. Yeniden şubeye dönmek yerine eve gitmeye karar verdim.

Binadan çıktığımda hafif esen rüzgâr ve onun etkisiyle yüzüme çarpan yağmurla karşılaştım. Evim Asayiş Şube'ye çok uzak sayılmazdı. Taksiye atlasam on dakikada varırdım. Ama nedense çiseleyen

yağmurun altında bir süre yürümek istedim. Yağışlı ve rüzgârlı olmasına rağmen meşhur Ankara soğuğundan eser yoktu.

Yürürken yine aklımda onlarca soru arka arkaya sıralanıyordu... Her zamanki gibi yanıtsız sorular. Son soru ise tabii ki Esmer'e gelen ve onun apar topar çıkmasına neden olan haberdi. Kaçırılan çocuklarla ilgili acil bir konu muydu yoksa kendi bürosu bünyesinde bir gelişme yüzünden miydi merak ediyordum. Gerekirse Esmer'in ağzını aramalı ve bir şekilde nedenini öğrenmeliydim.

Rüzgâra karşı adımlarım devam ederken ağız aramam gereken tek kişinin Esmer olmadığını fark ettim. Levent birkaç gündür aşırı derecede sessizdi. Şimdiye kadar çoktan defalarca aramalı, hatta son kaçırılma vakasını öğrendikten sonra yakamı bırakmamalıydı.

Telefonumu çıkartıp Levent'i aradım. İlk aramamda telefonu yanıt vermedi. Bir süre bekleyip telefonu yeniden montumun cebine sokarken geri dönüş yaptı.

"Yetişemedim Devin, kusura bakma. Nasılsın?"

Sesinde bariz bir sıkılganlık ya da yorgunluk hâkimdi.

"İyiyim. Sen nasılsın? Sesin soluğun çıkmıyor merak ettim."

"Sorma. Yarım kalan işleri toparlamaya çalışıyorum hâlen. Asrın'dan sonra çok dağıtmıştım malum..."

Gerçekten işler miydi böyle olmasının nedeni yoksa bahane ederek perdelemeye mi çalışıyordu?

"Normal," diyerek onun işlerine karşı her zamanki kayıtsız davranışımı sergiledim şüphe çekmemek için, "kaç gündür aksatırsan böyle birikir."

"Sen nasılsın? Var mı hiç yeni gelişme?"

"Hem var hem yok," diyerek devam ettirdim, Cemre olayını fazla detayına girmeden aktardım. "Anlayacağın elimizde var yine koca bir sıfır."

Sessizce dinlemiş ve hiç yorum yapmamıştı. Şimdiye kadar çoktan celallenmesi ve hatta bazı argo cümleler savurması gerekirdi. Hiçbiri olmamıştı.

"Senin tarafta var mı gelişme? Ruslan o kadar konuştu, bir haltını göremedik," dedim. Ruslan'a karşı antipati beslediğimi çok iyi biliyordu ve bu cümlem de onun için normal sayılırdı.

"Hâlen ses soluk yok," diyerek hiç itiraz etmedi, "belki de ondan haber gelmemesi lehimizedir."

"Neden lehimize olacakmış?"

"Sonuçta onun araştırma yaptırdığı kanallar belli; çocuk tacirleri, organ mafyaları... Onlardan Asrın'la ilgili bir haber gelse daha mı iyiydi?"

Ne amaçla böyle bir karşılık vermişti anlamamıştım. Soğukkanlılıkla kurmuştu cümleleri... İşin çetrefilli yanıysa kesinlikle haklılık payı olan cümleler olmasıydı. Onlardan gelecek bir haber felaket olurdu.

"Haklısın sanırım. Ruslan'dan haber gelmemesi daha iyi. Kahve içmeye uğra müsait bir vaktinde istersen."

En tuhafıma gidense bu teklifime vermiş olduğu yanıttı.

"Şu ara biraz zor gibi. İstanbul'a gitmem gerek. Abim orada bir proje başlatmıştı, benim yüzümden aksadı. Birkaç gün İstanbul'da olacağım."

"Tamam o zaman. Haberleşiriz. İyi yolculuklar."

Telefonu kapattıktan sonra Levent'in İstanbul bahanesinin doğru olup olmadığını düşündüm. Abisi Göktan'ın işleri giderek büyüyordu. İstanbul'da bir projeye başlama ihtimali yüksekti. Levent'in Asrın'ın kaçırılmasından beri işlerini aksattığı da bir gerçekti. Ama zamanlama açısından Levent'in hareketlerini yadsımaya başladığım bir döneme denk düşmesi şüphe uyandırıcıydı. Belki de benim kuruntumdu. Ama her şeyden önemlisi son kaçırılan Cemre'yi hiç heyecan veya korku duymadan sıradan bir olaymış gibi karşılaması ise tamamen mide bulandırıcıydı.

"Levent, umarım bir haltlar karıştırmıyorsundur!" diye içimden söylendikten sonra yürümeye devam ettim.

Zehirli düşünceler silsilesindeki diğer oklarım bu kez de Fuat Cansay'a çevrildi. Yine her zaman olduğu gibi... Cemre olayında kızın amcasıyla tanışıklığı vardı. İlişkilerinin perde arkasını bilmiyordum. Belki sıradan ticari veya siyasi bir ilişkiydi. Ankara dışındaki eski kaçırılma vakalarıyla ise henüz bir bağlantısı görünmüyordu. Evet, henüz görünmüyordu, belki de zamanla ortaya çıkacaktı. Belki bizzat kendisi de bunu öngördüğü için daha birkaç gün öncesinde

görüşmemize rağmen pervasızca bizi yeniden görüşmeye davet etmişti. Üstelik bu kez level atlayarak yemek organizasyonuyla... Amacını çözmekte giderek zorlanıyordum. İşin daha kötü yanı ise, tüm sürecin inisiyatifi hâlâ onun elindeydi. Onun önüne geçebileceğim ve süreci benim yönetebileceğim bir doneye henüz ulaşamamıştım.

"Henüz..." diye kendi kendime mırıldandıktan sonra, "Sana da sıra gelecek Fuat!" diye söylenmeden edemedim.

Eve yaklaştıkça adımlarım sıklaşmış ve her adımımda hırslanmıştım. Farkında olmadan terlemiştim de... Eve girdiğimde Sevde işlerini bitirmiş, televizyonun karşısında oturuyordu.

"Hoş geldiniz Devin Hanım," diyerek toparlandı, "erken geleceğinizi tahmin etmemiştim. Yemek hazırlayayım mı?"

"Gerek yok Sevdecim," diye yanıtladım, "işlerim erken bitti. Çok aç değilim. Sen çıkabilirsin."

Sevde yerinden kalkıp çıkmak için hazırlanırken onun kalktığı yere ben geçtim. TV kumandasını elime alıp rastgele kanalları gezdim. Kanalları gezerken diğer insanları düşündüm. Hiçbir sorunu, hiçbir derdi olmadan rahatlıkla televizyon izleyebilen insanları... Daha birkaç hafta öncesinde ben de öyleydim hâlbuki. İçi boş akşamüzeri kuşağı programlarını komik bularak izlerken... Sıradan olan bir hayat ne denli bir lüksmüş aslında. Şimdi içimde kocaman bir acı ve kocaman bir boşlukla hayatım askıdaymış gibi hissediyordum. Ne yöne gideceğini bilmediğim korkularla...

Rastgele kanal değiştirmekten sıkılınca televizyonu kapattım. Sırtımdaki ter daha kurumamıştı. Kalkıp duşa girmem gerekiyordu fakat üşeniyordum. Koltukta o an öylece sızmak ve günlerce uyumak istiyordum. Hiçbir şey düşünmeden, sanki uyanınca her şey normale dönecekmiş gibi...

Yerimden kalkmaya kendimi zorlarken aklıma yeniden Esmer geldi.

Nereye gitmişti ki acaba?

Acil olan olay neydi?

Daha fazla sabredemedim ve telefona uzanıp Esmer'i aradım. Hemen ilk çalmada yanıtladı. "Efendim İnci?" derken arkadaki kalabalığın ve telsizlerin seslerini duymuştum.

"Müsait misin?" diye sordum. "Aniden çıkınca meraklandım."

"Ben de seni arayacaktım. Soruşturmayla ilgili tatsız bir gelişme oldu."

Kalbimin atışı bir anda hızlandı. Son bir saattir ruhumdaki sıkıntının patlak vereceğini hissettim o an...

"Ne oldu?"

"Bu görgü şahitlerinden Rafet vardı. Rafet Şanlıoğlu."

"Evet," diyerek anında karşılık verdim, "Rafi diye bilinen madde bağımlısı. Aslıhan'ın kaçırılmasını görmüştü hani."

"Evet, evet o..." dedi ve bir süre duraksadı. Ardından beynime doğru yeni bir zehirli ok gönderdi.

"Rafi ölü bulunmuş mahallede."

37. Bölüm

"İnci, iyi misin?"

Esmer'den duyduğum cümleyle taşları yerli yerine oturtmaya çalışıyordum. En başından beri bir türlü yerine oturmayan taşları...

"Öldürülmüş mü?" diye sordum.

"Henüz belli değil. Biraz karışık bir olaya benziyor."

Yeniden sustum. Artık ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, yalnız kalmak istemediğimdi...

"İşin bitince görüşebilir miyiz?"

"Olur. Yarım saate biter işim. Gerisini bizim ekipler halleder. Nerede buluşalım?"

Aşırı derecede güçsüz hissediyordum kendimi. Yeniden dışarıya çıkacak takatim yoktu.

"Bana gelebilir misin? Evdeyim ben."

Esmer ses tonumdan bitkinliğimi anlamıştı. Hiç itiraz etmedi.

"Tamam, gelirim. Konum atman yeterli."

Telefonu kapattıktan sonra televizyonun siyah ekranına baktım. Ekrandaki kendi yansımama... Aslıhan'ın kaçırılma anındaki görgü şahitlerinden birisi ölü bulunmuştu. Bir görgü şahidi yok olmuştu.

"Bir ölüm eksikti..." diye mırıldandım. Esmer'e sorduğum soru karıncalanmış zihnimde bir çan gibi ötüyordu.

Ölmüş müydü yoksa öldürülmüş müydü?

Öldürüldüyse kim tarafından öldürülmüştü?

Ve en önemlisi, ölümünün soruşturmayla bir ilgisi var mıydı?

Güçlükle yerimden kalktım. Sırtımda soğuyan terin üzerine bu kez soğuk soğuk terlemeye başlamıştım. Ayık kafayla kaldırabilecek

hâlim yoktu bu haberi. Duşa girmeden önce telefonu yeniden elime aldım ve Esmer'e konum attıktan sonra bir mesaj yazdım.

"Gelirken şarap alır mısın?"

Duraksadım ve ikinci bir mesaj daha ekledim, *"Bir de karaorman pastası."*

O, gülücük içeren sade bir emoji ile cevap verirken ben çoktan duşa girmiştim.

Duştan çıktıktan sonra üzerime bej renk ince bir kazak ve dizlerimin altında kalan hafif yırtmaçlı siyah bir etek geçirdim, ayağıma da ev ayakkabılarımı giydim. Eve ilk defa gelecek bir misafiri ağırlamak için abartıdan uzak hem şık hem de gündelik bir seçimdi. Ardından yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa yöneldim. Peynir ve meze tarzı atıştırmalıklardan üstünkörü tabaklara koyarken Esmer'le nerede oturacağımı düşündüm. Dışarıdaki yağmur devam ediyordu. Balkon olmazdı. Salonu ise nedense ben istememiştim. Gözüm mutfaktaki yuvarlak masaya takıldı. Daha samimi bir ortam için sanırım şimdilik en iyi yer orası olacaktı.

Tabakları masaya yerleştirdim. Ardından çatal ve bıçakları... Kadehleri taşımadan önce sandalyeye oturup bir sigara yaktım.

Rafi'nin neden öldüğü konusunda doğru düzgün bir yorum yapamıyordum. Yorum yapabilecek kadar bilgim yoktu henüz. Esmer gelene kadar da öğrenemeyecektim.

Sigaram henüz bitmemişti ki zil çaldı. Diyafondan apartman kapısının otomatik düğmesine bastım. Ardından daire kapısını açtım. Kısa bir süre sonra Esmer elindeki şişelerle merdivenlerden belirdi. Şişeleri bana uzatırken, "Sen demesen ben teklif edecektim," diye zoraki gülümsedi.

"Dün yarıda kalmıştık," diyerek şişelere uzandım. Tam botlarını çıkarmaya yeltenmişti ki gerek olmadığını söyleyerek içeriye çağırdım ve mutfağın kapısını işaret ettim.

Esmer mutfağa girmeden deri ceketini çıkarıp askılığa astı. Mutfağa girdikten sonra da telsizini, tabancasını ve küçük not defterini tezgâhın yakın köşesine bıraktı.

"Burada durmalarında sakınca yok değil mi?"

"Lütfen rahat ol," diye karşılık verdim, "kendi evin gibi davran."

Ardından pastaneden alınmış, içinde bir dilim karaorman pastası olduğunu tahmin ettiğim küçük bir kutuyu da eşyalarının yanına ilişti̇rdi. "Bu sonra." Göz kırptı.

Göz ucuyla masadaki kül tablasına baktı. Söndürmek için ezdiğim izmaritten hâlen duman yayılıyordu. Kül tablasından benim oturduğum sandalyeyi öngördü ve karşısındaki sandalyeye geçti. Oturur oturmaz derin bir of çekerek...

"Hemen sorayım mı yoksa önce bir kadeh içmek ister misin?"

Şişelerden birisinin mantarını tezgâhın üzerinde açıyordum.

"Çok derinden of çektim değil mi?" diye gülümsedi. "Önce bir kadeh versen daha iyi olacak."

Açtığım şişeyle masaya geçtim ve karşısına oturdum. Göz ucuyla baştan aşağı tekrar süzdüm Esmer'i. Kaşları, koyu kahve gözleri, burnu, dolgun dudakları, dişleri... Hepsi çok muazzamdı. Kalemle çizilmiş gibiydi adeta. Karşımda daha önce fark edemediğim, fazlasıyla karizmatik bir adam vardı. Ben kadehini doldururken o da düğmelerini açtığı gömlek kollarını kıvırıyordu. Her bir katta kolundaki kalın damarlar biraz daha belirginleşiyordu. Onu süzdüğümden haberi yoktu ve böyle fazlasıyla masum duruyordu. İki kadehi de doldurup onunkini bardağın alt tarafından tutarak önüne doğru ittirdim. İşi bitince hiçbir şey demeden kadehi aldığı gibi kafasına dikti. Bitirdikten sonra boş kadehi yeniden önüme koydu ve "Şimdi kendime gelirim," dedi.

Dediği gibi de oldu. Onun ikinci kadehini doldurduktan sonra âdet yerini bulsun diye kadehlerimizi tokuşturduk. Daha sonra kadehini önüne aldı. Birkaç dakika susup bekledi. İçinde biriktirdiği her şeyi kusmadan önce birkaç dakika sadece...

"Kafayı yememek elde değil! Yirmi dört saat içinde yaşadığımız olaylara bak. Doğru düzgün mesafe katedememişken önce geçmişte yaşanmış iki kaçırılma vakası daha ortaya çıkıyor. Onları yeterince araştırıp sindiremeden gece bir kız çocuğu kaçırılıyor. Ertesi gün kızın kanlı kıyafetlerini buluyoruz. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi ilk olayın tanığı ölü bulunuyor. Yetişemiyorum. Olayların bu kadar hızlı akmasına yetişemiyorum. Anlam da veremiyorum!"

Sanki karşımda ben vardı. Sanki Asrın onun çocuğuydu ve isyanlara başlamıştı. Benim ağzımdan çıkamayan isyan cümlelerine kanal olmuştu adeta.

İlk defa böyle görüyordum Esmer'i. İlk defa aciz olduğuna dair dert yanıyordu. Her zaman güçlü ve motive olan adam bir anda değişmişti. Benim merak ettiğim soruları sormama gerek kalmadan devam etti.

"Üstelik Rafi öldü mü öldürüldü mü bu bile belli değil. Terk edilmiş bir evde cesedi bulunuyor. Aslıhan'ın çantasının bulunduğu çöp konteynerinin oradaki ev. İlk bulgulara göre ölümünün üzerinden on iki saatten fazla geçmiş. Belki de yirmi dört saat. Boynunun çeşitli yerlerinde morluklar var. Kolunda da yakın zamanda uyuşturucu aldığına dair emareler. Aşırı dozdan mı öldü yoksa öldürüldü mü belirsiz. Adli Tıp'tan sonuç gelene kadar da elimiz kolumuz bağlı."

Hiç yorum yapmadan dinlemiştim Esmer'i. Aralara sorularla girmeden...

"Sen otururken gelen haber buydu. O an ne olduğunu tam olarak bilemediğim için sana bir şey diyemedim, kusura bakma."

"Önemli değil. Tahmin ettim zaten acil durum olduğunu," diyerek karşılık verdim. Esmer'in anlatması bitince sorularıma başladım.

"Çevrede nasıl öldüğünü gören bilen yok mu?"

"Hayır. Birkaç saat önce arkadaşları bulmuşlar cesedini. Aynı tayfadan tipler. Aslında gece görmüşler ama öldüğünü anlamamışlar. Sızıp kaldı sanmışlar. Zaten kafaları yerinde değil."

"Onlardan birinin işi olabilir mi? Ne bileyim belki uyuşturucu kavgası falan."

"Bunu da değerlendiriyoruz. Dosyaya Cinayet Masası bakıyor. Bu yönde de araştırma yapacaklar."

Sormamı istemediği soruya sıra gelmişti. Mecburdum.

"Peki öldürüldüyse, görgü tanığı olduğu için öldürülmüş olma ihtimali nedir sence?"

Bu sorumdan sonra elinde tuttuğu ikinci kadehi de bitirdi. Belli ki en rahatsız olduğu ihtimal buydu.

"Çok yüksek... Hele de son yirmi dört saat içinde yaşananları düşününce..."

Aynı ihtimali düşünüyorduk. Hatta Esmer'in ses tonuna bakılırsa onun için bu ihtimal çok daha yüksekti.

"İki görgü şahidinden birisi artık yok," dedim, "umarım cezaevinde olanın başına bir iş gelmez. Tek görgü şahidi o kaldı."

Aslında bir görgü şahidi daha vardı. Herkesten sakladığım, elimdeki en büyük kozum. Telefonla görüştüğüm, Asrın'ın kaçırıldığı motosikleti bulduğumuz apartmanın yöneticisi Rasim Taşoğlu. Torununun düğünü için Yalova'ya gitmişti ve hâlen oradaydı. Sığınağı kiralayan kişiyi görmüştü. Onu zamanı gelince değerlendirmek için gizli tutmaya devam ediyordum.

"Evet..." diye mırıldandı.

Rasim Taşoğlu'nun dediklerini anımsayınca, bir anda içimde ana şüphelinin kadın olabileceği hissi yeniden belirdi. Bu hissi Esmer'le paylaşmamda bence artık bir sakınca yoktu.

"Biz hep erkekler üzerinde duruyoruz ama şüphelinin bir kadın olabileceğini hiç değerlendirmiyoruz," dedim.

Esmer ilkin şüpheci bakışlarla beni süzdü. Büyük ihtimalle zihninden görgü şahitlerinin beyanlarını geçirmişti. Kısa bir süre sonra, "Pek sanmıyorum," dedi, "yani şüpheli kadın olsaydı görgü şahitleri fark ederdi bence. Tamam pek tarif veremediler ama o kadar da değildir. Yani cinsiyetini anlarlardı herhâlde."

"Haklısın," diyerek karşılık verdim.

"Nereden çıkardın peki bunu?" diye sordu şüpheli bir tınıyla. Durduk yere ortaya atmıştım sonuçta...

"Hiç," dedim, "sadece farklı bir bakış açısı olsun diye. Bunca çıkmazı yaşarken artık her türlü imkânsız olasılığı bile düşünmeye başladım."

Verdiğim yanıttan sonra sustu. Herhangi bir yorum yapmadı. Gözünü yeni doldurduğum kadehine dikmişti. Kırmızı şarabın kadehteki sallanışını izlerken duraksadı. Sanki bir şeyler daha söyleyecekken vazgeçmiş gibi. Konuşmak için dudaklarını kıpırdatıp kesti. Tereddüt ediyordu.

Ben mi yanlış gözlemliyorum diye düşünürken ağzındaki baklayı çıkardı.

"Birisi daha var. Yeni görgü şahidi olabilir. Emin değilim."

"Kim?" diyerek heyecanla karşılık verdim. Bakışlarımı gözlerine diktim.

"Aynı tayfadan bir çocuk. Barbo lakabıyla biliniyor. Çocuğu henüz bulamadık, açık kimliğini de tespit edemedik."

"Nasıl görgü şahidi olabilir peki?"

"Rafi'nin ölümünden sonra sağda solda konuşmuş, öldürdüler onu diye. Kızı kaçıran adam öldürdü, benim de peşimde diyormuş. Tabii bunların hepsi şu an duyum. Barbo hangi fare deliğine saklandı kim bilir? Ayrıca kafadan uydurma ihtimali de var."

"İşimiz madde bağımlılarına kaldı desene," diye karşılık verdikten sonra bir sigara yaktım. Sigaranın ilk dumanını iç geçirerek üfledim. "Onlardan medet ummak... Bilmiyorum. Saçma gibi geliyor."

Sigarama baktı. "Bana da bir tane versene," dedi.

Paketi ve çakmağı uzattım. Kül tablasını da ortamıza taşıdım.

Sigarasını yakarken, "Geçen sene bırakmıştım ne güzel," diye kızdı kendi kendine, "gel de şimdi içme." Yaktıktan sonra da devam etti. "Bu yüzden dedim ben de kafadan uydurma ihtimali var diye. Önemseyip soruşturmanın seyrini değiştiremem. Ama bu söylemleri de duymazdan gelemem. Bir sivil ekip yerleştirdim mahalleye. Barbo'yu bulurlarsa alacaklar."

Her gün yeni isimler, her gün yeni hedefler, her gün yeni olaylar... Gün geçtikçe dallanıp budaklanan bir soruşturma. Gün geçtikçe karmaşıklaşan... Tüm bunların ortasında ise hâlâ bulamadığım Asrın.

Tıkanmıştım. Kim bilir ne yapıyor, yanında kim var, sağlıklı mı, korkuyor mu... Düşünceler seli içinde boğulurken Esmer'in anlattığı gelişmeleri dinleyip istemsizce umutlanmış, ancak ortadaki tabloyu görünce tükendiğimi fark etmiştim. Çaresizliğin acımasız soğukluğu ensemden yayılmaya başlamıştı. Buz kesiyordum. Midemden yükselen bir sancıyla birlikte titreme baş gösterdi. Engel olmak için çabaladım. Güçlü görünmek için. Ama daha fazla direnemedim. Karşımda güçlü görünme gardım indirmiş Esmer varken alkolün de etkisiyle ben de gardımı indirdim. Titrememle kirpiklerimden yaşların süzülmesi eş zamanlı olmuştu.

Burnumu çekip yutkunduğum an Esmer fark etti ağladığımı. Elime uzandı. "Tamam İnci... Bitecek. Bulacağız Asrın'ı da diğer çocukları da..." Parmakları parmaklarıma değdiği anda hissettiğim

şefkatle bu kez ruhum sarsılmaya başlamıştı. Ruhumu okşayan bir teselli... Çaresizliğimin zirvesinde, uçurumdan kendimi bırakmak üzereyken uzatılan el gibi. Düşmeme izin vermeyen bir el...

"İyiyim," diye karşılık vermiştim ama iyi olmadığım her hâlimden belliydi. Koyuvermemek için derinden bir nefes aldım. Gözyaşlarımı durdurmuştum ancak elimin titremesine bir türlü engel olamıyordum.

Esmer, dokunuşunun bana iyi geldiğini sezmişti. Parmaklarımı avucuna sıkıştırıp kendi parmaklarıyla bileğimi okşamaya başladı. Bir yanım buz kesip acı çekerken diğer yanıma güneş değmiş gibi bir sıcaklık veriyordu. Gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum. Bakarsam kaybolacak, bakarsam kendimi kaybedecektim. Farkındaydı. Diğer elini çeneme doğru uzattı ve çenemden tutarak kafamı kaldırdı.

"Gözlerime bakar mısın?"

Bakışlarımı gözlerine çevirdim. Acıma duygusu yoktu. Tam tersine hayranlık vardı gözbebeklerinde. Hayranlık ve tutku. Ben mi yanlış hissediyorum diye düşünürken çenemdeki parmaklarını yanağıma getirdi. Yanağımdan narince ilerleyerek dudaklarıma... Dudaklarıma değdiği anda yeniden donakalmıştım. Ancak bu kez buz kesen yanımla değil, bir anda onu istediğimi fark eden sıcaklığımla. Buzları anında eriten arzumun sıcaklığıyla... Parmakları dudaklarıma değerken daha fazla direnmedim. Direnemedim. Masanın ortasına doğru uzandım ve diğer elimle gömleğini yakasından tutup onu kendime doğru çektim. İtiraz etmedi. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişken saniyeler içinde buluştu dudaklarımız. Kirpiklerimden akıp yanaklarımı ıslatmış gözyaşlarım onun yanaklarına değerek...

Ne kadar sürmüştü bu bilmiyorum. Belki birkaç saniye, belki dakikalarca... Kendimi tamamen kaybettiğim, bedenime narkoz enjekte edilmişçesine şuurumu yitirdiğim bir an.

Geri çekildiğimizde bakışlarımız yeniden buluştu. Nefeslerimiz hızlanmış bir hâlde. Kalp atışlarımız çığırından çıkmış... Doğru mu yanlış mı sorularıyla bana bakıyor ancak yanıtı bana bırakıyordu. Yanıtımı delicesine merak ederek...

Masanın karşısından elimi tutup yukarı kaldırarak çekti. Bu, yanıma gel demekti. İtiraz etmedim. Masanın etrafından birkaç adım

atarak yanına gittim. Sandalyesini biraz geriye aldı. Hızlı ve ani bir hareketle beni kendine doğru çekti. Tekrar elimden tutarak kucağına oturttu. Bacaklarımı beline, kollarımı boynuna dolarken dudaklarımız çoktan kenetlenmiş, nefesi nefesime karışmıştı. Göğsüm tam olarak göğsüne yaslanmış bir hâldeydi. Kalp atışlarını hissedebiliyordum. Hızlanmıştı. Şu anda geldiğimiz nokta sohbet etmekten, beraber yemeğe çıkmaktan ve birbirimize kremalı pasta yedirmekten çok daha farklı bir yere doğru gidiyordu. Doğru mu yapıyorduk yanlış mı düşünmek istemiyor, bu anın içinde kaybolmaya hazırlanıyordum.

Kulağıma yaklaşıp "İnci," diye fısıldadı ve saçlarımı kokladı. Bu hareketi tüm vücudumda adeta bir elektriklenmeye sebep olmuştu. Titredim. Tek eliyle üzerimdeki kazağı çıkartıp yere fırlattı. Hızlı elleri cevabımı almışçasına diğer kıyafetlerimi de çıkarırken istemsizce gülümsedim.

Ciddi bir tavır takınarak "Gülme!" diye yükseldi çatallı bir ses tonuyla. Ben gülümsememi kontrol etmeye çalışınca, "Güzel..." diye fısıldadı, "şimdi git pastayı getir!"

Onun ekibinde, altında çalışan biri gibiydim. Emirlerini uyguluyor ve bundan zevk alıyordum. Tezgâhın üzerinde duran süslü küçük karton kutuyu aldım. İçindeki pastayı özenle masanın üzerindeki tabaklardan birine koydum ve tekrar yüzümü ona doğru dönerek kucağına oturdum. "Nerede kalmıştık?"

Yutkundu. Hiçbir şey demeden masadaki çatala uzanıp pastanın ucundan bir parça kesti. Gözlerini gözlerimden ayırmadan çatalın üstündeki pastayı ağzıma doğru yaklaştırırken, "Bu sefer bulaştırma," diye emretti. "Gözlerini kapat, vişneyi dilinle yavaşça ez ve içindeki ekşiliği tamamen hisset."

"Tamam," dedim. Enteresan bir şekilde hoşuma gitmişti. "Hmmm, bu..." duraksadım, "gerçekten güzelmiş, bana tarifini de vermelisin."

"Sana çok güzel tarifler vereceğim, İnci."

Bunu söylerken kendi ağzına da bir parça pasta attı. Pastayı manidar bir şekilde ağzının içinde yavaşça çevirip yuttu.

Biraz geriye yalpalanarak sırtüstü masanın üzerine doğru uzandım. O da benim üzerime uzandı. Mermerin soğukluğu sırtıma bı-

çak gibi saplanmıştı ama bu, içimdeki yangını söndürmek için asla yeterli değildi. İki eliyle belimden tutarak yüzünü bedenime bastırıp kokumu içine çekmeye başladı. Şevkle... Birkaç saniye onu izledim. Gözleri kapalıydı. Sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibiydi. Anın tadını çıkarırken sol kolumu geriye atıp sigara paketine uzandım. Paketin içindeki çakmakla bir sigara yaktım. İlk dumanı içime çektikten sonra yüzümü ona yaklaştırarak ağzının içine doğru üfledim. Dudaklarını dudaklarıma tutkuyla yapıştırarak karşılık verdi.

Sigaramdan bir duman daha çekip kül tablasına koyarak ayağa kalktım. Onu da ayağa kalkması için elinden çektim. Karşımda heybetle doğruldu. Doğrulurken üzerindeki gömlekten de kurtulmuştu. Pantolonundaki kemerin tokasından çekerek yatak odama doğru ilerledim. Fikrimi değiştirmeden ya da gerçek dünyaya dönmeden bir an olsun mutluluğu hatırlamak istiyordum.

Salondaki ışık yatak odasının içine göz kırparak loş ama keyifli bir ortam oluşturmuştu. Kapıya geldiğimizde duraksayarak göz ucuyla içeriye baktı Esmer.

"İnci," dedi gülerek, biraz önceki ciddiyetinden eser yoktu, "ben bu yatağı kırarım!"

Bir kahkaha patlattım, kendime engel olamamıştım.

"Sana boşuna Esmer *Demirkıran* demiyorlar demek ki," dedim, "daha önce kırılmadıysa bugün de kırılmaz." Yüzündeki gülümseme bir anda silindi. Esmer'i ufaktan kıskandırma çabalarım sonuç vermiş, meydan okumamı kabul etmişti.

"Öyle mi İnci Hanım?" diye tısladı.

"İnci değil, Devin..." dedim gülümseyerek, "daha önce de söylediğim gibi. Herkes bana öyle seslenir. Devin!"

Ellerini yeniden vücudumda gezdirmeye başlamıştı bile. Ardından iki eliyle yüzümü tutup fısıldadı, "Sen herkesin Devin'isin ama sadece benim İnci'msin."

Dudaklarıma masum bir öpücük kondurmuştu.

"Hadi bakalım, şu yatağı bir test edelim," dedi gülerek ve devam etti otoriter tarzını sürdürerek.

"Ama önce dizlerinin üzerine çök!"

30 Ekim

Asrın, oğlum...

Yine sensiz geçirdiğim bir gün.

Kokunu özlediğim, sana sarılmayı özlediğim bir gün.

Senden bu kadar ayrı kalacağımı asla tahmin etmemiştim.

Seni anmadığım, seni düşünmediğim bir an, bir nefes bile yok.

Acını içime gömmek, dayanmak ve sabretmekten başka çaremiz yok.

Olan bitenleri rayına oturtmama az kaldı. İnan bana adım adım, gün gün sana kavuşmak için çabalıyorum.

Her gün kötüye gidiyormuş gibi bir hissiyata kapılsam da seninle yeniden geçireceğim günlerin hayali beni ayakta tutuyor.

Babanla bu sıralar sık görüşemiyoruz.

Korkum babanın yanlış işler yapması.

Yanlış kişilerle arkadaş olması...

Umarım öyle bir şey yoktur, umarım her şey normaldir.

Az kaldı.

Kavuşacağız.

Hissediyorum.

Biliyorum...

Seni çok seven

Annen

— 13. GÜN —

38. Bölüm

Aradan üç dört gün geçmişti. Esmer'le birlikte olduğumuz gecenin sabahından sonra üç dört gün... Üç mü dört mü saymamıştım. Saymayacaktım da... O gece yatak kırılmamıştı ama yatağın yanındaki abajur yere düşerek çatlamıştı. Aklıma geldiğinde suratımda kocaman bir gülümsemeye sebep olan kırık abajuru ise atmayıp o şekilde kullanmaya karar vermiştim. Ne de olsa artık anısı vardı.

Esmer'le aramızda geçenleri ikimiz de bir hata, bir anlık zafiyet olarak yorumlayabilirdik. Ama nedense ikimiz de hiç o topa girmemiştik. Ertesi gün kendimi kötü hissedeceğimi, suçlayacağımı düşünmüştüm. Ama hiç öyle bir duyguya kapılmamıştım. Tek sorun sabahında geç uyanmamız ve Sevde'nin bizi yatak odasından çıkarken görmesiydi. Hiçbir şey görmemiş gibi davrandı ve imaya yakın bile bir soru sormadı.

Esmer konusunda hissettiklerim netti. Beni rahatsız eden asıl konu ise oğlum hâlâ bulunmamışken eğlenceli bir gece geçirmiş olmamdı. Bu, ister istemez içimi kemiriyordu. Asrın yokken yemek yemek, su içmek, hatta nefes bile almak istemiyordum. Ama kafamı biraz da olsa dağıtmam olaya daha net odaklanmama yardımcı olabilirdi. Birine güvenmeye ihtiyacım vardı. Birine sarılmaya... Çünkü boğulma noktasına gelmiş, çaresizlik bataklığının içinden çıkmaya çalıştıkça daha da dibe batmıştım.

Gözlemlediğim kadarıyla Esmer de aynı duygular içindeydi. Hatta bana göre çok daha keyifliydi ve artık beni daha yakınında biri olarak görüyordu. O günden sonra her gün görüşmüştük. Giderek yakınlaşıyorduk. Bana karşı duygular beslediğinden şüphem kalmamıştı. Benim de ona karşı engel olamadığım bir meylim söz konusuydu.

Aramızdaki ilişki sadece flört olarak kalmamıştı. Soruşturma için de birlikte hareket etmeye devam etmiştik. Bir anda doğal bir şekilde yardımcısı gibi konumlanmıştım. Kendi şubesindeki kimse de buna itiraz etmemişti. Cemre dosyasındaki eksik ifadelerin tamamlanması sürecinde yanındaydım. Hatta ifadeleri birlikte almıştık. Kıyafetlerin bulunduğu yerdeki araştırmalarda yanında olmamdan gocunmamıştı. Rafi'nin ölümü ve Barbo'nun araştırılmasında da.

Rafi'nin Adli Tıp'tan gelen ön raporunda ölüm nedeni olarak aşırı dozda uyuşturucu gerekçe gösterilmişti. Ama bu rapora rağmen Esmer işin peşini pek bırakmak istemiyordu. Ona göre birileri şayet Rafi'yi öldürmek istediyse bunu yüksek doz uyuşturucu basarak yapmış olabilirdi. Cinayet şüphesinden olabilecek en uzak ölüm şekliyle. Bunun içinse Barbo'yu bulması ve onu konuşturması şarttı. Barbo ise tam bir gizemli adama dönüşmüştü. Esmer'in mahalleye yerleştirdiği ekip üç dört gündür izine rastlamamıştı. Hatta onu bulmak için Narkotik Şube'nin ekiplerinden de destek istemişti Esmer. Bir iki kez de birlikte uğramıştık metruk binaya. Diğer bağımlılara denk gelmemize rağmen Barbo'ya hiç rastlamamıştık. Üstelik elimizde yüzeysel bir eşkâl dışında bilgi de yoktu. Ne bir fotoğraf ne de bir belge... Ama içimden bir ses Barbo'nun, günler önce Aslıhan dosyası için metruk binayı kontrol ettiğimde beni fark edince kaçan kişi olabileceğini söylüyordu. Anında refleks göstermesi ve iyi saklanması bu şüpheyi uyandırmıştı.

Esmer cephesindeki gelişmeleri yakından takip ederken kendi cephemdeki gelişmelerden de kopmamıştım. El altından araştırmalara devam ediyordum.

Sırbistan'a giden Mustafa ilk meyvelerini vermeye başlamıştı. Eylem'i evden çıkarken görmüş ve takip etmişti. Akademisyen arkadaşının evinde kaldığını böylece kesinleştirmişti. Yaptığı takiplerdense

şüphe uyandırıcı hiçbir şey çıkmamıştı. Eylem bir kez tek başına, bir kez de arkadaşı Handan ile dışarı çıkmıştı. Tek başına çıktığında gündüz vaktiydi. Yakınlardaki bir markete girmiş, mutfak alışverişi yaptıktan sonra hemen eve dönmüştü. Arkadaşıyla çıktığındaysa akşam saatleriydi. Spor kıyafetleriyle çıkmışlar, birlikte bir süre yürüyüş yapmışlar, ardından bir barda oturup bira içmişlerdi. Daha sonra da yine yürüyüş yaparak evlerine dönmüşlerdi.

Semra ve Emre, motosiklet hırsızı Tufan Süzer'e baskı yapmaya devam ediyorlardı. Tufan artık onları görünce kaçmıyordu. Üç dört gündür araştırmalarına devam etmişti. Ankara'nın çeşitli yerlerindeki hırsızlarla görüşmüş, dikkat çekmeden ağızlarından laf almaya çalışmıştı. Şu ana kadar Asrın'ın kaçırılmasında kullanılan motosikletle ilgili bir tespitte bulunamamıştı. Semra ve Emre'nin sürekli ensesinde olmasından dolayı da başka bir işe yönelmemiş, her gün yaptığı çalışmalar hakkında bilgi aktarmıştı.

Tuğrul ve Yalçın ise tamamen Leyla Derin Akyaka soruşturmasına yönelmişlerdi ve tüm konsantrasyonlarını oraya harcıyorlardı. Üç dört gündür Tuğrul'la telefon konuşmaları dışında hiç görüşmemiştim. Sürekli sokaktalardı ve hız kesmeden araştırmalarına devam ediyorlardı. Onlar da artık Leyla Derin'in doğal bir şekilde ölmediğini düşünüyor, Kerem veya Fuat Cansay hakkında bir delil yakalamak için hırsla koşturuyorlardı.

Fuat Cansay cephesinde ise durumlar aynıydı. Beyhan Bey üzerinden anneme gelen yemek teklifleri sıklaşmıştı. Annem ikide bir beni arıyor ve yemeğe gitmemiz için darlıyordu. Bense ısrarla işlerimi bahane ediyor ve tam olarak reddetmeden öteliyordum. O cephede elde ettiğim yeni bilgi ise son kaçırılan Cemre'nin milletvekili olan amcası ile Fuat Cansay'ın geçmişte bir projeyi beraber yürüttükleri olmuştu. Dıştan göründüğü kadarıyla sıradan bir inşaat projesi ortaklığıydı ve ikisi de yatırımcı olarak rol almıştı. Aralarında ortaklığı bozacak ya da husumet doğuracak bir sorun yaşanmamıştı. Proje normal bir şekilde sonuçlanmış ve teslim edilmişti. Aldığım duyumlara göre de milletvekili ile Fuat Cansay'ın araları hâlen iyiydi. Hatta Cemre'nin bir an önce bulunması için emniyete birlikte baskı yapıyorlardı.

Levent ve Ruslan cephesi ise tam bir fiyaskoydu. Ruslan'ın laf cambazlıkları dışında hiçbir gelişme yaşanmamıştı. Levent ise İstanbul'a gitmişti ve hâlen oradaydı. Üç dört gündür hiç ses soluk çıkmıyordu. Herhangi bir gelişme olup olmadığını sormak için bile aramamıştı ve bu da giderek işkillenmeme neden olmuştu.

Sabah erken saatlerde Esmer'in yanma uğramış, oradan kendi şubeme seyir hâlindeydim. Yoldayken telefonum çaldı. Arayan Tuğrul'du.

"Komiserim, ne taraftasın?"

"Şubeye geçiyorum."

"Tamam komiserim. Ben de geçiyorum. Şubede görüşürüz."

Meraklanmıştım. Şubeye yakın olduğum için itiraz etmedim ve "Tamam," dedim.

Şubeye gittiğimde Sevcan hemen odama geldi. Rutin imzalamam gereken evrakları getirdi ve hepsi hakkında bilgi verdi. Ben evrakları imzalamaya devam ederken Tuğrul, "Komiserim, bizden hızlısın," diyerek odaya daldı. Yalçın da arkasından girdi. Tuğrul, "N'aber kız?" diyerek Sevcan'a klasik sataşmasından sonra, "Komiserimle bana kahve söylesene," dedi, "hatta Yalçın'a ve kendine de söyle."

Tuğrul heyecanlı ve keyifliydi. Altından ne çıkacağını daha çok merak etmiştim.

Sevcan, "Ben yapar getiririm şimdi abi," diyerek odadan çıktı.

Tuğrul ve Yalçın misafir koltuklarına oturdular.

"Beni çatlatmaya niyetlisin sanırım!" diyerek Tuğrul'a çıkıştım.

Tuğrul gülümseyerek Yalçın'a baktı. "Demiştim sana, komiserim meraklanmıştır," dedi ve gevrek gülüşünü devam ettirdi.

"Tuğrul!" diyerek sesimi yükselttim.

"Tamam komiserim, tamam uzatmıyorum," dedi ve onu keyiflendiren gelişmeyi aktardı.

"Komiserim, sanırım Kerem ve Fuat'ı köşeye sıkıştırmak üzereyiz." Bunu dedikten sonra gururla ve gülümseyerek yeniden Yalçın'a baktı. Bakışlarımı Yalçın'a çevirdim. O da tıpkı Tuğrul gibiydi.

"Ne açıdan? Ne buldunuz?"

"Komiserim hikâye uzun ama en kısa yoldan özetleyeyim. Leyla Derin'in öldüğü gece komşu evde yaşlı bir kadın vardı hani."

"Evet. Hiçbir şey görmediğini söyleyen, sonradan yurtdışına yerleşen."

"Aynen o komiserim. Torunuyla birlikte yaşıyordu ve o gece torunu evde yoktu. Torunu da üniversite öğrencisiydi. Yeliz Akbaş. Yalçın bu torunu araştırmayı kafaya koymuştu. Araştırırken de şüpheli bir durumla karşılaştı."

"Nedir?"

"Yeliz okulu için buradaydı malum. Annesi ve babası yurtdışında. Okurken babaannesine de bakıyordu. Tuhaf bir şekilde Leyla Derin'in ölümünden bir hafta sonra kadar Yeliz okuldaki kaydını dondurmuş. Üstelik okulunun bitmesine yarım dönem kala."

İlginç bir bilgiydi.

"Leyla Derin'le alakası ne?"

"Şöyle komiserim, biz bundan şüphelendik. Sonuçta okul için Avrupa'dan buraya geliyor ama okulu bitirmeye ramak kala kaydı dondurup gidiyor. Apar topar. Aradan birkaç ay geçtikten sonra yaşlı kadın da oturum aldıktan sonra yurtdışına gidiyor. Sanki kaçar gibi."

"Bu açıdan bakınca evet, şüpheli görünüyor."

"İşte buradan hareketle Yalçın bu kızın her şeyini araştırdı. Sosyal medyalarına falan baktı. Olayın yaşandığı gece bu kız başka yerde olacaktı ya. Bu nedenle olaydan bir gün öncesinde bir paylaşım yapmış, bir geceliğine babaanneme bakacak bir bakıcı arıyorum, tanıdığı olan var mı gibi. Başka bir arkadaşı da altına yorum yapmış, bir tane iş bulma sitesi tavsiye etmiş, orada ilan açsana diye."

"Ee?"

"O siteyi araştırdık. Cep telefonu için mobil uygulaması da var. Şüphelendiğimiz durumsa şu oldu, eğer Yeliz o gece için ilan açtıysa, belki de yaşlı kadına bakması için bir geceliğine bakıcı da bulmuş olabilir. Yani kadın tek başına olmayabilir."

İşte işin en heyecanlı kısmı geliyordu.

"Sitenin merkezi İstanbul'da. Resmi yollardan gitmeyi düşündük, mahkeme kararı falan. Ama resmi olarak soruşturmada görevli olmadığımız ve anında Fuat Cansay'a haber uçacağı için o yolu hiç denemedik. Yalçın'ın çok samimi olduğu bir devresi varmış. İstan-

bul'da Bilişim Şube'de. Yalçın ona ulaştı ve ricada bulundu. Çocuk da yazılım firmasına gitti ve o tarihteki kayıtlara el altından erişti."

Heyecanım katlanmıştı.

"Sonuç?"

"Sonuç şu, tam da tahmin ettiğimiz gibi olmuş. Yeliz ilan açmış. Birkaç kişi bu ilana yanıt vermiş. Yeliz içlerinden biriyle anlaşmış. Adres bilgilerini paylaşmış, banka bilgilerini istemiş. Yani o gece evde bir de bakıcı kadının olduğu kesinleşti."

Bu çok önemli bir detaydı. "Kadının kimliğini tespit ettiniz mi?"

Tuğrul son bilgiyi verdikten sonra bir kâğıt uzattı.

"Evet, komiserim. Kullandığı e-posta hesabı ve uygulamadaki isim soyisimden. Türkmenistan vatandaşı. Yabancılar Şube'den bilgilerine ulaştık. Gülnar Ashirova. Üniversitesi öğrencisi. Yenimahalle'de bir öğrenci yurdunda kalıyor. Az önce görüştük Gülnar ile. Çalışma izni olmadığı için ceza alırım korkusuyla kimseye bir şey anlatamamış. Artık bir tanığımız var."

Heyecanla ayağa kalktım. "Nasıl yani? Olay hakkında bilgisi var mı?"

"Evet, komiserim. O gece Leyla Derin'in çığlıklarını duymuş. Çaktırmadan bahçeye çıkmış ve çalılıkların arasından gözetlemiş. Leyla Derin'e ne olduğunu görememiş ama bir süre sonra eve birilerinin geldiğini görmüş. Bir minibüs, siyah renkli. O esnada da Kerem evdeymiş. Kapıyı Kerem açmış. Yani Kerem'in sabaha karşı eve geldim ve Leyla Derin'i yerde o hâlde buldum dediği ifadeyi tamamen boşa düşürüyor. Çığlıklar da cabası."

39. Bölüm

Günlerdir üst üste gelen kötü haberlerden sonra Tuğrul'un verdiği bu bilgi ilaç gibi gelmişti. Kayıp çocuklar ve Asrın'la ilgili bir gelişme olmasa bile, suçundan emin olduğum kişilere karşı ilk defa elim bu kadar güçleniyordu.

"Gülnar ifade vermeyi kabul ediyor mu?"

"Evet, komiserim. Kızcağız fena korkmuş. Gerçekten polis olduğumuzu ispat edene kadar canımız çıktı. Ama artık inandı ve biz ne dersek yapmaya hazır. Yeter ki kendisini güvende hissetsin."

"O zaman yaşlı kadın ve torunu da biliyorlar bu konuyu. Korkudan konuşamadılar."

Bu değerlendirmeme Yalçın'dan yanıt geldi.

"Kesinlikle komiserim. En başından beri biliyorlarmış. Gülnar onlara söylemiş ilk. Ama korktukları için susmuş ve kaçmışlar. Biliyorlar sonuçta komşularının ne kadar güçlü olduğunu."

Ayağa kalktıktan sonra heyecanla masamın gerisinde sağa sola kıpırdandım. Bir şekilde Gülnar'ı koruma altına almalıydım.

Yalçın'dan sonra Tuğrul yeniden devam etti.

"Gülnar'ın ifadesi düzgünce alınır ve mahkemede tanık olması sağlanırsa bence onlara da ulaşırız komiserim. Kerem ve Fuat Cansay tutuklanırsa cesaret bulurlar."

Olası bir ihtimaldi. Ama şimdilik elimizde Gülnar vardı ve bunu çok iyi değerlendirmeliydim.

Asayiş Şube'ye koşup Cinayet Büro'nun amirine olanları anlatabilirdim. Ama kendi çocuğum kaçırılmışken Fuat Cansay'ın peşinde düşmüş olmam onların nezdinde inandırıcılığımı azaltabilirdi. Bu konuyu tamamen takıntı hâline dönüştürdüğümü düşünebilirlerdi.

Bizzat kendi müdürüm Metin Müdür'e çıksam, o da bu topa girmek istemeyebilir ve konunun Asayiş Şube'ye devredilmesini isteyebilirdi. Onlara devretmemizde bir sakınca yoktu ancak Gülnar'ın kimliğinin afişe olması açısından riskli bir durum olabilirdi. Şayet Fuat Cansay'ın kulağına giderse daha savcılığa çıkmadan engellenebilirdi.

Esmer'i düşündüm. Ondan yardım isteyebilirdim. Ama onun da bu aşamada yapabileceği tek şey Cinayet Büro'ya konuyu aksettirmekten öteye geçemeyecekti.

"Komiserim, yol haritamız ne olacak? Yani Gülnar'ın resmi olarak ifadesinin alınmasını nasıl sağlayacağız?"

Heyecandan yerimde duramıyordum. Bir sağa bir sola adımlamaya devam ediyordum.

"Bilmiyorum Tuğrul, düşünüyorum. Şu anda bu konuyu kimler biliyor?"

Bu soruma yanıt gelecekken Sevcan elindeki kahve tepsisiyle kapıda belirdi.

Tuğrul, "Yalçın, ben ve sen, komiserim," dedi, "eğer konuşmaya devam edersek birazdan Sevcan da öğrenecek."

Tuğrul'un bu yanıtından sonra Sevcan içeri girip girmeme konusunda tereddüt yaşadı. "Abi çok özelse kahveleri bırakıp çıkayım."

"Şaka yapıyorum kız, senden gizlimiz saklımız mı var?"

Bunu dedikten sonra teyit istercesine bana baktı.

"Kapıyı kapat ve gel Sevcan," diyerek içeriye çağırdım Sevcan'ı. Sevcan kahveleri servis ederken yeniden koltuğuma geçtim. Yalçın hızlıca Sevcan'a Gülnar konusunu anlattı.

"Gülnar'ı öyle bir zamanda ortaya çıkarmalıyız ki kimsenin itiraz edememesi ve engel olamaması lazım."

"Nasıl bir zamanda komiserim?"

"Bilmiyorum. Şu an aceleyle yanlış bir karar vermek istemiyorum. Bunu da elime yüzüme bulaştırırsam kendimi hiç affetmem."

Yalçın, "Gülnar hazır elimizdeyken ne yapıp edip resmi olarak ifadesini almamız gerek komiserim," dedi, "diğer türlü geçen her zaman aleyhimize olacak."

Tuğrul, "Alalım almasına da hangi sıfatla alacağız?" diyerek itiraz etti. "Cinayet soruşturması çoktan kapandı. Kaldı ki biz Cinayet Büro'nun personeli değiliz. Soruşturmayı yürüten birim olsak belki tanık olarak alabilirdik, o da bir ihtimal."

Yalçın haklıydı, Gülnar elimizdeyken bu fırsatı kaçırmamalıydık.

Tuğrul da haklıydı, bizim sorumluluğumuzda olmayan bir soruşturma kapsamında Gülnar'ın tanık olarak ifadesini alma yetkimiz bulunmuyordu. Üstelik kapanmış bir soruşturma...

Bizi dikkatle dinleyen Sevcan, "Komiserim, tesadüfi delil kapsamında değerlendirsek?" dedi. "İlla aynı soruşturma dosyası üzerinden ifadesi alınması şart değil. Başka bir soruşturma kapsamında alırız. Hatta gerekirse şüpheli olarak bile alabiliriz. Yeter ki resmi olarak beyanda bulunsun ve gördüklerini anlatsın. Daha sonra da zamanı geldiğinde tesadüfi delil olarak ifadesini savcılığa sevk ettirir ve cinayet soruşturmasını yeniden açtırırız."

Sevcan'ın adli soruşturma dosyası hazırlama bilgisi gayet iyiydi. Hiç aklımıza gelmeyecek bir fikir sunmuştu.

Yalçın, "Nasıl olacak o?" diye sordu.

"Abi önemli olan resmi olarak ifadesinin alınması. Hâlihazırda açık olan bir soruşturma dosyası bulalım yeter. Gerekirse Gülnar hakkında sahte bir ihbarda bulunuruz ve ifadesine başvururuz. İhbara konu olan iddiayı reddeder, ardından da Kerem Cansay'la ilgili bildiklerini ifadesinde anlatır. Eğer ifadesinde avukat da bulunursa kolay kolay kimsenin kapatamayacağı bir delil olur. Böylece soruşturma yeniden açılır ve mahkeme Gülnar'ı tanık olarak dinlemek zorunda kalır."

Tuğrul, "Hay aklınla bin yaşa kız," dedi, "zehir valla zehir." Hemen ardından bana döndü. "Şu aşamada en mantıklısı bu sanırım komiserim."

Sevcan'ın vermiş olduğu fikir benim de aklıma yatmıştı. Hem Gülnar'ın beyanlarını resmiyete taşıyacak hem de zaman kazanacaktık.

Sevcan, "Yalnız komiserim tek sıkıntı, bizim şubede yapamayız bunu," diyerek devam etti, "malum bizim soruşturmalar çocuklar

üzerine. Yetişkin olduğu için başka bir birimden açık bir soruşturma dosyası bulmamız gerek."

Tuğrul, "Kesinlikle komiserim," dedi, "tabii bunu yapacak olan ekibe güvenimizin tam olması ve amirleri dahil hepsinin ketum olması gerekir."

Açık bir soruşturma, güvenilir bir ekip ve ketum bir amir... Tüm ibreler tek bir soruşturma ve tek bir kişiyi gösteriyordu. Esmer'i...

"Esmer Başkomiser," diye mırıldandım, "yapsa yapsa o yapar böylesine riskli bir işi."

Esmer'in ismini duyunca bizimkilerin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yalçın, "Ne yalan söyleyeyim komiserim, benim de aklımdan o geçiyordu ama," dedi.

Yalçın'a destek Tuğrul'dan geldi. "Ben de tam onu diyecektim fakat aranız limoni diye pek demek istememiştim."

Tuğrul ve Yalçın'ın bu açıklamalarından sonra gülümsedim. Ne de olsa ekipten kimse aramızda geçenleri bilmiyordu.

"Eskisi gibi limoni değiliz... Arayalım bakalım. Hep biz gittik oraya, şimdi de davet edelim."

40. Bölüm

Esmer'i arayıp özel bir konuda yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim. Fakat bu kez kendi şubemde, kendi odamda görüşmek istediğimi de ekleyerek... Esmer hiç ikiletmedi ve kabul etti. Yarım saat geçmeden soluğu bizim şubede aldı.

Benim odamın kapısında belirince bizimkiler ayaklandılar.

"Biz çıkalım komiserim."

"Tuğrul sen kal," dedim, "siz de benden haber bekleyin."

Yalçın ve Sevcan çıkarken Esmer içeri girdi.

Esmer, Fuat Cansay'la aramda yaşananlara tamamen hâkimdi. Ayrıca Leyla Derin Akyaka soruşturmasında Kerem'in bir haltlar yediğinden o da şüphelendiğini söylemişti. Bunu derken tamamen polislik içgüdüleriyle söylediğinin de altını çizmişti.

Lafı hiç dolandırmadan konuya girdim. Esmer, sanki benim Leyla Derin Akyaka soruşturmasını el altından araştırmaya devam ettiğimi öngörüyormuşçasına bıyık altından gülerek dinledi. Tuğrul'un yapmış olduğu çalışma ve Gülnar konusuna gelince tamamen ciddi bir tavır takınmaya başladı.

Sıra planımıza geldiğinde ise şaşkınlığını gizleyemedi. Planımızı anlatmanın ardındansa can alıcı noktaya geldim.

"Bize hâlihazırda açık bir soruşturma ve bu olayda elini taşın altına koyacak bir ekip lazım. Bu yüzden de sana danışmak istedim."

Konunun kendisine geleceğini çok iyi biliyordu. Son cümlemden sonra yine konuşmadı. O ana kadar ustası olduğu renk vermeme tavrını yine devam ettirdi.

Kısa bir sessizlik...

Bir bana, bir Tuğrul'a çevrilen bakışlar...

Ne diyeceği konusunda ikimiz de meraktan ölmek üzereydik. Esmer ise sessiz kalmaya devam ediyordu.

Tuğrul, acaba Esmer'e anlatarak pot mu kırdık şüphesiyle bana bakmaya başlarken Esmer'den yanıt geldi.

"Detayları düşünüyordum kendi kendime, o yüzden sessiz kaldım," dedi. Ardından elini masamın üzerindeki not kâğıtlarından birine uzattı. Not kâğıdı ve kalem aldıktan sonra sehpanın üzerine eğildi. Kâğıda birkaç cümle yazdı. Daha sonra da derin bir nefes aldı ve devam etti.

"Tuğrul, şimdi hemen çık ve bir ankesörlü telefon bul. Oradan şu yazdığım numarayı, bizim büronun doğrudan hattını ara. İsmini vermek istemediğini ve bir ihbarda bulunacağını söyle. Sonra da şuradaki yazılı cümleleri okuyup kapat. İhbarı yaptıktan sonra Gülnar'ın yurduna geçin ve bizim ekibin gelmesini bekleyin. Gülnar emniyete ifadeye geleceğini bilsin yeter."

Tuğrul'un gözleri heyecanla açılmıştı. "Emredersiniz başkomiserim," dedikten sonra sevinçle bana baktı.

Esmer, Tuğrul'a ne yapması gerektiğini anlattıktan sonra bana döndü.

"Saat sekizden sonra ifadesini alacağız. Şubede en az kişinin olduğu vakitte. CMK'dan gelecek avukatı da o zamana hazır edeceğim. Hızlıca ifadesini alıp kimse görmeden emniyetten çıkaracağız. Gerisi sende. Ne zaman istersen ifadeyi işleme koyar ve savcılığa Kerem Cansay hakkında ek fezleke olarak yollarım."

O an Tuğrul yanımda olmasa Esmer'in boynuna atılabilirdim.

"Yalnız biz ne kadar dikkatli olursak olalım Fuat'a haber gitme ihtimali olabilir. Gülnar'ı bir şekilde koruma altına almanız gerek. Hiç dikkat çekmeden."

"Ona da bir çözüm bulacağız," dedim, "gerisi bizde."

Tuğrul, üzerine düşenleri halletmek için hemen çıktı. Kapıyı kapatır kapatmaz Esmer üzerime atlayıp beni kollarımdan tuttu. Ardından dudaklarıma yapıştı. Bu ani hareketi beklemiyordum. Geriye doğru tökezledim ama karşı koymadım. Aksine hoşuma gitmişti.

"Pardon," dedi gülerek, "özlemişim..."

Esmer'e bakıp gülümsedim. "Beni kırmayacağını biliyordum. Çok teşekkür ederim."

Ses tonunu muzipleştirerek, "Kim olsa aynı şeyi yapardım," dedi ve tekrar gülümsedi. Hemen ardından, "Yalnız ben çok acıktım. Bana yemek ısmarlaman lazım, aç karnına ifade alamam," diye ekledi.

Esmer'le birlikte çıktık. Yol üzerindeki sıradan bir lokantaya oturduk. Yemek bitip kahve içerken yeniden Fuat Cansay'ın konusu açıldı.

"Tahmin ediyordun değil mi benim vazgeçmeyeceğimi?" diye sordum.

"Evet."

"Takıntı hâline getirdiğimi mi düşünüyordun?"

"Hayır."

Şaşırmıştım. Şaşkınlığımı belli edercesine baktım.

"Senin olaylı bir şekilde şubeden gittiğin günden beri ifrit oluyordum bu adama. Hele de çete lideri diye haberlerini çıkartınca. Kayıp çocuklarla ilgili soruşturma görevi bana verilince sizin hazırladığınız eski dosyanın da kopyasını almıştım. Defalarca okudum. Sen tüm şüphelerinde haklıydın. Eğer ben başka bir açık bulsam, senden önce gereğini yapardım."

Bu kez daha çok şaşırdım. Bana hiç bahsetmemişti. Hoş, Esmer bu, ketumluğuyla meşhur...

"Kayıp çocuklarla, Asrın'la ilgisi olduğundan ne kadar şüphelendin peki?"

"Emin ol senin şüphelendiğinden çok daha fazla. Hatta senin gözden kaçırdığın birçok noktayı da araştırmışımdır. Fakat hep bir yerde tıkandım."

"Neleri gözden kaçırmışım?" diye merakla sordum.

"Önemli konular değil," diyerek geçiştirdi, "seninle yarış hâlinde değiliz. Ufak tefek şeyler. Ama önemli bir delilim olsaydı ne pahasına olursa olsun gözaltına almaya giderdim. Yeni çete lideri ilan edilecek olsam bile..."

Mevzubahis polislik olunca Esmer'i çözmek imkânsızdı. Lafı öyle bir çevirmişti ki üzerine bir soru bile soramadım. Sadece son esprisine gülmekle yetindim.

Bir süre daha Esmer'le aynı yerde oturduk. Saat sekize yaklaşıyordu.

"Hadi kalkalım," dedi, "anca geçeriz."

Geri kalan süreçte bana hiçbir şey bırakmamıştı. Her şeyi planladığı gibi ilerletti. CMK görevlisi avukat ifade odasında hazırda bekledi. Saat sekizi yeni geçmişti ki Gülnar, Esmer'in ekipleriyle koridorda belirdi. Hemen arkalarında da Tuğrul ve Yalçın. Esmer hiç oyalanmadan kadını ifade odasına aldı ve ifadesini almaya başladı.

İfadesine ben de girmek istemiştim fakat kamera kaydı olacağı için ileride sorun yaratabilir düşüncesiyle Esmer izin vermemişti. Haklıydı da... Bize düşense camın arkasından ifadeyi izlemek olmuştu.

İfade devam ederken Tuğrul, "Başkomiserim çok cevval maşallah," dedi, "nasıl tıkır tıkır hallediyor." Bunu dedikten sonra bana döndü. "Sen daha cevvalsin komiserim, yanlış anlama..."

Hepimizin keyfi yerindeydi.

"Siz hepimizden cevval çıktınız," diye karşılık verdim, "Gülnur diye birinin var olduğundan haberimiz bile yoktu."

Tuğrul her zamanki tavrına büründü. Başarısızlık olduğu zaman tüm sorumluluğu üstlenir, başarı ortaya çıktığı zamansa anında ekip arkadaşlarına pay biçerdi.

"Yalçın sayesinde komiserim. Onun fikriydi..."

Bunu duyan Yalçın, "Olur mu abi, senin sayende..." diye itiraz ederken Tuğrul onun lafını kesti. "Komiserim, o değil de Gülnar'ı koruma işini nasıl yapacağız? Şu aşamada tanık koruma programına da aldıramayız."

"Ben de onu düşünüyordum. Nasıl yaparız bilmiyorum ama çok iyi korumalıyız," diyerek karşılık verdim.

"Aslında benim aklımda bir fikir var ama."

"Nedir?"

"Semra. Diyorum ki Semra'yı Gülnar'ın yanına yurda yerleştirelim. Okula da birlikte gidip gelsinler bir süre. Genç kız, hiç sırıtmaz. Arkadaş gibi takılırlar."

İlk başta uçuk bir fikir gibi gelmişti. Tuğrul'un devamında söyledikleri mantığıma yatmasını sağladı.

"Başka ekipleri de koyabilirim ama kız yurdu, dışarıda sürekli bekleyen erkekler çok dikkat çeker. O yüzden aklıma böyle bir çözüm geldi."

"Olabilir ama zor bir görev. Hem Semra ister mi?"

"İster komiserim ister. Ben gelmeden çıtlattım Semra'ya. Ne gerekiyorsa yaparım abi dedi. Emre de dikkat çekmeden yakın bir mesafede hep hazırda durur. Bu Fuat Cansay'ın eli kolu çok uzun malum. Her ihtimali gözetmek zorundayız."

Tuğrul her şeyi en ince ayrıntısına kadar hesaba katmıştı. Ve kesinlikle haklıydı.

"Tamam, olur," dedim. "Sen de Yalçın'la Tufan Süzer'i sıkıştırmaya devam edersin."

"Anlaşıldı komiserim."

Esmer, Gülnar'ın ifadesini tam istediğimiz gibi almıştı. Gülnar hakkında uydurduğumuz ihbarla ilgili soruları kılıfına uydurarak yanıtlamasını sağlamış, ardından konuyu Leyla Derin Akyaka'ya getirmişti. Gülnar'ın o gece şahit olduğu tüm detayları satır satır ifadeye geçirtmişti. İfade bittikten sonra da hem Gülnar'a hem de avukata imzalatmıştı. Hemen ardından avukatı köşeye çekmiş ve soruşturmanın gizliliği konusunda sıkıştırmayı ihmal etmemişti.

İfade bittikten sonra Tuğrul ve Yalçın, Gülnar'ı aldılar ve yurda bırakmak için ayrıldılar. Kısa bir süre Esmer'in yanında oturdum ve ifadenin kritiğini yaptım.

Esmer bir süre daha çalışacak ve geri kalan işlemleri halledecekti. Yeniden teşekkür edip yanından ayrıldım.

Uzun zaman sonra ilk defa bu şubeden içimde bir zafer coşkusuyla çıkıyordum. Merdivenlerden inerken huzurlu ve mutluydum. Asrın konusunda henüz bir ilerleme kaydedemesem de Leyla Derin Akyaka soruşturmasında artık elimizde sağlam bir delil vardı. Üstelik resmiyete geçirilmiş bir delil...

"Artık seninle görüşebilirim Fuat Cansay!" diye kendi kendime mırıldanarak arabama bindim. Kontağı çevirirken fark ettiğimse, içimdeki huzurun kaynağının aslında Esmer olmasıydı. Bana destek çıkması ve böylesine riskli bir işe bulaşmasıyla kendimi çok özel hissetmiştim.

Özel adamdan özel kadına en büyük jest...

Ama hayat her zaman olduğu gibi ters köşe yapmaya devam ediyordu. Yaşadığım huzur daha kursağıma bile inmemişken gelen telefonla yeniden tepetaklak olmuştum.

Arayan Mustafa'ydı.

"Komiserim... Şey. Bir gelişme oldu, doğrudan sizi aramak istedim."

"Ne oldu?"

"Eşiniz. Yani eski eşiniz. Levent Bey. Şu an Sırbistan'da Eylem'le görüşüyor."

41. Bölüm

"Ne! Sırbistan'da mı?"

Donakalmıştım. İstanbul'da işlerinin olduğunu söyleyen ve kaç gündür kendisinden ses soluk çıkmayan Levent, Sırbistan'dan çıkıvermişti. Eylem'in yanında...

Otoparkın içinde öylece kalmıştım. Ne düşünmem nasıl yorumlamam gerektiğini bilmiyordum. Aldığım bu bilgiyle sarsılmıştım.

"Komiserim?"

Derin bir nefes aldım.

"Mustafa, en başından anlatır mısın?"

"Komiserim ben bu Handan'ın evinin önünde beklemeye devam ediyordum. İşlek bir cadde burası. Çok sayıda kafe ve bar var. Eylem ve Handan yine yürüyüşe çıktılar. Tam apartmandan çıkmışlardı ki pat diye karşılarına Levent Bey çıktı. Eylem de çok şaşırdı. Hatta panikledi bir süre. Ayaküstü konuştular biraz. Sonra da hemen yan tarafımdaki kafeye girdiler. Şu an oturmaya devam ediyorlar. Arkadaşı Handan da tedirgin bir hâlde başka bir masada bekliyor."

"Ne zaman oldu bu? Şimdi mi?"

"Evet, komiserim. On dakika oldu olmadı."

Anında beyin fırtınasına giriştim. Teknoloji çağında yüz yüze görüşmeye çabalamak... Belli ki Eylem telefonlarını açmamıştı. Levent de ona ulaşamadığı için peşinden Sırbistan'a gitmişti.

Madem öyle...

Eylem ne diye Levent'ten uzak durmaya çalışmıştı?

Levent için ta oralara gidecek kadar görüşmesini gerektiren durum neydi?

Ayrıca şayet Eylem'e telefondan hiç ulaşamadıysa Levent, Eylem'in hâlihazırda Sırbistan'da olduğunu nereden biliyordu?

Nokta atışı olarak Handan'ın evinin önünde nasıl ortaya çıkıvermişti?

Her yönüyle bambaşka zincirleme sorulara neden olan bir gelişmeydi.

Ve en başından sorduğum soru: Levent ne yapmaya çalışıyordu?

En önemlisi, tüm bu olanların Asrın'ın kaçırılmasıyla bir alakası var mıydı?

Of, kafayı yemek işten bile değil!

"Komiserim, ne yapmamı emredersiniz?"

Mustafa'nın sorusuyla irkildim.

"Levent seni daha önce görmüş müydü Mustafa?"

"Evet, komiserim. Bir iki kez denk gelmiştik. Sohbet etmedik ama simaen hatırlayabilir."

"Tamam, sen kendini gizlemeye devam et. Ayrılmalarının ardından Levent'i takip etmeni istiyorum. Havaalanına dönüşe geçecek olursa devam etmene gerek yok."

"Anlaşıldı komiserim."

Telefonu kapattıktan sonra bir süre daha öylece bekledim. Levent'in ne haltlar karıştırdığını çözmek giderek imkânsızlaşıyordu. Kesin olansa benden gizli saklı bir şeylerin peşinde olduğuydu.

Zar zor eve dönebilmiştim. Yalnız kalmak istemiyordum. Aklıma Esmer'i aramak ve eve davet etmek gelmişti. Ama şubedeki işleri yeterince yoğundu. Üzerine bir de bizim iş için çabalıyordu. Ona gel desem gelirdi ama zora düşmesini istemedim. Zaten bu soruşturmalar yüzünden neredeyse iki haftadır hafta sonu, gece gündüz demeden, izin kullanmadan çalışıyorduk hepimiz.

Mutfaktan kendime bir kadeh şarap alıp salona geçtim. Sehpayı ayaklarımın ucuna kadar çekip kül tablasını yanıma aldım. Ayaklarımı sehpaya uzatıp kafamı tavana dikerek bir sigara yaktım.

Sigaranın dumanını tavana doğru üflerken Levent'i düşündüm. En başından beri Eylem konusunda içimde bir şüphe vardı. Sıradan bir kıskançlıktan öte olmadığını düşünüyor ve içimdeki şüpheyi bas-

tırmaya çalışıyordum. Oğlumun yanında başka bir kadını düşünmenin beni huzursuz etmesi normal diyordum kendi kendime. Ama pat diye yurtdışına gitmesi şüphelerimi yeniden devreye sokmuştu. Şimdi ise Levent ta ayağına kadar gidip onunla görüşme gereği duyuyordu.

Gözden kaçırdığım, çözmekte zorlandığım bir nokta var mı diye defalarca düşündüm.

Yoktu.

Hiçbir mana bulamıyordum.

İkinci sigaramı yakmışken Tuğrul aradı.

"Komiserim, Gülnar'ı yurda bıraktık. Nelere dikkat etmesi gerektiğine dair sıkı sıkı tembihledim. Semra için de görevlilerle görüştüm. Yarın Gülnar'ı yurtta başka bir odaya alacaklar. Semra da yarından itibaren o odada kalacak."

"Teşekkür ederim Tuğrul," dedim, "siz de geçin evinize dinlenin biraz. Yeterince yoruldunuz."

"Ne demek komiserim. Yorulmak ne kelime. Asrın kaçırıldığından beri kendi çocuklarıma sarılmaya içim elvermiyor."

Telefonu kapattıktan sonra Tuğrul olmasa ne yapardım diye düşündüm. Zor günlerimdeki desteğini ve özverisini ömrüm boyunca unutmam imkânsızdı.

Birkaç dakika sonra telefonum yine çaldı. Bu kez arayan Mustafa'ydı. Benim için Sırbistanlarda çabalayan Mustafa...

"Komiserim müsait misiniz?"

"Evet Mustafa. Dinliyorum."

"Az önce kalktılar. Eylem ve Handan evlerine geri döndüler. Levent Bey de bir arabaya bindi. Sanırım kiralık bir araba, kendi kullanıyordu. Belgrad yoluna çıkan tali yola girdi. Büyük ihtimalle dönüşe geçiyor, Belgrad havaalanına."

"Ne konuştuklarını dinleyebildin mi Mustafa?"

"Maalesef komiserim. Ama yüz ifadelerinden çok gergin bir görüşme olduğu belliydi. Levent Bey sürekli bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Jest ve mimikleri o yöndeydi. Eylem ise çok az konuştu. Sadece dinledi. Yüz ifadesinde korku ve panik vardı."

Anlam vermekte zorlandığım bir an...

"Komiserim, bir de Eylem'in arkadaşı Handan. Yan masaya oturmuştu ya. Oradan benim olduğum kafeye bana doğru sık sık baktı. Şüpheli bakışlarla. İki defa göz göze geldik. Emin değilim ama benim onları izlediğimi fark etmiş olabilir. Apartmana girerken son kez bir daha baktı benim tarafıma çünkü."

Kaç gündür evin yakınlarındaki kafelerdeydi Mustafa. Yeterince risk almıştı. Fark edilmesi gayet normaldi. En iyisi şimdilik takibi sonlandırmaktı.

"Bence de şüphelenmiş olabilir. Tamam Mustafa. Bu kadar yeterli. Artık dönebilirsin."

"Benim için sorun değil komiserim, bir süre daha takip edebilirim. Ama faydası olur mu bilmiyorum."

"Yok yok, gerek yok. Göreceğimizi gördük zaten. Yarın dönüşe geç. Hem buradaki işlerimiz de yoğun."

"Anlaşıldı komiserim."

Mustafa kapattıktan sonra kafamı yeniden tavana diktim. Esmer'in bana geldiği gün söylediği cümleler aklıma geldi.

Olayların bu kadar hızlı akmasına yetişemiyorum. Anlam da veremiyorum!

Ne kadar da haklı bir isyandı...

Duzenleme
Ny.ozlem

— 14. GÜN —

42. Bölüm

Ertesi gün yine geç uyanmıştım. Kaç gecedir geç saatlere kadar oturup düşünmek uyku düzenimi de tamamen değiştirmişti. Günlerim hareketli geçse de geceleri tek başıma kalmak eziyete dönüşmüştü. On dört gün! Koskoca iki hafta geçmişti. Oğlum hâlâ yoktu. Nerede olduğu bilinmiyordu. Aklıma getirmek dahi istemiyordum ama yaşıyor muydu onu bile bilmiyordum. Sabah uyandığımda yastığım ıslaktı. Gece uykumda ağlamıştım. Son üç gecedir aynıydı. Sırtüstü uzanarak birkaç dakika tepemdeki beyaz tavam izledim. Zar zor yataktan çıktım. Sevde çoktan gelmiş ve çay demlemiştir düşüncesiyle mutfağa doğru yürüdüm. Mutfak akşam bıraktığım gibiydi. Kafamı çevirip salona da baktım. Salon da öyle. Vestiyere bakınca Sevde'nin henüz gelmediğini fark ettim. Mutfağa girip kendim bir şeyler hazırlamayı düşündüm. Nedense o an pek içimden gelmemişti. Yeniden yatak odasına döndüm ve hazırlanıp evden çıktım.

Şubeye gitmeden önce Esmer'le görüşmek aklıma geldi. Onunla geçirdiğim zamanlarda gerçekten rahatlıyordum. Yakın zamanda beni tek mutlu edebilen kişi Esmer olmuştu. Arabamı çalıştırdıktan sonra mesaj atmak için telefonumu elime aldım. Okunmamış bir mesajım vardı. Mustafa sabah ilk uçakla döndüğünü ve Tuğrul'un kendisini almaya geldiğini bildirmişti. Mesajı okuduktan sonra Esmer'e mesaj attım.

"Kahvaltı yaptın mı?"

Anında yanıt geldi.

"Bu saate kahvaltı mı kalır :)"

"Yaptım. Bol kremalı bir karaorman pastasıyla"

"..."

Üç noktayı ayrı olarak üçüncü bir mesajda göndermişti. Verdiği yanıta istemsizce gülmüştüm. Dikiz aynasından bir anda kendime baktığımda gülmenin aslında tam sırıtmaya evrildiğini fark ettim. Liseli kızlar gibiydim. Kıkırdıyordum. Sırıtıyordum. Kendi içimde saçma sapan bir ruh hâline bürünmüştüm. Daha önce hiç yapmadığım şeyler yapıyordum.

Ne oluyordu bana?..

Ne ara bu hâle getirmişti beni...

"Benim için bu saatte olur. Buluşalım mı?"

Esmer yine beklediğim cevabı verdi ve kahvaltı yapabileceğimiz bir mekânın ismini yazdı.

Dünkü ifadeden dolayı Esmer'in de keyfi yerindeydi. O da benim gibi uzun zamandır üst üste gelen tersliklerden sonra başka bir kulvarda da olsa ilerleme kaydetmenin hazzını yaşıyordu. Hiç çekinmeden bunu dile getirmişti.

"Şu Fuat'ı kelepçeli hâlde bizim şubede görmeyi çok istiyorum!"

Kolay kolay işle ilgili duygularını belli etmeyen Esmer artık benim yanımda çok rahattı.

"Muhtemelen son görüşün olur," diyerek muzipçe yanıtladım, "hatta şubede son bulunuşun."

"Bu saatten sonra umurumda bile olmaz. Versinler beni basit bir birime, sabah sekiz akşam beş gidip geleyim."

"Oo, bakıyorum da erken emeklilik moduna girmişsin."

"Yoruldum İnci. Çok yoruldum. Her gün birilerini yakalayacağız diye kendimizi yıpratıyoruz."

Haklıydı. En çok da kaçırılan çocuklar dosyasında yıpranıyordu.

"Son soruşturmanı bitir de sonra hangi birime istiyorsan geçersin," diyerek karşılık verdim.

Esmer'le kahvaltı yaptıktan sonra şubeye geçtim. Tuğrul ekibini benim odamda toplamıştı, geç kahvaltının üzerine çay içiyorlardı.

Yalçın, Sevcan ve seferi Mustafa'yla... Beni görünce hemen toparlandılar.

"Bu saatte mi kahvaltı yapıyorsunuz?" diyerek ekibe sataştım.

Tuğrul, "Mustafa'nın dönmesi şerefine komiserim," dedi, "tabii Gülnar'ın ifadesinin alınmasının da."

Bunun üzerine Mustafa'ya döndüm.

"Hoş geldin. Dinlenseydin biraz."

Döndüğü için keyfi yerinde olan Mustafa, "Tuğrul abi fırsat tanımıyor ki komiserim," diyerek Tuğrul'a laf attı, "havaalanından aldığı gibi şubeye getirdi."

Masama geçerken, "Ne yaptınız yurt işini?" diye sordum.

Tuğrul, "Hallettik komiserim. Semra artık yedi yirmi dört yanında. Emre de arabayla yakınlarında olacak sürekli," diye yanıtladı.

"Güzel..." diye mırıldandım. Koltuğuma otururken yakalanma anında Fuat Cansay'ın yüzünde belirecek ifadeyi düşünmeden edemedim.

Kısa bir süre ayaküstü son gelişmeleri değerlendirdik. Mustafa belli ki Levent olayından diğerlerine bahsetmemişti. Hiç konusu açılmadı. Ben de ulu orta konuşmak istemedim.

Ekip işlerine dönmek için ayaklandı. Tuğrul herkes çıkana kadar bekledi. Daha sonra karşımdaki sandalyeye oturdu. Dedikodu yapar-casına fısıltılı bir tonlamayla konuşmaya başladı.

"Komiserim, Mustafa bana çıtlattı. Diğerleri bilmiyor. Levent Bey ne ayak orada?"

Can sıkıcı yere yeniden gelmiştim. Her zamanki çaresiz oflamamla yanıt verdim.

"Bilmiyorum Tuğrul. Çok sinirimi bozmaya başladı."

"Komiserim haddime değil ama istersen Levent Bey'in de peşine bir ekip takabiliriz. Yani bu şüpheli hareketlerine binaen..."

Tuğrul yine uçarı bir teklifle gelmişti. Eski kocamı takip ettirmek... Mevcut şartlara bakıldığındaysa aslında hiç de mantıksız değildi.

"Şimdilik bir şey diyemem Tuğrul. Ama olmazsa öyle bir yola başvurabiliriz."

Bunu dedikten sonra Tuğrul'un telefonu çaldı. Tuğrul göz ucuyla ekrana baktı. Ekrandaki ismi görünce, "Tufan arıyor komiserim," diyerek ciddileşti ve telefonu hoparlöre alarak yanıtladı.

"Buyur Tufan kardeşim."

Tufan'ın verdiği yanıt ikimizi de heyecanlandırmıştı.

"Abi galiba bir şeyler buldum."

Tuğrul bakışlarını hemen bana çevirdi ve karşılık verdi.

"Ne buldun?"

"Motosikleti kimin çaldığını ve kimin sattığını buldum."

43. Bölüm

Tuğrul anında ayaklandı.

"Neredesin şu an?"

"Sincan'dayım abi. Banliyö istasyonuna yakın bir çay ocağına oturdum şimdi."

"Tamam. Bir yere ayrılma, hemen geliyorum."

Telefonu kapattık sonra, "Komiserim?" diye bana seslendi.

"Çabuk çıkalım Tuğrul, ben de geliyorum. Benim arabamla gidelim. Yalçın ve Mustafa arkadan ekip arabasıyla gelsinler."

Aldığım bu haberle kalbim yerinden sökülecekti. Asrın'ı kaçıran kişiye dair belki de ilk ipucunu yakalamak üzereydim.

Odadan çıkar çıkmaz Tuğrul el işaretiyle Yalçın ve Mustafa'ya çıkacağımızı söyledi. Onlar da arkamızdan anında ayaklandılar. Otoparka indiğimizde, "Sincan'a geçiyoruz," dedi, "istasyona yakın bir yere geçin, benden haber bekleyin."

Tuğrul'la benim arabama bindik. Şoför koltuğuna ben geçmiştim. Tuğrul paniklediğimi düşünmüştü sanırım, "Komiserim istersen ben sürebilirim," dedi.

"Atla Tuğrul," dedim ve montumla çantamı arka koltuğa fırlattığım gibi kontağı çevirdim.

Hayatımda ilk defa böylesine araba kullanıyordum. Yoldaki hiçbir arabayı umursamadan gazı köklemiştim. Sincan'a gidene kadar önüme çıkan her arabayı klakson ve selektörle uyararak ilerledim. Tuğrul bir eliyle tutamaçtan, diğer eliyle torpidodan tutunuyordu. Göz ucuyla da hız ibremi kontrol ediyordu. Ben makas atıp zikzak yaparkense istemsizce ayağı hayali frene basıyordu.

O kadar hızlanmıştım ki hayatımızı tehlikeye attığımın farkında bile değildim. Tuğrul en sonunda dayanamayarak, "Komiserim Tufan kaçmıyor, bizi bekliyor," dedi. "Biraz daha sakin gitsek!" Ses tonu adeta fırça atar gibiydi.

Hiç yanıt vermeden devam ettim. Sanki geç kalırsam Asrın'ı kaybedecekmişim gibi bir his kaplamıştı içimi. Bedenimi de kontrol altına almıştı o his... Gaz pedalına o basıyor ve direksiyonu o çeviriyordu.

Aradan ne kadar süre geçmişti bilmiyorum. Sincan sınırlarına girdikten sonra banliyö tren raylarına paralel yola geldim. Yolun devamında istasyon olacaktı. "Ara Tufan'ı neredeymiş?" dedim ve bir süre daha ilerledikten sonra ilk gördüğüm boşlukta dörtlüleri yakıp durdum.

Tuğrul hemen Tufan'ı aradı. Nerede olduğunu sordu. Ardından bana döndü ve "Şu ilerideymiş hemen komiserim, çay ocağında," dedi.

"Arabaya gelsin!" diye karşılık verdim.

Tuğrul, dediğimi Tufan'a iletti.

Birkaç dakika sonra Tufan görüş açımıza girdi. Selektör yaparak işaret verdim. Arabamı fark etti ve etrafını kolaçan ederek yaklaştı. Arka kapıyı açıp bindi.

Tufan biner binmez Tuğrul, "Evet Tufan, seni dinliyoruz. Ne buldun çabuk anlat!" dedi.

"Abi yukarıda bir mahalle var. Saray diye bilinir. Gecekonduların olduğu bir semt. Her türlü vukuatlı tipin de yaşadığı bir yer. Burada motor çalan bir ekip var. Yıllar önce birlikte iş tutmuştuk. Onlarla görüştüm. Yaklaşık üç hafta önce Etimesgut'tan kaldırmışlar motoru. Buraya getirip sağını solunu kazımış ve farklı renklerde boyamışlar. Sonra da yine aynı mahalledeki bir bisikletçiye vermişler. Bisikletçi dediğim de işte anlayın, çalıntı malları piyasaya sürüyor."

"Nerede bu bisikletçi?"

"Mahalleye yakın. Yukarıda o da."

"Bisikletçiyi tanıyor musun?"

"Tanıyorum. Zaten gidip onunla da görüştüm. İki gün kadar yatmış motor, üçüncü gün birisine satmış."

Heyecanımın zirveye çıktığı yere gelmiştik.

"Kime satmış hatırlıyor mu?"

"Değişik bir tipmiş. Kadın mı erkek mi anlayamadım diyor. Kafasında da eşarp gibi değişik bir şey varmış."

Tufan'ın verdiği tarifi duyunca birden atıldım.

"Bu o. Sığınağı kiralayan kişi. Yönetici Rasim de kız gibi bir oğlandı diye tarif etmişti!"

Tuğrul, "Nerede bu bisikletçi? Bizi oraya götür. Daha çok bilgiye ihtiyacımız var!" diye çıkıştı.

"Abi siz gitseniz de bir şey söylemez. Ben zar zor aldım zaten ağzından lafı. Kuşkulanırsa hiç konuşmaz."

"Peki tanıdığı birisi miymiş? Daha önceden hiç görmüş mü?" diye araya girdim.

"Yok komiserim, görmemiş. Bariz bir tipi varmış, daha önce görse konuşsa mutlaka bilirdi. Hiç pazarlık yapmamış, bisikletçi ne dediyse parayı nakit saymış eline."

Tuğrul bana döndü. "Bu civarda yaşıyor olabilir komiserim. Yoksa bu bisikletçiyi nereden bulacak..."

Tuğrul'un fikir yürütmesine Tufan'dan destek geldi.

"Zaten dükkânın dışında ikinci el bisikletler, motosikletler sıralanmış duruyor abi. Geçerken görmüştür muhakkak. Tabii onlar faturalı olanlar. Faturasız olanları içeride saklıyor."

Alan daraltmak için bisikletçinin konumunu baz alabilirdik. En azından elimizde artık ilk hareket noktası vardı. Tuğrul da benimle aynı şeyi düşünüyordu.

"Komiserim dışarıdan şu bisikletçinin dükkânına bakalım derim."

Tufan, "Olur abi, isterseniz yerini gösteririm şimdi," dedi. Hemen ardından da bir bilgi daha ekledi. "Bu arada motorun içinde çok az yakıt varmış. Bisikletçi ondan da dem vurmuştu, çalan puştlar yakıtı bitirip getirmiş diyordu. Bilmiyorum işinize yarar mı ama..."

Bunu duyunca Tuğrul'un gözleri parladı. "İşimize yaramaz olur mu!" dedi ve Tufan'ın ensesine doğru uzandı. "Aferin lan sana! Şimdi bize hemen şu bisikletçinin yerini göster. Sonra da trene atla ve kaybol."

Tufan'ın yönlendirmesiyle hareket ettik. Ara sokaklardan ilerledik. Yaklaşık on beş dakika sonra orta sakinlikteki bir caddeye çıkardı bizi.

"Bu yoldan devam edelim komiserim. Sağda zaten bisikletleri göreceksiniz. Tamirci gibi bir yer."

Dediği gibi de oldu. Arabayla geçtiğimiz yerde sağımızda kalmıştı bahsettiği dükkân...

Tufan'ı yeniden istasyona doğru götürdüm. O indikten sonra Tuğrul'a, "Mustafalar nerede?" diye sordum.

"Komiserim biz uçarak geldik farkındaysan," dedi, "onlar Sincan'a daha anca giriyorlardır. Arıyorum şimdi."

Yeniden bisikletçinin bulunduğu caddeye doğru direksiyonu çevirdim. Vakit kaybetmeden mahalleyi taramamız ve en yakın akaryakıt istasyonlarını bulmamız gerekiyordu.

Tuğrul, "Size şimdi mesajla yazıyorum. Doğrudan yazdığım caddeye gelin," dedikten sonra bana döndü. "Beş dakikaya geliyorlar onar da komiserim."

"Bölgeyi acilen taramamız gerek. Gerekirse ilçe karakolundan destek isteyelim. Ne kadar benzin istasyonu varsa tespit etmemiz lazım."

Ben bunları söylerken Tuğrul çoktan telefonundaki navigasyon programını açmıştı.

"Komiserim, yakınlarda çok sayıda istasyon görünüyor. Nasıl bir çemberi baz alacağız?"

"Bilmiyorum. Bir şekilde çözmemiz lazım."

Yeniden bisikletçinin bulunduğu caddeye girdiğimizde Mustafa ve Yalçın'la denk geldik. Arabayı park etmişler ve başında bekliyorlardı. Bizi görünce hemen yanaştılar.

Tuğrul camı açıp hızlıca son gelişmeyi aktardı ve "Civarda ne kadar akaryakıt istasyonu varsa bulacağız," dedi.

Yalçın, "Abi bulalım istasyonları da hangi günün hangi saatinin görüntülerine bakacağız?" diye sordu, "işi yokuşa sürmek için demiyorum. Günler sürer hepsini izlemek."

Yalçın'ın itirazında haklılık payı vardı.

"Görüntüleri toplayalım önce," dedim, "gerekirse tüm şube oturur izleriz."

Benim karşılığımdan sonra Mustafa birden heyecanla girdi.

"Komiserim, Olay Yeri İnceleme'deki Emre motosikletteki yakıttan numune almıştı hatırlarsanız. İlk bulduğumuz zaman. Görüntüleri derlememiz uzun sürebilir, ama yakınlardaki tüm istasyonlardan hepsinden numune toplamamız daha hızlı olur. İlk yakıt aldığı yeri bulursak hedefimiz tek istasyona düşer."

Tuğrul, "Hay aklınla bin yaşa Mustafa!" dedi, "bence de komiserim. Biz yine görüntü derlemeye başlayalım ama önceliğimiz yakıt numunesi olsun."

Her şey çıkmaza girmişken rüzgâr bir anda bizden yana esmeye başlamıştı.

"Emre'yi arayın. Numuneleri nasıl istiyorsa öyle toplayalım o zaman," dedim ve derin bir nefes aldım. Hemen ardından kendi kendime mırıldandım.

"Çok az kaldı Asrın!"

44. Bölüm

O andan itibaren zaman benim için durmaya başlamıştı sanki... Saniyeler saat, saatlerse günler gibiydi. Asrın'ı bulabilmek için en temel ipucuna çok yakınlaşmıştık. Şansımız yaver giderse kaçıran şahsın izini bulmamız an meselesiydi.

Soğukkanlı kalmak ve profesyonel davranarak gözden hiçbir şey kaçırmamak istiyordum. Ama bunun için ne kadar çaba harcasam da söz konusu Asrın olunca panik dolu hareketlere meyletmemek elimde değildi. Farkında olmadan heyecandan titriyordum da.

Yaşadığım gerilimin farkında olan Tuğrul kendini daha ön plana çıkararak o andan itibaren inisiyatifi tamamen eline almıştı. Olay Yeri İnceleme'deki Emre'yle anında görüştü ve neler yapılması gerektiğini öğrendi. Hemen ardından mahalleyi geniş bir çembere alarak bölge bölge Mustafa'ya, Yalçın'a ve kendisine pay etti. Hız kesmeden ne kadar akaryakıt istasyonu varsa tespit etti ve araştırmalara girişti. Bana düşense sadece ona eşlik etmek olmuştu.

İki saate yakın bir sürede on bir farklı istasyondan numuneleri toplamıştık. Tuğrul her bir numuneye numara vermiş, not defterine de hangi numaranın hangi istasyon olduğunu yazmıştı. Mustafa numuneleri zaman kaybetmeden Emre'ye ulaştırmak için yola koyuldu. Emre'den edindiğimiz bilgiye göre sağlıklı bir sonuç ve olası eşleşme çıkması beş altı saat kadar sürecekti.

Sabırla beklememiz gereken altı saat...

Tuğrul, "Komiserim, bu altı saati iyi değerlendirip elimizi güçlendirmeye bakalım," dedi, "isterseniz çemberi daha da genişletebilir ve başka istasyonlardan da yakıt numunesi toplayabiliriz."

Yalçın, "Abi sayıyı artırsak, gerekirse ilçe emniyetten destek istesek," diye araya girdi, "en azından kalan numuneleri onlar toplasalar. Biz de kamera kayıtlarını derlemeye girişsek bir an önce."

Yalçın'ın teklifini değerlendirmem için Tuğrul bana baktı. Takviye almak mantıklıydı ancak başka birimler işin içine girerse resmiyete taşımamız gerekirdi.

"Hız kazanmak için mantıklı fakat şimdilik o kadar duyurmaya çok gerek yok," dedim, "belli olmaz, mahkeme kararı bilmem ne diye tuttururlar."

Kısa bir süre düşündükten sonra olabilecek en verimli yöntemi bulmuştum.

"Hedef tarih aralığını üç güne indiriyoruz. Tüm istasyonlardan o üç günlük kamera kayıtlarını toplayalım. Bu esnada Emre'den haber gelirse en azından görüntüler elimizde hazır olur."

Tuğrul aynı yöntemle istasyonları paylaştırdı. Mustafa da geri döndü ve araştırmaya kaldığı yerden devam etti.

Yaklaşık dört saat sonra on bir istasyonun da üçer günlük kayıtları elimizdeydi. Hava çoktan kararmış ve saat ilerlemişti. Tuğrul, Mustafa, Yalçın adeta nefes almadan çalışmışlardı. Ne yemek ne de mola düşünmeden istasyon istasyon zikzak çiziyorlardı.

Son istasyonun bir köşesinde, loş bir lambanın altında yeniden toplaşmıştık.

Tuğrul, "Bütün görüntüler hazır komiserim, şimdiden izlemeye başlayabiliriz," dedi.

Teker teker Tuğrul, Yalçın ve Mustafa'nın gözlerine baktım. Yorgunlukları o kadar belli oluyordu ki... Hele de Mustafa, sabahın köründe yolculuk yapıp hiç istirahat etmeden bunca saat koşturmuştu.

"Çok yoruldunuz," dedim, "geçip bir yerlerde yemek yiyin. Emre'den haber gelene kadar en azından dinlenin."

Tuğrul, "Ayaküstü sandviç falan yedik komiserim görüntüleri toplarken," diye karşılık verdi, "sıkıntı yok."

Bu cümlesinden sonra telefonu çaldı. Merakla telefonun ekranına baktı. "Emre arıyor komiserim!" diye devam ettikten sonra hemen yanıtladı. "Evet... evet..."

Üçümüz de resmen nefeslerimizi tutmuş heyecanla Tuğrul'a bakıyorduk. Emre ile konuşurken dudaklarından dökülecek cümlelere...

Tuğrul birkaç saniye sonra birden ünledi. "Aslansın sen, aslan!" dedi ve bana doğru devam etti. "Komiserim eşleşme bulmuş. Yakıt aldığı istasyon artık belli."

Tuğrul'un bu cümlesinden sonra, "Şükürler olsun..." diye mırıldanarak ellerimi yüzüme götürdüm. Yalçın ve Mustafa ise zafer kazanmışçasına yumruklarını kaldırarak oh çekiyorlardı.

Yalçın, "Abi hangisi?" diye sordu.

"Senin baktıklarından Yalçın. Dört numara."

Mustafa, "Artık hedefimiz teke düştü," dedi, "hemen şubeye geçip izlemeye başlayalım."

Tuğrul, "Hadi atlayın," diyerek talimat verdi.

Yalçın, "Abi ben burada kalayım. Şu istasyonun etrafındaki sokakları turlayayım," dedi, "nerede kaç tane kamera var tespit edeyim. Olası çıkış güzergâhına göre elimizde hazır bulunsun."

Tuğrul onay beklercesine bana baktı.

"Çok güzel bir fikir," diyerek karşılık verdim, "ekip arabası sende kalsın Yalçın. Biz benim arabayla dönelim hadi."

Mustafa ekip arabasının anahtarını Yalçın'a uzatırken ben cebimden kendi arabamın anahtarını çıkardım. Şoför kapısına doğru hamle yapacağım sırada Tuğrul elimdeki anahtarı bir anda çekip aldı.

"Sen diğer koltuğa geç komiserim. Gelirken Azrail ile dalga geçtin, dönerken bu riski alamam. İşimiz çok, daha Asrın'ı bulacağız."

Hiç itiraz edemedim Tuğrul'a... Ses çıkarmadan diğer tarafa geçtim.

Şubeye dönüş yolunda bürodakileri de organize etmiştik. Sevcan, MOBESE görüntülerinin şubedeki ekranlardan izlenebilmesi için gerekli görüşmeleri yapmış ve paylaşıma açtırmıştı. İhtiyaç hâlinde tüm MOBESE kayıtlarını anında geçmişe dönük görebilecektik. Ayrıca kamera kayıtlarını seri bir şekilde inceleyebilmek adına yanına üç kişi daha ayarlamıştı.

Varır varmaz Tuğrul ve Sevcan görüntülerin taksimatlarını yaptılar. Bürodaki bilgisayarların ekranları bir anda yakıt istasyonunun görüntüleriyle dolmuştu. Aynı anda dört kişi farklı farklı kamerala-

rın görüntülerini hedef saat aralığında dikkatle inceliyorlardı. Ben ve Tuğrul ise bir o monitörün bir bu monitörün başında mekik dokuyorduk.

Saat çoktan gece yarısını geçmişti. Şubede sadece bizim büronun lambaları yanıyordu. Midemde sancılarla düşük çözünürlüklü görüntüleri izlemeye devam ediyordum. Tuğrul yanıma gelip hafifçe eğildi.

"Komiserim, Mustafa perişan oldu. Yalçın desen hâlen sokaklarda, o da birkaç saate perte çıkar."

Bakışlarımı diğer ekranlardan birisine bakmaya çalışan Mustafa'ya çevirdim. Gözleri kıpkırmızıydı.

"Mustafa'yı eve gönderelim diyorum, yatsın dinlensin. Yarına elimizde kafası çalışan enerjik bir adam kalsın."

"Doğru diyorsun," dedim, "itiraz etmesin gitsin. İstersen sen de gidebilirsin."

"Yok komiserim ben iyiyim," dedi, "ihtiyaç duyarsam senin odada yarım saat kestirsem bana yeter."

Tuğrul dinlenmesi için Mustafa'yı evine gönderdi. Daha sonra bir süre ortalıkta görünmedi. Ardından elinde fincanlarla geri döndü. Benim odamın kapısını ayağıyla aralayıp kafasıyla içeriyi işaret etti.

Odama girip misafir koltuklarından birisine oturdum. Tuğrul kahveleri sehpaya bıraktıktan sonra bana çikolatalı gofret uzattı.

"Komiserim hiçbir şey yemedin. Sen de bitkinsin. Şu gofreti ye bari kahveden önce. Şekerin dengelensin."

Tuğrul'un zorlamasıyla gofretten bir ısırık alabildim. Ardından sehpadaki kahveyi alıp yudumlamaya başladım.

Tuğrul da kahvesinden bir yudum aldıktan sonra bana moral vermek için, "Komiserim hissediyorum," dedi, "çözeceğiz bu işi."

Nasıl bir karşılık vereceğimi düşünürken Tuğrul'un telefonu çaldı. Cebinden telefonu çıkardı. "Semra arıyor komiserim," dedikten sonra yanıtladı.

Semra'nın bu saatte araması tuhafıma gitmişti. Merakla Tuğrul'un konuşmasına kulak kabarttım.

Tuğrul, Semra'yı dinledikten sonra, "Ne diyorsun sen!" diyerek gürledi. "Tamam, tamam, komiserim yanımda, iletiyorum."

Meraklanmıştım. Tuğrul ise keyifle sırıtıyordu.

"Komiserim, bil bakalım ne olmuş?"

Keskin bakışlarla Tuğrul'a bakmaya devam ettim.

"Gülnar ile Semra az önce yurda girmek üzereyken birisi Gülnar'a bıçakla saldırmaya çalışmış."

"Bir şey olmuş mu?" diye heyecanla öne doğru kalkıştım. Fincanı sehpaya bıraktım.

"Yok komiserim, Semra anında nakavt etmiş adamı. Emre de yetişmiş, şimdi kelepçeyi takmış. Paketlenmiş bir hâlde yerde yatıyor."

Derin bir oh çekip yeniden arkama yaslandım.

"Adam kimmiş? Amacı neymiş? Hemen kimlik bilgilerini versinler."

Tuğrul'un sırıtışı bu sorumdan sonra daha da güçlenmişti. Verdiği yanıtsa kafamı allak bullak etmeye yetmişti.

"Bomba olay kim olduğu zaten komiserim. Bereket. Bereket Ölmez. Kaçırılan çocuklardan Arda'nın dayısı. Şu cezaevi çıkışında alamadığımız Bereket..."

45. Bölüm

Bereket'in ismini duyar duymaz ayağa fırladım. "Nasıl olur?" Odanın içinde birkaç adım ileri geri yürüdükten sonra, "Bereket ile Gülnar'ın ne alakası var?" diye devam ettim.

Tuğrul, "Komiserim, benim aklımda bir şey var ama?" diyerek doğruldu. Daha sonra ayağa kalktı ve "Ben gidip şunun dilini bir çözeyim," dedi, "sonrasında resmi işlemler için ne yapalım?"

Resmi işlemler... Esmer...

"Esmer Başkomiser'i ararım. Ondan başkası beceremez."

"Tamam, komiserim. Ben hemen çıkıyorum. Sen de ona haber ver istersen."

Tuğrul apar topar çıktıktan sonra Esmer'i aramak için telefonumu çıkardım. Saat gece bire geliyordu. Acaba yatmış mıdır diye düşünürken konunun aciliyetini göz önünde bulundurdum ve umursamadan aradım.

Esmer daha ilk çalışta açtı. Arkasından başka kişilerin konuşmaları ve telsiz sesleri geliyordu.

"Bu saatte aradığına göre önemli bir gelişme olsa gerek," diyerek aramamı yanıtladı.

"Evet," dedim, "Gülnar... Acil bir durum var. Müsait misin?"

"Evet, dinliyorum. Şubedeyim bu arada, çalışıyorum."

"Senin ifadesini aldığın Bereket vardı. Bereket Ölmez. Arda'nın dayısı. Az önce Gülnar'a saldırmaya çalışmış. Bizim çocuklar engelledi."

Esmer birkaç saniye durdu. Sanırım kurduğum cümlelerden sonra o da benim gibi Gülnar ve Bereket arasında nasıl bir ilişki olabileceğini düşünmüştü.

"Bu, bu çok ilginç... Senin Bereket ile bir planın var mı? Yoksa hemen bizim ekipleri yollayayım."

"Tuğrul şimdi geçiyor. Sıcağı sıcağına konuşturmaya çalışacak. Sonrası için bir planım yok henüz."

"Tamam, gerisini ben hallederim. Seni de haberdar ederim."

Esmer'in bu cümlesinden sonra çekindiğim nokta, "İstersen sen de gel," demesiydi. Bereket'in ifadesinin alınması sırasında benim orada olmak isteyeceğimi çok iyi biliyordu. Fakat görüntülerin incelenmesi devam ederken bırakıp gidemezdim. Nasıl bir yalan uydurmam gerektiğini düşünürken Esmer hiç böyle bir teklifte bulunmadan telefonu kapattı. Bir yandan beni davet etmemesi zoruma giderken öte yandan işime gelmişti.

Esmer'le konuşmam bittikten sonra odamdan çıktım. Tam kapının eşiğinden geçip bilgisayarların olduğu yere yönelecekken az daha Sevcan'la çarpışacaktım.

"Çok pardon komiserim, size bakmak için içeriye girecektim." Nefes nefeseydi ve yüzünde şaşkınlık vardı.

"Bir şey mi oldu?"

Sevcan'ın yüzündeki ifadeye odaklanmıştım.

"Komiserim, galiba hedefimizi bulduk."

Koşar adım bilgisayarların olduğu odaya gittim. Sevcan da peşimden geldi. İçeri girer girmez monitörlerden birisini işaret etti. İşaret ettiği monitörün başında üç kişi daha toplanmıştı. Beni görünce açıldılar.

"Komiserim bakın, istasyona girer girmez ilk boş pompaya yanaşıyor. Ödemeyi nakit yapıp uzaklaşıyor. Kafasındaki kaskı hiç çıkarmıyor."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki yanımdakiler kalp atış seslerimi duyacaklardı.

Görüntüye dikkatle baktım. Vücut yapısı hedefimizdeki şahsa çok benziyordu. Herhangi bir hataya mahal vermek istemiyordum.

"Ne diyorsunuz? Bu o mu?"

Sevcan, "Ayakkabılar komiserim," dedi, "Asrın kaçırıldığında aynı yeşil ayakkabılar vardı. Bence kesinlikle o. Saatler de uyuyor." Sevcan

bunu derken ekiptekilerden birisi Asrın'ın kaçırılma anına ait bir görüntünün çıktısını monitörün yanına tuttu.

Evet, kesinlikle aynı ayakkabılar...

Ellerimi saçlarıma götürüp kafamı yukarı doğru kaldırdım ve derin bir nefes aldım.

"Bu o... Kesinlikle o!"

"Komiserim, Yalçın abiyi aradım. Çıkış yönünü söyledim. Çalışmaya başladı. Biz de şimdi MOBESE kameralarına geçiyoruz."

"Çok iyi gidiyorsunuz, aferin," diyerek doğruldum. O andan sonra ne yapacağımı bilemedim. Odadan çıkar gibi yürüyüp şaşkınlıkla geri döndüm. "Bu son görüntünün de çıktısını alın bana."

"Anlaşıldı komiserim."

Heyecandan yerimde duramıyordum. Kaç saat sonra Asrın'ı kaçıran kişinin ilk görüntüsüne ulaşmıştık. Benim için çok önemli bir aşamaydı. Bundan sonrası ise hele de... Afallamıştım, stresten ne yapacağımı bilemez hâldeydim.

Sevcan görüntünün çıktısını alıp bana uzattı. Çıktıyı aldıktan sonra yeniden odama döndüm. Elim kolum titremeye başlamıştı. Çıktıyı masamın üzerine koyup koltuğuma oturdum. Yaşadığım bu duyguyu paylaşabileceğim kimse yoktu...

Duramadım ve Tuğrul'u aradım.

"Bulduk. Asrın'ı kaçıran kişinin ilk görüntüsü çıktı."

Tuğrul sanki benden daha çok sevinmişti. "Heyt be!" diye bağırdı. "Şu Bereket'i halledip geliyorum hemen komiserim. Birkaç dakikaya Emrelerin yanındayım."

"Tamam," dedim, "dikkatli olun. Esmer'le konuştum bu arada, ekip çıkartıyor."

"Evet komiserim, aradılar beni. Yeri tarif ettim. Onlar da birazdan düşerler."

Bir yandan ilk görüntü, diğer yandan Bereket'in Gülnar'a saldırmak üzereyken yakalanması... Eş zamanlı gelişen anlık olaylar... Beynim durmak üzereydi. Kafamı koltuğun kenarına yasladım ve bakışlarımı tavana çevirdim. Derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştım.

Aradan ne kadar süre geçmişti hiç bilmiyorum. Belki üç beş dakika, belki de yarım saat... Donakalmış bir hâlde öylece beklerken Tuğrul aradı.

"Komiserim, Mevlam bu gece yağdırıyor resmen. Vereceğim bilgiye hazır mısın?"

"Çabuk anlat Tuğrul!"

"Bu Bereket'i ekip arabasının kafesine attım komiserim. Epey sıkıştırdım. İlk başta konuşmamak için direndi. Laf dolaştırdı. Yok Gülnar eski sevgilimdi, yok kanlımdı bilmem ne... Sonra Arda'dan bahsettim, biz onu bulmak için gece gündüz çalışken sen ne haltların peşindesin diye. Biraz da hırpaladım açıkçası. Bir anda çözüldü, bülbül gibi şakıdı pezevenk!"

"Ne anlattı?"

"Ruslan... Bu çakal, Ruslan'ın adamlarındanmış. Adamı dediğim işte anla, pis işler yaptırdığı tiplerden. Eskiden de torbacılığını yapmış."

Ruslan'ın ismi geçince gözümün önüne anında Fuat Cansay'ın görüntüsü gelmişti. Acaba diye mırıldanacakken Tuğrul tüm taşları gediğine oturttu.

"Ruslan yollamış Bereket'i. Gülnar'ı öldürmesi için. Ruslan'a da ihaleyi Fuat Cansay vermiş dediğine göre. Gülnar'ın tanık olduğunu anında öğrenmişler şerefsizler."

"Başka bir ihtimal yoktu zaten!" diyerek karşılık verdim.

"Komiserim, Bereket'in de ifadesiyle bu iş biter. Fuat Cansay, Kerem Cansay ve Ruslan Memedov artık bitti. Ortada bir cinayet, bir de cinayete teşebbüs var. Taş gibi de iki tanık."

Gecenin sürpriz gelişmesi... Tuğrul haklıydı. Artık onları hiç kimse kurtaramazdı.

"Ben Esmer'le görüşürüm. Sen Bereket'i onların ekibe devret."

"Geldiler zaten komiserim. Bereket'in ötüşünü onlar da duydular. Teslim ediyoruz şimdi onlara."

"Tamam. Şubeye geldiğinde görüşürüz."

"Anlaşıldı komiserim. Bu arada Semra ve Emre'yi Yalçın'ın yanına yolluyorum. Yalçın tek kaldı orada."

Tuğrul'dan aldığım bu haberle keyfim bir anda yerine gelmişti. Üzerimdeki stres azalmıştı. Hemen Esmer'i aradım. Esmer de benden keyifliydi. Ses tonundan neşe saçılıyordu.

"Aldım haberi... Büyük gelişme İnci. Çok büyük iş başardınız."

"Sayende," diyerek onore ettim. "Peki bundan sonrası için ne düşünüyorsun?"

"Sonrası belli. Hemen Bereket'in ifadesini alıp nöbetçi savcıyla görüşeceğim. Fuat, Kerem ve Ruslan hakkında yakalama kararı çıkarttıracağım."

Şaşırmıştım. Bu kadar çabuk aksiyon alınacağını hiç beklemiyordum.

"Hemen mi gözaltına alacaksınız?"

"Yarına kalırsa üçünü de bulamayız. Elimde bu iki ifade varken kimse artık bana engel olamaz!"

Haklıydı Esmer... Geç kalınırsa üçünü de bulmak imkânsız hâle gelecekti.

"Teşekkür ederim," dedim, "her şey için..."

Esmer gülerek karşılık verdi. "Senin icraatın İnci, ben hazıra konuyorum resmen," dedi. "Sabah haberlerini bekle. Senin de intikamını alma vakti geldi."

Bir gecede adeta şansım dönmüştü. Arka arkaya gelişmeler...

Sırada artık en önemli mesele vardı. Asrın'ı kaçıran kişinin adresini ya da nerede saklandığını tespit edebilmek...

Duzenleme
Ny.ozlem

— 15. GÜN —

46. Bölüm

Son Dakika!

Ankara Emniyeti'nden şafak vaktinde dev operasyon. Kaçırılan Çocuklar soruşturması kapsamında polis ekipleri birçok eve baskın düzenliyor. Gözaltına alınanlar arasında ünlü iş insanı Fuat Cansay ve oğlu Kerem Cansay da var. Ayrıntılar geliyor...

"Komiserim, internete az önce düşen haberi gördün mü?"

Güneş doğmak üzereydi. Seher vaktinin kızıllığı ile gecenin karanlığının harmanlandığı saatlerde son sürat seyir hâlindeydik. Direksiyondaki Tuğrul cep telefonunu bana doğru uzatarak bu cümleyi kurmuştu. Telefon ekranındaysa son dakika haberleri...

"Esmer Başkomiser," diye devam etti, "çok büyük adam, komiserim. Çok zeki..."

Esmer, siyasilerden gelebilecek olası baskıları hesaba katmış ve Fuat Cansay'ın gözaltına alınmasını kaçırılan çocuklar soruşturmasıyla ilintili olarak haber yaptırmıştı. Böylece tüm kamuoyunun dikkatini onların üzerine çekmişti. Mevzubahis toplumu derinden etkileyen çocuklar olunca, kolay kolay hiçbir siyasi Fuat'a destek çıkamayacak ve aklanması için çaba gösteremeyecekti.

Gerçekten dâhiyane bir yöntem...

Birkaç saat öncesi...

Tuğrul, Bereket'i Asayiş Şube'nin ekiplerine teslim ettikten sonra şubeye dönmüştü. Sevcan ve görüntü izleme ekibiyle birlikte harıl harıl çalışmaya devam ediyorlardı. MOBESE görüntülerini saniye saniye izliyorlar, sahadaki Yalçın, Semra ve Emre ile koordineli bir şekilde hareket ediyorlardı.

Yalçın, Semra ve Emre üçlüsü ise adeta sokakları kuşatmışlardı. Asrın'ı kaçıran kişinin düşebileceği kamera kayıtlarına erişmek için seferber olmuşlardı. Güzergâhtaki farklı farklı dükkânların kayıtlarını alabilmek ve yapboz misali parçaları birleştirebilmek adına dükkân sahiplerinin evlerine gitmişler, uykularından kaldırıp zorla dükkânlarını açtırmışlardı.

Saniye saniye, dakika dakika ilerleyen görüntüler... Şüphelinin yakıt aldıktan sonraki tüm hareketleri... Cadde cadde, sokak sokak...

Ve tüm bunlar olurken stresten kontrolünü yitirmemeye çalışan ben... *Asrın'ı bulmaya çabalarken kendini kaybetmemeye çalışan ben...*

Saatler öncesi...

Asayiş Şube'de o gün hiç beklenmedik olaylar arka arkaya yaşanmıştı. İlk olarak Esmer Başkomiser'in özel ekibindeki bir polis memuru nefes nefese Esmer Başkomiser'in odasına geldi.

"Başkomiserim, bizim kuştan haber geldi. Motosikletin ilk ortaya çıktığı yeri tespit etmiş. Emirleriniz nedir?"

Esmer Başkomiser soğukkanlılıkla arkasına yaslandı. Kısa bir süre düşündükten sonra, "İki ekip olarak çıkın ve mahalleyi hallaç pamuğuna çevirin. Buradakiler de MOBESE kayıtlarını incelemeye başlasın. Motosikletlinin hangi eve girdiğini bir an önce tespit etmemiz gerek," dedi. Hemen ardından da ekledi. "Eleman kimseye çaktırmadan rolüne devam etsin. Birkaç saat sonra diğer tarafa bilgi verebilir."

"Anlaşıldı başkomiserim."

Polis memuru çıktıktan sonra Esmer Başkomiser kendi kendine gülümseyerek mırıldandı.

"Zamanla yarışmanın vakti geldi... Hazır mısın İnci?"

Aradan kısa bir süre daha geçmişti ki bu kez başka bir polis memuru başka bir haberle Esmer Başkomiser'in kapısında bitti.

"Başkomiserim, beklediğimiz misafir Ankara'ya dönüş yapmış. Az önce sistemlerden de teyit ettik. Yerini tespit edip yakalama yapalım mı? Ya da isterseniz peşine adam takabiliriz?"

Bunu duyan Esmer Başkomiser heyecanla ayağa kalktı. "Demek sonunda geldin," diye mırıldandı kendi kendine. Günlerdir sabırla beklediği o an sonunda gelip çatmıştı. Şüphelendiği tek ismi yakalayabilmesi artık an meselesiydi. Masanın arkasında birkaç adım turlayarak plan yaptı.

"Acele etmeyelim. Bırakın hiçbir şeyden kuşkulanmadan evine dönsün. Evi tarassut altına alın şimdiden. Geldiği zaman mutlaka haberim olsun. Gelişmelere göre hareket edeceğiz."

"Anlaşıldı başkomiserim."

Esmer Başkomiser hiç beklemediği bir günü yaşıyordu. İki büyük gelişme aynı anda gerçekleşmişti. Hangi yöne gideceğini ise sadece saatler belirleyecekti.

Aradan birkaç saat geçmişti. Sabırla bekleyişinin ilk meyvesi ortaya çıktı. İlk çıkan ekibin şefi telefonla aradı.

"Başkomiserim, evi tespit ettik. Herhangi bir lamba yanmıyor. Etrafından dolaşıp birkaç kez kontrol ettik. İçerisi boş gibi."

Esmer Başkomiser'in duymak isteyeceği cümleler bunlar değildi. Sinirle yumruğunu masaya indirdi.

"Beklemede kalın. Evi şüphe çekmeyecek şekilde uzaktan izleyin. Herhangi birisi gelirse anında haberim olsun."

"Anlaşıldı başkomiserim."

Esmer Başkomiser için heyecanlı ve sabırlı bekleyiş devam ederken, birkaç saat sonra diğer ekipten haber geldi.

"Başkomiserim, şahıs eve girdi."

Aldığı bu haberle, "İşte bu!" diye mırıldandı.

"Beklemeye devam edin. Evden çıkış olursa peşine takılın."

Derin bir nefes aldı. "Olacak, bu iş bu gece bitecek!" diye kendi kendine söylendi. İkinci ekipten haber geldiği an alması gereken aksiyonları gözden geçirmeye başladı. Şimdiden üstlerine haber ve-

rebilirdi. Ancak beklediği sonuç ortaya çıkmazsa büyük bir fiyasko yaşayabilirdi. En iyisi bir süre daha beklemekti.

Aradan biraz daha zaman geçmişti ki aynı ekip yeniden aradı.

"Başkomiserim, şahıs evden çıktı."

Hemen ayaklanıp çekmeceyi açtı. Tabancasını çıkarırken, "Sakın gözünüzden kaçırmayın," diye uyardı, "benden haber gelene kadar da asla müdahale etmeyin!"

Tabancasını beline sokuşturup bürodan çıkmak için hazırlandığı sırada telefonu yeniden çaldı. Arayan bu kez Devin'di.

"Bu saatte neden arıyor ki? Yoksa o da mı tespit etti?" diye mırıldandıktan sonra telefonu yanıtladı.

Devin, daha önce ifadesini aldıkları Gülnar'a saldırı girişimi olduğunu ve bertaraf ettiklerini söyledi. Saldırgan ise kaçırılan çocuklardan Arda'nın dayısı Bereket Ölmez'di. Devin'in ekibi şahsı yakalamıştı.

"Gece gece olanlara bak... Bereket ile Gülnar'ın ne alakası var?" diye düşündükten sonra, "Tamam gerisini ben hallederim. Seni de haberdar ederim," diye karşılık verdi. O an istemediği tek şey, Devin'in, "Ben de geliyorum," demesiydi. Şansına Devin bunu teklif dahi etmemişti.

Aradan üç saat kadar geçmişti. Saat sabahın dördünü geçiyordu. Monitörler arasında mekik dokuyarak görüntüleri izlemeye devam ediyorduk. Bulduğumuz her yeni kesitte biraz daha umutlanıyor ve bir başka kesit yakalayabilmek adına hevesleniyorduk.

Odada, bulduğumuz bir başka görüntüye daldığımız bir anda kapıda biri belirdi.

"Neler dönüyor burada?"

Kafamı kaldırdığımda şube müdürümüz Metin Müdür'le göz geldim. Sanki bize baskın yaparcasına bakışlarını keskinleştirmiş ve teker teker üzerimizde gezdirmişti. Tuğrul ve diğerlerini çıtlarım çıkarmadan benim karşılık vermemi beklediler.

"Müdürüm..."

"Neler çeviriyorsun Devin bu saatte?"

Metin Müdür'den böylesine hırçın bir tavır beklemiyordum. Gecenin bu saatinde şubede ne gezdiğini ise hiç öngöremiyordum.

Ben, "Müdürüm, kaçırılan çocuklar için çalışıyoruz," diye açıklama yaparken o çoktan içeri girmiş ve monitörlere bakmıştı. Ekrandaki görüntülerden motosikletli birisini takip ettiğimizi görmüştü. Bununla da yetinmemiş ve aldığımız çıktılara uzanmıştı.

"Benim neden haberim yok? Ayrıca Asayiş Şube'nin bu çalışmadan haberi var mı?"

O an sorulmasını en son isteyeceğim soruları en baştan sormuştu. Sorularla içerisi buz kesti.

"Müdürüm, özel görüşebilir miyiz?"

Son baktığı çıktılardan birisini elini alıp odadan çıktı. Hemen peşinden devam ettim ve benim odamı işaret ettim. Odama girer girmez, "Evet Devin, açıklamanı bekliyorum!" diyerek çıktıyı salladı.

"Müdürüm, Asrın'ı ve diğer çocukları kaçırdığından şüphelendiğimiz kişinin motosiklet temin ettiği andan itibarenki görüntülere ulaştık. Asrın'ı kaçırmadan önceki günleri. Bir ipucu çıkar mı diye inceliyoruz."

"Benim neden haberim yok?"

"Çok sıcak gelişme oldu müdürüm. Geceden bu yana..."

"Asayiş'in haberi var mı yoksa yine kendi kafana göre mi hareket ediyorsun Devin?"

Mecburen bir an duraksadım. Yutkunduktan sonra kendimi haklı gösterecek tavra büründüm.

"Henüz yok müdürüm. Netleştirince belki..." diye devam ederken lafımı kesti.

"Hiç de olmayacaktı belli ki. Seni kaç kez uyarmadım mı kendi kafana göre hareket etme diye!"

Asıl bilmediği ise Fuat Cansay cephesindeki gelişmelerdi. Onu duysa hangi lafları ederdi acaba...

"Mecburdum müdürüm, başka çarem yoktu. Üstelik çok yaklaştık. Her an şüpheliye ait bir mekân ya da bir adres tespit edebiliriz."

Öfkeyle nefes verdikten sonra koltuklardan birine oturdu. Elindeki çıktıya bir kez daha baktı.

"Neler çevirdin en başından anlat."

Yapacak bir şeyim yoktu. Sığınağı tespit ettiğimiz günden beri olan bitenleri anlattım. Tufan Süzer'i ve şüphelinin çalıntı motosikleti nereden temin ettiğini... Son olaraksa güncel durumu aktardım.

Kızgındı Metin Müdür. Kızgınlığında haklıydı da...

"Bak Devin, ben hep senin iyiliğin ve Asrın'ın sağ salim bulunması için uyardım. Şimdi Asayiş Şube'den gizli saklı soruşturma yürütmen, olası bir aksilikte tüm suçun senin üzerine yıkılmasına neden olur."

"Farkındayım müdürüm. Ve riski alarak hareket ediyorum."

"Esmer Başkomiser'i ara ve bu gelişmeleri ona da aktar. Ben de şube müdürleriyle görüşeyim. Başımızda dert eksik değilmiş gibi bir de bu çıktı."

Telefonunu çıkartmıştı. Refleks olarak elimi telefonunun üzerine uzattım.

"Müdürüm... Birkaç saat. Sadece birkaç saat daha müsaade edin. Sonrasında kime isterseniz bilgi verelim."

Öfkeyle bir kez daha ofladı. Telefonunu montunun cebine sokup ayağa kalktı. Kapıya doğru yürüdü. Tam çıkacakken arkasını döndü.

"Herhangi bir sorun çıkarsa en başından beri Metin Müdürümün bilgisi vardı dersin," dedi, "madem bu noktaya geldin, geçmişe de ortak olayım."

Metin Müdür'ün bu son hamlesi beni mutlu etmişti. Ondan bunca şeyi sakladığım için kızmasına rağmen babacan davranmış, bana sahip çıkmıştı. Tebessüm ederek, "Merak etmeyin müdürüm," diye karşılık verdim, "sorun çıkmayacak."

Odadan çıkarken bu saatte neden şubeye geldiğine dair merakım devam ediyordu. Fakat kendimi suçlu hissederken bunu sormaya cesaret edemedim. Odadan çıktı ve kendi odasına doğru devam etti.

Onun arkasından çıkıp diğer odaya geçeceğim esnada Tuğrul heyecanla yanıma koştu.

"Komiserim. Bulduk. Vallahi de bulduk. Tek katlı müstakil bir eve girdi en son!"

Esmer Başkomiser, diğer ekibinin yanına çıkacakken vazgeçti. Bereket Ölmez'in şubeye getirilmesini bekledi. Telefonla aldığı bilgilere göre Bereket Ölmez, Fuat Cansay için çalışıyordu. Gülnar'ın tanıklığını engellemek adına kızı öldürmek için emir almıştı. Tuğrul'a tüm bunları itiraf etmişti.

Gece gece aldığı bu haberle şaşkınlığı devam etti. "Nasıl bir gün böyle..."

Kısa bir süre sonra Devin yeniden aradı. Aynı haber üzerine konuştular ve Devin'e ne gerekiyorsa yapacağını söyledi.

Yaklaşık yarım saat sonra Bereket Ölmez şubedeki sorgu odasında hazırdı. Getiren ekipteki polis memurlarından birisi, "Başkomiserim, Çocuk Şube'nin ekibi konuşturdu bunu. Anlattıkları doğruysa olay çok büyük," dedi, "sabaha yer yerinden oynar!"

Esmer Başkomiser, "Biliyorum. Ama şimdilik başka kimse bilmeyecek!" diyerek karşılık verdi, "Bereket'i yurdun girişinde Gülnar'ı öldürme saikiyle saldırmak üzereyken yakaladınız. Yakalama tutanağını öyle tutun." Hemen ardından da sorgu odasına girdi.

Esmer Başkomiser'i ikinci kez karşısında gören Bereket oturduğu sandalyeyi hafifçe geriye itekledi. Fakat bu hamlesi ondan kurtulmasına yetmedi. Esmer Başkomiser bir anda üzerine atıldı ve yakasını topladı.

"Tuğrul'a anlattıklarının aynısını resmi olarak ifadende de geçirmezsen hayatı sana zindan ederim!"

Yeterince korkmuş olan Bereket, Esmer'in silkelemesiyle, "Anlatacağım, söz anlatacağım. Yeter ki beni koruyun!" diye karşılık verdi. Bunun üzerine Esmer Başkomiser kıdemli ekip şeflerinden birisini yanına çağırdı.

"Barodan hemen avukat çağırın. Avukat gecikecek olursa bizzat siz gidip avukatı getirin ve gelir gelmez yazılı olarak ifadesine başlayın. İfade bitene kadar bu olaydan şubede kimsenin haberi olmayacak!"

Bereket'in ifadesinin alınması sürecini başlatan Esmer yeniden hazırlandı. Şüphelendikleri kişinin peşindeki ekibin takibine katılmak üzere yola çıktı. Bulundukları son konuma doğru seyir hâlindeyken, takipteki ekipten haber geldi.

"Başkomiserim, şahıs Gölbaşı'nda bir eve girdi."

"Geliyorum. Bekleyin beni. Dikkat çekmeden evin etrafını sarın. Oradan dışarı çıkmayacak!"

Ekipten gelen bu haberle gazı kökledi. Her şey planladığı gibi gitmişti.

Eğer şüphelerinde haklıysa, buldukları bu yeni ev, kaçırılan çocukların tutulduğu ev olabilirdi.

Anında soluğu diğer odada aldım. Odadaki herkes tek bir ekrana kilitlenmişti. Herkesin yüzünde zafer coşkusu...

Ben gelince son görüntüyü yeniden oynattılar. Sevcan, "Yalçın abi gönderdi şimdi komiserim bu görüntüyü," dedi, "sokaktaki bir fırının güvenlik kamerasından. Şüpheli bakın şu evin bahçesine giriyor motosikletle."

Hemen Tuğrul'a döndüm.

"Hadi çıkıyoruz. Bizimkiler evin etrafını sarsınlar. Özellikle arka tarafını sağlama alsınlar. Biz gelene kadar bir şey yapmasınlar."

Kaybedebileceğim bir saniye bile kalmamıştı. Koşarak odama gittim. Tabancamı ve montumu aldığım gibi merdivenlere doğru fırladım. Tuğrul telefonla konuşarak önden iniyordu. Arkasından nefes nefese devam ettim. Benim arabama bindiğimiz gibi yola koyulduk.

Esmer Başkomiser için Gölbaşı'na giderken geçen dakikalar ömründeki en uzun dakikalardı. Ne kadar soğukkanlı kalmaya çalışsa da eve yaklaştıkça içindeki söndüremediği heyecan kalp atışlarını hızlandırıyordu. Stresten direksiyonu tutan elleri titremeye başlamıştı.

Gölbaşı'na vardıktan sonra ekibinin verdiği tarife göre ilerledi. Döndüğü her köşede, girdiği her sokakta, "Az kaldı, çok az kaldı," diye mırıldanıyordu. Gecenin kör karanlığında arabasının farından yayılan ışıklar artık onun için tünelin sonunda beliren ışıklardı sanki... Son dönemeci dönerken son kez fısıldadı. "Az kaldı, çok az kaldı İnci!"

Ekipleri, lüks sayılabilecek bir villanın etrafını kuşatmışlardı. Esmer'in geldiğini fark eden ekip şefi, evin bahçe duvarının köşesinden kendini gösterdi. Esmer onu görür görmez farlarını kapattı ve yanında durup arabadan indi.

"Başkomiserim, ev burası. Şahıs ayakta. Şu an üst katta. Az önce etrafı kolaçan ederken arkadaki ağaçların arasından bahçeyi gördüm. Bahçede çocuklar için oyun alanı ve çeşitli oyuncaklar var. Sanki bir kreşin bahçesi gibi. Sanırım doğru yeri bulduk."

Esmer Başkomiser buz gibi havada derin bir nefes aldı. Ciğerlerine inen soğuk havayla tüm bedeni titredi. Bu kez stresten değil, yaşadığı zafer coşkusu ve sevinçten titremişti.

"O zaman ortalığı ayağa kaldırmanın vakti geldi!" dedi ve telefonunu cebinden çıkardı. Nöbetçi savcının numarasını tuşladı.

"İyi geceler sayın savcım, Asayiş Şube Müdürlüğü'nden Başkomiser Esmer Demirkıran. Kaçırılan çocuklar soruşturmasında, gecikmesinde sakınca bulunan hâl kapsamında değerlendirebileceğimiz bir gelişme yaşandı. Birkaç kişi hakkında acilen yazılı olarak yakalama ve arama kararına ihtiyacımız var."

Nöbetçi savcı, Esmer'e konunun detaylarını sordu. Esmer olanları hızla özetledi ve ekledi.

"Savcım aynı zamanda başka bir soruşturma kapsamında bir kasten adam öldürme, bir de kasten adam öldürmeye teşebbüs suçuyla ilgili delillere ulaştık. O kişilerin de kaçma şüphesi mevcut."

Bunun üzerine nöbetçi savcı, "Tamam. Bir personelini gönderebilirsin," dedi, "hepsi için yazılı emri çıkarıyorum."

Telefonu kapatan Esmer mutlulukla tebessüm etti.

"İşte bu kadar... Bakalım bu olanlara ne diyeceksin İnci..."

47. Bölüm

Güneş doğmak üzereydi. Seher vaktinin kızıllığı ile gecenin karanlığının harmanlandığı saatlerde Sincan'a doğru son sürat seyir hâlindeydik. Tespit ettiğimiz eve baskın düzenlemek için...

"Komiserim, internete az önce düşen haberi gördün mü?"

Direksiyondaki Tuğrul cep telefonunu bana doğru uzatarak bu cümleyi kurmuştu. Telefon ekranındaysa son dakika haberleri...

Ankara Emniyeti'nden şafak vaktinde dev operasyon. Kaçırılan Çocuklar soruşturması kapsamında polis ekipleri birçok eve baskın düzenliyor. Gözaltına alınanlar arasında ünlü iş insanı Fuat Cansay ve oğlu Kerem Cansay da var. Ayrıntılar geliyor...

"Esmer Başkomiser," diye devam etti, "çok büyük adam, komiserim. Çok zeki..."

Esmer, siyasilerden gelebilecek olası baskıları hesaba katmış ve Fuat Cansay'ın gözaltına alınmasını kaçırılan çocuklar soruşturmasıyla ilintili olarak haber yaptırmıştı. Böylece tüm kamuoyunun dikkatini onların üzerine çekmişti. Mevzubahis toplumu derinden etkileyen çocuklar olunca, kolay kolay hiçbir siyasi Fuat'a destek çıkamayacak ve aklanması için çaba gösteremeyecekti.

Gerçekten dâhiyane bir yöntem...

"Hele de bunun üzerine biz şu evden bir şey çıkartırsak, değme keyfimize komiserim."

Sabahın erken saatleri olduğu için yollar bomboştu. Çok kısa bir sürede Sincan'a yeniden varmıştık. Heyecandan elim ayağım titriyordu. Dizlerimin bağının çözülmesi sanki an meselesiydi. Yol boyunca içtiğim sigaralardan sonuncusunu atarken camı sonuna kadar açtım ve sakinleşmek için buz gibi havayı içime çektim.

Tespit ettiğimiz evin yakınlarında durduk. Biz arabadan inerken Yalçın karanlığın içinden bir anda belirdi ve yanımıza geldi. Olabildiğince sessiz davranmaya çalışıyordu.

"Komiserim, Semra ve Emre evin arkasındalar. Şu ana kadar hiçbir ışık yanmadı."

Tuğrul, telsizlerin sesini tamamen kıstı. Ardından tabancasını çıkartıp dolduruş yaptı.

"Hemen girelim mi komiserim?"

Bunun üzerine ben de tabancamı çıkardım ve sürgüyü tüm kuvvetimle geri çekerek dolduruş yaptım.

"Evet, giriyoruz!"

Saniyeler sonra evin bahçe kapısına gelmiştik. Dış kapısı ahşaptan, bazı yerlerinde boyalar dökülmüş, eski bir evdi. Perdeler sonuna kadar çekiliydi ve herhangi bir hareketlilik yoktu. İçeriden hâlen ışık gelmiyordu.

Tuğrul, "Sen bahçeyi bekle ve bizi koru Yalçın," dedi, "kaçmaya çalışan olursa tereddüt etmeden indir."

Yalçın, "Tamam abi," dedikten sonra bahçe kapısının yanında durdu. Tabancasıyla her an ateş edecekmiş gibi konumlandı ve evi gözetlemeye başladı.

Tuğrul'la sessiz adımlarla kapıya geldik. "Kırıyorum komiserim," diye fısıldadı. Olur manasında başımı salladım ve kapının yanına geçtim. Tuğrul diğer elindeki el fenerini yaktı. Feneri kapıya tutarak geriye doğru bir adım attı ve var gücüyle kapıya tekmeyi indirdi. Kapı sessizliği delen bir gümbürtüyle sonuna kadar açıldı.

Kapı açılır açılmaz içeriye daldık. Tuğrul el feneriyle önden girdi. Hemen arkasından ben devam ettim.

İlk girdiğimiz yer evin holüydü. Sağımızda vestiyer vardı. Vestiyerde birkaç tane ayakkabı ve askılıkta birkaç parça kıyafet... Dikkatle baktığımda hepsinin de kadın kıyafeti ve ayakkabısı olduğunu fark ettim. İlerlediğimizde soldaki ilk odanın kapısı açıktı. Tuğrul feneri o odaya tuttu. Oturma odasıydı ve kimse yoktu. Onun hemen yanındaki mutfak da boştu. Mutfağın karşısındaki odanın kapısı kapılıydı. Tuğrul eliyle kulpu çevirip ittirir ittirmez tabancamı o yöne çevirdim.

Bu oda da boştu. İçeride bir çocuk yatağı vardı. Tuğrul daha sonra ilerideki iki kapıyı gösterdi. Kapılardan birisi aralıktı. Diğeri ise tamamen kapalı.

Önce aralık olan kapıyı ittik. Yatak odasıydı. Çift kişilik bir yatak, büyük bir gardırop. Yatağın üzerindeki nevresim takımı düzgün serilmişti. Son olarak kapalı olan kapıyı aynı güvenlik tedbiriyle açtık. Klasik bir banyoydu ve kimse yoktu.

Tuğrul derin bir nefes alıp verdikten sonra, "Komiserim, maalesef kimse yok," dedi. Hemen ardından holün lambasının düğmesine bastı. Ortalık aydınlanınca, "Evi arayalım," diye karşılık verdim, "belki bir ipucu çıkar."

Tuğrul çocuk odasına, ben de yatak odasına giriştik. Gardırobun kapaklarını açtım. Hızlıca giysilere baktım. Ardından çekmeceleri açtım. İç çamaşırları ve çoraplar... İstisnasız hepsi de bir kadına aitti. Duvarda oldukça genç bir kadının fotoğrafı asılıydı. Fotoğrafa doğru ışık tuttum. Bu, genç bir kadının fotoğrafından çok birinin gençlik fotoğrafı gibiydi. Evin sahibi olduğunu düşündüğüm bu kişiyi gözüm bir yerden ısırıyordu ama çıkartamamıştım. Beynim pusluydu. Gerginlikten kusmak üzereydim. Fotoğrafa kafa yormak yerine evin diğer bölgelerine bakmanın daha mantıklı olacağına kanaat getirdim.

Yatak odasına üstünkörü baktıktan sonra salona yöneldim. Salona girmemle birlikte Tuğrul arkamdan gelip odanın lambasını yaktı. Oda tamamen aydınlanınca içeriye göz gezdirdim. Sıradan ev eşyalarıyla doluydu. Kanepe takımı, sehpa takımı, TV ünitesi...

Tuğrul kanepelerin arkalarına doğru bakınırken ben sağ taraftaki TV ünitesine doğru yürüdüm. Ünitenin altında çekmeceler vardı. Çekmeceleri karıştırmaya başladım. Ağrı kesici tarzı ilaçlar, eskimiş telefon şarj kabloları ve iğne iplik setleri... Her şey sıradandı. Diğer çekmecede ise ajandaya benzer, dışı sert kapaklı bir defter vardı. Belki bir iz çıkar umuduyla defteri çıkardım. Tam kapağını açacağım esnada dışarıdan bağırış sesleri duyuldu.

Elimdeki defteri TV ünitesinin üzerine bırakıp panikleyerek salonun kapısına koştum. Aynı sesleri Tuğrul da duymuştu. Yanımdan

fırladığı gibi hole çıktı. "Dışarıdan geliyor komiserim, Yalçın'ın sesine benziyor!" dedi ve tabancasını doğrultup dış kapıya yöneldi.

Tuğrul'un arkasından ben de çıktım. Gördüğümüz tablo bizi şaşkına çevirdi. İki adam, Yalçın'ı yere yatırmaya çalışıyordu. Tabancası ise birkaç metre ilerideydi.

"Siz kimsiniz?" diye bağıran Tuğrul tabancasını adamlara doğrulttu. Ben de refleksle aynısını yaptım. Buna karşılık adamlardan da tabancı çıktı ve bize doğru çevirdiler.

"Bunlar da kim böyle!" diye kendi kendime mırıldanırken birisi, "Devin komiser?" diyerek duraksadı.

Tuğrul, "Kimsiniz lan?" diye bir atak daha yapacakken aynı kişi anında yanıtladı.

"Polis."

Bu esnada evin arkasında bulunan Semra ve Emre de panikle ve ellerinde tabancalarla ön tarafa koştular. Onlar da tabancalarını aynı adamlara çevirdi.

"Komiserim. Biz de polisiz."

Yere kapaklanmamak için direnç gösteren Yalçın, "Bıraksana koumu!" diye bağırdı.

Kısa süreli kaostan sonra iki tarafın da polis olduğu anlaşılınca sular sakinleşti.

Tuğrul, "Sizin ne işiniz var burada?" diye sordu.

Diğer polisler birbirlerine bakarak ne yanıt vereceklerini düşünürlerken arkadan bir ses duyuldu.

"Ben görevlendirdim!"

Herkes sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken sokaktan evin bahçesine Esmer girdi.

"Esmer!" diye refleks olarak şaşkınlıkla ona baktım.

Esmer kendinden emin adımlarla bahçeye girdi. Ekiplerine Yalçın'ı bırakmalarını işaret etti.

Tuğrul, Yalçın, Emre, Semra... Hepsi de merakla Esmer'e bakıyorlardı.

"Senin ne işin var burada?" diyerek çıkıştım.

"Senin ne işin varsa benim de o işim var," diye yanıma kadar geldi, "ekiplerim dünden beri evi gözetliyorlar. Birisi girip çıkacak mı diye. Şansımıza siz düştünüz!"

Esmer bu evi benden önce tespit etmişti... Üstelik bana hiç söylemeden... Öfkelenmiştim. Ağzıma gelenleri sıralamamak için kendimi zor tutuyordum. Esmer'in gözlerine gözlerimi diktiğimde, benzer bir öfkeyi onun da gözlerinde fark ettim.

"Asrın çıktı mı evden?"

Bu soruyu olabildiğince manalı bir şekilde sormuştu. Daha çok hesap sorar gibi...

Esmer'e nasıl bir karşılık vermem gerektiğini düşünürken yanıt Tuğrul'dan geldi.

"Ev boş başkomiserim. İçeride arama yapmayı planlıyorduk bizde."

Yaşadığım gerilim ve stres o denli yükselmişti ki ne yapacağıma bir türlü karar veremiyordum. Avazım çıktığınca Esmer'e bağırıp çağırmak ve öfkemi kusmak en iyi yol olabilirdi. Ama gel gör ki yine de haklı çıkacak kişi oydu. Soruşturmayı yürütme yetkisi ondayken, ondan gizli saklı araştırma yapan kişi bendim.

Derin bir of çekip sigarama uzandım. Bir dal sigara çıkarıp yaktım. Geri kalan herkes aramızda nasıl bir diyalog geçeceğini beklerken, Esmer olgunca bir hamle yaparak evin girişini işaret etti.

"Biraz konuşalım mı? Bir sigara da bana ver."

Esmer'e sigara uzatarak kapıya doğru yürüdüm. Hemen yanımda devam etti. Sigarasını yakıp ilk nefesi havayla buluşturduktan sonra beni şaşkınlığa sürükleyecek cümlesini söyledi.

"İnci... Kaçırılan tüm çocukları bulduk." Yutkundu ve devam etti, "Asrın hariç..."

Esmer'in kurduğu bu cümle defalarca beynimde yankılandı.

Kaçırılan tüm çocukları bulduk. Asrın hariç...

Öyle bir yankılanıyordu ki neye sevinip neye üzüleceğimi ayırt edemiyordum. Adeta şuurumu yitirmiştim. İyi olan "tüm çocukları bulduk" ile kötü olan "Asrın hariç" cümleleri beynimin içinde çarpışıyor ve resmen infilak ediyordu. Sormam gereken nerede buldunuz, kim kaçırmış gibi arka arkaya gelecek sorulara sıra bile gelmiyordu.

Bedenim sarsılır gibi oldu. Başım döndü. Elimi hemen kapının eşiğine uzattım.

"İyi misin İnci?"

"Nerede buldunuz?" diye sordum, hemen ardından da sanki son nefesimi tüketiyormuşçasına, "Kim kaçırmış?" diye ekledim.

"Seni oraya götürmek için geldim. Hepsini öğreneceksin. Önce şu evi arayalım."

Kontrolümü yitirdiğimi fark eden Esmer, arkamızda bekleyen Tuğrul'a içeriyi işaret etti. Hemen sonra da beni tutup evin içine soktu. Birlikte salona yöneldik. Tuğrul ve diğerleri anında odalara dağıldılar.

Esmer beni salona götürdükten sonra, "İki dakika şurada otur," dedi, "bitkinsin..."

İtiraz edemedim. İşaret ettiği kanepeye sessizce yığıldım.

Çocuklar bulunmuştu. Ama Asrın yoktu...

Asrın'ın kaçırıldığı ilk günkü acı yeniden kalbime saplanmıştı. Bu kez daha feci... Bu kez daha umutsuzca...

Ben oturunca Esmer hızla evin içini turlayıp yeniden yanıma geldi. "Daha iyisin değil mi?" diye sordu.

"İyiyim..." diye mırıldanarak karşılık verdiğim esnada Tuğrul odaya girdi.

"Komiserim bunlar..."

Elinde birkaç parça kıyafet ve bir çift çocuk ayakkabısı vardı. Ayakkabıları görünce dizlerimin bağı çözüldü.

"Asrın! Asrın'ın ayakkabıları!"

Bir anda ayağa kalktım. Başım döndü. Yeniden sendeledim.

Esmer, "Tamam, sakin ol!" diyerek koluma girdi.

"Neler oluyor Esmer? Anlat çabuk!" diye isyan edercesine sesimi yükselttim.

Esmer, "Tamam... Hadi çıkalım," dedi, "diğer tarafa gidelim." Hemen sonra Tuğrul'a döndü. "Burayı bizim ekipler halleder. Olay Yeri İnceleme ekiplerini de çağırmamız gerek."

Tuğrul, "Ben haber veririm başkomiserim," diye karşılık verdi.

Esmer yeniden bana dönüp kolumdan çekiştirince, "Tamam. Ben iyiyim. Kolumu bırak," diyerek çıkıştım.

Yine çaresizdim. Güçsüzlük çaresizliği. Güçlü görünme mecburiyeti...

Salonun kapısına yöneleceğim esnada az önce TV ünitesinin üzerine bıraktığım defter gözüme çarptı. Uzandım ve defteri aldım. Kapağını kaldırıp sayfaları baştan sona hızla çevirdim. El yazısıyla kaleme alınmış yazılar vardı. Üzerlerinde tarihler yazılıydı. Yakın zamana aitti. Tüm sayfalar, hepsi aynı şekilde başlayıp aynı şekilde sona eriyordu.

Bu bir günlüktü. Yazılardan bir tanesi açtım. İlk sayfayı. Tarihten hemen sonra ise bir cümle...

"Asrın, oğlum...
Küçücüktün.
Ellerin, parmakların minicikti, hele burnun yok gibiydi...
Seni kucağıma verdiler ve tüm dünya değişti.
Gülümsedim.
Uzun zaman sonra ilk kez gülümsedim..."

"Asrın, oğlum...
Seni ilk kucağıma aldığım günü asla unutamıyorum.
Kokunu derin derin içime çektiğim o anı..."

Asrın'ı ilk kucağıma aldığımda, ona bu kadar tutkuyla bağlanabileceğimi hiç tahmin etmemiştim. Düşük yapmayı birçok kez denemiş, karnımda büyümeden onu aldırmayı kaç kez kafaya koymuştum. Ama buna ne gücüm elvermişti ne de imkânlarım. Doğduğunda kucağıma verdikleri, saçlarının kokusunu içime çektiğim o ansa hayatın bana en büyük hediyesi oğlum olmuştu. O zamanlar ismi Asrın değildi tabii ki...

Kokusunu ilk içime çektiğim andan sonra annem gelmişti aklıma. Acaba beni doğurduktan sonra, benim Asrın'ı kokladığım gibi o da beni koklamış mıydı? Onun da kalbinde benim için kocaman bir yer açılmış mıydı?

Ben çocukken ölmüştü annem. Geçmişten kalan fotoğrafları olmasa yüzünü bile artık anımsayacaktım neredeyse... Annem öldükten sonra babam için ben de yoktum. Hiçbir zaman sevmemiş, hiçbir zaman kızı olarak görmemişti beni... İlk yıllarda babaannem kol kanat germiş, sonrasında amcam sahip çıkmıştı bana. Bir işçi maaşıyla kendi dört çocuğunun karnını zar zor doyuran amcam, babamın yapamadığını yapmış ve kendi öz evlatlarından ayrı tutmamıştı beni.

Amcamın çocukları kardeşlerim gibiydiler. Ama en çok da Reyhan... Reyhan'la yaşıttık ve aynı okulda aynı sınıftaydık. Her şeyimiz birlikteydi. Hatta birçok arkadaşımıza göre ikiz kardeşlerdik.

Günlerimiz maddi zorluklar çekerek geçip gitmişti. Bizler de büyümüştük. Liseden sonra eğitimime devam edememiş ve erkenden çalışma

hayatına başlamıştım. Reyhan da öyle... İkimizin ortak bir hayali vardı. Çalışacak, para kazanacak ve ikimiz ayrı bir eve çıkacaktık.

Yapmadığım iş kalmamıştı. Ancak nerede bir işe başlasam, bir süre sonra hüsranla sonuçlanıyordu. Genç bir kadın olarak çalıştığım her yerde erkeklerin tacizlerine maruz kalıyordum. Kimi zaman sözlerle, kimi zaman bakışlarla, kimi zamansa iğrenç dokunuşlarla... Bu nedenle çalıştığım hiçbir yerde uzun süre tutunamıyor ve bir türlü istikrar sağlayamıyordum. Amcamın diğer çocuklarının eli ekmek tutuyordu, onlar eve para getirirken ben sürekli tökezliyordum. Zaman içindeyse bu durum artık eve yük olduğuma dair o soğuk gerçekle yüzleşmeme neden oldu. Ben artık yüktüm. Amcama da yengeme de çocuklarına da... Bir tek Reyhan'a yük değildim. O da çalışıyordu ve hatta benim çalışamadığım zamanlarda el altından bana harçlıklar veriyordu.

Tek çarem bir an önce evden ayrılmaktı artık. Ayrılmak ama hangi parayla?

Kendimi tamamen çaresiz hissettiğim o günlerde, hayatımda yapabileceğim en büyük hatayı yaptım. Eski çalıştığım işyerlerinden birisinde, sık sık benden hoşlandığını söyleyen, her fırsatta yolumu kesen ve aşkını ilan eden bir adama kandım. Evden ayrılabilmek için tek seçenek olarak görmüştüm onu... Mecburdum.

Bir sabah amcamın evinden çıktım ve bir daha dönmedim. O adamın yanına yerleştim. Ne bir söz ne bir nişan ne de bir düğün... Çaresizce sığınabilmek adına kendimi bir cehennemin içine attığımdan habersiz...

İlk günler sıradan ve güzeldi. Fakat bir süre sonra gerçek yüzü ortaya çıktı. Sürekli içmesi, sarhoş olduktan sonra bana bulaşması, dilinden eksik olmayan hakaretleri, iğrenç tacizleri ve en sonunda şiddet içeren davranışları... Adeta o adamın evine hapsolmuş ve kölesi hâline dönüşmüştüm. En kötüsü ise bir süre sonra o adamdan hamile kaldığımı fark etmemdi.

Oğlumu hiç istemedim ben. Defalarca düşük yapmayı denedim, beceremedim. Kürtaj yaptırmayı düşündüm, gerçekleştiremedim. Asrın gün geçtikçe karnımda büyüdü ve artık doğumdan başka çaremin kalmadığı bir aşamaya geldi. Pisliklerle, hatalarımdan kaynaklı kötülüklerle dolu bir dünyaya gözlerini açacaktı...

O süreçte yine Reyhan imdadıma yetişmişti. İşyerinden güvendiği bir arkadaşının evini benim için ayarladı ve beni o pislik adamın elinden kurtardı. Günlerce o evde Reyhan'ın desteğiyle saklandım. Reyhan'dan başka kimse bilmiyordu hamile olduğumu...

Günler yine ardı ardına sıralandı ve doğum sancılarım başladı. Reyhan'ın zar zor ulaştığı bir ebeyle, hastaneye bile gitmeden, sakladığım evde dünyaya geldi Asrın... Doğurmak istemediğim, pisliklerle dolu hayatıma sokmak istemediğim oğlum...

Asrın doğmuştu doğmasına fakat ne ona bakabilecek ne de onu o pislik adamdan uzak tutabilecek gücüm vardı. Bir oğlu olduğunu bilse sırf onu benden alabilmek, bana acı çektirebilmek için her şeyi denerdi.

Param yoktu, ailem yoktu, evim yoktu... Oğluma sunabileceğim bir yuva yoktu. Tek çarem bir an önce onu bir yetiştirme yurduna götürmekti.

Hayatımdaki en acı gün...

Mecburdum. Onu korumak, hayatını kurtarmak için mecburdum.

Kokusuna doyamadığım yavrumu, yetiştirme yurdunda çalışan bir tanıdığımızın yardımıyla kendi ellerimle yurda yerleştirdim. O, bunu hiçbir zaman bilmedi.

Aradan geçen günlerde yurttaki tanıdık sayesinde gizlice gidip onu görüyor, kimseye belli etmeden sarılıyor ve kokusunu içime çekebiliyordum.

Günler böyle geçti. Haftalar da, aylar da...

Asrın yeni yaşını almak üzereydi. Yurttaki tanıdığımız, genç bir çiftin evlatlık arayışında olduğunu ve Asrın'ın onlar için uygun sayılabileceğini söyledi. Annesi polis, babası mimar olacaktı. Çift, çocuk sahibi olmalarının imkânsıza yakın olduğunu öğrenince son çareyi evlat edinmekte bulmuştu. Oğlum eğitimli bir çiftin evladı olacak ve ömrünün geri kalanında huzur bulacaktı...

Asrın'ın geleceğini düşünmek ve onu o pislik babasından korumak zorundaydım. Benim için ne kadar zor olsa da buna katlanmalıydım. Gayriresmi gelen bu teklifi kabul ettim ve tam da Asrın'ın birinci yaş gününde Asrın artık o ailenin yavrusu olarak yurttan ayrıldı.

Yeni ailesi beni hiçbir zaman bilmedi. Ama ben onları hep uzaktan takip etmeye çalıştım. Asrın'ın özlemine dayanamadığım günlerde kapılarında pusuya yattım. Birkaç saniye, birkaç dakika bile olsa oğlumu

görebilmek için günlerimi harcadım. Bununla da yetinmemiş ve onların yaşadıkları mahallede sürekli iş aramıştım. Kâh tezgâhtarlık, kâh kasiyerlik, kâh aynı apartmandaki başka dairelere gündelik temizlik... Onların hiçbir zaman haberleri olmadı ama ben hep Asrın için yakınlarındaydım.

Mutluydu Asrın. Ve gerçekten huzur içerisinde büyüyordu. Onu evlat edinen çift sevgisini asla eksik etmiyordu. Komiser Devin ve Mimar Levent çiftinin şanslı çocuklarıydı Asrın artık. Benim içinse bağrımdaki en büyük acı...

Günlerim hep böyle geçiyor ve bazen haftada bir, bazen ayda bir kez bile olsa Asrın'ı uzaktan görmem bana yetiyordu. Ama kaderin bana reva gördüğü talihsizlik, oğlumun da erken yaşta kapısını çalmıştı. Uzaktan izlediğim hayatlarında her şey yolunda giderken bir gün Devin ile Levent'in boşanmaya karar verdiklerini öğrendim. Onlardan çok benim canım sıkılmıştı. Asrın'ın psikolojisini, bu durumu nasıl kaldıracağını kafaya takmıştım. Zaman içerisinde konu komşunun dedikodularından edindiğim bir olayı duyunca ise beynimden aşağı kaynar sular dökülmüştü. Öğrendiğime göre Devin ile Levent'in arasında geçen bir tartışmada Devin tabancasına davranmış ve evin içinde ateş etmişti. Asrın'ın olduğu evin içinde!

Duyduğum dedikodu ne kadar doğruydu bilmiyorum. Gerçek olup olmadığını da hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Fakat dedikodu bile olsa bunu duyduktan sonra gözümde hep aynı sahne belirdi. Ya o silahtan çıkan kurşun Asrın'a isabet etseydi?

Asrın'ı kötülüklerden korumak isterken adeta ölüme yollamış gibi hissetmiştim. O ana kadar oğlumu güvenli bir yuvaya teslim ettiğime dair içimdeki huzur bir anda dağılmış ve yerini büyük bir endişeye bırakmıştı.

Ya olay gerçekse?

Ya yine benzer bir olay yaşanırsa?

Tüm bunlar yetmiyormuş gibi Devin'in bir de Şark görevi için Ankara'dan ayrılması tam bir yıkım olmuştu benim için...

İki yıl... Koskoca iki yıl Asrın'ı hiç görmemiştim. Ömrümden acıyla sökülen iki yıl...

O dönemdeki en büyük şansım ise Devin'in Şark dönüşünden önce internette bakıcı ilanı açması olmuştu. Kendisini sosyal medya kanalları aracılığıyla takip ediyor, elimden geldiğince her yaptığından haberdar olmaya çalışıyordum. İlanı fark eder etmez tereddütsüz başvuru yaptım. Devin, Ankara'ya dönünce mülakatta karşısına çıktım. Varımı yoğumu bu görüşmeye adamıştım. Uzun zamandır boya değmeyen saçlarımı boyatmış, makyaj malzemeleri almış, üstüme başıma özen göstermiştim. Reyhan, eski patronlarının yardımıyla bana bir de referans ayarlamıştı. Devin'in karşısına daha önce çocuk bakmış, ev işlerinde de oldukça başarılı, donanımlı bir kadın görünümünde çıkmıştım.

Temkinli bir kadındı Devin. Polis olduğu için adayları iyi araştırıyor, mülakat yaparken ise ince sorular soruyordu.

Şanslıydım. Devin diğer adaylardansa beni seçmişti. Belki de ilk karşılarına çıktığımda, Devin'in yanında Asrın'a ilk baktığımda gözlerimdeki engel olamadığım şefkati ve sevgiyi sezmişti.

O günden sonra hayatım bir anda değişmişti. Artık her gün Asrın'la beraberdim. Onu giydiriyor, yıkıyor, onunla geziyor ve uyuyabiliyordum. En güzeliyse Asrın'ın kokusunu neredeyse her gün yeniden içime çekebiliyordum. Hayat, yıllarca hasretini çektiğim yavrumu başka bir kulvardan geri vermişti bana... Bu mutluluğun hiç bitmemesi için Devin'in bir dediğini iki etmiyor, evindeki tüm işleri de fazlasıyla yerine getiriyordum.

Devin zeki bir kadındı. Asrın'la aramın bu denli iyi olmasını ve benim sevgimi hiçbir zaman görmezden gelmedi. Asrın'ın mutluluğu ve geleceği için aramızdaki bu ilişkiyi hep destekledi. Zaman içerisinde bana daha çok sahip çıkmaya başladı. Gerek maddi gerekse manevi olarak hep yanımda durdu. Her fırsatta beni kendi ailesinden biri gibi gördüğünü bana hissettirdi.

Devin'in bu olgun tutumunu bir yandan desteklerken öte yandan kıskanıyordum. Günler geçtikçe içimdeki kıskançlığın büyüdüğünü fark ettim. Ama yine de Asrın'ın hatırına, içimde kabaran tüm duyguları gömdüm ve sadece bakıcı ablası olarak hayatıma devam ettim. Fakat bir gün, Devin ile abla kardeşmiş gibi sohbet ederken, Levent'le boşanma eşiğindeyken yaşadıkları olayı bizzat onun ağzından dinleyince büyük

bir şok yaşadım. O esnada biraz çakırkeyif olduğu için dökülüvermişti kelimeler ağzından. Normalde olsa asla söylemezdi. Etrafına her daim "mükemmel kadın" imajı vermeye çalışan biriydi o. Ama mükemmelin yanına bile yaklaşamadığını en iyi kendisi biliyordu aslında.

Olay gerçekti! Devin, bir tartışma esnasında Levent'e silah çekmiş ve evin içerisinde ateş etmişti. Bunlar olurken Asrın da yanlarındaydı.

Olayın dedikodusunu ilk duyduğumda sarsılan güvenim sonradan biraz toparlamıştı. Hele de ben Asrın'ın bakıcısı olduktan sonra... Ancak bu olayı bizzat Devin'in ağzından öğrenmemle tüm güvenim yeniden yerle bir olmuştu. Gece gündüz namlunun yönünün kazara Asrın'a dönmüş olabileceğini düşünmeden edemedim. Biricik yavrumun, en çok güvende olması gereken yerde hayatı riske atılmıştı. Bir anlık sinirle, saniyelik öfkeyle... Ve en kötüsü ise bunun tekrarlanmayacağının hiçbir zaman garantisinin olmayacağıydı.

Bu düşünce bir zehir gibi günden güne tüm duygularımı ele geçirdi. En sonunda bir karara varmıştım. Ne yapıp edip oğlumu geri alacaktım...

Asrın'ı geri alma kararımdan sonra günlerce bunu düşündüm. Nasıl bir yolla alacaktım ve aldıktan sonra ona nasıl bir yaşam sunabilecektim? Kendi kendime yürüttüğüm fikirlerin ardından, Asrın'ı annesinden ayırırken babasından da koparmanın, ona yapabileceğim en büyük kötülük olabileceğini fark ettim. Asrın birden iki ebeveynini de kaybedecekti. Ona bu travmayı yaşatamazdım. Aynı travmayı iliklerine kadar yaşamış biri olarak... Bunun tek çözümü ise Levent'in bir şekilde hayatımızda olmasıydı.

Aklımdan bu düşünceler geçerken hiç ummadığım bir durum yaşandı. Devin, bir cinayeti çözme uğruna kendini heder etmişti. Gece gündüz çalışıyor ve eve neredeyse hiç uğramıyordu. Asrın'ı da sürekli ihmal ediyordu. Cinayeti çözmek için o kadar hırs yapmıştı ki Asrın'ı ihmal ettiğinin farkına bile varamamıştı. Zaten o evde silah çekme olayından dolayı ona bilenmişken, üstüne bu sürece bizzat şahit olmak Asrın'ı geri alma düşüncemi tamamen pekiştirdi. Devin'in bu soruşturma nedeniyle görevden el çektirilmesi, başka bir birime tayin edilmesi ve haberlere çete lideri olarak düşmesiyle ise artık dönüşü olmayacak evreye geçilmişti. De-

vin bir depresyon sürecindeydi ve o andan itibaren hayattaki tek amacı sadece iş olmuş gibiydi. Oğlumu ve onun geleceğini artık hiç umursamıyordu. Tüm bunlara şahit olduktan sonra artık harekete geçmemin zamanının geldiğini anlamıştım. Bir an önce Asrın'ı geri almalıydım.

Günlerce plan yaptım. İlk olarak Asrın'ın geleceğini garanti altına almam için Levent'le bağlarının kopmasının önüne geçmeliydim. Levent'le kopmalarını engellemek için tek çözüm ise Levent'le benim hayatlarımın birleşmesiydi. Böylece Devin'in yerini ben alacaktım ve Asrın fazla etkilenmeden hayatımıza devam edebilecektik. Asrın'ın hayatından zaten onunla fazla ilgilenmeyen, bazen günlerce görmediği, gece gündüz işte olan bir kadın çıkacak, ona her gün kahvaltısını yemeğini hazırlayan, onu okula götürüp getiren, ödevlerine, derslerine yardımcı olan gerçek annesi, yani ben girecektim.

Levent yakışıklı ve karizmatik bir adamdı. Maddi durumu da yerindeydi. Bu nedenle hayatına birçok farklı kadın girip çıkıyordu. Ancak söz konusu Asrın olunca ne işini ne de hayatındaki kadınları umursuyordu. Oğluna olan sevgisi, Asrın için her şeyi yapabileceğinin bir göstergesiydi.

Zaman içerisinde Levent'le yakınlaşmaya başladım. Önceden koruduğum mesafeli tavrımdan vazgeçerek yavaş yavaş aramızda daha sıcak bir iletişim yarattım. Devin ise kendini işe o kadar kaptırmış ve bu cinayet davasını obsesif olarak kendi kişisel davası gibi benimsemişti ki etrafında olan bitenlerden bihaberdi.

Öncelikle izinlerimi Levent'in Asrın'ı aldığı günlere denk getirmeye çalıştım. İlk etapta Asrın'a yardımcı olmak için birkaç saatliğine Levent'in evine uğruyordum. Sonrasında bunu giderek artırdım. Levent'le ilk başlarda ortak gündemimiz hep Asrın olurken, zamanla birbirimizin özel hayatları hakkında da sohbet etmeye başlamıştık. Günler haftaları, haftalar ayları kovalarken Levent'e olan ziyaretlerim de sıklaşmıştı. Artık sadece Asrın geldiğinde değil, ona yardımcı olmak maksadıyla da bazen iş çıkışlarında bazense izin günlerimde kendisini ziyaret ediyordum. Tam da bu aşamaya geldikten sonra ona karşı ilgili olduğumu belli edecek davranışlar sergilemeye başladım. Levent aptal bir adam değildi ve yaptığım kurları anında anladı. İlkin direnç gösterse de belli bir süre sonra o da karşılık vermeye başlamıştı. Üstelik hayatında başka bir kadın olmasına

rağmen... Esasında istediğim de buydu. Levent'i karmakarışık duyguların içerisine hapsetmek ve herkesten gizli bir aşk yaşamak... Beni gizlice elde ettiğini zannederken aslında onu benim avuçlarımın arasına düşürmek...

Levent'le flörtleşmelerimi hızlandırdığım dönemde hiç aklıma gelmeyecek ve günün sonunda benim de çok işime yaracak olaylar silsilesi yaşandı. Ankara'da birkaç ay arayla iki küçük çocuk kayboldu. Devin'e göreyse ikisi de kaçırılmıştı. Kaçırılan çocuklar Devin'in gündemini öylesine meşgul ediyordu ki Devin'in radarına düşmeden hem Asrın hem de Levent'le rahatça vakit geçirebiliyordum. Tıpkı bir aile gibi...

Ve birden kaçırılan çocuklar vakasının aslında benim planlarım için bir fırsat olabileceğini fark ettim. Kaçıran kişi ya da kişiler henüz yakalanmamışlardı. Çocuklardan hiçbir iz yoktu. Bu süreçte sık sık dertleşiyormuşçasına olaylara da ilgi duyuyormuş gibi yaparak Devin'in ağzını aradım ve kaçırılan çocuklar soruşturmasının perde arkasını öğrendim. Kaçıran kişinin motosiklet kullandığına dair derin şüpheleri vardı.

Aklıma gelen fikri günlerce düşündükten sonra hayata geçirmeye karar verdim. Hazır iki çocuk kaçırılmışken üçüncüsü Asrın olacaktı. Böylelikle benzer bir taktik kullanarak Asrın'ı Devin'den alacaktım. Devin ise kaçırılan diğer çocuklarla bağlantılı sanacak ve benden hiçbir şekilde şüphelenmeyecekti. Öte yandan Levent'i de artık tamamen kendime bağlamam gerekiyordu. O zamanlarki sevgilisiyle artık ayrılması şarttı.

İlk iş olarak Levent'in sevgilisine üzerime kayıtlı olmayan bir telefon numarasından mesaj gönderdim. Levent'in onu aldattığını bildirdim. Sırf inanması için Levent'le gizlice çekildiğim bazı yakınlaşma fotoğraflarımı da kimliğimi belli etmeden mesaja iliştirdim. Kız arkadaşı gururluydu ve anında Levent'i terk etti. Levent onunla görüşüp neden ayrılık kararı aldığını çözene kadar asıl hamleme geçiş yaptım.

Arkamda bir delil kalmaması için gerekli keşifleri yapmıştım. Planımı uygulayabilmek için bana yardımcı olacak birisine ihtiyacım vardı. Çocukluğumdan beri yoldaşım olan kuzenim Reyhan bu aşamada devreye girdi. Planladığım gibi gidip çalıntı bir motosiklet buldu. Asrın'ın okulunun dağıldığı saatte, ben tam Asrın'la buluşacakken Asrın'ı herkesin gözünün önünde motosikletle kaçırdı. Hemen yakınlarda ayarladığı bir apartmanın sığınağına Asrın'la birlikte saklandı. Hatta planımızda

olmayan bir kaza da yaşadık ve kaçırılma anında benim parmaklarım ezildi. Kafamı da asfalta çarpmıştım. Planlasam belki de başaramayacağım şekilde gerçekleşen bu kazayla Devin benden asla şüphelenmemişti. Olay anında çok canım yanmıştı ama her ayrıntısına değdi.

Planımın en zorlu aşaması burasıydı. Kimsenin benden şüphelenmemesi için bir süre olağan davranmak ve Asrın'la görüşmemek zorundaydım. Levent'in bile haberi olmayacaktı. Parmaklarımın kazayla ezilmesi bu anlamda işime yaramıştı.

Asrın'a o kadar alışmıştım ki onunla bir süre görüşmeyecek olmanın acısı bile beni benden alıyordu. Yeniden ona kavuşmak ve bu kez bir ömür boyunca ayrı kalmamak için buna katlanmak zorundaydım. Diğer yandan Asrın'ın, kaçırıldığını sandığı için yaşadığı korkuyu düşündükçe yüreğim dağlanıyordu. Ama mecburduk. İkimiz de. Son kez acı çekmeye mecburduk.

Daha ayrılığımızın ilk gününden acı, bir kor gibi yüreğime düşmüştü. Hastanede bir elim sargılı hâlde yatarken kendimi çok çaresiz hissediyordum. Çaresizliğin ve ayrılığın acısını azaltabilmek adına, yıllardır yaptığım şeyi yaptım ve Asrın için tuttuğum günlüğüme gizli saklı devam ettim.

Hastaneye kaldırıldığım ilk saatler benim için en zor zamanlardı. Reyhan'dan henüz bir haber alamamıştım. Asrın'ı aldığı andan itibaren neler olup bittiğini bilmiyordum. Herhangi bir sinyal vermesi için yanına cep telefonu da almamıştı. Asrın'ı güvenle evine yerleştirene kadar da bir iletişimimiz olmayacaktı.

Sargıların yapılması ve biraz toparlanmanın ardından polisler geldiler. Ben yatağımda beklerken ifademe başvurdular. Asrın'ın bakıcısı Sevde olarak yaşadıklarımı anlattım. Anlattıklarımı kayda geçtiler. Hiç üstelemediler. Zaten istemsiz bir şekilde devamlı ağlıyordum. Bu da durumu daha inandırıcı kılıyordu. Ellerindeki kamera kayıtları ve benim direnç göstererek hastanelik olmam işimi kolaylaştırmıştı. Ayrıca sorulan soruların arasında ise Reyhan hiç yoktu. İfadem alınırken Asrın hâlen kayıptı. Bu iyiye işaretti.

İlk günün akşamında Levent'in abisi Göktan ile eşi bana eşlik etmek için yanıma geldiler. Onların da ağızlarını aradım. Bana üzülmememi,

Asrın'ı kaçıran kişinin elbet yakalanacağını ve Asrın'a sağ salim ulaşacağımızı söylediler. Bu da iyiye işaretti. Aradan saatler geçmesine rağmen Reyhan yakalanmamıştı.

Doktorlar, başımı çarpmamdan dolayı bir süre daha müşahede altında kalmam gerektiğini söylediler. Belki üç gün, belki beş gün... Aynı serviste, ortopedide kalmaya devam edecektim. Çaresizce bekleyecek ve günleri eritecektim. Asrın'ın yokluğunda gün gün erirken buna katlanacaktım.

Birinci Gün

Ertesi gün akşam saatlerinde Levent uğradı. Göktan ve eşi yanımızda olduğu için aramızdaki ilişkiyi belli etmeden geçmiş olsun dileklerini iletti. Ben de ona... Perişan hâldeydi. Asrın'ın gerçekten kaçırıldığını zannetmesi adeta Levent'in içindeki yaşama enerjisini bitirmişti. Ama o da mecburdu. Neler olup bittiğini bilmeden görevini sağlamca yapmalıydı. Bunun içinse bir süre daha gerçekleri öğrenmemeliydi.

İkinci Gün

Yine Göktan ve Levent'in uğramalarıyla geçti. Herhangi bir gelişme hâlen yoktu. Devin telefonla aradı. Nasıl olduğumu sordu. Sesi perişan geliyordu, bir an içimde ufak bir vicdan acısı hissettim ancak planıma sadık kalmalı, hiçbir şey belli etmemeye devam etmeliydim. Bir süre olay hakkında konuştuk. Söylediği kadarıyla Asrın'a dair bir gelişme yoktu. Gidişat iyiydi.

Üçüncü Gün

Biraz daha toparlanmıştım. Beni tedavi eden doktorlara artık taburcu edilebileceğimi söyledim. Fakat bir süre daha kalmam gerektiğini söylediler. Sanırım prosedür böyleydi. Bilmiyorum. Uyumlu görünmek için itiraz edemedim.

Devin ile mesajlaştık. Onun kanadında her şey olması gerektiği gibiydi. Bir gelişme yoktu. Asrın'a dair henüz bir ipucuna rastlamamışlardı.

Aklım hâlen Reyhan ve Asrın'daydı. Üçüncü günün akşamında ise Reyhan odamın kapısında göründü. Onu görünce heyecandan ayağa

fırladım. Reyhan içeri girmez kapıyı kapattı. Sevinçle bana sarıldı ve hiçbir sorun olmadığını söyledi. Ayarladığı sığınakta dikkat çekmeden saklanmışlar ve ilk fırsatta kimseye yakalanmadan çıkmışlardı. Reyhan, Asrın'ı sağ salim kendi evine götürmüş ve yerleştirmişti. Tek sorun oğlumun çok korkmasıydı. Reyhan'ın, defalarca korkmamasını söylemesine rağmen...

Reyhan ile olan bitenleri hızlıca konuştuk. Asrın'ın tek başına kalmaması için hemen geri dönmesini istedim. Sadece taburcu olacağım zaman sıradan bir görüntü vermek için gelecekti.

O gece Ankara'ya kar erken yağmıştı. Sanki Asrın'la bundan sonra yaşayacağımız hayatın müjdecisi gibi... Artık içimdeki yakalanma korkusu da azalmıştı. Huzurla hastanenin penceresinden yağan karı izledim. Yere örtülen beyaz örtüyü... İzlerken ise gözümde Asrın'la yaptığımız kardan adamlar belirdi. Geçen sene yılbaşından önce kar yağdığında ben, Levent ve Asrın dışarı çıkıp kardan adam yapmıştık ama burnuna koymak için havuç bulamamıştık. Devin ise evde kalmış, soğukta çıkmak istememişti her zamanki gibi. Pencereden bizi izlemişti. Çocuğunun bu güzel anılarının bir parçası olamamıştı. Kaç gündür Asrın'dan uzak kalmak canıma tak etse de sabretmeliydim. Asrın'la bir ömür kardan adam yapabilmek için...

Dördüncü Gün

Levent yine uğradı. Bu kez tek başımızaydık. Yanıma oturup sargıda olmayan diğer elimi tuttu. Levent'e belli etmemek için ben de acı çekiyormuş gibi göründüm ki başka bir nedenle çekiyordum da. Bakıcı Sevde olarak Asrın'ı ne denli sevdiğimi o da çok biliyordu. Benim yanımda acısını daha yürekten yaşıyordu. Asrın'ı bulma konusunda Devin'in yaptıklarını anlattı. Planım işe yaramış ve Devin, Asrın'ın kaçırılmasıyla diğer iki çocuğun kaçırılmasının bağlantılı olabileceğine inanmıştı. Öte yandan Levent de başka yollardan Asrın'ı araştırmayı kafaya koymuştu.

Levent'in acı çekmesine şahit olmayı asla istemezdim. Asrın'ın güvenli ellerde olduğunu söylemek dilimin ucuna kadar gelmişti. Fakat henüz erkendi. Bir süre daha hayat olağan akışıyla devam etmeliydi. Şu anda söylersem üzüntüyle hem aşırı tepki verir hem de beni asla affetmezdi.

Akşam ise yine yalnız kalmıştım. Beyaz hastane duvarları, yatak ve ben. Yalnız olmaktan nefret ediyordum. Duvarlar sanki üstüme üstüme geliyordu. Sıkışacak, ezilecek ve hemen can verecek gibiydim. Asrın'ı düşündüm. Birkaç gün içinde işe dönecektim ama o orada olmayacaktı. Onu her sabah yaptığım gibi uyandıramayacak, kahvaltısını hazırlayamayacaktım. Okula gidemeyecek, arkadaşlarını göremeyecekti. Yaptıklarımı sorgulamaya başladım. Düşündüm. Düşündüm. İşin içinden çıkamadım ve kulakları sağır eden bu sessizlikte usulca uykuya daldım.

Beşinci Gün

Doktorlar taburcu edilebileceğimi söylediler. Bunun üzerine Reyhan'a haber verdim. Daha sonra da normal görünmek için Devin'e mesaj attım ve taburcu edileceğimi bildirdim.

Öğleden sonra Reyhan geldi. Çıkış işlemleri için bana yardım etti. Tam eşyalarımı toparlayıp çıkmak üzereyken ise bu kez kapıda Devin belirdi. Kaç gündür gözlerine bakmadığım, henüz yüzleşemediğim Devin...

Reyhan da yanımdayken Devin'in hiç telefon açmadan çıkıp gelmesi ilk başta beni korkuttu. Özellikle kapıda diğer polislerin de olması... Kalbim korkuyla atarken Devin bana acılı gözlerle baktı. Göz göze geldik. Saniyeler sonra ise Asrın gerçekten kaçırılmış gibi ağlamaya başladım... O zaman Devin boynuma atıldı ve sıkıca sarıldı. Bu sarılma yüreğime su serpmişti. Devin benden hiç şüphelenmemişti. Hatta dinlenmem için kendi evine bile davet etmişti beni.

Devin'e Gazi Mahallesi'ndeki kendi evime geçeceğimi ve artık işbaşı yapmak istediğimi söyledim. İş başı için erken olduğunu söylese de ısrar ettim. Bir süre daha ona yakın olmalı ve gelişmelerden haberdar olmalıydım.

Hastaneden çıktıktan sonra Reyhan ile benim evime geçtik. Bundan sonrası için Reyhan ile nasıl haberleşeceğimizi kararlaştırdık. Günlük alışılagelmiş telefon konuşmalarımıza devam edecektik ve seçili cümlelerle Asrın'ın durumu hakkında bilgi verecekti. Ben de bir süre daha rutin hareket edecek ve işe gidip gelecektim. Olası polis takibine karşı ise Asrın'ı görmeye hiç gitmeyecektim.

Reyhan, Asrın'ın yanına gittikten sonra geceye doğru Levent bana geldi. Artık tek başıma kaldığım için rahat davranabiliyordu. Eve girer girmez bana sımsıkı sarıldı. Asrın'ın acısını yaşamaya hâlen devam ediyordu. Hatta bana sarılırken gözyaşlarına engel olamadı. Ben de... O, Asrın'ın kaçırıldığı düşüncesiyle ağlarken ben tüm yaşadıklarım ve yaşattıklarım için ağladım. Yaşadığım onca gerilimli günlerden sonra Levent'le baş başa kalınca sinirlerim boşalmıştı. Ama rahatlamıştım da. Levent'in varlığı ve ona sarılarak ağlamak bana iyi gelmişti.

Levent çay yapmak için mutfağa geçti. Ben de bir süre kafamı battaniyenin altına gömüp düşüncelere daldım. Her zamanki gibi Asrın'ı düşündüm. Onu uyuttuğum geceleri, onu uyandırdığım sabahları... Devin'in işlerine boğulduğu ve geç geldiği zamanlar Asrın'ı uyutan bendim. Devin'in olmadığı her sabah Asrın'ı uyandıran bendim. Asrın'la battaniyenin altına saklanıp onu canavarlardan kurtaran, telefonun fenerini yakıp canavarları kovalayan bendim.

Ben.

Asrın'ın gerçek annesi...

Gecenin devamında Devin'e soramadığım tüm soruları Levent'e sordum. Ağzını aramaya devam ettim. Levent ve Göktan mafyayla anlaşma konusunda kararlılardı. Öte yandan polisler Levent'in eski sevgilisi Eylem'i de ifadeye çağırmışlardı. İfadeden sonra Levent, Eylem'e defalarca ulaşmaya çalışmış fakat ulaşamamıştı. Eylem'e hangi soruları sorduklarını merak ediyordu. Sadece o değil, ben de merak ediyordum. Çünkü Eylem'in ifadesinde Levent'ten ayrılma gerekçesini söylemesi okların ikimize çevrilmesine neden olabilecekti. Riskli bir durumdu. Eylem'in ifadeye çağrılması işleri biraz karmaşaya sokmuştu.

Altıncı Gün

Levent'le sürpriz bir sabaha uyanmıştık. Haberlerde kaçırılan çocuklarla ilgili emniyetin büyük bir operasyon yaptığı son dakika olarak veriliyordu. Levent umutla heyecanlanırken ben panikle gerilmiştim. Levent çıkar çıkmaz Reyhan'ı aradım. Neyse ki korkulacak bir durum yoktu. Reyhan tarafında her şey normaldi.

Reyhan'la görüştükten sonra içim rahatlamış bir hâlde hastanedeki günlerimden sonra ilk kez işe gittim. Asrın'ın olmadığı bir evde iş yapmak! Ayaklarım geri geri gitse de mecburdum. Olan bitenden haberdar olmak, Devin'e yakın olmak zorundaydım. Eve vardığımda Devin duştan yeni çıkmıştı. Üzerinde bornozla karşılaştık. Rutin akışında kurmam gereken cümlelerle Devin ile sohbet ettim. Benimle konuşurken sigara yaktı. Yıllar sonra Asrın'ın acısıyla yeniden sigaraya başlamıştı. Ayaküstü sohbetimizden sonra kahve yapmamı istedi. Her zaman olduğu gibi kahvesini çay bardağına doldurdum. Her koşulda onu önemsediğimi gösterebilmek için... Giyinip mutfağa geldiğinde ise şaşırmıştım. Bir hayli şık giyinmişti. Onu tepeden tırnağa, istemsizce süzdüm.

İşten biraz erken çıkmaya çalıştım, temiz hava alarak yürümek istedim. Ayaklarım kendiliğinden beni Asrın'ın okulunun önüne getirmişti. Asrın'ı son gördüğüm yere... Nerede olduğunu bilirken, sağlığından şüphem yokken bile özlüyordum onu. Bir an gerçekten kaybetsem ne yapardım diye düşünmeden edemedim. Asrın gerçekten kaçırılsa ne hâle gelirdim? İşte o an ne denli güçsüz olduğumu fark ettim. Daha bir haftalık ayrılıkta bile içimdeki acı katlanılmaz bir evreye ulaşmıştı. Meğerse hayattaki en büyük gücüm Asrın'mış...

Yedinci Gün

Stresli bir sabah olmuştu. Evden çıkıp işe gitmek için minibüse bindiğimde birisinin beni takip ettiğini hissettim. Benden hemen sonra minibüse atlamıştı. Emin olmak için ineceğim yerden önce minibüsten indim. Arkamdan inmedi. Rahatlamıştım. Fakat yine de tedbiri elden bırakmadım. Sık sık çaktırmadan arkamı kontrol ettim. Bir süre sokaklarda yürürken bu kez başka birilerinin peşimde olduklarını hissettim. Paranoya mı yapıyordum yoksa gerçekten takip mi ediliyordum anlayamamıştım. Rutin bir şekilde Devin'in evine kadar yürüdüm ve apartman bahçesine girerken arkama baktım. Yolun diğer tarafında iki kişi vardı. Ben dönünce ikisi birden arkalarını dönmüşlerdi. Birisinin yüzünü net bir şekilde görmüştüm. Arkalarını döner dönmez uzaklaşmışlardı.

Heyecandan nefes nefese kalmıştım. Apartman kapısından girdikten sonra Devin'e belli etmemek için bir süre heyecanımın dinmesini bekledim. Ardından yukarı çıktım.

Eve girdiğimdeyse yine tuhaf bir durumla karşılaştım. Devin salondaki koltukta uyukluyordu. Önündeki sehpada ise bir şeyler vardı. Sessizce salona girdim. Sehpanın üzerine bakındım. Güneş ışığıyla önündeki kâğıtlar parıldamıştı. Merakım giderek arttı. Birkaç adım daha yaklaştım ve ne olduklarına baktım. Parıldayan şey bir kartpostaldı. Kardan adam figürlü bir kartpostal. Birden Devin'in önceki kaçırılmaları anlatırken arada bahsettiği kartpostallar aklıma geldi. Hatta Asrın'a kaçırılma süsü verirken aynı kartpostalı da kullanmayı düşünmüştüm. Fakat onca kitapçı ve kırtasiye gezmeme rağmen benzer kartpostallardan bulamamıştım. Şimdi ise Devin'in önünde bir tane duruyordu. Eski soruşturmalardan mı kalmaydı yoksa Asrın'la mı alakalıydı diye büyük bir şüpheye düştüm. Ses çıkarmadan salondan çıktım ve eve yeni girmiş gibi gürültüler yaparak Devin'i uyandırdım. Belki bana kartpostalı anlatır diye bekledim. Fakat uyandıktan sonra apar topar önündekileri topladı. Bana hiçbir şey bahsetmeden hazırlanıp evden çıktı.

Devin çıkar çıkmaz perdenin arkasında dışarıya baktım. Aynı kişileri görmeyi çalıştım. Yolun apartman tarafında iki kişi gördüm. Bir anda diğer tarafa dönüp karşıya geçmeye çalıştılar. Devin de bahçede duraksadı. Aynı kişileri o da fark etmişti sanırım. Bahçe duvarının arkasına geçip onları izledi. İki adam karşıya geçtikten çok kısa bir süre sonra gözden kayboldular.

Akşama kadar içime düşen kurt beni yiyip bitirdi. Bu adamlar kimdi? Polis olabilirler miydi? Gerçekten beni mi takip ediyorlardı? Eğer beni takip ediyorlarsa benden şüphelendikleri için miydi yoksa rutin olarak Asrın'ın etrafındaki herkesi mi izliyorlardı? Devin de onlardan şüphelendiğine göre Devin'in neden bu kişilerden haberi yoktu?

Kartpostalı ise ilk defa görüyordum. Belki de eski soruşturmalardan kalmaydı ve Devin sadece incelemek için eve getirmişti. Bir türlü çözemiyordum.

Duramadım ve Levent'e akşam görüşmek için mesaj attım. Bir ihtimal onun bilgisi olabilirdi. Levent akşama görüşmelerinin olduğunu

belirtti. Ben de moralimin çok düşük olduğunu ve beş dakika bile olsa görüşmek istediğimi belirttim. Fırsat bulursa geleceği yanıtıyla kısmen rahatlamıştım ki ben çıkmak üzereyken gelen Devin'in suratındaki ifadeyle yeniden şüphe duymaya başladım. Yüzü bembeyaz olmuştu. Kısa bir süre düşündükten sonra bu durumu fırsata çevirmeye karar verdim. Belki gelişmelerden ve hatta kartpostaldan bahseder umuduyla, "Asrın'la ilgili kötü bir haber mi var yoksa Devin Hanım?" diye sordum. İlk başta sorduğum soruyu yadırgamıştı. Onu kötü gördüğüm için pat diye sorduğumu açıklayınca normalleşti. Hemen ardından da iyi ya da kötü bir gelişme olmadığını söyledi.

Devin'den aldığım dönüşle rahatlamalı mı yoksa daha çok mu şüpheye düşmeliydim bilmiyordum. Sonuçta ne gelişme olursa olsun benimle paylaşacak hâli yoktu. Bu nedenle işten çıktıktan sonra gözlemlerimi aktarmak için Reyhan'ı aradım ve kahve içmek için benim evime davet ettim. Reyhan, Asrın'ın güvenliğini sağladıktan sonra bana geldi. Hızlıca görüştük. O da benim gibi şüpheye düştü ve kendince kontrol edeceğini söyledi. Kısa bir süre sonra da evden çıktı. Yaklaşık bir saat sonra ise nefes nefese geri döndü. Asrın'ı kaçırdıktan sonra kullandığı sığınağa gitmiş ve sığınağın kapısındaki asma kilidin değiştiğini tespit etmişti. Asma kilit değiştiğine göre polislerin sığınağı bulmuş olmaları kuvvetle muhtemeldi.

Reyhan'ın bu tespitinden sonra içimdeki kurtlar bu sefer beynimi kemirmeye başlamıştı. Fakat panikle hareket etmek istemiyordum. Şu ana kadar süreci güzel idare etmiştik. Paniğe kapılmadan soğukkanlılıkla devam etmek zorundaydık. Ancak Devin'in zekâsını da hafife almamak gerekliydi. Her ne kadar şu anda depresif ve karmaşık bir süreç içinde olsa da geçmişteki başarılarıyla adından söz ettiren biriydi. İnsanı suya götürüp susuz getirecek cinstendi...

Reyhan ile durum değerlendirmesine devam ederken Levent aradı ve uğrayacağını söyledi. Bunun üzerine Reyhan apar topar çıktı. Kısa bir süre sonra Levent geldi. Levent'le klasik anlarımızı yaşadıktan sonra yeniden ağzını aramaya çalıştım. Ancak Levent'in de hiçbir şeyden haberi yoktu. Hatta biraz daha ileriye giderek Devin'in ondan her şeyi gizleyebileceği yönünde Levent'i manipüle etmeye başladım. Manipüle etme girişimim kısmen işe yaradı. Az önce birlikte yemek yediklerini ve Devin'in

gelen bir telefondan sonra aniden kalktığını söyledi. Hemen ardından da Devin'in kendisinden birçok şeyi sakladığına dair hislerinden bahsetti. Özellikle yemek yemeden masadan kalkmasından ciddi anlamda kuşku duymuştu. Levent'in bu cümlelerinden sonra zaten yeterince ikirciklenmiş olan ben daha da çok işkillendim ve Levent'e Devin'in üzerine gitmesini tavsiye ettim. Tavsiyem de işe yaradı ve Levent, Devin'le sürpriz bir görüşme yapmak için çıktı. Neyse ki Levent şimdilik yanımdaydı. Yanımda olacağa da benziyordu. Ve umarım hep yanımda kalırdı. Asrın, ben ve Levent. Üçümüz çekirdek aile olarak hayatımızın en mutlu günlerini yaşardık... Üçümüz de bunu sonuna kadar hak etmiştik.

Sekizinci Gün

Sabahı zor etmiştim. Erken saatlerde hastaneye gitmek için evden çıktım, randevum vardı. Sık sık arkamı kontrol ederek ilerledim. Bu kez takip edildiğimi hissetmedim. Parmaklarımdaki sargıları değiştirdiler. Oyalanmadan işe doğru yola koyuldum. Yine arkamı kollayarak ve hızla... Belki de Devin'i işe gitmeden yakalayabilir ve nabız yoklayabilirdim. Fakat işe gittiğimde bu kez bambaşka bir sürprizle karşılaştım. Devin evdeydi. Levent de... Levent'i duştan çıkarken görmüştüm ve bu hiç iyiye alamet değildi. Belli ki Levent geceyi Devin'in yanında geçirmişti. Ne anlama geliyordu bu? İlişkimizden bahsetmiş miydi? Bu, sonum olabilirdi... Yoksa Devin ile yeniden?

Levent'le göz göze gelince bozuntuya vermedi ve yatak odasına geçti. Ben de Devin'e herhangi bir şey çaktırmamak için sustum ve işime koyuldum. Bir anda esen soğuk rüzgârları Devin de fark etmişti. Neyse ki onları gördüğüme şaşırdığımı düşünmüş ve aramızdaki ilişkiden şüphelenmemişti. Salondaki geceden kalma bardakları toplayıp onlarla pek karşılaşmamaya çalıştım. Levent beni gördüğünde utanmış olacaktı ki Devin'e hoşça kal bile demeden kapıdan çekti gitti. Genel olarak evdeki bu durum o kadar zoruma gitmişti ki... Sinirlerime hâkim olamayıp tüm öfkemi kusmam an meselesiydi. O an artık Levent'e her şeyi anlatmanın zamanının geldiğini hissettim. Anlatacak ve bu dertten kurtulacaktım. Eğer benimle ve Asrın'la bir hayat istiyorsa artık tüm kurallarıma uymak zorunda kalacaktı.

Devin çıktıktan sonra perdenin arkasından otopark çıkışını kolladım. Arabayla uzaklaşmıştı. Birkaç dakika bekledim ve Levent'i aradım. Acilen konuşmamız gerektiğini söyledim. Levent dışarıda bir süre oyalanıp Devin'in gittiğinden emin olduktan sonra eve geri geldi. Daha içeri girer girmez, gördüğüm tablonun zannettiğim gibi olmadığına dair açıklamalara ve özür dilemelere girişmişti ki, "Asrın güvende!" diyerek sözünü kestim. Levent bu cümlemle adeta şoka girmişti. "Ne... ne... nasıl?" diye kekelemeye başlamışken bir çırpıda olan bitenleri anlattım. Donakalmış bir vaziyette beni dinledi. Yaptığım şey çok riskliydi, farkındaydım ancak tüm bu hikâye artık tek başıma risk alamayacağım bir düzeye ulaşmıştı. Devin devam eden soruşturma ile ilgili pek renk vermiyor, eskiden olduğu gibi tüm detayları bana anlatmıyordu. Bu da kendi içimde bir şeylerden şüphelenmeme sebep olmuş ve beni korkutmuştu. Asrın'ı Levent'e söylemek de büyük bir olaydı, hatta bugüne kadar yaptığım her şeyi yok edebilir, Asrın'ı kaybetmeme, benim de hapislerde çürümeme neden olabilirdi ama denemek zorundaydım. Artık tek başıma kaldıramıyordum.

İlk başta Levent'in gözü döndü. Öfkeden mi, rahatladığı için mi bilmem, evin içinde bir o yana bir bu yana yürümeye, kafayı yediğime dair beni suçlamaya başladı. Ardından Asrın'ın biyolojik annesi olduğum gerçeğini kabullenmeye çalıştı ve kendi içinde ufak bir şok yaşadı. On dakika kadar benimle hiç konuşmadı. Kabullenmesi zordu, farkındaydım. Bu dakikalar hatta çok daha fazlası onun olayı sindirmesi için gerekliydi. Benim içinse Levent'in vereceği tepkiyi ve alacağı aksiyonu beklemek cehennem gibiydi. Geçen her dakika cehennemde yanan bir ömür gibi gelmişti... Levent kafasını toparladıktan sonra Asrın'ı hemen görmek istediğini söyledi, delirmiş gibiydi. Sinirliydi. Önce onu sakinleştirmeye çalıştım. Üzerine bir süre daha konuştuktan sonra benim ne denli kararlılıkla hareket ettiğimi anladı. Özellikle de Asrın'ın yerini asla söylememem ve planlarım gereği bir süre daha böyle olacağını anlatmamla geri dönüşü olmayan bir yola girdiğimi ve vazgeçmeyeceğimi tamamen idrak etti. Doğrudan tehdit eder gibi konuşmadım fakat artık onun da büyük bir yol ayrımına girdiğini belirttim. Ya bizimle olacak; Asrın, o ve ben bir aile olacaktık ya da ömrünün sonuna kadar bir daha asla Asrın'ı göremeyecekti. Ayrıca ona burada onu bekleyen hiçbir

şey olmadığı, Devin'in onu sevmediği, Asrın'ı sadece Devin'in belirlediği günlerde görebildiği minvalinde konuşmalar yaptım. Yarım saat hiç durmadan konuştum. Levent aptal bir insan değildi ancak manipüle edilmesi kolay biriydi.

Levent yaşadığı şoku Asrın'ın güvende olmasına dair duyduğu mutlulukla kısa sürede atlattı. Bir süre daha konuşmadan oturdu. Sessizce düşündü. O düşünürken ben de heyecanla bekliyordum. Vereceği karar şu andan itibaren yapacaklarımın yönünü çizecekti. Eğer yanımda olmazsa anında ondan kurtulmalı ve Asrın'la yola çıkmalıydım.

Merakla beklerken Levent birden ayağa fırladı. "Esmer!" dedi, "soruşturmayı yürüten başkomiser. Esmer, Eylem'in de ifadesini almıştı. Eğer Eylem aldatıldığı için ayrıldığımızı söylemişse Esmer beni ve doğal olarak seni de çözebilir!"

Levent'in bu karşılığı kararını açıkça ifade ediyordu. Beni ve bizi seçmişti. Bunun yanı sıra ise başka bir riski de barındırıyordu... Eylem'in ifadesinde aldatılmadan bahsetme ihtimalini sordum. Levent de kestiremiyordu ve ifadesinin alındığı günden beri ona ulaşamamıştı. Yurtdışına çıkmış olabilme ihtimalinden şüpheleniyordu. Bir süre daha düşündükten sonra anında ayaklandı. Tanıdığı mafyalardan Eylem'in nereye gitmiş olabileceğini öğrenebileceğini söyledi ve ondan haber beklememi tembihleyerek evden çıktı.

Levent beni oyalamak için rol mü yapıyordu yoksa gerçekten bana yardımcı mı olmak istiyordu emin değildim. Benim için yeni bir kulvar daha açılmıştı. Levent kulvarı... Bundan sonraki her anımda onu da gözlemlemek ve olası ihanetine karşı tedbirli davranmak zorundaydım.

Levent çıktıktan sonra yeniden işlerime döndüm. Devin'in evini toplayacağım son günlerim olduğunu biliyordum. Yakın bir zamanda artık bu evde olmayacaktım.

Akşama kadar işleri toparladıktan sonra Asrın'ın odasına döndüm. Asrın'ın kıyafetlerini ve eşyalarını düzenlerken yaşadığım onca günlük gerilim gözlerimden süzülen yaşlarla kendini gösterdi. Kaderimin böyle olmasını asla istemezdim. Asrın'ın kıyafetlerine gözyaşlarım bulaşmıştı. Geçen sene Cumhuriyet Bayramı'nda okulda okuduğu şiir gelmişti aklıma. Levent'le birlikte izlemiştik onu, her anne baba gibi gururla-

narak... Devin ise yine her zamanki gibi işteydi. Resmî tatil olmasına rağmen koşa koşa işe gitmiş, oğlunun müsameresini yok saymıştı. Her zamanki ihmallerine bir yenisini daha ekleyerek... Ama biliyordum. Yakın zamanda bu sorunların hepsi sona erecekti. Devin'i de, onun yaptıklarını da bir daha düşünmek zorunda kalmayacak, Asrın'la bir ömür boyu huzurlu ve mutlu olacaktım.

Asrın'ın odasında sessizce ağlarken birden Devin çıktı ortaya. Eve girdiğini anlamamıştım. Beni ağlarken görmesi iyi miydi kötü müydü kestiremedim. Ama görmüştü sonuçta... Mecburen ağlamamın nedenini Asrın'ın yokluğuna bağladım. Devin için baktığı çocukla duygusal bağ kurmuş bir bakıcıydım nasıl olsa. Ağlamam normaldi. Şanslıydım. Devin altında başka bir şey aramamıştı. Hatta onun da gözleri dolmuştu görünce. Belki de tam tersine rol yapıyordu. Kestiremedim. Sadece doğal davranmaya devam ettim. Kısa bir süre bana baktıktan sonra kahve yapmamı istedi.

Birlikte mutfağa geçtik. Mutfağa geçerken vestiyerde dosyalar gördüm. Kaçırılan çocuklar ve Asrın'la ilgili bilgiler var mıydı dosyada diye düşünmeden edemedim. Devin dosyalara gözümün takıldığını anlamıştı. Mutfağa girerken arkamdan, "Alışık değilsin değil mi eve iş getirmeme?" diye seslendi. Bunu ne maksatla sormuştu çözemedim. Tamamen sohbet etmek amaçlı mı yoksa içten içe beni test etmek için miydi? Onu geçiştirdikten sonra kahveleri yaptım. Birlikte masaya geçtik. Asrın'ın konusu açıldı hemen. Olayın şokunu atlatıp atlatamadığımı sorunca kısmen rahatladım. Tavırları gayet sıradandı. Buna karşılık ben de duymak istediği yanıtları verdim ve devamında bir gelişme olup olmadığını sordum.

Aldığım yanıtla ilkin kalbim yerinden sökülecekti. İki farklı çocuk daha kaçırılmıştı ve kaçıran kişinin bir kadın olabileceğinden şüphelendiğini söylemişti. Kafam allak bullak olmuştu. Özellikle şüphelendikleri kişinin kadın olduğunu duyunca...

İlk yaşadığım şoktan sonra sakinledim. Devin olanları anlattı. Daha önceden iki farklı çocuğun daha kaçırıldığını tespit ettiklerini söyledi. Bildiğimiz iki olaydan çok daha önce gerçekleşmiş fakat Devinlerin yeni haberi olmuştu. Yani kaçırılan çocuk sayısı Asrın dışında dörde çıkmıştı.

Kaçıran kişinin kadın olması şüphesini ise çok sıradan bir şekilde söylemişti. Bir ihtimal olarak...

O an hızlıca düşündüm. Şayet Reyhan ya da benden doğrudan şüphelenseydi, peşinde oldukları kişinin bir kadın olduğunu asla benimle paylaşmazdı. Bu anlamda iyiye işaretti. Fakat bir kadından da şüphelenmeleri ise sancılı zamanların yaklaştığını gösteriyordu.

Biraz daha düşününce diğer çocuklar ve aileleri için üzülürken kendi adıma sevinmiştim. Bu sonradan ortaya çıkan yeni kaçırılma vakaları Devin'i bir süre daha oyalayacaktı.

Bizden şüphelenmediğine dair rahatlamıştım ama yine de emin olmak adına dosyalara bakmak için fırsat kolladım. Kahvelerimiz bittikten sonra Devin lavaboya girdi. Hızlıca dosyaları açıp kurcaladım. Farklı farklı ifadeler, tutanaklar ve raporlar vardı. Ne benimle ne de Reyhan'la ilgili bir şey vardı. Sonunda rahat bir nefes aldım.

Kahvenin bulaşıklarını topladıktan sonra çıktım ve hemen Levent'i aradım. Levent telefonumu yanıtladı fakat olabildiğince kısa yanıtlar verip geçiştirdi. Soğuk davranır gibi. Asrın'la ilgili gerçekleri yeni yeni sindiriyordu belli ki. Bana karşı nasıl bir tavır takınması gerektiğini kendi iç dünyasında netleştirememişti sanki. Bu kez de Levent konusunda ikileme düştüm. Acaba o da rol mu yapmıştı benim yanımda? Yoksa benden çıkar çıkmaz soluğu Devin'in yanında almıştı da ikisi birden beni tuzağa düşürmeye mi çalışacaklardı?

Levent'e anlatma konusunda erken davrandığıma yönelik kendimi suçlayarak eve gittim. Yine içinden çıkılmaz düşüncelerle boğuşarak bir gece geçirdim.

Dokuzuncu Gün

Sakinliğimi korumaya çalışarak işe gittim. Etrafımı sık sık kolaçan ettim. Kimsecikler yoktu.

Devin yine yoğundu. Gün içerisindeki evi toparlama işlerini çabucak hallettim. Levent'i arayıp görüşmek istediğimi söyledim. Levent akşamüzerine kendisinden haber beklememi söyledi. Ondan haber beklerken internette yeni bir çocuk kaçırılma olayının yaşandığını okudum. Devin hiç bahsetmemişti. Acaba önceki olaylar mı diye düşünürken haberin

detaylarını okudum. Hayır, yeniydi. Akşam kaçırılmıştı. Televizyon haberlerine düşmüş mü diye televizyonu açtım ve kurcalamaya başladım. Herhangi bir kanalda habere denk gelemedim. Asrın'dan önceki çocukları kaçıran kişi kimse Asrın'dan sonra da devam etmişti. Kim olduğunu en az Devin kadar ben de merak ediyordum. Televizyon karşısında kanalları değiştirirken Devin geldi. Normal zamanlarına göre erken gelmişti. Sıradan bir yemek hazırlama konuşması dışında konuşmadım. O da herhangi bir şey anlatmadı.

Evime vardığımda Reyhan ile kontrol görüşmemi yaptım. Şükür ki bir sorun yoktu. Onunla görüşmem bittikten sonra Levent aradı. Evde olduğumu söyledim. Yarım saat kadar sonra bana geldi. Heyecanlanmıştım. Asrın'ı öğrendiğinden sonraki ilk görüşmemizdi ve tavırlarının nasıl olacağını çok merak ediyordum.

Şansım yine yaver gitmişti. Levent'in tavırlarında hiçbir soğukluk yoktu. Telefonunun dinlenme ihtimaline karşı sıradan konuştuğunu söyledi. Hemen ardından da yaptıklarını anlattı. İlk iş olarak Eylem'i bulmak için girişimlerde bulunmuştu. Tanıdığı kişiler üzerinden yurtdışına çıktıysa hangi uçakla ne zaman gittiğini öğrenecekti. Haber bekliyordu. İkinci ve en önemli hazırlığıysa beni en çok mutlu edeniydi. Olası bir acil durumda benim ve Asrın'ın rahatlıkla kaçabilmesi için sahte pasaport arayışına girmişti. Tabii henüz Reyhan'ı bilmiyordu. Reyhan'ın da benim de pasaportlarımız ve vizelerimiz çoktan hazırdı ancak Asrın'ın yoktu. Ona sadece Asrın için bir pasaport yaptırmasını ve soyisminin benimle uyumlu olmasını söyledim. İkiletmeden kabul etti. Üçüncü hazırlığı ise bundan sonraki süreçteki tutum ve davranışlarımız içindi. Herhangi bir gelişme olana kadar rutinimizi bozmamamız gerektiğinin altını çizdi. Tıpkı benim günlerdir sabırla yaptığım gibi...

Güvenmek istiyordum Levent'e. Güvenmek ve inanmak... Levent'in artık tam anlamıyla benim yanımda olmasıyla sırtımdaki tonlarca yükten kurtulacaktım sanki. İçimdeki kötü hislerden tamamen arınacaktım. Oğlum, babası ve ben yakında yepyeni bir hayata yelken açacak ve sonsuza dek huzur içinde yaşayabilecektik... Görünen tabloda her şey rast gidiyordu. Ama yine de tüm olasılıklara karşı tedbiri elden bırakmamam şarttı.

Onuncu Gün

Yine etrafımı düzenli olarak kontrol ede ede işe geldim. Kimsenin takip ettiğinden şüphelenmedim.

Fakat asıl büyük sürpriz beni Devin'in evinde bekliyordu. Eve girdiğimde içeriden sesler geliyordu. Devin henüz çıkmamıştı. Banyodan temizlik malzemelerini almak üzere koridorda ilerlerken yatak odasının kapısı açıldı. Kapının arkasında önce Devin, sonrasında ise bir adam göründü. Daha ilk anda Devin'i bir adamla yatak odasında görmenin şaşkınlığını yaşarken, adamın yüzünü fark edince asıl büyük şoku yaşadım.

Bu adam, günler önce beni takip ettiğinden şüphelendiğim adamın ta kendisiydi!

Gördükten sonra bozuntuya vermeyerek banyoya devam ettim. Yatak odasından hızla çıktılar ve hole geçtiler. Birlikte çıkmak için hazırlık yaptılar. Bu esnada konuşmalarına dikkat kesildim. Aralardan cımbızla çektiğim cümlelerden o kişinin de polis olduğunu ve Devin ile birlikte çalıştıklarını hemen anladım. Onlar çıkana kadar ortalıkta görünmedim.

İkisi de çıktıktan sonra paniklemiştim. Beni takip eden polis, Devin'in yatak odasından çıkıyordu. Mutfaktaki kalıntılara bakılırsa birlikte güzel bir gece geçirmişlerdi. Çocuğu kaçırılmış kadına bak! Başka bir erkekle gönül eğlendirmekten asla geri kalmamıştı. Hiç şaşırmamıştım! Ne Asrın'ı hak ediyordu bu kadın ne de Levent'i!

Devin'e bir süre sinirlendikten sonra birlikteliklerinin bizi ilgilendiren yönünü düşündüm. Bizden şüphelenme ihtimalleri olsaydı, benim geleceğim evde geceyi geçirmezlerdi. Belki de bilinçli olarak gelmişti Devin'in evine. Araştırma yapmak için buradaydı. Kafamda deli sorular vardı. Sebebi her ne olursa olsun yine de o adamın evin içine kadar girmesi beni aşırı derecede rahatsız etmiş ve işkillendirmişti.

Gördüklerimi üstü kapalı olarak Levent'e anlattım. Levent benden daha çok sinirlenmişti. O polisin kaçırılan çocuklar soruşturmasını yürüten başkomiser olduğunu söyledi. Dahası hem Devin'i kıskanmış hem de Asrın'ı araması gereken ikilinin hovardalık peşinde olduğunu söyleyerek nefret kusmuştu. Ardından da benim hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etmemi tembihledi.

Levent'in o tavrını gördükten sonra aslında bu olayın ne kadar işime geldiğini fark etmiştim. Levent bir anda Devin'e karşı nefret beslemeye başlamıştı. Ben ve Asrın'la kurma ihtimali olan geleceğe ise daha sıkı sıkıya bağlanmıştı.

Sonraki Günler

Sonrası çok hızlı geçmişti. Üç gün boyunca aynı rutinlerimizde devam etmiştik. Bu süreçte Levent'e karşı güvenim katlanarak büyüdü. Levent'in bana bağlılığı da... Tabii ki bunda Devin'e duyduğu öfkenin etkisi çok büyüktü.

Levent öncelikle dediğini yapmış ve Asrın için sahte pasaport ve vize olayını çözmüştü. Pasaportu bana teslim ettiği gün ayrıca bir de araba anahtarı uzattı. Arabanın, tanıdığı bir şirket üzerine kayıtlı olduğunu ve acil bir durum için tüm evraklarının hazırlandığını söyledi. Ayrıca Eylem'in Sırbistan'a gittiğini tespit ettirmiş, adresine de ulaşmıştı. Sırbistan'a gidecek ve ifadesinde nelerden bahsettiğini öğrenmek için Eylem'le görüşecekti.

Devin ise kendi dünyasındaki karmaşalarla uğraşmaya devam ediyordu. Gece gündüz çalışıyordu. Onun için değişen tek durum, sanırım artık hayatında bir erkeğin olmasıydı.

On Üçüncü Gün

Ve o gün... Tüm düğümlerin çözüldüğü ve artık hasretimin bittiği gün...

Gecenin ilerleyen saatleriydi. Levent aradı. Sesi panik doluydu. Eylem'le görüşmüş ve Eylem'in ifadesinde ne dediğini öğrenmişti. Levent'in korktuğu gibiydi. Eylem ifadesinde Levent'in kendisini aldattığını söylemişti. Esmer, Levent'le ilgili onlarca soru sormuştu. Levent'e göre Esmer kendisinden kesinlikle şüphe duyuyordu. Düşüncelerini aktardıktan sonra ise o an duyabileceğim en güzel cümleyi kurmuştu. "Hemen yola çıkın!"

Levent'le hızlıca planımızı yapmıştık. Onun ayarladığı arabayla yola çıkacaktık. Havaalanını kullanmamız riskli olabilecekti. Bu nedenle karayoluyla sınırı geçecek ve Bulgaristan'a giriş yapacaktık. Levent de

Sırbistan'dan yola çıkacaktı ve Sofya'da buluşacaktık. Gerisini de buluştuktan sonra halledecektik.

Küçük sırt çantama sığdırabildiğim kadar eşya alıp evden çıktım. Gazi'den Sincan'a devam ettim. Reyhan ile Asrın'ın saklandığı eve girdim. Asrın uyuyordu. Reyhan'a hemen son gelişmeleri aktardım ve hazırlanmasını söyledim. Ardından Asrın'ın olduğu odaya girdim. Oğluma, günler'dir hasret kaldığım yavruma sıkıca sarıldım. Sarılmamla gözlerini açtı. Uykulu gözlerle bana bakarken, "Sevde abla..." diye mırıldandı.

"Haydi Asrın gidiyoruz," dedim, "baban bizi bekliyor."

Apar topar çıkarken Devin'e bir not bırakmayı düşündüm. Ancak yeterince vaktim yoktu. O anda aklıma günlüğüm geldi. Artık o günlüğe ihtiyacım kalmamıştı. Günlüğü Devin için evde bıraktım ve gecenin karanlığında yeni geleceğimize doğru yol aldım.

48. Bölüm

Okuduğum ilk satırlardan itibaren dengemi kaybetmiştim. Ayakta durmakta artık tamamen zorlanıyordum.

Bu günlük...

Bu günlük Asrın'a tutulmuştu ve oğlum diye hitap ediyordu. Günlüklerin sonu ise "Annen" diye bitiyordu.

"Yoksa..." diye mırıldanarak ilk günden itibaren hızlıca kontrol etmeye başladım. Asrın'ın kaçırıldığı günden başlıyor ve gün gün devam ediyordu. Bazı sayfalarda çizimler ve ek notlar da vardı. Hepsi Asrın'la ilgiliydi. İlk satırları okumaya devam ederken aklımdaki tek soru bu günlüğü kimin kaleme aldığıydı.

Yoksa... Yoksa Asrın'ın...

Nasıl olur?

Esmer, "O defter ne?" diye sordu. Yanıma sokuldu. Göz attığım defteri hızlıca kapatıp, "Ne olduğunu çözemedim," diyerek geçiştirdim, "birazdan detaylı incelerim. Hadi çıkalım."

Birlikte hole çıkıp dış kapıya yönelmişken Tuğrul arkamızdan seslendi.

"Komiserim..."

Tuğrul'un elinde bir fotoğraf vardı. İki genç kadının yan yana çekilmiş fotoğrafı... Fotoğraftaki kişilere dikkat kesileceğim sırada Tuğrul'un ağzından çıkan isimle yeniden beynimden vurulmuşa döndüm.

"Sevde..."

Fotoğraftaki Sevde'ydi. Hemen yanındaki de kuzeni Reyhan...

Yatak odasındaki de Reyhan'ın genç kızlık fotoğrafı!

Ve bir anda taşlar yerli yerine oturdu.

Bu günlüğü Sevde tutmuştu. Sevde, Asrın'ın biyolojik annesiydi.

Donakalmış vaziyette elimde günlük, karşımda fotoğrafla kalakalmışken Esmer konuştu.

"Tam da tahmin ettiğim gibi..."

Zaman durmuştu sanki o an. Hayat da tıpkı benim gibi donakalmıştı. Hiçbir şey duymuyor, görmüyor ve hissetmiyordum. Ruhum bedenimden çekilmiş ve askıda kalmıştı. Ne bedenime ne de ruhuma hükmedebiliyordum.

"Çıkalım mı İnci?"

Esmer'le konuşmadan önce günlüğü detaylıca satır satır okumak istiyordum.

"Çıkalım. Ben bizim ekiple arkandan gelirim."

"Peki."

Esmer benim yanımdan ayrılıp önden çıktı. Arkasından bizimkilerle birlikte çıktık. Esmer'in arabasını takip ettik. Tuğrul arabayı kullanıyordu, diğerleri arka koltuğa sığışmışlardı. Hepsi de benim yaşadığım gerilimin farkındaydı. Özellikle evden Sevde'nin fotoğrafının çıkmasıyla onlar için de taşlar yerine oturmuştu. Kimse konuşmuyor ve yorum yapmıyordu.

Yol boyunca gün gün tutulan günlüğü, Sevde'nin geçmişe ve geleceğe dair aldığı notları ve diğer yazıları okudum. Okuduğum her satırda ruhumdan harf harf parçalar koparak...

Bir süre sonra Tuğrul artık dayanamadı. "Komiserim, Sevde mi?" diye sordu, "Asrın'ı kaçıran?"

Elimdeki günlüğü işaret ederek, "Öyle görünüyor," diye yanıtladım detaylar hakkında renk vermeyerek. Söyleyemezdim. Kendi kendime hayatımın sonuna kadar saklayacağıma söz verdiğim bu sırrı söylemeyecektim. Hayır, henüz değildi...

"O zaman bizim aradığımız kişi de Reyhan'mış komiserim. Asrın'ın kaçırıldığı motosikleti kullanan."

"Evet."

"Peki diğer çocuklar? Onları kim kaçırmış? Onlar da mı Reyhan'ın işi?"

"Bilmiyorum. Birazdan hep birlikte göreceğiz."

Aradan yarım saat kadar süre geçmişti. Gölbaşı taraflarında bir yere girmiştik. Sokaklarda Esmer'i takip ederek ilerliyorduk.

İlerlerken Tuğrul'un gösterdiği haber geldi aklıma. Ankara'da dev operasyon ve Fuat Cansay'ın gözaltına alınmasının haberi. Esmer benim kaçırdığım bir noktayı yakalayıp Fuat Cansay'la çocukların kaçırılması arasında bir bağlantı mı bulmuştu acaba?

"Komiserim sevincimizi bile yarım yaşıyoruz," dedi Tuğrul, "Asrın'ı da bulsak bayram edecektik."

Haklıydı.

Çocukların bulunmasına sevinmiştim sevinmesine ama Asrın'ın yokluğuyla sevincimi yaşayamıyordum bile... Kafamdaki soru işaretlerini ise artık düşünmek bile istemiyordum. Her şey bu kadar sıcakken ne düşüneceğimi bile bilmiyordum.

Of!

Esmer'in peşinden devam ederek bir tepeye doğru çıktık. Yeni yapılmış ve hâlen inşaat hâlinde olan villaların arasından geçtik. Az ileride polis arabaları ve ambulanslar göründü.

"Komiserim, geldik sanırım..."

En arkadaki resmi ekip arabasının arkasında durduk. Etrafta onlarca polis ve sağlık görevlisi vardı. Tuğrul'la birlikte indikten sonra Esmer'in yanma yürüdük. Esmer bizi arabaların arasından geçirerek bir villanın dış kapısına götürdü.

Villa dışarıdan bakıldığında sanki bir kaleyi andırıyordu. Duvarları yüksekti. Ek olarak duvarlarının üzerine ince levhalarla bir kat daha çıkılmıştı. Ön cephedeki herhangi bir açıdan villanın bahçesini ve içini görmek imkânsız kılınmıştı.

Kapıdan geçtiğim an duraksadım. Dışarıdan soğuk ve ürkütücü bir izlenim uyandıran villanın bahçesi rengârenkti. Minyatür ağaçlar, parkı andıran oyuncaklar, renkli renkli heykeller, çizgi film kahramanlarının figürleri... Sanki bir çocuk kreşi gibiydi.

Tuğrul, "Burası ne böyle başkomiserim..." diye Esmer'e seslendi. Esmer, hiçbir yanıt vermeden bahçenin eve geçiş kapısını işaret etti.

Evin içine girdiğimizde ise bu kez bizi başka bir sürpriz bekliyordu. Gözümün alabildiği tüm duvarlara kartpostallar yapıştırılmıştı.

Yüzlerce, belki de binlerce... Bazılarının simleri parıldayan kardan adam kartpostalları...

Tuğrul, "Komiserim şunlara bak!" diye gürleyince Esmer anında müdahale etti. Parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmamızı işaret etti ve fısıltı hâlinde, "Psikologlar ve pedagoglar çocuklarla görüşüyor. Sessiz olun," dedi.

Esmer'in bu uyarısından sonra fark etmiştim. Alt katta ona yakın polis arama yaparken kimseden çıt çıkmıyordu.

Merakla ve fısıltı hâlinde, "Çocuklar nerede?" diye sordum.

Esmer merdivenleri gösterdi ve ilk basamağa çıktı. Arkasından Tuğrul'la birlikte devam ettik.

Üst kata çıktığımızda ise yine bambaşka bir şaşkınlık yaratacak bir görüntüyle karşılaştık. Üst kat adeta çocuklar için özel bir yatakhane olarak tasarlanmıştı. Duvarları boydan boya camdı. Koridordan tüm odaların içleri görünüyordu. Odaların hepsi tıpkı bahçe gibi çocukların seveceği ve mutlu olacağı şekilde dizayn edilmişti. Yerlerde renkli renkli ve özel desenli halılar, dış duvarlarda figürler ve mini ekranlarda dönen çizgi film ile oyun videoları...

Camlı bölmelerden dikkatle baktığımdaysa her bir odada çocukları gördüm. Aslıhan, Arda ve diğerleri... Hepsi de gayet sağlıklı görünüyorlardı. Üzerlerindeki kıyafetler bir hayli kaliteliydi. Hepsinin yanında da psikologlar vardı ve onlarla görüşme hâlindelerdi.

Evin her tarafı çocuklar için özenle hazırlanmıştı. Sanki kaçıran kişi ya da kişilerin onlara zarar vermek gibi niyeti yoktu, tam tersine onlara yaşayabilecekleri en konforlu alanları yaratmışlardı.

Daha fazla duramadım ve "Kaçıran kişiyi buldunuz mu?" diye sessizce sordum.

Bunun üzerine Esmer alt katı gösterdi ve yeniden merdivenlere yöneldi. Peşinden devam ettik. Alt kata indikten sonra merdivenlerin hizasında kalan bir odaya götürdü bizi. Odanın kapısı kapalıydı ve önünde bir polis nöbet tutuyordu. Esmer'i fark edince kapının önünden çekildi.

Esmer, "İlgili şahıs içeride," dedi ve kapıyı yavaşça araladı, "çocukları kaçıran kişi yurtdışındaydı, ülkeye giriş yaptıktan sonra takip

ettik ve çocukları tuttuğu eve ulaştık. Bakalım tanıyacak mısınız?" Göz kırptı.

Kapı aralanırken heyecanlanmıştım. Kapı sonuna kadar açıldığındaysa içeride halının üzerinde bağdaş kurmuş, diz kapaklarını yukarı kaldırmış, kafasını kollarının ve dizlerinin arasına gömmüş birisini gördüm. Üzerinde eşofman takımı vardı.

Kapı açıldıktan sonra kafasını yavaşça kaldırmaya başladı. Tamamen kaldırdığındaysa kızarmış bir çift tanıdık göz gördüm.

Aynı gözleri Tuğrul da görmüştü.

"Komiserim! Komiserim, bu nasıl..."

49. Bölüm

Asayiş Şube'nin merdivenlerinden o gün yine karmaşık duygularla çıkıyordum. Kaçırılan çocuklar bulunduğu için mutlu, Asrın hâlen kayıp olduğu için hüzünlü, Fuat Cansay gözaltına alındığı için haz dolu...

Çocukları kaçıran kişinin tanıdık bir sima çıkmasıyla ise şaşkınlık dolu...

Her biri birbirini sıfırlayan duygular girdabı...

Ve yanıtlanması gereken onlarca soru...

Koridorda ilerlerken eski çalıştığım büromun bulunduğu kısma bakındım. Cinayet Büro'nun odalarının bulunduğu koridora... Fuat Cansay, Kerem Cansay ve Ruslan Memedov koridordaki demir banklarda bileklerinden kelepçelenmiş hâlde yan yana oturuyorlardı. Aylardır hayalini kurduğum sahne şimdi gözümün önünde yaşanıyordu.

Hemen yanımda durmuş aynı yöne bakan Tuğrul, "Fuat ve Ruslan suçlamaları kabul etmemişler komiserim," dedi, "ama Kerem iki hırgüre çözülmüş. Leyla Derin Akyaka'yı öldürdüğünü itiraf etmiş. Fuat ve Ruslan'ın cinayeti örtbas ettiklerini de. Üçü de kesin tutuklanırlar."

Biz Fuatlara bakarken Esmer arkamızda bitti. Yarı dalga geçer gibi bir üslupla, "Gidip bir hâl hatır sor istersen," dedi, "cinayeti senin ekiplerinin çözdüğünü öğrenince mosmor kesildi Fuat." Gülümsüyordu ama zorla. Gözlerindeki hüznü hissedebiliyordum. Çocuklar bulunmuştu ama Asrın yoktu.

"Şeytan görsün bundan sonra suratlarını," diye karşılık verdim gözlerimi yere doğru çevirerek.

Cinayeti çözen Tuğrul istemsizce böbürlenerek, "Bence de komiserim," diye araya girdi, "gerekirse ben cezaevine mektup yazar, komiserimin adına hâl hatır sorarım başkomiserim."

Tuğrul'un bu çıkışması ikimizin de komiğine gitmişti. Tuğrul ortamdaki gerginliği dağıtmaya çalışıyordu sanki. Esmer'le birbirimize bakıp gülümserken Fuat bizi fark etti. Kafasını bize doğru çevirdi. Göz göze geldik. Kısa bir süre sonra elimi havaya kaldırdım ve güle güle dercesine elimi salladım.

Durumdan kendine pay çıkaran Tuğrul da anında elini kaldırdı ve benim gibi salladı. Ona doğru dönünce hemen elini indirdi ve "Pardon komiserim," dedi.

Esmer bana dönüp, "Bir gelir misin?" diye fısıldadı. Bulunduğumuz yerden birkaç adım uzaklaşarak merdivenlerin olduğu tarafa doğru ilerledik.

Gözlerini tekrardan bana dikti. Kimsenin görmediğinden emin olduktan sonra parmaklarıma dokundu. Elleri buz gibiydi. İçim ürpermişti. Ama bu ürpertiye sebep olan şey ortamın ya da Esmer'in ellerinin soğuk olması değildi. Ruhum soğumuştu sanki, içimden anlamlandıramadığım bir şeyler kopmuştu. Bir daha asla eskisi gibi sevemeyecek, bir daha asla kimseye eskisi gibi güvenemeyecektim. Beraber geçirdiğimiz birkaç saniyelik sessizlik içinde Esmer gözlerini benden ayırmayarak parmaklarını ellerimde gezdirmeye devam etti, beni teskin etmeye çalışırcasına... Ondan bir açıklama bekliyordum ve bunun farkındaydı. O söyleyene kadar herhangi bir şey sormamaya karar vermiştim.

Kulağıma doğru yanaşıp "Üzgünüm," diye fısıldadı. O sırada bir anlığına elimi tutmuştu. Dudakları yüzüme o kadar yakındı ki ellerinin aksine sıcacık nefesini tenimde hissedebiliyordum. Ortam çok kalabalıktı ama sanki o anda orada sadece biz vardık. Gözlerimi kapattım. Asrın'ı düşündüm, Sevde'yi, Esmer'i...

Esmer bir anda kendisini geri çekerek "Şimdi sorguya gireceğim," dedi. Yine başkomiser rolüne bürünmüştü. Tuğrul bize doğru yaklaşıyordu, Esmer onun olduğu tarafa doğru dönerek, "İsterseniz önce sorguyu izleyin. Sonrasında detayları konuşuruz," diye ekledi.

Olur manasında kafamı sallarken Tuğrul hemen araya girdi. "Komiserim bizim çocuklar da meraktan çatlamak üzere, beni darlayıp duruyorlar size sormam için, onlar da izleseler sorguyu," dedi soru sorarcasına. Bunun üzerine onay vermesi için Esmer'e baktım. Esmer, "sorun olmaz" manasında kafasını salladı. "Camın arkasından izleyebilirsiniz."

Sorgu odasına doğru yürürken Tuğrul hemen diğerlerini çağırdı. Esmer sorguya başladığında camın arkasında hepimiz sıralanmıştık. Ben, Tuğrul, Yalçın, Emre, Semra ve Sevcan...

Hepimiz birden çocukları kaçıran o tanıdık yüze bakıyorduk.

Mustafa'ya...

Kaçıran kişinin Mustafa çıkmasını hiçbirimiz sindirememiştik. Ama en çok da Sevcan ve Tuğrul etkilenmişlerdi. İkisi de Mustafa'yı öz kardeşleri gibi seviyorlardı. Sevcan daha sorgunun en başında dayanamamış ve gözyaşı dökmeye başlamıştı. Tuğrul da dokunsan ağlayacak kıvamdaydı. Mustafa bunca zaman yanımızdaydı. Bir iş arkadaşından çok dostumuz, kardeşimiz gibi davranmıştı bize. Soruşturmaya yardım etmişti. Canını dişine takmış, elinden geleni ardına koymamıştı. Ya da biz destek olduğunu düşünürken aslında bunca zaman köstek olmuştu. *Peki ama neden?*

Mustafa'nın ev aramasında, kaçırılan çocukların bilgilerinin yer aldığı bir defter bulunmuştu. Telefon fihristine benzeyen not defterinde birçok isim alfabetik olarak sıralanmıştı. Arda, Aslıhan, Ayaz Efe, Azra Nisa, Cemre... Her ismin altında ise adres, anne-baba isimleri gibi bilgiler yer alıyordu. Listede daha henüz kaçırılmamış çok sayıda çocuğun da ismi bulunuyordu.

Esmer, sorgu odasına girdikten sonra Mustafa'nın tam karşısına oturdu ve defteri onun görebileceği şekilde önüne açtı.

"Evet, Mustafa... Nereden başlayalım konuşmaya?" Esmer ondan bir karşılık, belki de bir başlangıç bekliyordu ancak Mustafa oralı olmadı. Kafası öne eğikti. Üzgündü. "Çocukları nasıl kaçırdığından mı yoksa neden kaçırdığından mı?"

Mustafa hüzünlü olmasının yanı sıra bitkin bir hâldeydi. Yaşadığı pişmanlık her hâlinden belli oluyordu. Pişmanlığı çocukları kaçırdığı için miydi yoksa yakalandığı için mi, anlamak zordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, suratı kıpkırmızı olmuştu. "Siz nasıl isterseniz başkomiserim," diye karşılık verdi.

"O zaman neden kaçırdığınla başlayalım. Nasıl kaçırdığını az çok biliyoruz."

Yolun sonundaydı. Kaçacak, saklanacak yeri kalmamıştı. Hepimiz şaşkın bir şekilde onun ağzından çıkacak kelimeleri bekliyor, söyleyeceklerini anlamlandıracağımızı umuyorduk. Bizler de onun kadar çaresizdik. Yetenekli bir iş arkadaşını kaybetmekle kalmamış, bize zor günlerimizde destek veren bir dosttan da olmuştuk. Aynı zamanda koynumuzda bunca zaman sinsi bir yılan beslemiştik. Kızgındık. Tedirgindik. Öfkeliydik. Ne düşüneceğimizi bilemeden bu dokuz metrekarelik, karanlık, gri, çirkin odanın içinde oradan oraya savruluyorduk.

Mustafa daha ilk sorudan her şeyi anlatmaya başlamıştı. Çocukları neden kaçırdığına dair soruya verdiği karşılık ve hayat hikâyesi camın arkasındaki hepimizi sarsmıştı.

Mustafa, daha üç dört yaşlarındayken aile içinde istismara uğramıştı. Şiddete meyilli olan babası, Mustafa ve annesine sıklıkla şiddet uygulamış, annesini de intihara sürüklemişti. Annesi öldükten sonra babası ortalıktan kaybolmuş, o esnada bir süre dedesi Mustafa'nın bakımını üstlenmiş, kendisi de bakıma muhtaç olan dede, Mustafa'ya iyi bir hayat sunamayacağını düşünerek onu beş yaşındayken yetiştirme yurduna yerleştirmişti. Mustafa o günden sonra kimsesiz kalmıştı.

Yetiştirme yurdunda büyüyen Mustafa, kendisi gibi onlarca sorumsuz aile mağduru çocukla birlikte hayatta kalma mücadelesi vermişti. Her birisinin acısına yakından şahitlik etmişti. On sekiz yaşına gelip yurttan ayrıldığındaysa kendini aile içi şiddet ya da sorumsuzluklar mağduru olan çocuklara adamıştı. Diğer yandan eğitimine önem verip polis okulu sınavlarını kazanmış, polis olduktan sonra da yetiştirme yurtlarını sık sık ziyaret etmişti. Hatta bu ziyaretlerden

birisinde, yurttan kaçan bir çocuğu teslim etmeye giden Tuğrul'la tanışmış, Tuğrul'un girişimleri sonucunda da Çocuk Şube'ye tayini gerçekleşmişti. Çocuk Şube'de göreve başlamasından sonra da tüm hayatı mağdur çocuklar olmuştu.

Polislik görevi boyunca yetişkinlerin ihmali ya da kötülüğü sonucunda mağdur olan sayısız çocuğun hayatına tanıklık etmiş, onların yaşadığı travmaları kendi geçmişi nedeniyle fazlasıyla içselleştirmişti. Sosyal hizmetlerin, yasaların, toplum hassasiyetinin bu çocukların mağduriyetini giderme konusunda yetersiz olduğuna inanıp onları kurtarmak için kendince çözüm arayışlarına girmişti. Çocuklara bu kötülüğü yapan ailelere cezalarını kesecek kadar acımasız biri değildi Mustafa. Ama bu çocukları onların elinden alarak kimseye bir kötülük yapmadığına, aksine bu çocuklara sağlıklı bir gelecek şansı sunduğuna kendini inandırmıştı.

"İlk ne zaman karar verdin buna?"

"Uzun süre nasıl yapacağımı planlamıştım. Ama tek başıma hareket etmem zordu. Yine yetiştirme yurdunda büyüyen ve devrem olan başka bir polis arkadaşımın desteğiyle araştırmalara başladım. Polis merkezlerine gelen ihbar ve müracaatlardan öğrendiğimiz mağdur çocuklardan geniş bir liste hazırladık. Bir süre çocukları takip edip günlük hayatlarındaki hareketlerini tespit ettik. Bu süreçteki Gölbaşı'ndaki evi kiraladık ve evi onlar için en uygun hâle getirdik.

Arkadaşım çocukları himayemiz altına alma konusunda çekinceliydi. Emin olamıyordu. Hatta birkaç kez vazgeçmek istedi. Ama ben kesin kararlıydım. Ona haber vermemek ve şüphe çekmemek için ilk iki çocuğa Ankara dışında ulaşmaya karar verdim. Çocukların sömestr tatillerine denk getirdim ve arka arkaya birer hafta ile çocukları kaçırıp Gölbaşı'ndaki eve yerleştirdim. Arkadaşım ondan sonra ne kadar ciddi olduğumu anladı. Beni de ihbar edemedi. Çocukların bakımına destek olmak için dönüşümlü olarak evde kalmaya başladık. O günden sonra da kaçırmaları ben yaptım, o sadece perde arkasında çocukların bakımı için yardımcı oldu."

"Kartpostal peki? Kaçırdığın çocuklara kartpostal bırakmayı da planlamış mıydın?"

"Evet... Çok dikkat çekmeden, açık vermeden bir işaret, bir imza bırakmak istedim. Kartpostallar bunun içindi."

"Neden kartpostal? Ve neden kardan adamlı kartpostallar?"

"Annem için... Annem canına kıymadan önce bana bir not bırakmıştı. Bozuk yazısıyla. Bir kartpostalın üzerine. Kardan adamlı bir kartpostaldı."

"Kartpostallar çok eskiydi. Onca kartpostalı nereden buldun?"

"Yetiştirme yurdunda kaldığımız dönemde dağıtmışlardı. Bir yerden bağış gelmişti sanırım. Her çocuğa onlarca kartpostal verdiler. Hepsi de kardan adamlıydı. Kimsesi olmayan çocuklar kime kartpostal yollasın? Kimse kullanmadı onları, kullanamadılar. Ben de ta o zaman herkesten toplayıp saklamıştım."

Mustafa'nın anlattıklarını duydukça taşlar yerine oturuyordu.

"Peki sonraki olaylar? Arda, Aslıhan?"

"Ankara içindekiler için bir süre daha beklemeyi düşünüyordum. Asla dikkat çekmek istemiyordum. Ama günlerden bir gün Devin Komiser bizim şubeye tayin oldu. Asayiş Şube'den olaylı bir şekilde gönderilmişti. Fuat Cansay ismindeki bir iş adamıyla mahkemelik olmuşlardı. Bizim polis milletinden öğrendiğim kadarıyla da bu Fuat pek sağlam bir pabuç değildi.

Bu bilgiler ışığında plan yaptım. Sıradaki çocukları Fuat Cansay'ın inşaatlarının olduğu mahallelerden seçtim. Çocuklar kaçırılınca tüm emniyetin seferber olacağını biliyordum. Devin Komiser'in olayı bu anlamda benim için fırsattı. Tüm gözler Fuat Cansay'a çevrilecekti. Hatta belki de eski cinayet soruşturmaları yeniden açılacaktı. Dikkatler başka yönde olduğu için kimse benden şüphelenmeyecekti. Ayrıca çocukları arayan ekibin içerisinde olacağım için soruşturmaya istediğim zaman yön verebilecektim."

Mustafa'nın bu anlattığından sonra Tuğrul'la göz göze geldik. İkimiz de kullanılmış ve kandırılmış hissediyorduk...

"Peki ya Cemre?"

"Cemre için acele etmeyecektim. Çünkü planlarım kusursuzca işliyordu. Fakat günlerden bir gün Devin Komiserimin oğlu Asrın'ın kaçırılma haberiyle tüm planlarım yerle bir oldu. Her şeyden önce

Asrın kaçırıldığı için çok üzüldüm. Başına kötü bir şey gelmesinden en az komiserim kadar korktum. O günden sonra da kendimi Asrın'ı bulmaya adadım. Hem Asrın'ı kurtarmak hem de bunu yapan kişiyi herkesten önce bulabilmek için. Çünkü kaçıran kişi tıpkı benim gibi motosiklet kullanmıştı. Beni bilen ya da suçu üzerime atmak isteyen birisi olabilir diye şüphelendim.

Asrın'ı bulmak için araştırmalarımız devam ederken, Asrın'ı kaçıran kişinin kullandığı motosikleti bulduk bir sığınakta. Her an bir ipucu çıkabilir ve benim kontrolümde olmadan kaçıran kişi bulunabilirdi. Soruşturmanın içinde kalabilmek için anlık bir plan yaptım. Devin Komiser sığınağın kapısındayken gizlice içeriye bir kartpostal bıraktım. Böylece Asrın'ın kaçırılması ile diğer çocuklar arasında bağlantı varmış gibi gösterdim ve soruşturmaya rahatça devam edebildim.

Planlarımı aksatan bir diğer olaysa komiserimin beni Sırbistan'a yollaması oldu. Sırbistan'a gittiğimde buradan uzaklaşacaktım. Hiçbir şey kontrolümün altında olmayacaktı. Ne kadar süre kalacağımı bilmiyordum ve ben yokken soruşturmada ilerleme kaydedilmesinden korktum. Bu nedenle hızlıca Cemre planını devreye soktum.

İlk olarak Tuğrul abiye yola çıktığımı ve Sırbistan'a vardığımı söyledim. Fakat henüz gitmemiştim. Herkes beni orada sanırken işim kolaylaşacaktı. Cemre zaten listemdeydi. Babası ve amcasının Fuat Cansay'a yakınlığından dolayı onu seçtim. Ancak diğer çocuklar gibi okula yaya olarak gitmiyordu. Mecburen bizzat evin içine girerek ona ulaşmak zorunda kaldım. Kaçırma esnasında Cemre'nin burnu kanamıştı. Kıyafetleri kan lekesi olmuştu. Herkesin Cemre'nin peşinden geleceğini biliyordum. Bu bana Asrın'ı kaçıran kişiyi bulmam için zaman kazandıracaktı. Hatta sırf bu yüzden Cemre'nin kıyafetlerini bir araziye yem olarak bıraktım. Böylelikle soruşturmada olanların Cemre'nin başına kötü bir şey geldiğinden şüphelenmesini ve paniklemesini sağladım. Hemen sonra da Sırbistan'a yola çıktım."

Mustafa gerçekten de her krizi fırsata çevirmiş ve bizi oyalamayı başarmıştı. Planları tıkır tıkır işlemişti...

"Sırbistan'dan döndüğünde ne yapmayı planlıyordun?"

"Planım gayet basitti. Asrın'ı ve onu kaçıran kişiyi bulmak... Döner dönmez zaten hiç dinlenmeden ekibe dahil oldum ve çalıştım. Sonrası ise ortada..."

Esmer daha fazla yüklenmek istemiyordu Mustafa'ya. Herhangi bir yalan dolana başvurmadan tüm yaptıklarını şeffafça itiraf etmesi bunda etkili olmuştu.

"Pişman mısın Mustafa?"

Sorgu boyunca kendini kasan Mustafa bu soruyla artık dayanamamıştı. Gözyaşlarını tutamayarak karşılık verdi.

"Çocukların hiçbirine zarar vermedim başkomiserim! Tam tersi, onlara en iyi imkânları sağladım. Amacım asla onlara zarar vermek değildi..." derin bir iç çekti, "orayı onlar için cennet hâline getirecektim. O kadar mutlu olacaklardı ki kendilerine zarar veren, uyuşturucu kullanan, taciz eden anne babalarından, akrabalarından çok uzakta huzurlu bir gelecek sunacaktım onlara. Ama... ama izin vermediniz..."

Mustafa'nın bu yanıtı Esmer'i tatmin etmemişti sanki. O ana kadar sakin bir sorgu yöneten Esmer'in tavırları bir anda değişti.

"Çocuklara cenneti yaşatacaktın ha... Annesinden, babasından kopardıktan sonra... Hangi çocuk anne ve babasından ayrı kaldıktan sonra cenneti yaşayabilir Mustafa? Sen onlara cenneti değil cehennemi yaşattın!"

Esmer'in bu çıkışmasını biz de beklemiyorduk. Bizim yaşadığımız öfkenin başka bir versiyonunu yaşıyordu Esmer de sanki. Bir yanı Mustafa'ya kıyamazken, diğer yanı onu boğazlamak istercesine...

Mustafa, "Hayır!" diye gürleyerek ayaklanmaya çalıştı. Esmer sert bir hamle yaparak omzuna uzandı ve onu sandalyeye doğru geri bastırdı. Hepsi saniyeler içinde olmuştu.

"Ben onlara bir kötülük yapmadım! Ben çocuklara asla kıyamam!" Mustafa sinirlenmişti. Bağırırken ağzından tükürükler saçıyordu.

"Kıydın! Kıydın işte! Bir çocuğun ailesinden koparılması ne demek? Kaçırılması ne demek?"

"Onlar zaten kopacaklardı. Ailelerinin yanında mutlu değillerdi. İhmal ediliyorlardı. Hatta şiddet görüyorlardı!"

"Kim, hangisi şiddet görmüş?"

Esmer'in tavırlarının sertleşmesiyle Mustafa'nın ses tonu ve davranışları da değişmişti. O ana kadar masum bir görüntü verirken sesini yükseltmeye başlamıştı.

"Hepsi de... Eminim hepsi de şiddet görmüştü. Çocukları ihmal eden herkes çocuğuna şiddet de uygular! Hem Arda... Arda mesela! Kolu kırılmış. Eminim annesi ya da babası yapmıştır!"

"Yapma Mustafa! Hepimiz küçükken, oyun falan oynarken bir taraflarımıza zarar vermişizdir. Mesela ben bisikletten düşüp bileğimi çatlatmıştım. Şimdi benim annem ve babam da mı bana şiddet uyguladı?"

Mustafa yeniden yerinden doğrulmaya çalıştı. Esmer aynı atikliğiyle izin vermedi. Mustafa'daki değişimi fark etmiş ve üzerine gitmeye devam etmişti. Üstelik, bizim bile tahmin edemeyeceğimiz bir pencereden yaklaşmıştı bu kez...

"Söyle! Açık konuş! Başka bir amacın var mıydı? Başka kişilerle ortaklığın var mıydı? Çocukları tuttuğunuz villa. Aylık kirası senin maaşından bile fazla. Orayı nasıl kiraladın? Kim sana destek oldu? Gerçek amacınız neydi?"

Esmer'in arka arkaya sıraladığı sorulardan sonra Tuğrul'la göz göze geldik. Aynı şaşkınlığı o da yaşıyordu.

Hırçınlaşan Mustafa, Esmer'in sorularından sonra bir anda donakaldı. Bir dakikaya yakın bir süre gözlerini masanın üzerine kilitledi. Hiçbir şey konuşmadı.

"Söylesene Mustafa! Gerçek amacınız neydi? Size başka kim yardım etti?"

Mustafa yeniden konuşmaya başladı. Ancak bu kez önceki hâlinden çok daha farklı bir tonda... Sanki kendinden geçmişti. Sanki bir sinir krizi yaşıyordu. Gözlerini baktığı noktadan hiç ayırmadı.

"Başka bir amacımız yoktu. Sadece... Sadece onları kurtarmak içindi."

"Kimden kurtaracaktınız Mustafa?"

"Biz sahip çıkmasaydık başları belaya girecekti. Belki de bizim gibi yetiştirme yurduna düşeceklerdi."

"Ne varmış yetiştirme yurduna düşmelerinde? Bak sana, bak Atilla'ya. Ne güzel devlet size sahip çıkmış, bakmış, sizi okutmuş. Polis bile olmuşsunuz! Bu ülkede binlerce kişi polis olmak isteyip başaramazken siz başarmışsınız!"

Esmer sert tavrından ödün vermezken Mustafa aynı noktaya bakmaya devam ediyordu. Sanki bir anda çocukluğuna gitmiş gibiydi. Sesi masumlaştı, ağlamaklı bir hâl aldı.

"Herkes... Herkes bizim gibi değildi... Herkes bizim gibi şanslı değildi. Biz... Biz üç kişiydik. Ben, Atilla ve Ferman... Hep birbirimizi koruduk, hep birbirimizi kolladık. Ferman da şanslıydı. Gitti o. Çok erken gitti. Bir aile evlat edindi onu. Sonra bize mektuplar yazdı. Kartpostal bile gönderdi. Kardan adamlı. Sonra... Sonra kesildi mektuplar. Bir daha yazmadı. Biz kaldık. İkimiz. Söz verdik. Sahip çıkmaya devam edecektik birbirimize. Kimsenin yanına gitmeyecek, kimsenin çocuğu olmayacak, tek başımıza güçlü olacaktık. Polis olmaya bile o zaman karar verdik. Çünkü güçlüdür polisler. Kötüleri yakalar, tutuklar, cezalandırırlar. Herkes... Herkes bizim gibi değildi. Herkes şanslı değildi. Herkes güçlü olmayı seçmedi. Kimisi evlatlık gitti, bir daha haber gelmedi. Kimisi yeniden sokaklara düştü. Şanslıydık biz. Diğerleri değildi. Bunlar... Bu çocuklar... Kaçırdığımız çocuklar.... Bu çocuklar da güçsüzdü. Bu çocuklar da şanssızdı. Onları yurda düşmeden kurtarmalıydık. Biz... Biz onlara güçtük... Biz onlara şanstık... Başka bir amacımız yok ki... Hem... Hem neden başka bir amacımız olsun? Biz onlara ne yapabiliriz ki? Biz... Biz sadece onlara güç olmak istedik. Şansları olmak istedik. Bu kadar... Hepsi bu kadar..."

Mustafa'nın o hâliyle hepimiz yeniden afallamıştık. Esmer bile...

"Mustafa... Bak, bana güvenebilirsin. Yurtta başınızdan kötü bir olay mı geçti?"

"Hayır. Biz... Biz şanslıydık. Sonra güçlü de olduk. Biz güçlüydük. Bize bir şey olmadı."

"Peki ya Ferman? Ona ne oldu? Bir daha görüşmediniz mi?"

"Hayır. O da şanslıydı. Gitti. Birkaç kez haber aldık sonra bir daha yazmadı. Kartpostal da yollamadı."

"Başka bir ortağınız, size yardımcı olan biri daha var mıydı?"

Mustafa kafasını hafifçe kaldırdı. Gözlerini Esmer'in gözleriyle buluşturdu. Tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki bir anda vazgeçti. Gözlerini tekrar aynı noktaya dikti. Adeta boşluğa bakıyordu.

"Cevap ver dedim sana!" Esmer yumruğunu masaya vurarak sert bir tonla çıkıştı.

Mustafa'nın o hâline daha fazla dayanamadım. Hipnotize olmuş gibiydi. Hiçbir tepki vermiyordu. Kıpırdamıyordu. Şuurunu kaybetmişti. Artık vereceği tüm yanıtlar da şuursuzca olacaktı.

"Yeter" manasında cama sertçe vurdum. Esmer bir anda içeriden kafasını bize doğru çevirdi. Mesajımı almıştı. Onaylarcasına kafasını salladı. Mustafa'dan ise hiçbir tepki gelmemişti.

"Peki Mustafa... Son sorum... Araştırdım. Villanın kirasını iki yıllık peşin ödemişsin. O parayı nereden buldun?"

"Atilla... Atilla daha şanslıydı. Hiç bilmediği, tanımadığı ailesinden ona bir miras kaldı. Zengin oldu. Villanın parasını o verdi."

Kaçırılan çocukların sağlık muayenelerinden hiçbir olumsuz sonuç çıkmamıştı. Hatta tam tersine bir hayli sağlıklılardı. Mustafa ve arkadaşı çocukların özellikle beslenmelerine dikkat etmiş, özenle çocuklara bakmışlardı. Psikologların dediklerine göre de çocukların psikolojik durumları da gayet yerindeydi. Hiçbirinde travmatik bulgulara denk gelinmemişti. Anlaşılan o ki Mustafa onları gerçekten en iyi koşullarda saklamış, evlerinde sahip olmadıkları güvenli ve huzurlu hayatı onlara vermeye çalışmış ve hayatları boyunca görmedikleri hassasiyeti göstermişti.

Mustafa'nın anlattıkları biterken Tuğrul dayanamadı. "Ah be Mustafa, ne diye böyle bir şeye girişirsin!" diyerek isyan etti.

Yalçın, "Abi çocukları kaçırması tamam kötü," dedi, "ama baksana bir saç tellerine bile kıymamış. Onların iyiliklerini düşünmüş hep..."

Camın arkasında bir anda Mustafa merkezli vicdan muhasebesi yaşanmaya başlamıştı. Herkes Mustafa'nın yanlış yaptığı konusunda aynı kanaatteydi ama bir o kadar da Mustafa'nın masum olduğuna inanmak istiyorlardı.

Ancak günün sonunda Mustafa suçluydu! Niyeti ne olursa olsun suçunun büyüklüğünü, akıl almazlığını azaltmıyordu. Sebebine bakılmaksızın, reşit olmayan bir çocuğu alıkoymak, çocukları ailelerinden koparmak ciddi bir suçtu ve bunun bir polis tarafından gerçekleştiriliyor olması daha da affedilmezdi. Ayrıca yaptıkları Asrın soruşturmasının seyrini de saptırmıştı. Hem de bu kişi benim ekibimdeydi. Yedi yirmi dört gözümün önünde olan, çok güvendiğim bir adamdı. Metin Müdür, Esmer Başkomiser hepsi haklıydı. Asrın'ın kaybolması zaten başarısız bir şekilde yürüttüğüm soruşturmada hepten gözümü kör etmiş, yanı başımda akseden olayları bile fark edebilmeme engel olmuştu. Adeta mevcut bir başarısızlık hikâyesi üzerine yeni bir başarısızlık daha eklenmişti. Yanı başımdaki Mustafa'yı fark edemeyen ben...

Esmer resmi olarak ifadesinin alınmasını sonraya bırakıp Mustafa'nın yanından çıktı ve bizim olduğumuz bölmeye geldi.

Yanımıza gelir gelmez Tuğrul, "Başkomiserim, sakıncası yoksa Mustafa'nın yanına girebilir miyiz?" diye sordu.

Esmer, Tuğrul'un bu isteğini geri çevirmedi.

"Girebilirsiniz. Ama her ne kadar ekip arkadaşınız olsa da onun sansasyonel bir olayın faili olduğunu unutmayın!"

Tuğrul ve diğerleri hemen bölmeden çıktılar ve sorgu odasına girdiler. Onlar içeri girerken camın arkasından izlemeye devam ettim. Arkalarından iş çevirdiği için ne kadar öfkeyle dolu olurlarsa olsun, yine de Mustafa'yı gerçekten çok seviyorlardı. Tuğrul içeri girer girmez duramadı ve vedalaşırcasına sarıldı arkadaşına. Tuğrul'un bu hareketi diğerleri için de bir işaret fişeği olmuş, hepsi de Mustafa'ya destek olmaya çalışmışlardı.

Benimle birlikte olanları izleyen Esmer, "Çok şanslısın," dedi, "birbirine her koşulda destek olan bir ekibin var. Sen görüşmeyecek misin?"

Kollarımı göğsümde bağlamıştım. "Acelesi yok. Önce ona olan öfkem biraz dinsin," diye devam ettim ve ekledim, "keşke bu koşullarda destek olmak zorunda olmasalardı."

Bir süre daha Mustafa'nın çaresizce bizimkilere bakışını seyrettim. Ona karşı nasıl bir his beslemem gerektiğini çözemiyordum. Bir

yandan öfkeliydim, bütün bunları sağlıklı bir zihnin yapabileceğine ihtimal vermiyordum, aklım almıyordu böyle şuursuzca davranmasını. Diğer yandan ise kendi geçmişini, atlatamadığı travmalarını, büyümesine engel olan kendi yaralı çocukluğunu düşünüyor, oğlum için yaptıklarını da hesaba katıp karşı koyamadığım bir şefkat hissediyordum ona karşı.

Mustafa'yı çok zorlu günler bekliyordu. Mesleğinden ihraç edilecek, cezaevine girecek ve kim bilir ne kadar içeride kalacaktı. Çıktıktan sonra ise hayata yeniden tutunması çok zor olacaktı.

"Tutuklanır kesin değil mi?" diye sordum.

Esmer derin bir nefes aldıktan sonra, "Evet," dedi, "çocuğun kaçırılması ve alıkonulması, kişiyi hürriyetinden yoksun kılma, görevi kötüye kullanma; birçok suçu işlemiş durumda. Üstelik her bir mağdur çocuk için ayrı ayrı ceza alacak. Ne kadar yatar kestiremiyorum."

"Çocuklar?" diye sordum bu kez, "ailelerine teslim edildiler mi?"

"Süreç bitmiş değil henüz. Aileler geldi, şu an çocuklarla birlikteler. Çocuklar psikologların onayına göre teslim edilecekler."

En azından acılı aileler çocuklarına kavuşmuşlardı. Üstelik sağ salim... Ben ise hâlen Asrın'a kavuşamamıştım.

"Artık konuşmamızın vakti geldi değil mi?" diye devam ettim, "Mustafa'yı nasıl tespit ettin, Sevde hakkında neler biliyorsun? Ve en önemlisi, Asrın'ın nerede olduğunu düşünüyorsun? Hepsini öğrenmek istiyorum."

50. Bölüm

Esmer'in odasındaydık.

Baş başa...

Çantamdan sigaramı çıkarıp perde arkasındaki tüm gerçeklerle yüzleşmek için kendimi hazırladım. Masasının önündeki misafir koltuğuna kuruldum. Bacak bacak üstüne attım. Üzerimde siyah bir takım vardı. Pantolon ve ceket. Esmer de simsiyah giyinmişti. Günün anlam ve önemine uygunduk ikimiz de. Üzerimdeki ceketin cebinden çakmağımı çıkarttım. Esmer, sigara paketini ve çakmağı çıkardığımı görünce bir tane de kendisine istedi. İki sigara da yandıktan sonra anlatmaya başladı. O anda karşımda günlerimi ve gecelerimi geçirdiğim adam değil sert bir başkomiser vardı.

"Asrın'ın kaçırılmasından sonra dosyalar bana geldiği andan itibaren benim için herkes şüpheliydi. Sen, Levent, etrafınızdaki kişiler, Fuat Cansay, mahallelerdeki onlarca vukuatlı şahıs ve hatta motosiklet hırsızları. Gece gündüz kaçırılan çocuklar arasında nasıl bir bağlantı olabileceğini düşündüm durdum. Belki de senden bile fazla... Sen kendinden şüphelenmezken ben senden bile şüphelendim.

İlk başlarda senin aklına gelen benim de aklıma geldi. Fuat Cansay'ın senden intikam almak için böyle bir tezgâh düzenleyebileceği... Kimsenin haberi olmadan Fuat'ın etrafındaki tüm adamlarını hem teknik hem de fiziki takibe aldırmıştım bile... Ruslan da buna dahil. Yine benzer şekilde mahallede şüphe duyduğum kim varsa mahkeme kararıyla teknik takibimizin altındaydı."

Gülümseyerek araya girdim.

"O teknik takip listesinde benim telefonum da var mıydı? Beni de dinliyor muydunuz?"

"Hayır. Bana kalsa senin telefonunun da dinlenmesini isterdim, yalan yok. Fakat kamu görevlisi ve emniyet mensubu olmandan kaynaklı olarak üstlerimiz pek sıcak bakmadılar. Ama yine de gözetimim altındaydın çoğunlukla."

Esmer'in yine açık sözlülüğü tutmuştu. Beni gözetlediğini de inkâr etmiyordu.

"Nelerimi gözetledin? Ne buldun?" diye merakla sordum.

"Geleceğiz o kısma, sabret," diye gülümseyerek karşılık verdikten sonra anlatmaya devam etti.

"En büyük soru işareti kaçırılan çocuklar arasındaki bağlantılardı. Seninle daha önce de konuştuğumuz gibi çocukların hepsinde de bir şekilde ailelerinin belli konulardaki umursamazlıkları, aile içi şiddet olayları ya da çocukların mağdur olacağı başka unsurlar vardı. Bu durum gün gibi apaçıkken, kaçırdığımız en önemli noktayı sonradan yakalayabildim. Bizim onca ifadede öğrendiğimiz bu bilgileri kaçıran kişi nasıl öğrenmişti? Bu sorunun yanıtı aslında bizi suçlu kişiye götürecek en önemli basamaktı."

Esmer haklıydı. Maalesef benimki de dahil olmak üzere kayıp olan tüm çocukların ailelerinde çeşitli sorunlar vardı. Ama kaçıran kişinin bunu nereden bildiğini hiç aklıma getirmemiştim.

"Soruyu bu şekilde sorunca bu kez bambaşka bir şey fark ettim. Çocukların ebeveynlerinin yolları geçmiş dönemde polis merkezlerine düşmüştü. Aile içinde yaşadıkları olaylar karakollara taşınmıştı. Fakat şikâyetlerin geri çekilmesi ya da uzlaşmayla işlem yapılmadan geri dönmüşlerdi.

İşte kilit noktam tam olarak burası oldu. Kaçıran kişi ya da kişiler bir şekilde bu olaylardan haberdar olmuşlardı. Bunun manası da aslında çok basitti: Kaçıran kişiler ya polisti ya da polislere çok yakın kişiler... Başka türlü farklı farklı karakollara taşınan olayları öğrenmeleri imkânsızdı ve bu tesadüf olamayacak kadar bağlantılıydı."

Esmer'in sezileri... Fakat benim Levent'le tartışma esnasında silah çekmem karakola taşınmamıştı. Hoş, her ne kadar taşınmamış olsa da emniyet içinde dedikodu şeklinde yeterince yayılmıştı.

"Bakış açımı değiştirip en başından dosyayı bu gözle incelediğimdeyse halkayı daraltacak başka bir yol daha yakaladım. Karakollara taşınan tüm olaylar resmi işlem yapılsın ya da yapılmasın ilgili şubelere aktarılıyordu. Resmi işlem yapıldıysa resmi yazı yoluyla, resmi işlem yapılmadıysa telefon ya da bilgi notu aracılığıyla. Sen de bilirsin ki resmi işlem yapılmayan olaylar şubeler tarafından pek önemsenmez. İstatistiki değeri bile olmaz. Zaten şubelerin işleri başlarından aşkın, çoğunlukla rütbelilerin haberi bile olmaz.

Ama hedefimdeki polisler için bu durum tam tersi olacaktı. Yani karakollara ya da başka birimlere taşınan fakat resmi işlem yapılmayan tüm olayları önemseyecekler ve kaçıracakları çocukları böylelikle tespit edecekler. Ee, mevzubahis çocuk olunca da ilk radarıma giren kişiler Çocuk Şube'de çalışan polisler oldu."

Esmer'in analitik yaklaşımı gerçekten takdire şayandı. Koca Çocuk Şube olarak kaçırılan çocukların peşinde koşarken, o çoktan bizim peşimize düşmüştü.

"O günden sonra sen dahil herkesi daha kapsamlı gözlem altına aldım. Olağandışı bir hareket, şüphe uyandıracak bir ipucu için... Öte yandan senin kendi kafana göre araştırmalarına devam edeceğinden ve bunu bizden saklayacağından da adım gibi emindim. Bilerek engel olmadım ve sana geniş bir saha bıraktım. Amacım bu süreçte sen veya senin etrafındaki kişilerden birisinin açık vermesiydi. Şansım yaver gitti ve senin sayende düğüm çözüldü."

"Benim sayemde mi?"

"Senin Levent'in eski sevgilisi Eylem Taşdemir'in peşine düşeceğini biliyordum. Nitekim de öyle oldu. Bu arada asla yadırgamıyorum ya da eleştirmiyorum yaptıklarını, yanlış anlama beni İnci. Benim de bir çocuğum olsa ve kaçırılsa daha fazlasını yapardım emin ol."

Ortamı yumuşatmak için araya gönlümü hoş tutacak birkaç cümle eklemeyi de ihmal etmemişti. Aslında hiç tarzı ya da tasvip edeceği davranışlar değildi bunlar. Sigarasını önündeki cam kül tablasında söndürdükten sonra kaldığı yerden anlatmaya devam etti.

"Evinde ve çalıştığı okulda araştırmalar yaptırdın. Eylem'in Sırbistan'a gittiğini tespit ettin. Aradığım açık da tam burada ortaya çıktı."

"Hangi açık?"

"Asrın'ı araştıran ekibin bel kemiği sayılacak olan Mustafa'nın böylesine yoğun bir dönemde hastalık raporu alması rutin dışı bir işlemdi. Hele de kendi komiserinin oğlu kaçırılmışken kimse kafasına göre rapor alamazdı. Hepimiz hafta sonu, gece gündüz demeden iş başındayız biliyorsun ilk günden beri. Yani bu izin meselesinin de senin bilgin ve yönlendirmen dahilinde olduğu açıktı. Rapor aldırdığına göre de ya bir dış görev ya da daha riskli bir iş vermiş olabileceğin kesindi."

"Mustafa'yı Sırbistan'a gönderdiğimi de öngörmemişsindir herhâlde? O kadar da değil..." diyerek itiraz ettim.

"Böylesine bir çılgınlık yapacağını ben de beklemiyordum açıkçası. Ama Mustafa'nın rapor alması senin ne haltlar karıştırdığını anlamam için dikkatimin onun üzerinde yoğunlaşmasına neden oldu. Böyle olunca da hiç aklıma gelmeyecek bir detay yakaladım."

"Ne detayı?"

"Mustafa'nın rapor aldığı gün ile yurtdışına çıktığı gün arasındaki farklılık. Rapor aldıktan iki gün sonra yurtdışı çıkış kaydı vardı. Ve ne tesadüf ki o iki gün içinde Cemre'nin kaçırılması ve eşyalarının arazide bulunması olayları yaşandı. Büyük ihtimalle sen rapor aldığı gün ya da ertesi gün gittiğini zannediyordun."

Esmer'in şapkadan tavşan çıkardığı yer işte tam burasıydı. Mustafa'nın bize yalan söyleme ihtimalini göz ardı etmemişti.

"Aradaki bu iki günlük farklılık ve o iki günde gerçekleşen olaylar Mustafa'dan basit seviyede şüphelenmem için yeterliydi. Teyit etmesi en kolay şüphe... Açıkçası pek de ihtimal vermiyordum. Ancak içimdeki şüphenin giderilmesi için yapmam gereken gayet basitti. Mustafa'nın fotoğrafını görgü şahitlerine göstermek. İlk iş olarak cezaevine gittim. Arda'nın kaçırılmasındaki görgü şahidi olan Nevzat Yakacık'a. Hırsızlıktan hakkında yakalama kararı olan vardı ya, o. Mustafa'nın fotoğrafını gösterince hemen tanıdı. Arda'yı zorla motosiklete bindiren kişi buydu dedi. Bunu duyunca işin rengi o an değişti tabii. Emin olmak için de ikinci görgü şahidine gittim hemen."

"İkinci görgü şahidi Rafi değil miydi? Ölü bulunmuştu."

"Evet. Ama sonradan ortaya çıkan diğer görgü şahidimiz de vardı. Barbo. Diğer madde bağımlısı."

"Birlikte aramıştık Barbo'yu bulamamıştık. Barbo'yu da mı buldun?"

"Evet. Sadece senden bir süre saklamak istedim." İstemsizce sol bacağım titremeye başlamıştı. Sinirden. Esmer'le dirsek dirseğe çalışırken Asrın'ın da bulunmasında önemli rol oynayacak bu bilgileri benden saklaması hoşuma gitmemişti.

"Barbo da Aslıhan'ın kaçırıldığı gün Rafi'nin yanındaymış. Aslıhan'ın çantasının çöpe atılmasını ve motosiklete bindirilmesini görmüş. Hatta başka bir gün aynı kişinin kendisine silah çektiğini, öldürmeye çalıştığını da söylemişti. Barbo da Mustafa'nın fotoğrafını teyit edince kaçırılma vakalarının birincil şüphelisini böylece tespit ettim. Geriye sadece Mustafa'nın geri dönmesini beklemek kalmıştı."

Barbo diye mırıldandım... Barbo'yu gördüğümüz gün bizden kaçması ve Mustafa'nın, onun arkasından ateş etmek istemesi demek bu yüzdendi. Bunu düşününce birden aklıma Rafi'nin ölümü geldi. Rafi de Mustafa'nın yurtdışına çıktığını sandığımız günlerde ölü bulunmuştu.

"Yoksa Rafi'yi de Mustafa mı öldürmüş?"

"Hayır. Rafi'nin ölümü kendi kendine. Aşırı dozdan."

Biten sigaramı Esmer'in uzattığı tablaya bastım ve hemen ardından yenisini yaktım. Derin bir fırt çekip dumanı üfledikten sonra, "Peki Mustafa'ya yardım eden ikinci kişi. Atilla mıydı ismi?" diye sordum.

"Evet. Atilla Başovalı. Mamak Polis Merkezi Amirliği'nde görevli polis memuru. Mustafa'yla birlikte yetiştirme yurdunda büyümüş, aynı dönemde polis olmuşlar. Devreler. Gece vardiyasında görevliydi, sabaha karşı vardiyası biterken Mustafa'dan hemen sonra gözaltına alındı."

"Atilla..." diye kendi kendime mırıldandım. Mustafa'yla Mamak'taki mahallede araştırma yaparken denk geldiğimiz devresi... Bu Atilla o Atilla'ydı.

Atilla hakkında sormam gereken diğer soru miras konusuydu. Ben sormadan Esmer anlattı.

"Mustafa'nın dediği doğru. Geçen yıl Atilla'ya amcasından yüklü bir miras kalmış. İrili ufaklı birkaç arsa, iki daire ve iki dükkân... Atilla muhtemelen amcasını hiç tanımadı. Adam, Atilla'yı tanıyor muydu orası da şüpheli. Ancak amcanın karısı beş sene önce ölmüş, çocukları da yok. Kayıtlara göre yaşayan tek akrabası Atilla. Mal mülk de ona kaldı. Dükkânlardan birisini satıp nakit paraya çevirmiş. Mustafa'nın evi kiraladığı zamanla örtüşüyor."

"Peki başka birileri? Üzerine gittiğin konu? Gerçekten başka birilerinden ya da başka bir amaçtan şüpheleniyor musun?"

"Başka bir amaç konusunda pek şüphem kalmadı," dedi. Kısa bir es verdikten sonra, "Başka birilerine gelince..." diye mırıldandı, "Ferman denilen şu adamı araştırdım," yine ben sormadan yanıtlamıştı aklımı okurcasına. Duraksadı.

"Eee?" diye sordum merakla, devam etmesi için teşvik ederek.

"Hakkında hiçbir kayıt yok. Evet, aynı dönemlerde Ferman adında bir çocuk var yurdun isim listesinde ama sonrası yok."

"Nasıl olabilir bu peki?"

"Bilmiyorum," dedi kaşlarını kaldırarak kafası karışmış bir vaziyette. "Adam buharlaşıp yok olmuş resmen. Ama bu işin peşini bırakmayacağım. Bu yüzden emin değilim. Ne birileri kesin var diyebiliyorum ne de kesin yok diyebiliyorum. Bu nedenle şüphem her daim var olacak..."

Esmer ve polislik dürtüleri... Ben de artık emindim. Sonsuza dek bu şüpheyi içinde taşıyacaktı.

"Mustafa dün sabah döndü. Neden hemen gözaltına almadınız?"

"Nedeni çok basit ve önemli. Çocukları sakladıkları yeri tespit edebilmek için. Mustafa ayağının tozuyla akşama kadar sizinle birlikte çalıştı. Fakat evine döndükten sonra gece çıktı ve Gölbaşı'ndaki villaya geldi. Ekiplerim onu takip ediyorlardı. Böylece çocukların saklandığı evi tespit ettik ve alarm durumuna geçtik. Savcılıkla görüş, yakalama ve arama kararı çıkart derken sabaha karşı operasyonu başlattık."

Bunu dedikten sonra gülümsedi.

"Tabii biz Mustafa için uğraşırken öte yandan senin siparişin olan Fuat Cansay operasyonu da üzerine geldi. Bereket Ölmez'i suçüstü ya-

kalamanız işimizi çok kolaylaştırdı. Mustafa operasyonuna paralel olarak onlara da yakalama kararı çıkarttık ve kamuoyu desteğini arkamıza almak için çocuk kaçırılmalarıyla ilintiliymiş gibi gösterdik. Siyasi çevresinden bir Allah'ın kulu Fuat'ı kurtarmak için devreye giremedi."

Metin Müdür'ün sabaha karşı şubeye gelmesinin de nedeni bu olsa gerekti... Büyük ihtimalle Mustafa'ya yapılacak operasyondan onun da haberi vardı. Ama benim haberim yoktu.

"Tüm bunlar olurken bir tek benim haberim yoktu desene," diyerek veryansın ettim. "Bunları benden gizlemen şart mıydı? Üstelik birbirimize bu kadar yakınken..."

Esmer hemen ciddileşti.

"Kişiselleştirme lütfen İnci."

"İnci değil, Devin. Devin benim adım!" Kaşlarımı kaldırarak cevap vermiştim.

"Ooo tamam, konuyu başka yere taşımak istiyorsun!" diye tısladı gözlerini kısarak. "Benim tek amacım Asrın'ı ve diğer çocukları bulmaktı. Asrın'ı bulamadık ama eğer bunları seninle paylaşsaydım belki diğer çocukları da bulamayacaktık. Ayrıca tek gizlediğim bunlar değildi. Başka şeyler de var. Fakat şunu kesin olarak söyleyebilirim ki senin benden sakladıkların olmasaydı Asrın'ı da bulurdum."

Bir anda üzerime bir suçluluk duygusu binmişti. Ya da en başından beri bunu planlamıştı Esmer. Benim üstüme oynamayı. O benden bir şeyler gizlemişti. Ama ben de ondan soruşturmanın seyrini değiştirecek başka şeyler gizlemiştim. Kısasa kısas. Esmer'e nasıl bir karşılık vermem gerektiğini bilmiyordum. Mustafa'nın konusu bitip Asrın'ın konusuna gelince altından neler çıkacağını bilemediğim için itiraz edemedim.

"Mustafa'nın Asrın dahil tüm çocukları kaçıran kişi olduğundan emin olmak için fotoğrafını üçüncü görgü şahidine de gösterdim..." diye devam etti.

"Üçüncü görgü şahidi mi?" diye araya girdim.

"Evet. Senin bizden sakladığın Rasim Taşoğlu!"

İşte Esmer'le aramızda yaşanacak krizin patlama noktasına gelmiştik. Motosikleti bulduğum sığınağın apartman yöneticisi Rasim

Taşoğlu'nu Esmer de çözmüştü. Ses tonunu ise yükseltmişti. Gerçekten kızdığı için mi yoksa kızgın görünmek için mi bunu yapmıştı, anlayamamıştım.

"Rasim Taşoğlu'nu nereden biliyorsun? Hem ben bile sadece telefonla görüştüm."

"Bizden sakladığın motosikleti de biliyorum. Keşke daha önce bilseydim..."

Esmer'in bu cümlesinden sonra bocalamıştım. Suçluluk duygusu bedenime öyle bir yayılmıştı ki kendimi sorgu odasındaki bir zanlı gibi hissettim. Ama yine de merakımı gidermek için, "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Verdiği yanıt ve arkasından gelenlerden sonra ise suçluluk duygusunun üzerine bir de aptallık hissi binmişti.

"Tufan'dan biliyorum. Motosiklet hırsızı Tufan Süzer'den."

"Tufan ile temasa geçtiğimden de mi haberin oldu?"

Bu sorumdan sonra arkasına yaslandı. Tıpkı ilk gün görüştüğümüz gibi kibirli ve üstten bakan bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra pis pis sırıttı ve beni nakavt eden karşılığını verdi.

"Tufan'ı en başından beri biliyorum. Onu nezarethaneden kaçıran kişi benim, İnci!" İnci'yi üstüne basa basa söylemişti.

"Ne!" diyerek çıkıştım. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Evet, yanlış duymadın. Senin bizden gizli saklı işler peşinde olduğunu bildiğim için sana bir yem atmak zorundaydım. Tufan bizim şubeye muhbirlik yapanlardan birisi. Yaptığımız operasyonda bilerek onu da gözaltına alınmış gibi gösterdim. Gözaltındaki kişilerin nezarethanedeyken kendi aralarında ne konuştuklarını öğrenebilmek için. Daha sonra da nezarethaneden kaçmasını ben sağladım. Senin onun peşine düşeceğini öngörüyordum. Nitekim öngörüm doğru çıktı ve sen Tufan'ı yakaladın. Hemen ardından da Asrın'ın kaçırıldığı motosiklete götürdün. Bizden böylesine büyük bir delili sakladığını böylece öğrenmiş oldum."

Esmer'in polisliğini gerçekten hafife almıştım. Resmen Tufan'ı içimize truva atı gibi sızdırmıştı.

"O günden sonra Tufan çift taraflı çalıştı. Hem sana hem de bana. Tabii bana öncelik vererek. Sığınağın yerini öğrendikten sonra apart-

man yöneticisi Rasim Taşoğlu'na ulaştım. Senin görüştüğün dönemde Yalova'daymış, dönmüş. Sığınağı kiralayan kişiyi görse hatırlayacağını söylemişti. Mustafa'yı tespit ettikten sonra fotoğrafını ona da gösterdim. Mustafa'yı teşhis edemedi. Daha temiz yüzlüydü, kız gibiydi dedi. Böylece Asrın'ın kaçırılmasıyla diğer çocukların kaçırılmasının birbirinden bağımsız iki farklı olay olabileceğini değerlendirmeye başladım. Bu süreçte Tufan motosikletin nereden çalındığını ve kimin aracılığıyla piyasaya sürüldüğünü tespit etti. Size haber vermesinden önce... Senin tespit ettiğin evi senden birkaç saat öncesinde tespit edebildim ben de. Evi kimin kullandığını öğrenince diğer taşlar da yerine oturdu."

"Diğer taşlar?"

Eliyle bana "ver" işareti yaptı. Bir sigara daha istiyordu. Çakmağa uzanıp sigarasını yaktıktan sonra devam etti.

"İlk günlere geri dönelim. Levent'in eski sevgilisi Eylem Taşdemir'in ifadesine. İfadesinde Levent'le ayrılma gerekçesi olarak Levent'in kendisini aldattığını göstermişti. Levent ise Eylem'in yurtdışı planları için ayrıldıklarını söylemişti. Bu çelişkiyi yakaladıktan sonra Eylem'e bir süre ortalıkta görünmemesini ve Levent'le asla görüşmemesini tembihledim. Yurtdışına çıkacağını da biliyordum. O zamanlar Levent'ten şüphe duymaya başlamıştım. Levent'i bir süre takip ettirdim. Maalesef ki Asrın'ın bakıcısı Sevde ile ilişkisi olduğunu da ta o zaman tespit etmiştim."

"Pardon!" diye araya girdim. Öksürmeye başladım. Şaşkınlıktan kendi tükürüğümde boğulmak üzereydim. "Levent ve Sevde'nin ilişkisi derken? Ne dediğini kulağın duyuyor mu?"

Levent'i çok iyi tanıyan biri olarak aslında buna şaşırmamalıydım. En yakınımdaki kadınla ilişki yaşamasına!

Günlükte yazanlar...

Levent'in son zamanlardaki garip tavırları...

Bana birkaç kez önemli bir şey söyleyecekmiş gibi başlayan ama vazgeçmesiyle devam eden o cümle başları...

Şimdi taşlar yerli yerine oturuyordu.

Ama Sevde! Nasıl olabilirdi, ne kadar zamandır devam ediyordu? Ve en önemlisi Levent, Sevde'nin oğlumuzun biyolojik annesi olduğunu biliyor muydu?

"Dur, dinle," diye araya girdi Esmer, "hâl böyle olunca Asrın'ın kaçırılmasında Sevde ve Levent'in parmağının olabileceğinden çok şüphelendim. Fakat somut hiçbir delile ulaşamadım. Sevde'nin kaçırılma esnasında gösterdiği direnç, parmaklarının ezilmesi ve başından aldığı darbe açıkçası şüphemi biraz azalttı. Hatta hastaneden taburcu olduktan sonra bizzat ben de takip etmiştim Sevde'yi. Evden işe, işten eve görüntü vermişti. Benzer şekilde yine Levent'in Asrın'ı bulmak için gösterdiği çaba ve yaşadığı üzüntü şüphelerimin azalmasında etkili olmuştu. Maalesef peşlerini bırakmıştım.

Fakat senin gizlediğin motosikletten sonra dün sabaha karşı tespit ettiğim evi kullanan kişinin Sevde'nin kuzeni Reyhan olduğunu öğrenince ibreler yeniden onlara döndü. Bizim sistemlerden Reyhan'ın fotoğrafını temin ettim ve apartman yöneticisi Rasim Taşoğlu'na gösterttim. Rasim Taşoğlu, Reyhan'ı teşhis edince düğüm çözüldü. Çözüldü çözülmesine ama iş işten çoktan geçmişti. Ev boşaltılmıştı, Sevde ve Reyhan ise Kapıkule Sınır Kapısı'ndan çıkış yaparak Bulgaristan'a giriş yapmışlardı. Büyük ihtimalle Asrın da sahte bir pasaportla yanlarındaydı. Ne olur ne olmaz diye evi gözetlemek için bir ekip görevlendirdim. Birkaç saat sonra da siz aynı eve baskın yaptınız işte. Sonrasında olanları zaten biliyorsun."

Esmer'in az önce söylediği cümle zihnimde yeniden yankılandı. *Senin benden sakladıkların olmasaydı Asrın'ı da bulurdum...*

Haklıydı. Eğer bulduğum motosikleti saklamasaydım ve Esmer'le paylaşsaydım, Tufan üzerinden motosikletin nereden piyasaya sürüldüğünü daha önce tespit edebilir ve Reyhan'ın evine Asrın ortadan kaybolmadan önce baskın yapabilirdik.

Yutkundum. Artık bambaşka bir acı gerçekle yüzleşmem gerekiyordu. Asrın'a bu kadar yaklaşmıştım ve oğlumu benim yüzümden yeniden kaybetmiştik. Artık kiminle olduğunu ve nereye gittiğini biliyorduk. Ama bunların hiçbirisi bana Asrın'ı vermiyordu.

Yaşadığım suçluluk duygusu öylesine baskındı ki bir daha Esmer'in gözlerine bakamadım. Bakışlarımı sehpanın üzerindeki kül tablasına diktim. Sigaramın ucundaki kırmızı tütün parçaları gibi ben de eriyordum. Ama onlar gibi dumana dönüşüp kaybolamıyordum.

Esmer, soruşturmaya yaklaşımından olabilecek tüm ihtimalleri göz önünde bulundurmasına kadar benden çok öndeydi. En başından beri... Ve ben daha en başında onu kendime rakip görerek ilk hataya düşmüştüm. Düştüğüm hatanın farkına yeni varıyordum. Tıpkı onun dediği gibi. *İş işten geçtikten sonra...*

Bunlara rağmen Esmer bana kendimi daha kötü hissettirecek cümleler kurmak istemedi. Yaşadığım gerilimin ve suçluluk duygusunun farkındaydı. Nezaketen mi böyle davranıyordu yoksa bana acıyor muydu bilmiyorum. *Belki de gerçekten bana değer verdiği içindi.*

Çırpındıkça daha derinlere gömüldüğüm bir bataklıkta gibiydim. Tutunabileceğim bir sarmaşık dalım dahi yoktu. Karşılık vermek, farklı sorular sormak istiyordum. Ama soracağım her soru bir çırpınış olacaktı ve ben boğazıma kadar batmışken daha fazla derine çekilmek istemiyordum.

O an Esmer'e sorabileceğim tek bir soruya hazırdım sadece... Benimle yakınlaşması... Sırf Asrın'ı bulabilmek adına mı benimle yakınlaşmıştı yoksa gerçekten benden hoşlanmış mıydı? Esmer'i yargılamak haddime bile değildi artık. Sırf Asrın'ı bulmak için yaptıysa bile saygıyı hak ediyordu. Ama diğer yandan, durum buysa, yeterince yıkıma uğramış öz benliğimi darmadağın edecek tek hamleydi.

"Sırf soruşturma için miydi?" diye zar zor ağzımı açabildim, "yani sen ve ben. Aramızda geçenler..."

Gözlerine bakmaya cesaret edememiştim. Gerçekleri gözlerinde görmeye gücüm kalmamıştı.

Kısa bir süre bekledikten sonra tıpkı benim zorlanmam gibi zoraki yanıtladı.

"Hayır."

Üstelemedim.

Biraz daha bekledi ve devam etti. "Soruşturmayı sağlıklı yürütebilmem için seninle diyalog kapılarımın açık olması şarttı. Evet, bu nedenle seninle zıtlaşmaktan vazgeçtim ve olabildiğince esnek davrandım. Ama aramızda yaşananlar... Onları ben de öngörmüyordum."

"Yaşananlar bir hataydı değil mi senin için? Soruşturmanın merkezindeki bir kadınla birlikte olmak, senin gibi işinde profesyonel bir başkomiserin düşebileceği en büyük hataydı?"

Bir anda dökülüvermişti cümleler ağzımdan... Acı gerçekler silsilesinin son basamağına da çıkıp bir enkaz olarak odadan çıkmak için hazırdım.

Hiç beklemediğim bir tavırla itiraz etti. Sesini yükselterek.

"Hayır! Ben de insanım İnci. Robot değilim. Sana karşı duygularımda, hislerimde hiçbir değişiklik olmadı! Sadece bana karşı daha açık olmanı isterdim. Bana güvenmeni..."

"Senin bana güvendiğin gibi mi?" Hâlâ savaş hâlindeydim Esmer'le. Aslında savaşım kendimleydi. Kendi içimdeydi. Her zaman öyleydi. Kimseye güvenmeyişim. Tek tabanca *güçlü kız* ayaklarında takılışım.

Hepsi. Her zaman. Benimle ilgiliydi.

Son soruma cevap vermedi. Zaten cevabı olması gereken bir soru da değildi bu.

Dibe batmıştım. Bataklıkta nefesim tükenirken gelen sarmaşık dalı... Esmer'den...

Öne doğru eğilip masanın üzerinden ellerime uzandı ve tuttu. Sımsıkı. "Senin için bir hata mıydı bilemem ama benim için gerçek hislerdi. Hâlen de öyle..."

Gözlerime bakıyordu. Kırılmış ruhumu da görebiliyor mu acaba diye düşünmeden edemedim. Birkaç saniye konuşmadık. Sadece bakıştık. Ardından ellerine uzanıp varla yok arasında sıcak bir öpücük kondurdum ve bıraktım. Esmer'in bu hareketi ve cümleleriyle bir nebze de olsa rahatlamıştım. Aramızdaki ilişki konusunu kapatıp yeniden soruşturmalara döndüm.

"Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüp tahmin etmişsin. Ve boşluk kalmayacak şekilde taşları yerine oturtmuşsun. Tebrik ederim. Gerçekten takdire şayan bir iş."

Kurduğum bu cümlelerle onore olan Esmer ciddi tavrından çıkıp yeniden gülümsemeye başladı.

"Aslında boşlukta kalan kısımlar var. Onları da ya ifadelerle ya da başka türlü oturtacağım."

"Neymiş?"

"Canını daha fazla sıkmak istemem."

"Yeterince canım sıkıldı. Rahat ol lütfen," diyerek sormasını istedim.

"Sevde... Levent'le aralarındaki ilişkiyi hiç mi sezmedin? Ayrıca ikisi rahatlıkla birlikte bir yaşam sürebilecekken neden Asrın'ı da işin içine kattılar?"

"O zaman şaşırma sırası sende," diye karşılık verdim ve Esmer'in de kaçırdığı en önemli noktayı, yıllardır herkesten sakladığım büyük sırrı söyleyiverdim.

"Sevde, Asrın'ın biyolojik annesi de ondan..."

51. Bölüm

Esmer, "Nasıl olur!" diye tepki gösterdi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ben de sonradan fark ettim. En büyük hatam yıllar önce Asrın'ı evlat edindiğimizde gerçek ailesini araştırmamak oldu. Nedense bununla yüzleşmek, Asrın'ın gerçekte bir annesi ve babası olduğunu düşünmek istememiştim. Ama gel gör ki yıllar sonra gerçek anne çıktı ortaya. Üstelik uzun zaman boyunca bizimle yaşayıp kendini saklayarak."

Esmer'in şaşkınlığı devam ederken çantamdan Sevde'nin bıraktığı günlüğü çıkarttım ve Esmer'e uzattım.

"Ben de bu defterle öğrendim işte," acıyla deftere baktım, "sadece birkaç saat önce..."

Esmer merakla günlüğü karıştırdı ve hızlıca birkaç sayfasını okudu.

"Ben... Ben hiç bu açıdan düşünmemiştim. Bu defter evden aldığın defter değil mi?"

"Evet. Sevde her şeyi en başından beri ince ince planlamış. Levent'i de oyununa alet etmiş."

Esmer şaşkın şaşkın yüzüme bakarken, "Levent'in Sırbistan'a gittikten sonra tekrar Türkiye'ye giriş kaydı yoktu," dedi, "Sevdeler de gittiğine göre..."

Nereye varmak istediğini biliyordum. Lafı hiç dolandırmadım.

"Evet. Artık birlikte yurtdışında bir hayat kuracaklar."

Benim alışkanlığım olan oflamayı bu kez Esmer yaptı. Sigara paketime işaret ederek bir tane daha istedi.

Ona uzatırken kendime de bir tane çıkardım. İlk dumanı savurduktan sonra sorabileceğim son sorumu sordum.

"Peki bundan sonra ne olacak?"

Esmer sigara dumanını üfledikten sonra ayağa kalkıp yanıma geldi. Beni de ayağa kaldırıp sarıldı. Samimiyetle sırtımı sıvazlıyor, beni rahatlatmaya çalışıyordu. Dışarıdan bu denli ketum, soğuk ve profesyonel gözüken bu adam aslında tam bir temas bağımlısıydı. Çenemden tuttu ve yine gözlerimin içine bakarak burnuma ufak bir öpücük kondurdu ve o an duyabileceğim en güzel yanıtı verdi.

"Seni bilmem ama ben Asrın'ı bulmak için araştırmaya devam edeceğim."

Ninova

— 3 AY SONRA —

52. Bölüm

Aradan üç ay geçmişti. Asrın'dan ayrı üç ay...

Esmer'le kaldığımızdan yerden devam etmiştik. Her anlamda... Hem Asrın'ı arama çalışmalarına hem de aramızdaki ilişkiye... İlişkimiz güzel gidiyordu fakat Asrın'a dair hiçbir ipucu yoktu.

Fuat Cansay, Kerem Cansay ve Ruslan Memedov tutuklanmışlardı. Onların tutuklanması ve Kerem'in suçunu itiraf etmesi tüm ülkede geniş yankı uyandırdı. Hatta o kadar etkili oldu ki zamanında çete lideri ilan edilen ben, onların tutuklanmasının ardından kahraman ilan edilmiştim. Tabii bu kahramanlık hikâyesinde Esmer'in gazetecilere el altından sızdırdığı operasyonun gerçek sahibinin benim olduğuma dair bilgi çok etkili olmuştu. Zamanında beni yerden yere vuran üstlerimiz iade-i itibar yaparak tayinimi yeniden Asayiş Şube'ye çıkardılar. Uzun zaman sonra cinayet masasına başarılı bir komiser olarak geri dönmüştüm. Fakat bu kez elim daha güçlü olarak... Çocuk Şube'deki ekibim Tuğrul, Sevcan, Semra, Emre ve Yalçın'ı da yanıma alarak...

Tek eksiğimiz Mustafa'ydı. Mustafa tutuklanmış ve Sincan Cezaevi'ne konulmuştu. Ekibin aksine ben Mustafa'yla henüz konuşmamıştım. Belki de yüzleşmek istememiştim. Gerçeklerle. Ve benden sakladıklarıyla. Belki de korkmuştum onu affetmekten. Arkamdan çevirdiği onca şeyden sonra. Tuğrul ve diğerleri ise kıyamamışlardı Mustafa'ya. Kimsesiz olduğunu bildikleri için kendi aralarında belir-

li ölçüde destek olmaya çalışıyorlardı. Onların bu desteğine ise asla mâni olamamıştım. Olmak istememiştim. Kimsesiz yetişen, kimsesiz büyüyen birisiydi sonuçta Mustafa. En azından cezaevindeyken arkasında bir aile sıcaklığı hissetmeye hakkı vardı.

Annem, Ankara'nın en önemli operasyonunu yapan kızıyla gururlanıyordu. Katıldığı tüm cemiyetlerde benden bahsediyor ve başarılarımın altını çiziyordu.

Esmer, İnfaz Büro'daki çalışmalarına aralıksız devam ediyordu. Başarı grafiğini gün geçtikçe artırıyordu. Öte yandan Asrın'ı bulmayı da kafaya takmıştı. İnterpol gibi uluslararası polis birimlerine yazılar yazıyor ve destek istiyordu.

Tüm bunlar olurken ben ise bir akıntıya bırakmış gibiydim kendimi... Benim için de her şey yolundaydı. Asrın hariç...

Günlerden bir gün bürodaki masamda, işlenen sıradan bir cinayetin fezlekesini incelerken Esmer kapıda belirdi. Elinde bir kâğıt tutuyordu. Heyecanlı bakışlarla içeriye girdi. Kâğıdı göstererek söylediği cümle ise az önce yaşadıklarıma ve aylardır çektiğim acıya bir nebze de olsa derman olabilecekti.

"İnterpol'den yazı geldi şimdi İnci. Levent ve Sevde'nin yerini tespit etmişler."

"Eee..." der gibi yüzüne bakıyordum. İstemeye istemeye ağzındaki diğer baklayı da çıkardı, "ama Asrın yok."

"Ne!" diye ayağa fırladım. "Nasıl yani, onlarla birlikte değil mi? Ne diyorsun Esmer?" diye çıkıştım.

O anda telefonum çaldı. Birkaç saniyelik bu gerginlik yerini zırıl zırıl çalan telefon melodisinin oda içinde yankılanmasına bırakmıştı. Ben, Esmer ve telefon... Esmer bana bakıyordu, ben telefona. Arayan bir yurtdışı numarasıydı. Normalde tanımadığım numaraları açmazdım. Fakat yurtdışı numarası olunca merakıma yenik düştüm. Özellikle de son güncellemelerden sonra.

Telefonu açtıktan sonra duyduğum ses ise beni beynimden vurulmuşa çevirecek tek sesti. Aylar sonra ilk kez.

"Alo? Anne."

Asrın'ın sesini duyar duymaz ikinci bir şok daha yaşadım.

"Asrın!"

Arkadan patırtı kütürtü sesleri duyuldu. Asrın'ın sesi gelmedi. "Asrın, Asrın cevap ver!" diye bağırdım. Esmer panikle odanın içine doğru adımladı.

Sesler kesilmeden önce son kez cızırtılı bir arka planda Asrın'ın konuşmasını duydum.

"Anne, yardım et!"

SON